AMAZON #1 BESTSELLER

ed W

Book Three

Crashing into love,
racing toward forever

Tombera

Crasiiecf

Book Three in the Driven Trilogy

JC. Bromberg

Crashe
dCuprins

Drepturi de autor
Această carte este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele sunt produs al imaginaţiei autorului sau sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimentele reale, localităţile sau persoanele, vii sau morţi, este întâmplătoare.

Copertă creată de Tugboat Design
cu imaginea Shutterstock # 62700331
Editarea copiilor şi a liniilor de către The Polished Pen
Proof Edit de Amy Tannenbaum
Formatare de Hayson Publishing

J^cdication
Mamei şi tatălui ~
îţi mulţumesc că m-ai învăţat că viaţa nu înseamnă cum supravieţuieşti furtunii, ci mai degrabă cum dansezi în ploaie.
Si în sfârsit dansez ...

Aghesmui. Aghesmui. Aghesmui.

Durerea rezonantă din capul meu pulsează pe sunetul care-mi atacă urechile.

Aghesmui. Aghesmui. Aghesmui.

Există atât de mult sunet - zgomot alb, puternic şi zgomotos - şi totuşi este extraordinar nenorocit de tăcut. Linişte, cu excepţia acelui sunet nenorocit.

Ce naiba e aia?

De ce dracu 'e atât de al naibii de cald - atât de cald încât pot vedea căldura venind în valuri în afara asfaltului - dar tot ce simt e rece?

Nenorocitule!

Ceva din dreapta mea îmi atrage atenţia - metalul stricat, anvelopele suflate, piei mărunţite în bucăţi - şi tot ce pot face este să mă holbez. Becks mă va strânge pentru că a dat dracu maşinii. Sparge-mă în bucăţi la fel ca maşina mea împrăştiată peste tot urmări. Ce naiba s-a întâmplat?

Un fir de dansuri de nelinişte la baza coloanei vertebrale.

Bătăile inimii mele se accelerează.

Confuzia pâlpâie la marginile îndepărtate ale subconştientului meu. imi inchid ochii pentru a încerca să împing înapoi bătăile care joacă brusc percuţie la mine gânduri. Gânduri pe care nu le pot înţelege, îmi trec prin minte ca nisipul prin degetele mele.

Aghesmui. Aghesmui. Aghesmui.

Deschid ochii pentru a încerca să găsesc acel nenorocit de sunet căruia îi adaugă presiune durerea ...

... plăcere să îngrop durerea...

Aceste cuvinte îmi şoptesc prin minte şi eu clătin din cap pentru a încerca înţelege ce se întâmplă când îl văd:

părul negru care are nevoie de un ornament; minuscul mâini mici ţinând un elicopter de plastic; un Spiderman Band-Aid înfăşurat în jurul său degetul arătător care se roteşte cu pretenţia de rotoare

.Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.
„Thwack. Aghesmui. Thwack", spune el cu cea mai blândă voce.
Deci, de ce sună atât de tare atunci? Ochii mari se uită la mine prin groase genele, inocenţa personificată în acea graţie simplă de verde. Degetul i se clatină rotorul în timp ce ochii lui se întâlnesc cu ai mei, aruncându-şi capul pentru a mă studia cu atenţie.
„Bună, zic eu, tăcerea asurzitoare reverberând prin spaţiu intre noi.
Ceva este oprit.
Nu este deloc bine.
Reînţelegerea reapare.
Indiciile necunoscutului se învârt în jurul minţii mele.
Confuzia sufocă.
Ochii lui verzi mă consumă.
Anxietatea se risipeşte atunci când un zâmbet lent se învârte în colţul gurii sale mici pătată de murdărie, o gropiţă singuratică făcând cu ochiul lateral.
„Nu ar trebui să vorbesc cu străini", spune el, îndreptându-şi spatele, încercând să se comporte ca un copil mare care vrea să fie.
„Aceasta este o regulă bună. Te-a învăţat mama asta? "
De ce pare atât de familiar?
El ridică din umeri cu nonşalanţă. Privirea lui străbate fiecare centimetru al meu şi apoi vine înapoi să mă întâlnesc cu ale mele. Pâlpâie la ceva peste umărul meu, dar pentru unii nenorocit motiv pentru care nu pot să-mi trag ochii de la el să privesc. Nu este doar asta
el este cel mai drăguţ copil nenorocit pe care l-am văzut vreodată ... Nu, parcă ar fi avut această atracţie asupra mea că parcă nu pot să mă rup.
0 linie mică îi zbârleşte fruntea în timp ce priveşte în jos şi o priveşte pe alta super-erou Band-Aid care abia îşi acoperă zgârietura mare de pe genunchi.
Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.
Taci dracu! Vreau să ţip la demonii din capul meu. Nu au dreptul să fiu aici... niciun motiv să ne învârtim în jurul acestui băieţel cu aspect dulce şi totuşi *continuă să se învârtă ca un carusel. Ca şi cum maşina mea ar trebui să fie în jurul* urmăriţi chiar acum. Deci, de ce fac un pas către acest băieţel polarizant
în loc să se pregătească pentru raţia de rahat, Becks are de gând să mă arunce la mine şi până la urmă aspectul maşinii mele, pe care în mod evident îl merit?
Şi totuşi încă nu pot rezista.
Mai fac un pas spre el, lent şi deliberat în mişcările mele, aşa cum sunt cu băieţii de la The House.
Băieţii.
Rylee.
Trebuie să o văd.
Nu mai vreau să fiu singur.
Trebuie să o simt.
Nu mai vreau să fiu rupt.
De ce înot într-o mare de confuzie? Şi totuşi mai fac un pas prin ceaţă spre această rază de lumină neaşteptată.
Fii scânteia mea.
„Este un lucru destul de rău pe care l-ai ajuns acolo ..."
Pufăie. Este atât de drăguţ adorabil să-l vezi pe acest copil mic cu o atâta seriozitate faţa, nasul împrăştiat cu pistrui scrunched în sus, uitându-mă la mine ca şi cum aş lipsi ceva.
„Mulţumesc, căpitane Evident!"
Şi o gură de fund inteligent pe el. Tipul meu de copil. înăbuşesc un chicotit în timp ce el se uită din nou peste umărul meu pentru a treia oară. încep să mă întorc să văd ce se uită când vocea lui mă opreşte. "Te simţi bine?"
Huh? "Ce vrei să spui?"

"Te simţi bine?" întreabă el din nou. „Pari cam cam stricat".
"Ce vrei sa spui?" Mai fac un pas spre el. Fugarul meu gândurile se amestecau cu tristetea tonului său şi cu îngrijorarea gravată pe a lui faţa începe să mă dezinereze.
„Ei bine, mi se pare rupt", şopteşte el în timp ce Band-Aid îşi înfăşură degetul întoarce din nou elicea - thwack, thwack, thwack - înainte de a face mişcare şi pe corpul meu.
Anxietatea se strecoară pe coloana vertebrală până când mă uit în jos la costumul de curse pentru a-l găsi intact,
mâinile mele mângâindu-mă în sus şi înjos pentru a calma senzaţia. "Nu." Cuvintele se reped. „Sunt bine, prietene. Vedea? Nimic nu e in neregulă, zic eu, oftând o respiraţie rapidă de uşurare. Micuţa nenorocită m-a speriat o secundă.
„Nu, prostule", spune el cu o mişcare a ochilor şi o pufnire de respiraţie înainte arătând peste umărul meu. "Uite. Eşti rupt."
Mă întorc, simplitatea calmă a tonului său mă încurcă şi mă uit în spatele meu.
Mi se opreşte inima.
Aghesmui.
Respiraţia mea se strânge în piept.
Aghesmui.
Corpul îmi îngheaţă.
Aghesmui.
îmi clipesc ochii mereu, încercând să alung imaginile din faţa mea. Obiectivele pătrund printr-o ceaţă vâscoasă. *Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.* La dracu. Nu Nu NU NU.
„Vezi", spune vocea lui angelică lângă mine. "Ti-am spus." Nu Nu NU NU.
în sfârşit, aerul îmi dă din plămâni. îmi forţez o rândunică pe gât care se simte ca şmirghel.
Ştiu că îl văd - haosul chiar în faţa ochilor mei - dar cum este posibil? Cum sunt aici şi acolo?
Aghesmui. Aghesmui. Aghesmui.
încerc să mă mişc. Să alerge dracului! Pentru a le atrage atenţia, să le spun că am dreptate
aici - că sunt bine - dar picioarele mele nu vor asculta panica ricoşantă din mine creier.
Nu. Nu sunt acolo. Doar aici. Ştiu că sunt bine - ştiu că sunt în viaţă - pentru că eu îmi simt respiraţia prindându-mă în piept când fac un pas înainte pentru a mă apropia uite. Vârful degetelor de groază mă gâdilă peste scalp, pentru că ceea ce văd ... asta nu poate fi ... pur şi simplu nu e posibil.
Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.
Vâsâitul blând al ferăstrăului mă scoate din starea mea gata de furie ca fiind echipajul medical taie casca şoferului în centru. în minutul în care l-au împărţit în afară, capul meu simte că explodează. Mă las în genunchi, durerea atât de chinuitoare tot ce pot face este să ridic mâinile în sus ca să o ţin. Trebuie să ridic privirea. Trebuie să văd cine era în maşina mea. Al cărui fund este nenorocit, dar eu nu pot. Mă doare şi pe mine la naiba cu mult.
... mă întreb dacă există durere când mori...
Am zguduit la simţirea mâinii lui pe umărul meu ... dar în momentul în care se odihneşte acolo, durerea încetează să mai existe.
Ce ...? Ştiu că trebuie să mă uit. Trebuie să văd singur cine este în maşină chiar dacă în cele din urmă ştiu adevărul. Amintirile disjuncte se fracturează şi îmi pâlpâie prin minte la fel ca bucăţi de oglindă despicată în nenorocitul ăla bar de scufundări.
Humpty naibii de Dumpty.
Frica îmi înfăşoară coloana vertebrală, se apucă şi reverberează prin mine. eu doar nu o pot face. Nu pot să ridic privirea. Nu fi o asemenea păsărică, Donavan. în schimb, mă uit la dreptul meu în ochii lui, calmul neaşteptat din această furtună.
"Este asta ...? Sunt...? " îl întreb pe băieţel în timp ce respiraţia îmi înfundă gâtul, îngrijorarea asupra răspunsului îmi ţine vocea ostatică.
Se uită doar la mine - ochii limpezi, cu faţa serioasă, buzele strânse, pistruii dansând - înainte de a-mi strânge umărul. "Ce crezi?"
Vreau să scot din el un răspuns nenorocit, dar ştiu că nu o voi face. Nu pot. Cu El aici, lângă mine, în mijlocul acestui haos învârtit, nu m-am simţit niciodată mai liniştit şi totuşi în acelaşi timp mai speriat.
îmi forţez ochii de pe faţa lui senină să privească înapoi la scena din faţa mea. Simt că sunt într-un caleidoscop de imagini zimţate în timp ce iau în faţă - a mea dracului de faţă - pe buzunar.
Mi se frânge inima. Sputters. Se opreşte. Moare.
Omul Paianjen.
Piele cenuşie. Ochii umflaţi, învineţi şi închişi. Buzele lăsate şi palide.

Batman.
Devastarea se predă, disperarea consumă, viaţa se împrăştie şi totuşi sufletul meu se agaţă.
Supraom.
"Nu!" Strig în partea de sus a plămânilor până îmi cade vocea răguşită. Nimeni nu se întoarce. Nimeni nu mă aude. Fiecare nenorocit nu răspunde - corpul meu şi medici.
Omul de fier.
Corpul de pe cămăruţă - corpul meu - zguduie pe măsură ce cineva urcă pe targă şi începe compresiuni pe pieptul meu. Cineva fixează gâtul. îmi ridică pleoapelor şi îmi verifică elevii.
Aghesmui.
Feţe precauţi. Ochi înfrânţi. Mişcări de rutină.
Aghesmui.
"Nu!" Strig din nou, panica domnind în fiecare uncie din mine. "Nu! am dreptate Aici! Chiar aici! Sunt bine."
Aghesmui.
Lacrimile cad. Neîncrederea se bâlbâie. Posibilităţile dispar. Speranţa implodează.
Viaţa mea se estompează.
Ochii mei se concentrează asupra mâinii mele atârnând şchiopătată şi lipsită de viaţă de pe buzunar - a o singură picurare de sânge coborând încet până la vârful degetului meu înainte o altă compresie de pe piept o face să picure pe jos. Eu concentrează-te pe acea panglică de sânge, incapabilă să mă uit înapoi la faţa mea. Nu pot să o iau mai mult.
Nu suport să mă uit la viaţa care se scurge de la mine. Nu suport teama care se târăşte în inima mea, necunoscutul care se prelinge în subconştientul meu şi frigul care începe să se strecoare în sufletul meu.
"Ajuta-ma!" Mă întorc către băieţelul atât de familiar, dar atât de necunoscut. "Te rog eu imploră, o şoaptă implorantă, cu fiecare uncie de viaţă pe care o am în mine. "Nu sunt pregătit să ... "Nu pot termina propoziţia. Dacă o fac, atunci accept ceea ce se întâmplă găleată în faţa mea - ceea ce înseamnă locul său lângă mine.
"Nu?" el intreaba. Un singur cuvânt, dar cel mai important din nenorocita mea viaţă. Mă holbez la el, consumat de ceea ce este în adâncul ochilor lui - înţelegere, acceptare, recunoaştere - şi atât cât nu vreau să părăsesc sentimentul eu am cu el, întrebarea pe care mi-o pune - să aleg viaţa sau moartea - este cea mai uşoară decizie pe care am avut-o să o iau vreodată.
Şi totuşi, decizia de a trăi - de a mă întoarce şi de a dovedi ca dracu 'dracu' că eu merită să mi se dea această alegere - înseamnă că va trebui să-i las micul său îngeresc faţa şi seninătatea prezenţei sale aduce sufletului meu altfel tulburat.
„Te mai văd vreodată?" Nu sunt sigur de unde vine întrebarea, dar cade înainte să o pot opri. îmi ţin respiraţia în aşteptarea răspunsului lui, dorind
atât un da, cât şi un nu.
îşi înclină capul în lateral şi zâmbeşte. „Dacă este în cărţi".
A cui dracului cărţi? Vreau să ţip la el. Lui Dumnezeu? Al Diavolului? A mea? *A cui dracului cărţi? Dar tot ce pot să spun este „cărţile?"*
„Da", răspunde el cu o mică mişcare a capului în timp ce se uită la el elicopter şi întoarce-te la mine.
Aghesmui. Aghesmui. Aghesmui.
Sunetul devine mai puternic acum, înecând tot zgomotul din jurul meu, şi totuşi eu încă mai poate auzi atragerea respiraţiei sale. încă auzi bătăile inimii mele în mine timpanele. încă mai simt oftatul liniştit al păcii care îmi înfăşoară corpul ca un şoptesc în timp ce-mi pune mâna pe umărul meu.
Dintr-o dată văd elicopterul - Zborul vieţii - pe terenul de joc sunet neîncetat al rotorilor - thwack, thwack, thwack - în timp ce mă aşteaptă. The buzunarul trece înainte când încep să se îndrepte repede spre el.
„Nu te duci?" mă întreabă el.
Lucrez o rândunică în gât în timp ce mă uit înapoi la el şi îi dau un subtil, dând din cap resemnat. „Da ..." Este aproape o şoaptă, frică de necunoscut greu pe tonul meu.
Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.
„Hei", spune el, iar ochii mei revin în centrul atenţiei asupra dracului său perfect faţă. Arată înapoi spre activitatea din spatele meu. „Arată ca supereroii tăi la urma urmei a venit de data asta."
Mă învârt în jurul meu, inima aşezată în gât şi confuzia amestecându-se cu a mea logică. La început nu-l văd, spatele pilotului este pentru mine, ajutându-mi să-mi încărc targa medevac, dar când se întoarce să sară pe scaunul pilotului şi să ia joystick, este clar ca ziua.
Mi se opreşte inima.

Şi începe.
0 expiraţie ezitantă de uşurare îmi pâlpâie prin suflet.
Casca pilotului este vopsită.
Roşu.
Cu linii negre.
Indicativul de apel al lui Spiderman era inscripţionat pe partea din faţă.

Băieţelul din mine aclamă. Omul matur din mine se lasă uşurat. Mă întorc înapoi pentru a-mi lua rămas bun de la băieţel, dar nu este nicăieri. De unde naiba a ştiut despre supereroi? Mă uit în jur după el... având nevoie de răspuns - dar a plecat. Sunt singur.

Singur, cu excepţia confortului celor pe care am aşteptat o viaţă să ajung. Decizia mea a fost luată. Supereroii au venit în cele din urmă.

Chapter One

Amorţeala se scurge încet prin corpul meu. Nu mă pot mişca, nu pot gândi, nu pot poartă să-mi trag ochii de pe maşina stricată de pe pistă. Dacă mă uit în altă parte, atunci totul va fi real. Elicopterul care zboară deasupra capului va transporta cu adevărat trupul spart al omului pe care îl iubesc.

Omul de care am nevoie.

Omul pe care nu-l pot pierde.

închid ochii şi ascult, dar nu aud nimic. Singurul lucru din urechile mele sunt bătăile pulsului meu. Singurul lucru în afară de negru care ochii mei văd - că simte inima mea - sunt imaginile sfâşiate din mintea mea. Max topindu-se în Colton şi apoi Colton decolorând înapoi la Max. Amintiri care provoacă speranţa că mă apuc ca o linie de salvare să pâlpâie şi să flacăra înainte de a muri, cum ar fi întunericul sufocând lumina din sufletul meu.

Te concurez, Ryles. Vocea lui atât de puternică şi neclintită îmi umple capul şi apoi se risipeşte, sclipind prin mintea mea ca o bandă de bifare

.Mă dublu, dorind să vină lacrimile sugrumate sau o scânteie să tragă înăuntru eu, dar nu se întâmplă nimic, doar plumbul îmi cade prin suflet şi mă cântăreşte jos.

Mă forţez să respir în timp ce încerc să-mi păcălesc mintea să creadă trecutul douăzeci şi două de minute nu s-au întâmplat niciodată. Că maşina nu s-a rotit niciodată şi piruetă prin aerul plin de fum. Că metalul maşinii nu a fost tăiat de către medici cu faţă sombră pentru a scoate corpul neînsufleţit al lui Colton.

Nu am făcut niciodată dragoste. Gândul unic îmi trece prin cap. Nu am avut niciodată şansa de a concura după ce în cele din urmă mi-a spus cuvintele de care aveam nevoie să aud - şi pe care, în sfârşit, îl acceptase, îl admisese şi îl simţea singur.

Vreau doar să derulez timpul şi să mă întorc la suită când am fost înfăşuraţi braţele celuilalt. Când am fost conectaţi - overdressed and underdressed - dar priveliştile îngrozitoare ale maşinii mistuite nu o vor permite. Mi l-au cicatriciat amintire atât de îngrozitor pentru a doua oară încât nu este posibil să scap speranţa mea nevătămat.

„Ry, nu mă descurc prea bine aici." Sunt cuvintele lui Max care pătrund în mine mintea, dar este vocea lui Colton. Colton mă avertizează despre ce va urma. Ce Am trăit deja o dată în viaţă.

Oh Doamne. Te rog nu. Te rog nu.

Mi se frânge inima.

Hotărârea mea se clatină.

Imaginile se filtrează în mişcare lentă.

„Rylee, am nevoie să te concentrezi. Uită-te la mine!" Cuvintele lui Max din nou. încep să se lasă, corpul meu cedează ca speranţa mea, dar braţele se închid în jurul meu şi îmi dau o scutura.

"Uită-te la mine!" Nu, nu Max. Nu Colton. Este Becks. Găsesc în mine să concentrează-te şi întâlneşte-i ochii - bazine de albastru franjurate cu apariţia bruscă a linii la colţurile lor. Văd frică în ei. „Trebuie să mergem la spital acum, Bine?" Vocea lui este blândă, dar severă. Pare să creadă că dacă vorbeşte cu mine aşa un copil pe care nu-l voi sfărâma în milioane de bucăţi în care sufletul meu este deja spart.

Nu pot să înghit nisipul din gât să vorbesc, aşa că el îmi mai dă un shake. Am fost jefuit de orice emoţie în afară de teamă. îmi dau din cap, dar nu fac nimic altă mişcare. Este cu totul tăcut. Există zeci de mii de oameni în tribune în jurul nostru şi

totuşi nimeni nu vorbeşte. Ochii lor se concentrează asupra echipaj de curăţenie şi ce a mai rămas din numeroasele maşini de pe pistă.

Mă strecur să aud un sunet. Să simţi un semn de viaţă. Nimic în afară de tăcerea absolută.

Simt că braţul lui Becks mă înconjoară, sprijinindu-mă pe măsură ce el ne îndreaptă afară turn pe groapă, coborând treptele şi spre uşa deschisă a unei dube care aşteaptă. El mă împinge cu blândeţe pe spate ca să mă îndemne ca şi cum aş fi un copil.

Beckett trage lângă mine pe scaun şi îmi împinge poşeta şi celula telefonul în mâinile mele în timp ce îşi fixează propria centură şi apoi spune: „Du-te".

Furgoneta se întoarce înainte, împingându-mă în timp ce curăţă terenul. Mă uit la noi începe să coboare în tunel şi tot ce văd sunt maşini Indy împrăştiate peste urmări complet nemişcat. Pietre funerare colorate într-un cimitir liniştit de asfalt.

„Crash, crash, burn ..." Versurile melodiei plutesc din difuzoare şi în tăcerea letală a dubei. Mintea mea goală le procesează încet.

"Opreste-l!" Strig cu plăcere panicată în timp ce mâinile îmi pumnul şi dinţii grit, pe măsură ce cuvintele se încorporează în realitatea pe care încerc fără succes schiţa.

Suprafeţe de isterie.

„Zander", şoptesc. „Zander are o întâlnire cu medicul dentist marţi. Ricky are nevoie de cleme noi. Aiden are îndrumare începând de joi şi Jax nu a pus-o în calendar." Ridic ochii pentru a găsi ochii lui Beckett antrenaţi asupra mea. In al meu periferie. Observ că unii dintre ceilalţi membri ai echipajului stau în spatele nostru, dar nu ştiu cum au ajuns acolo.

Bule în sus.

„Beckett, am nevoie de telefonul meu. Dane va uita şi Zander chiar are nevoie să merg la dentist şi Scooter ne ..."

„Rylee", spune el pe un ton uniform, dar eu doar scutur din cap.

"Nu!" Strig eu. "Nu! Am nevoie de telefonul meu." încep să-mi desfac centura de siguranţă, atât de tulburată
Nici nu-mi dau seama că este în mâna mea. încerc să-l scotocesc pentru a ajunge la alunecare uşa dubei în mişcare. Beckett se străduieşte să-şi înfăşoare braţele în jurul meu pentru a preveni
eu să-l deschid.

Se fierbe.

"Da-mi drumul!" Mă lupt împotriva lui. Mă zdrobesc şi mă învârt, dar el reuşeşte reuşeşte să mă reţină.

„Rylee", spune el din nou, iar tonul rupt din vocea lui se potriveşte cu sentimentul în inima mea scoţând lupta din mine.

Mă prăbuşesc în scaun, dar Beckett mă ţine tras de el, al nostru respiraţia trudită. Mă apucă de mână şi strânge strâns, singurul spectacol de disperare în înfăţişarea lui stoică, dar nici măcar nu am mijloacele necesare stoarce-l înapoi.

Lumea de afară se estompează, dar a mea s-a oprit. Stă întinsă pe o bară undeva.

„Îl iubesc, Beckett", şoptesc în cele din urmă.

Sunt condus de frică...

„Ştiu", spune el, expirând o respiraţie tremurătoare şi îmi sărută coroana capului. „Şi eu fac asta".

... Alimentat de disperare...

„Nu-l pot pierde". Cuvintele sunt abia audibile, de parcă le-ar fi spus se întâmplă.

... Ne lovim de necunoscut.

"Nici eu nu pot."

Strigătul uşilor electrice de la camera de urgenţă este paralizant. Eu îngheţaţi la zgomot.

Amintirile obsedante pâlpâie din sunet, iar albul îngeresc al holurile îmi aduc orice altceva decât liniştea liniştitoare. Este ciudat pentru mine că prezentarea de diapozitive de lumini fluorescente de pe tavan sunt ceea ce îmi străluceşte mintea - singura mea posibilă concentrare pe măsură ce gura mea a fost repezită pe coridor- jargonul medical dispărut între medici rapid, gânduri incoerente amestecate şi întregul timp inima mea rugând pentru Max, pentru copilul meu, pentru speranţă.

- Ry? Vocea lui Beckett mă scoate din panica care-mi stranguleză gâtul, din amintiri sufocându-mi progresul. „Poţi să intri?"

Blândeţea din tonul lui se spală asupra mea, un balsam pentru rana mea deschisă. Tot ce eu

vreau să fac este să plângi la confortul din vocea lui. Lacrimile îmi înfundă gâtul şi ard ochii mei şi totuşi nu se simt niciodată bine. Nu cădea niciodată.

Inspir fortificator şi îmi voi mişca picioarele. Beckett pune un braţ în jurul taliei şi mă ajută cu primul pas.

Chipul doctorului îmi străluceşte prin minte. Stoic. Neemotiv. Cap tremurând înainte şi înapoi. Scuze în ochii lui. înfrângere în postura sa. Amintindu-mi cum am vrut să închid ochii şi să mă strecor pentru totdeauna. The cuvintele „îmi pare rău" căzând de pe buze.

Nu. Nu. Nu pot să aud din nou aceste cuvinte. Nu pot asculta pe cineva spunând eu l-am pierdut pe Colton, mai ales când tocmai ne-am găsit.

Ţin capul plecat. Număr plăcile laminate de pe podea pe măsură ce Becks conduce eu spre sala de aşteptare. Cred că vorbeşte cu mine. Sau la o asistentă? nu sunt sigur pentru că nu mă pot concentra pe nimic altceva decât să împing amintirile afară. împingând deznădejdea, aşa că poate doar o fărâmă de speranţă îşi poate da drumul în gol loc.

Mă aşez pe un scaun lângă Beckett şi privesc amorţit în jos în mod constant telefon vibrant în mâna mea. Există texte interminabile şi apeluri de la Haddie, unele Nici nu mă gândesc să răspund, deşi ştiu că este îngrijorată de bolnavă. E prea mult mult efort chiar acum, prea mult totul.

Aud scârţâiturile de pantofi pe linoleum pe măsură ce alţii intră în spatele nostru, dar mă concentrez pe cartea pentru copii de pe masa din faţa mea. Uimitorul Om Paianjen . Ale mele mintea rătăceşte, obsedează, se concentrează. S-a speriat Colton? Ştia el ce este se întâmplă? A strigat cântarea despre care i-a spus lui Zander?

Gândul singur mă rupe şi totuşi lacrimile nu vin.

Văd botine chirurgicale în periferia mea. Auzi-I pe Beckett adresându-se.

„Specialistul trebuie să ştie exact modul în care s-a făcut impactul, astfel încât să fim cei mai buni cunoaşte circumstanţele. Am încercat să prindem o reluare, dar ABC a încetat să difuzeze aceasta." Nu Nu NU. Cuvintele ţipă şi ecou prin capul meu şi totuşi tăcerea mă sufocă. „Mi s-a spus că vei fi persoana care ar şti cel mai probabil."

Beckett se mută lângă mine. Vocea lui este atât de groasă de emoţie când începe să vorbesc că îmi înfig degetele în coapse. îşi curăţă gâtul. „A lovit prinde gardul inversat... cred. încerc să-mi imaginez. Stai asa." El îl lasă pe al său capul în mâini, îşi freacă degetele peste tâmplă şi oftează în timp ce încearcă aduna-i gândurile. "Da. Maşina era cu capul în jos. Spoilerul a lovit vârful gardul de prindere cu nasul cel mai aproape de sol. Secţiunea mijlocie împotriva
barieră de beton. Maşina s-a dezintegrat în jurul capsulei sale."

Gâfâitul colectiv al miilor de oameni ca răspuns încă sună în mine urechi.

„Puteţi să ne spuneţi ceva?" 0 întreabă Beckett pe asistentă.

Zgomotul inconfundabil al metalului care cedează sub forţă.

"Nu acum. Sunt încă etapele incipiente şi încercăm să evaluăm totul

„0 să fie..."

„Vă vom oferi o actualizare cât mai curând posibil".

Mirosul de cauciuc ars pe asfaltul uns cu ulei.

Pantofii scârţâiesc din nou. Vocile murmură. Beckett oftează şi îşi freca mâinile faţa lui înainte ca degetele tremurătoare să ajungă şi să tragă mâna care mă apucă de picior liber şi îl prinde în al său.

Anvelopa singuratică care se rostogoleşte pe iarbă şi sări de pe teren barieră.

Te rog, dă-mi doar un semn, mă rog în tăcere. Ceva. Orice. Un mic mic lucru care să-mi spună să mă agăţ de speranţa care îmi alunecă printre degete.

Telefoanele care sună sună de pe pereţii sterili ai sălii de aşteptare. Peste şi peste. Ca bipurile de pe maşinile care susţin viaţa, care se filtrează în sală de aşteptare. De fiecare dată când unul tace, o mică parte din mine o face şi ea.

Aud cârligul respiraţiei lui Becks cu o clipă înainte să emită un suspin sugrumat care mă loveşte ca un uragan, mărunţind punga de hârtie pe care am păstrat-o hotărâre şi credinţă. Pe cât de tare încearcă să alunge atacul de lacrimi care ameninţă-l, nu reuşeşte. Durerea scapă şi îi curge pe obraji tăcerea şi mă omoară că omul care a fost forţa pentru mine este acum sfărâmându-se. îmi strâng ochii şi vreau să rămân puternic pentru Beckett, dar tot ce aud în continuare sunt cuvintele lui către mine aseară.

Clătin din cap înainte şi înapoi într-o neîncredere panicată. „îmi pare foarte rău", eu şoaptă. „îmi pare foarte rău. Aceasta este vina mea."

Beckett îşi atârnă capul momentan înainte de a-şi şterge ochii cu palmele mâinile lui. Iar gestul - îndepărtând lacrimile ca un copil mic când ruşinat - îmi strânge şi mai mult inima.

Nu mă pot abţine de panica care flutură în timp ce îmi dau seama că eu sunt motivul pentru care este Colton Aici. L-am alungat şi nu l-am crezut - l-am obosit noaptea
înainte de o cursă - şi totul pentru că eram încăpăţânat şi speriat, „l-am făcut asta." Cuvintele mă omoară. Desparte-mi sufletul.

Beckett îşi ridică ochii cu margini roşii de pe mâini. "Despre ce vorbeşti despre?" Se apleacă aproape, ochii lui albaştri conflictuali căutându-i pe ai mei.

„Totul..." Respiraţia mea se agită şi mă opresc. „M-am încurcat cu capul lui în ultimele două zile şi mi-aţi spus că, dacă aş face-o, era pe mine ..." „Ryl-"

„Şi m-am luptat cu el şi l-am părăsit şi am rămas trezit atât de târziu şi l-am pus în asta maşina obosită şi..."

„Rylee!" se descurcă în cele din urmă pe un ton dur. Mă tot scutur din cap el, ochii aprinşi, emoţiile supraîncărcate. „Nu este vina ta."

Am zguduit în timp ce el îşi pune braţele în jurul meu şi mă trage în el. îmi trag pumnul în mâini în faţa costumului său de foc, grosimea ţesăturii sale aspră de obrazul meu.

„A fost un accident. A intrat în el orb. Asta e curse. Nu e vina ta." A lui vocea se rupe şi cade pe urechi surde. Braţele lui sunt în jurul meu, mă prind şi claustrofobia ameninţă. Gheare de sufocare.

Stau brusc, trebuind să mă mişc, să-mi eliberez neliniştea care mă risipeste sufletul. Mă îndrept spre capătul îndepărtat al sălii de aşteptare şi înapoi. La a doua mea trecere micul un băiat de pe scaunul din colţ îşi scoate scaunul pentru a ridica un creion. Luminile de pe ale lui pantofii se aprind roşu şi îmi atrag atenţia. îmi îngust ochii pentru a privi mai aproape, pentru a intra triunghiul inversat cu S în centru.

Supraom.

Numele pătrunde prin subconştientul meu, dar atenţia îmi este atrasă televizorul pe măsură ce cineva schimbă canalul. Aud numele lui Colton şi mă sug într-o respiraţie, frică să privească, dar dorind să vadă ce arată.

Se pare că întreaga cameră stă şi se mişcă colectiv. 0 masă de roşu costume de foc, feţe în conflict cu emoţia, se concentrează pe ecran. Spune crainicul a avut loc un accident care a oprit acţiunea mai mult de o oră. Ecranul luminează intermitent la imaginea norului de fum şi a maşinilor care se desprind unul de celălalt. Unghiul
este diferit de al nostru a fost pe pistă şi putem vedea mai multe, dar la fel
Maşina lui Colton intră în viraj, transmisia taie filmările. Toate din
umerii din jurul televizorului se lasă în timp ce echipajul îşi dă seama că ceea ce erau
anticiparea anxioasă nu va fi arătată. Segmentul se încheie cu crainicul
spunând că în prezent este tratat la Bayfront.

Văd corpul neînsufleţit al lui Colton pe buzunar, Max e lângă mine pe scaun. The similitudini ale situaţiei îmi scot vântul, durere fără sfârşit. Amintirile se ciocnesc.

Mă întorc să-i văd pe Westins intrând în sala de aşteptare. Colton este regal şi mama poruncitoare arată palidă şi tulburată. îmi înghit nodul în gât, incapabil să-mi smulg ochii de la vederea lor. Andy o susţine cu blândeţe, călăuzind ea să se aşeze în timp ce Quinlan o apucă de cealaltă mână.

Beckett este lângă ei într-o clipită, cu braţele înfăşurate în jurul lui Dorothea şi apoi Quinlan în îmbrăţişări rapide, dar semnificative. Andy întinde mâna şi apucă Beckett, într-o îmbrăţişare mai lungă, plină de disperare înfricoşătoare. Aud o plângea înăbuşită şi aproape că se rupe de sunetul ei.

Urmărirea întregii scene se desfăşoară face ca amintirile să-mi pâlpâie mintea înmormântării lui Max. Un sicriu roz miniatural aşezat pe un negru de dimensiuni mari sicriu, ambele acoperite cu trandafiri roşii, îmi amintesc de cuvintele pe care nu le mai aud din nou:
cenuşă la cenuşă, praf la praf. Mă face să-mi aduc aminte de îmbrăţişările goale şi goale care o fac nimic de mângâiat. Cele care te lasă se simt supra-sensibilizat, brut atunci când ai fost deja răzuit până la capăt.

încep să păşesc din nou în mijlocul murmurelor tăcute de „cât timp până există o actualizare?" Feţele de obicei atât de puternice şi energice sunt gravate cu linii de îngrijorare. Iar când picioarele mele se opresc mă uit în ochii lui Andy şi Dorothea.

Ne privim unii pe alţii, ne confruntăm cu oglinzi ale neîncrederii celorlalţi şi angoasă, până când Dorothea ajunge la o mână tremurândă pentru a mea. "Nu ştiu ce ... îmi pare atât de rău ... "Clătin din cap înainte şi înapoi în timp ce cuvintele îmi scapă.

„Ştim, dragă", spune ea în timp ce mă trage în braţe şi se agaţă de ea eu, amândoi ţinându-ne unul pe celălalt. "Noi stim."

„Este puternic", spune tot Andy, în timp ce mâna lui mă freacă în sus şi în jos pe spate pentru a încerca şi mă mângâie. Dar asta -îmbrăţişându-i pe părinţi, toţi ne mângâiem reciproc, obrajii pătaţi de lacrimi şi suspinele înăbuşite - fac totul prea real. Speranţa mea că toate acestea, un vis foarte rău este acum spulberat.

Mă mişc înapoi şi încerc să mă concentrez pe ceva, orice, pentru a mă face să mă simt ca şi cum Nu o pierd.

Dar tot văd chipul lui Colton. Privirea de certitudine absolută în timp ce stătea în mijlocul haosului echipajului său - acelaşi echipaj care stă în jurul meu, se îndreaptă spre el mâinile, buzele strânse, ochii închişi în rugăciune - şi-au recunoscut sentimentele pentru mine. Trebuie să mă opresc pentru a încerca să-mi recapăt respiraţia, durerea iradiată prin pieptul meu inima mea, pur şi simplu nu se va opri.

Televizorul mă atrage din nou. Ceva îmi şopteşte prin minte şi eu întoarce-te pentru a privi. Un trailer pentru noul film Batman. Speranţa se trezeşte în mintea mea ajunge în adâncurile sale - în ora trecută.

Cartea Spiderman pe masă. Pantofii Superman. Filmul Batman. încerc să raţionalizez că toate acestea sunt doar o coincidenţă - aceea de a vedea trei din cele patru supereroii este o întâmplare întâmplătoare. încerc să-mi spun că am nevoie de a patra crede. Că am nevoie de Ironman pentru a completa cercul - pentru a fi semnul că Colton va trage prin.

Că se va întoarce la mine.

încep să caut, cu ochii zburând în jurul sălii de aşteptare, în timp ce speranţa apare şi se pregăteşte să înflorească, dacă pot găsi doar semnul final. Mâinile îmi tremură; Ale mele optimismul se află sub suprafaţă precaut să-şi ridice capul obosit.

Se aude sunet către hol şi zgomotul - vocea - provoacă fiecare emoţie care pulsează prin mine să se aprindă.

Şi sunt imediat gata să detonez.

Părul blond şi picioarele lungi trec prin uşă şi nu-mi pasă de ea
faţa arată la fel de devastată şi îngrijorată pe cât simt eu. Toate durerile mele de inimă, toate ale mele angoasa se ridică şi este ca o bandă de cauciuc care se rupe. Sau fulgerul.

Sunt peste cameră în câteva secunde, cu capetele bătând la mârâitul pe care l-am dezlegat
W^isteP^' adffrfQ^t se învârte
iar ochii ei surprinşi îi întâlnesc pe ai mei, buzele ei sporite aşezate într-o formă perfectă de 0. "Tu bit convingător -"

Aerul este scos din mine în timp ce braţele puternice ale lui Beckett mă apucă din spate şi m-a smuls din nou în pieptul lui. "Lasa-ma sa plec!" Mă lupt împotriva lui în timp ce se apucă eu mai strâns. "Lasa-ma sa plec!"

„Salvaţi-o, Ry!" Mârâie în timp ce mă reţine, atragerea lui rezervată, dar fermă lovindu-mi urechile. „Trebuie să economisiţi tot focul şi energia pentru că a lui Colton voi avea nevoie de el de la tine. Fiecare nenorocit de uncie din el." Cuvintele lui m-au lovit, pumn prin găurile din mine şi îmi sap adrenalina. Nu mă mai lupt, prin strângerea lui în jurul meu încă îmbrăcat în fier şi căldura respiraţiei lui gâfâind pe obrazul meu. „Nu merită, bine?"

Nu-mi găsesc cuvintele - nu cred că sunt capabil de coerenţă în acest moment - aşa că dau din cap în acord, forţându-mă să mă concentrez pe un loc de pe podeaua din faţa mea, mai degrabă decât pe picioarele lungi de la dreapta.

"Sunteţi sigur?" reafirmă înainte să-şi dea drumul încet şi să păşească în faţa eu, obligându-mă să mă uit în ochii lui, să testez dacă voi fi fidel cuvântului meu.

Corpul meu începe să tremure, ţinut captiv la amestecul de furie, durere şi necunoscut alergând prin mine.

Respiraţia mea se agită în timp ce plămânii îmi fac rău la fiecare respiraţie. Este singurul indiciu al tulburare pe care o simt înăuntru când întâlnesc bunătatea tăiată cu îngrijorare în cea a lui Beckett ochi. Şi mă simt atât de oribil încât încearcă să aibă grijă de mine când iubeşte Colton şi se învârte din necunoscut la fel de mult ca şi mine, aşa că mă forţez a da din cap. El imită acţiunea mea înainte de a se întoarce, corpul său blocându-mi linia de vedere către Tawny.

„Becks ..." Ea îi oftează numele, iar vocea ei singură se dezlănţuie asupra expusei mele nervi.

„Nici un cuvânt nenorocit, Tawny!" Vocea lui Beckett este joasă şi păzită, sonoră numai pentru noi trei, în ciuda numeroaselor perechi de ochi care privesc confruntare. îl văd pe Andy ridicându-se în picioare de cealaltă parte a camerei în timp ce el încearcă să-şi dea seama ce se întâmplă. „Vă las să rămâneţi dintr-un singur motiv doar motiv ... Wood va avea nevoie de toţi cei pe care îi are în colţul

său - în spate el dacă el...", spune el, sufocându-se la cuvinte,,, când se scoate din asta ... şi asta te include, deşi chiar acum după cascadorie te-ai tras între el şi Ry, prieten este un termen foarte slab când vine vorba de tine."

Cuvintele lui Becks mă iau prin surprindere. Aud sunetul non-compromis pe care îl scoate înainte să apară o tăcere de moment... şi apoi o aud începând să plângă. Linişte, scâncetele îndurerate care îmi străpung vocea lui Beckett nu putea.

Şi mă rup. Reasigurarea mea pentru Becks că mi-aş salva puterile dispare corect împreună cu reţinerea mea.

"Nu!" Ţip, încercând să-l împing pe Beckett din drum şi să fac un leagăn. "Tu nu apuca să plângi pentru el! Nu ajungi să plângi după omul pe care ai încercat manipula!" Braţele se închid în jurul meu din spate, împiedicându-mă să aterizez pumnul meu, dar nu-mi pasă, realitatea mi-a fost pierdută. "Ieşi!" Strig, vocea mea fluturând în timp ce sunt târâtă de faţa ei uluită. "Nu!" Mă lupt împotriva braţele de reţinere. "Lasa-ma sa plec!"

„Shh-shh-shh!" Vocea lui Andy, braţele lui Andy mă ţin strâns, încercând să mă liniştesc şi să mă controlez în acelaşi timp. Şi singurul lucru pe care îl pot concentra mai departe - pot să mă prind pe măsură ce inima îmi curge şi corpul tremură de furie - este ceea ce am nevoie o oprire în groapă. Trebuie să-l găsesc pe Colton. Trebuie să-l ating, să-l văd, să liniştesc frământări în sufletul meu.

Dar nu pot.

E undeva aproape, bătăuşul meu rebel, incapabil să-i dea drumul celor avariaţi băieţel înăuntru. Omul care tocmai a început vindecarea este acum rupt şi ucide eu că nu voi putea să-l repar. Că mi-au murmurat cuvintele de încurajare iar natura răbdătoare nu va putea repara corpul imobil şi care nu răspunde care a fost încărcat pe targa respectivă şi s-a repezit undeva în interiorul acestor pereţi - atât de aproape, dar atât de departe de mine. Că trebuie să se bazeze pe străini repară-l şi vindecă-l acum. Străini care nu au nicio idee despre ţesutul cicatricial invizibil care încă zăboveşte sub suprafaţă.

Mai multe mâini întind mâna să mă atingă şi să mă liniştească pe mine, pe Dorothea şi Quinlan, dar nu sunt cei pe care îi vreau eu. Nu sunt ale lui Colton.

Şi apoi mă loveşte un gând terifiant. De fiecare dată când Colton este aproape, pot să simt acea furnicătură - bâzâitul care-mi spune că este doar la îndemână - dar nu pot simţi orice. Ştiu că este aproape fizic, dar scânteia lui este inexistentă.

Fii scânteia mea, Ry. îi aud vocea spunându-i,îi simt amintirea respiraţiei pene peste pielea mea ... dar nu-l simt.

„Nu pot!" Eu strig. „Nu pot fi scânteia ta dacă nu pot simţi a ta, aşa că nu îndrăzneşte să mă arde pe mine." Nu-mi pasă că sunt într-o cameră plină de oameni, fiind întoarsă înconjurat şi înconjurat în braţele lui Dorothea, pentru că singurul pe care îl vreau
ia^i^rpe^t ffîi^terfîfe^l^IS?^^toate Părtile
jachetă, agăţându-mă de ea în timp ce îl pledez pe fiul ei. „Nu îndrăzneşti să mori pe mine,
Colton! Am nevoie de tine la naiba!" Strig în liniştea acum sterilă a aşteptării cameră. „Am atât de multă nevoie de tine încât mor chiar aici, chiar acum fără tine!" Vocea îmi crăpă la fel ca inima şi la fel de mult ca şi braţele lui Dorothea, ale lui Quinlan
murmură tăcut, iar hotărârea liniştită a lui Andy ne ajută, pur şi simplu nu mă descurc cu toate acestea.

Mă îndepărtez şi mă uit la ei înainte să mă împiedic orb pe coridor, ştiu îl pierd. Sunt atât de amorţit, atât de gol, încât nici nu am energie să mă cert cu Beckett şi refaceţi ura pe care o simt pentru Tawny. Dacă sunt vinovat pentru Colton fiind aici, atunci ea sigur că, la dracu, trebuie să împărtăşească şi o parte din vina asta.

întorc colţul pentru a mă îndrepta spre baie şi trebuie să mă împing spre mutare. îmi apăs mâinile de perete pentru sprijin sau altfel mă prăbuşesc. Amintesc Eu însumi să respir, spune-mi să pun un picior în faţa celuilalt, dar este aproape imposibil atunci când singurul gând pe care se poate concentra mintea mea este că bărbatul pe care îl iubesc este luptând pentru viaţa lui şi nu pot să fac un lucru nenorocit în legătură cu asta. Sunt fără speranţă şi neputincios.

Mor înăuntru.

Mâinile mele călăuzitoare au lovit un stâlp de uşă şi mă clatin între cadru şi înăuntru cea mai apropiată tarabă, primind liniştea cocoşantă a băii goale. Eu descheie-mi pantalonii scurţi şi, când îi scot peste şolduri, ochii mei se văd a modelului în carouri de pe chiloţi. Corpul meu vrea să renunţe, vrea să alunece podeaua şi se scufundă în uitare, dar eu nu. în schimb, mâinile mele se prind de centură bucle de pantaloni scurţi care încă îmi atârnă de şolduri. Nu-mi pot respira

repede destul. încep să hiperventilez şi să ameţesc, aşa că îmi sprijin mâinile de zid, dar nimic nu ajută, deoarece atacul de panică mă loveşte din plin.

Puteţi paria fundul că este un steag cu carouri pe care îl revendică cu siguranţă.

Salut sunetul memorat al vocii sale. Am lăsat zgomotul lui să pătrundă prin mine ca adezivul de care am nevoie pentru a-mi ţine şinele rupt. Respiraţia mă trage în zgârieturi zdrenţuite între buzele mele, în timp ce încerc să mă ţin de memorie - asta un zâmbet incredibil şi răutatea băieţească din ochii lui - înainte să mă sărute ultima oară timp. îmi aduc degetele la buze dorind să fac o legătură cu el, frică a necunoscutului care cântăreşte greu în inima mea.

- Rylee? Vocea mă zdruncină spre aici şi acum şi vreau doar să plece departe. Vreau să mă lase intactă cu amintirea căldurii pielii sale, gustul sărutului său, posesia în atingere. - Rylee?

Se bate la uşa tarabei. „Mmm-hmm?" este tot ce pot face pentru că respiraţia mea este încă forţată şi neregulată.

„Este Quin". Vocea ei este moale şi neuniformă şi mă omoară să aud intrarea aceasta. „Ry, te rog să ieşi..."

Mă întind în faţă şi descui uşa, iar ea o deschide, uitându-se la mine
în mod ciudat, faţa ei pătată de lacrimi şi rimelul pătat doar subliniind
devastare care se profilează în ochii ei. Ea îşi strânge buzele şi începe să râdă, într-un fel
asta e isteric la limită, aşa că atunci când răsună de pe pereţii de ţiglă din jurul nostru tot I
auzi este disperare şi frică. Arată spre pantalonii mei scurţi pe jumătate şi
chiloţi în carouri şi continuă să râdă, lacrimile pătându-i obrajii ciudat
contrast cu sunetul care iese din gura ei.

încep să râd cu ea. Este singurul lucru pe care îl pot face. Nu vor veni lacrimi, frică nu se va diminua şi speranţa se clatină pe măsură ce primul râs îmi cade de pe buze. Se simte aşa greşit. Totul este atât de greşit şi într-o clipă, Quinlan - femeia care m-a urât la prima vedere - întinde mâna şi îşi înfăşoară braţele în jurul meu în timp ce râsul ei se transformă în suspine. Sughiţ înţepenit de gutărie de frică neîngrădită. Minusculul ei rama tremură în timp ce angoasa ei se intensifică.

- Sunt atât de speriată, Rylee. Este singurul lucru între care poate reuşi să iasă respiraţii, dar este tot ce trebuie să spună pentru că este exact ceea ce simt eu. The înfrângerea în postura ei, forţa durerii ei, puterea din strânsoarea ei se reflectă teama pe care nu o pot exprima, aşa că mă agăţ de ea cu tot ce am ... având nevoie de acea conexiune mai mult decât orice.

0 îmbrăţişez şi o calmez cât de bine pot, încercând să mă pierd în rolul de consilier pacient pe care îl cunosc atât de bine. Este mult mai uşor să-l calmezi pe al altuia
disperare decât să mă confrunt cu a mea. Ea încearcă să se îndepărteze, dar eu pur şi simplu nu-mi pot da drumul. Eu aveţi mijloacele necesare pentru a ieşi pe uşi şi aşteptaţi ca medicul să raporteze veşti că mă îngrozesc să aud.

Jmi fixez.panJalonii scurţi sLmăuit în sus pentru a-miîntâlnj propria pglindă. Eu pot vad amintirile oantuitoare pâlpaind in ochii mei. Mintea îmi străluceşte intr-o spargere oglinda retrovizoare, soare reflectându-se pe marginile sale cu pete de sânge, zimţate ca Max gâlgâie ultima suflare. Şi apoi mintea mea se apucă de o amintire mai fericită cu o altă oglindă. Unul folosit în căldura pasiunii pentru a demonstra de ce sunt suficient pentru Colton. De ce mă alege.

„Haide", şopteşte ea, rupându-mi transa în timp ce mă eliberează, dar o mişcă mâna în jos pentru a mă înfăşură în jurul taliei. „Nu vreau să pierd o actualizare."

Ljhapter U\oo

Timpul s-a întins. Fiecare minut se simte ca o oră. Şi fiecare dintre cele trei orele care au trecut se simt ca o eternitate. Fiecare zgomot al uşilor ne are pe toţi uimitor şi apoi scufundându-se din nou în jos. Cupele goale din polistirol se varsă peste cos de gunoi. Costumele de foc au fost desfăcute şi legate în jurul taliei ca aşteptare camera devine înfundată. Telefoanele mobile sună necontenit cu oamenii care caută actualizări. Dar încă nu există noutăţi.

Beckett stă cu Andy. Dorothea îl are pe Quinlan pe o parte şi pe Tawny pe de altă parte. Sala de aşteptare este plină de murmure tăcute şi televizor joacă fundalul gândurilor mele. Stau singur şi cu excepţia constantei textele lui Haddie, salut singurătatea, aşa că nu trebuie să mă consolez sau să fiu mângâiat - schizofrenia din mintea mea devine tot mai puternică cu fiecare trecere al doilea.

Stomacul meu se frământă. Mi-e foame, dar gândul la mâncare îmi face greaţă. Capul meu se descarcă, dar salut durerea, binevenesc tamburul ei pentru a-l numi ca pe mine încercaţi să acceleraţi timpul. Sau încetiniţi-l - oricare este în beneficiul lui Colton.

Bipul electronic al uşii. Scârţâitul pantofilor. Nici măcar nu-mi deschid ochi de data asta.

„Am o actualizare despre domnul Donavan." Vocea mă zguduie. Picioarele se amestecă ca băieţii stau în picioare şi o anxietate subestimată fredonează prin cameră în aşteptarea ce se va spune.

Frica mă cuprinde. Nu suport. Nu se poate mişca. Sunt atât de împietrit de cuvinte încât urmează să-i treacă prin buzele pe care le forţez o rândunică pe gât, dar rămâne paralizat de îngrozire

îmi strâng mâinile, strângându-le în carnea goală a coapselor, încercând să o fac foloseşte durerea pentru a îngropa amintirile. Dorind ca trecutul să nu se repete - să nu schimbă o maşină distrusă cu un bărbat pe care îl iubesc pentru altul.

El îşi curăţă gâtul şi eu aspir o respiraţie - rugându-mă, sperând, având nevoie de ceva fel de resturi de care să te ţii. „Permiteţi-mi să spun că scanările sunt încă în curs în acest sens punct, dar din ceea ce putem vedea provizoriu, este evident că domnul Donavan are a suferit o leziune bruscă de decelerare cu o perturbare a organului intern din forţă în care a lovit gardul de prindere. Vătămarea apare deoarece corpul este oprit cu forţa, dar organele din interiorul corpului rămân în mişcare datorită inerţie. Din ceea ce putem spune ..."

„Engleză, te rog", şoptesc. Mintea mea încearcă să înţeleagă medicul jargon, ştiind că dacă nu aş înota în această ceaţă de incertitudine, aş putea
să-l proceseze. Se opreşte la comentariul meu şi, deşi nu pot să ridic ochii spre întâlnesc-o pe a lui, o spun mai tare de data asta. „Engleză, vă rog, doctore." Frica copleşeşte
pe mine. Ridic prudent ochii pentru a-l întâlni pe ai lui, echipajul întorcându-se spre mine în timp ce eu
uită-te la doctor. „Suntem cu toţii foarte îngrijoraţi aici şi în timp ce s-ar putea să înţelegeţi
ceea ce spui, terminologia ne sperie rahatul... "vocea mea
se estompează şi dă din cap cu amabilitate, „... mintea noastră este prea copleşită pentru a procesa totul chiar acum ... a fost o lungă aşteptare pentru noi în timp ce aţi fost cu el... aşa că se poate
vă rog să ne spuneţi în termeni simpli?"

îmi zâmbeşte blând, dar ochii lui sunt grave. „Când Colton a lovit peretele, maşina s-a oprit - corpul lui s-a oprit - dar creierul său a continuat să treacă, trântind în craniul care îl înconjoară. Din fericire, purta un dispozitiv HANS care ajuta pentru a proteja legătura dintre coloana vertebrală şi gât, dar rănirea el susţinerea este totuşi gravă."

Inima îmi curge şi respiraţia îmi creşte, ca un milion de rezultate diferite posibile pâlpâie prin mintea mea.

" El va ...?" Andy se mişcă în viziunea mea în faţa doctorului şi îl întreabă pe întrebare pe care nu o poate completa. Tăcerea coboară peste cameră şi nervos mişcarea picioarelor se opreşte în timp ce toţi aşteptăm răspunsul cu respiraţia momită.

"Domnul. Westin, presupun? " întreabă doctorul în timp ce întinde mâna către un dând din cap din capul lui Andy. „Sunt doctorul Irons. Nu am de gând să te mint... inima fiului tău arestat - oprit de două ori în timpul transportului."

Mă simt de parcă fundul sufletului meu a căzut cu aceste cuvinte. Nu lasă-mă. Te rog nu mă părăsi. Pledez în tăcere, dorind ca cuvintele să-l lovească undeva în limitele acestui spital.

Andy întinde mâna şi strânge mâna lui Dorothea.

„Am reuşit să-i reglăm inima după un pic, ceea ce este un semn bun ca noi se temeau că, eventual, aorta sa se rupse de forţa impactului. în acest moment în care ştim că are un hematom subdural." Doctorul ridică privirea şi îmi întâlneşte ochii înainte de a continua. „Aceasta înseamnă că vasele de sânge s-a rupt şi zona dintre creier şi craniu se umple de sânge. The situaţia este dublă, deoarece creierul lui Colton se umflă din cauza traumei lovirii craniul lui. în acelaşi timp, sângele în comun îi pune presiune pe creier pentru că nu este nicăieri să scape pentru a ameliora presiunea menţionată." Dr. Irons scanează ochii echipajului care îl înconjoară. „în acest moment este mai stabil decât nu, aşa că îl pregătim pentru operaţie. Este imperativ să intrăm şi să ne uşurăm presiunea asupra creierului său pentru a încerca să oprească umflarea ".

Mă uit la Dorothea cum se apropie şi se agaţă de Andy pentru sprijin, evident dragostea necondiţionată pentru fiul ei îmi atrage fiecare emoţie.

„Cât durează operaţia? Este conştient? Au mai existat alte răni? "
Beckett vorbeşte pentru prima dată, respingând rapid întrebările pe care le avem cu toţii gândire.

Dr. Irons înghite şi îşi înghite degetele în faţă în timp ce se întâlneşte Ochii lui Beckett. „în ceea ce priveşte alte leziuni, doar uşoare în comparaţie cu capul rănire. El nu este conştient şi nici nu şi-a recăpătat conştiinţa în acest moment. El era în starea tipică comatoasă pe care o vedem cu aceste leziuni - bombănit incoerent, luptându-se împotriva noastră - în lupte foarte sporadice. Cât despre toate altfel, vom şti mai multe când vom intra în operaţie şi vom vedea cât de rău sângerează creierul este."

Beckett expiră respiraţia pe care o ţinea şi îi văd umerii scăderea cu eliberarea sa, deşi nu sunt sigur dacă este în uşurare sau resemnare. Nici unul din cuvintele doctorului au făcut ca groaza să cântărească groapa sufletului meu micşoraţi orice. Quinlan păşeşte înainte şi apucă mâna lui Becks în timp ce aruncă o privire spre el părinţii ei înainte de a întreba singurul lucru de care ne temem cu toţii. „Dacă umflarea nu se opreşte cu operaţia ... "vocea ei se clatină, Beckett apăsând un sărut frăţesc pe vârful capului ei încurajat „... ce ... înseamnă asta? Ce încerc să spun că vorbeşti despre leziuni cerebrale aici, deci care este prognosticul?" Respiraţia ei se agită cu un suspin înghiţit. „Care sunt şansele lui Colton?"

Doctorul oftă cu voce tare şi se uită la Quinlan. „în acest moment, înainte de a intra intervenţie chirurgicală şi să văd dacă există vătămări, nu mă simt confortabil să fac una." The gâfâit sugrumat care vine de la Andy rupe tăcerea. Dr. Irons face un pas înainte şi îşi aşază o mână pe umăr până când Andy îşi ridică privirea şi îi întâlneşte ochii. "Noi facem absolut tot ce putem. Suntem foarte practicaţi în acest gen de lucru şi îi oferi fiului tău toate beneficiile acestui antrenament. Te rog, intelege că nu dau un procent pentru că este o cauză pierdută, ci mai degrabă pentru că eu trebuie să văd mai multe pentru a şti cu ce ne confruntăm. Odată ce ştiu, atunci putem stabiliţi un plan de joc şi plecaţi de acolo." Andy dă din cap subtil, frecând un îi dă mâna peste ochi, iar dr. Irons ridică privirea şi scanează feţele tuturor celor din
cameră. „El este puternic şi sănătos şi este întotdeauna un lucru bun pe care trebuie să-l avem asupra noastră latură. Este mai mult decât evident că Colton este iubit de mulţi oameni... vă rog să ştiţi eu transportă aceste cunoştinţe în sala de operaţie cu mine." Cu asta dă o zâmbetul strâns apoi se întoarce şi iese din cameră.

La plecare, nimeni nu se mişcă. Suntem cu toţii încă în stare de şoc.

Toate lăsând în continuare severitatea cuvintelor lui să alunece în găurile străpunse hotărârea noastră. Oamenii încet se mişcă şi se mişcă pe măsură ce gândurile se contopesc şi emoţiile încearcă să se stabilească.

Dar nu pot.

Trăieşte. Nu mort ca Max. în viaţă.

Durerea surdă de uşurare pe care o simt nu este nimic în comparaţie cu înţepătura ascuţită

anecunoscut. Şi nu este suficient pentru a calma frica aşezată adânc în adâncurile sufletului meu. încep să simt că ghearele lipitoare ale claustrofobiei îmi ard pe piele. Eu
suflă o respiraţie lungă încercând să-mi potolesc transpiraţia care străpunge buzele mele superioare şi
alunecând pe linia coloanei vertebrale. Respiraţia îmi alunecă din plămâni fără completându-mi trupul.

Imaginile sclipesc din nou. Max către Colton. Colton către Max. Sângele trece încet din urechea lui. La colţurile gurii. Vărsându-se în pete peste cele spulberate maşină. Numele meu sugrumându-i pe buze. Rugăciunile sale îmi cicatrizează mintea. Gravându-le ca un brand marcat să mă bântuiască pentru totdeauna.

Stropirea de nelinişte se transformă într-o ploaie de panică. Am nevoie de aer proaspăt. Eu Am nevoie de o pauză de opresiunea care sufocă această nenorocită de aşteptare. Am nevoie de culoare şi intensitate - ceva plin de vigoare şi viaţă precum Colton - altceva decât culorile monocromatice şi amintirile copleşitoare.

Mă împing în sus şi fug afară din sala de aşteptare, ignorând-o pe cea a lui Beckett suna după mine. Mă clătin orbeşte spre ieşire, pentru că de data asta a fost uşile mă cheamă, îmi oferă un răgaz de isteria care îmi smulge speranţa.

Mă faci să simt, Rylee...

Mă poticnesc prin uşi, amintirea îmi pătrunde sufletul, dar lovindu-mă ca o lovitură de pumn în abdomen. Gâfâi tare, durerea iradiază prin fiecare sinapsă a mea. Trag într-o respiraţie zdrenţuită, având nevoie de ceva,

orice ar putea ajuta la recuperarea credinţei de care am nevoie pentru a face faţă realităţii pe care s-ar putea ca Colton să nu o facă faceţi-o prin operaţie. Noaptea. Dimineaţa.

Clătin din cap ca să scap de otravă mâncându-mi gândurile când întorc colţul a clădirii şi sunt aruncat într-o vâlvă. Jur că sunt peste o sută camere care clipesc dintr-o dată. Urletul întrebărilor tună atât de tare încât sunt aruncată de un val de maree de zgomot. Sunt înconjurat imediat, cu spatele apăsat pe perete în timp ce microfoanele şi camerele sunt împinse în faţa mea, documentându-se prinderea mea încet de epuizare asupra realităţii.

„Este adevărat că îi dau lui Colton ultimele sale rituri?"

Cuvintele îmi prind în gât.

„Care este statutul dintre dumneavoastră şi domnul Donavan?"

Furia se intensifică, dar sunt copleşit de potop.

„Este adevărat că Colton este pe patul de moarte şi părinţii lui sunt lângă el?"

Buzele mele se deschid şi se închid, pumnii mi se strâng, ochii ard, lacrimile sufletului şi credinţa mea în omenire se destramă. Ştiu că arăt ca un cerb în faruri, dar sunt prins. Ştiu că, dacă credeam că simt ghearele claustrofobiei în interior, mă simt zvâcnirea traheei, pe măsură ce mâinile mijloacelor de comunicare stoarce aerul de la mine. Ale mele respiraţia vine în scurte atacuri ascuţite. Cerul albastru se învârte deasupra, în timp ce mintea mea o deformează într-un vârtej leneş, întunericul începe să se strecoare pe măsură ce conştientul meu se estompează.

în momentul în care sunt pe punctul de a mă scufunda în uitarea primitoare, înfăşuraţi braţele puternice în jurul meu şi împiedică prăbuşirea mea la sol. Greutatea mea se loveşte de cea a lui Sammy ca un tren de marfă, iar amintirile îmi străpung minţile de ultima dată când am căzut în braţele unui om. Imaginile dulci-dulci sclipesc din paletele de licitaţie pierdute şi uşile dulapului blocate. Ochii verzi vibranţi şi un rânjet arogant, sigur pe sine.

Rogue. Rebel. Nechibzuit.

Vocea lui Sammy îmi străbate mintea tulbure în timp ce pedepseste presa. "Retrage-te!" mormăie în timp ce îmi susţine greutatea moartă, cu braţul în jurul taliei mele. „Vom oferi o actualizare când vom avea una." Bliţurile reaprind cerul.

Din nou, strigătul uşilor, dar de data asta nu mă înfund. Fiara de pe interiorul este mult mai palpabil decât cel exterior. Respiraţia mea începe să se uniformizeze unii şi inima mea decelerează. Sunt împins în jos pe un scaun şi când mă uit în sus ochii lui Sammy se întâlnesc cu ai mei, căutând ceva.

„Ce naiba crezi că faci? Ar fi putut să te mănânce viu ", jură el. Este un spectacol atât de flagrant de emoţie din partea altfel stoic bodyguard că îmi dau seama de greşeala mea în a ieşi afară. încă o găsesc pe a mea picior în lumea publică a lui Colton; şi atunci mă simt oribil pentru că în timp ce am Am fost în sala de aşteptare înconjurat de toată lumea, îmi dau seama că Sammy a ieşit aici singur asigurându-se că suntem lăsaţi singuri şi netulburaţi.

„îmi pare rău, Sammy", îmi cer scuze. „Am avut nevoie doar de aer şi... sunt scuze."

în ochii lui persistă îngrijorarea. "Te simţi bine? Ai mâncat ceva? Tu aproape leşinat acolo. Cred că trebuie să mănânci...

"Sunt bine. Mulţumesc ", spun în timp ce stau încet. Cred că îl surprind atunci când eu întinde mâna şi strânge-i mâna. "Ce mai faci?

"El ridică din umeri cu nonşalanţă, deşi gestul este altceva decât. „Atâta timp cât el este în regulă, atunci voi fi bine."

Dă din cap spre mine în timp ce se întoarce pentru a-şi revendica postul la uşile spitalului înainte de poate spune orice altceva. Ochii mei îi urmăresc mişcările pentru o clipă, neplăcut comentariile presei îmi reverberează prin minte, în timp ce construiesc curajul de a merge înapoi în sala de aşteptare.

închid ochii o clipă. Voi însumi să simt orice altceva decât amorţeală care îmi consumă sufletul. încerc să trag din adâncurile mele de disperare sunetul râsului său, gustul sărutului său, chiar şi natura lui încăpăţânată şi fermă hotărâre - orice să strângă laolaltă cusăturile inimii mele, care să fie dragostea lui Colton cusute laolaltă.

Nu are consecinţe, Rylee. Nu ai putea fi niciodată inconsecvent.

Amintirea îmi şopteşte prin minte şi este ca silexul care revine la viaţă pâlpâi mici de speranţă. Respir adânc şi îmi voi face picioarele să avanseze

pe coridorul lung până unde toţi ceilalţi aşteaptă nerăbdători, eu sunt doar
trecând de staţia asistenţilor medicali când aud numele lui Colton menţionat de două asistente
ale căror spate sunt îndreptate spre mine. îmi încetinesc pasul, încercând să prind orice
informaţii pe care le pot. încerc să-mi forţez mintea să nu mă îngrijoreze că suntem minţiţi
despre gravitatea situaţiei, când aud cuvintele din care lovesc aerul
plămânii mei.
îmi face inima să se oprească.
Provoacă un fior să ricoşeze prin corpul meu.
„Cine este în SAU unul cu domnul Donavan?"
„Dr. Fierele sunt liderul cazului."
„Ei bine, la naiba, dacă arfi cineva pe care aş vrea să-l operez în această situaţie, nu sigur că naiba ar fi Ironman ".
Omul Paianjen.
Gâfâi, asistentele se întorc să mă ia în seamă. Cel mai înalt dintre cei doi paşi înainte şi îşi înclină capul spre mine. „Te pot ajuta să ratezi?"
Batman.
„Cum ai numit-o doar Dr. Irons?"
Supraom.
Se uită la mine, cu o uşoară cută în frunte. „Adică porecla noastră pentru Dr. Fiare de călcat?"
Omul de fier.
Tot ce pot face este să încuviinţez din cap, pentru că gâtul meu se sufocă de speranţă. „Oh, el este cunoscut pe aici ca Ironman, scumpo. Ai nevoie de ceva?"
Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.
Doar scutur din cap, apoi fac cei trei paşi spre sala de aşteptare, dar lăsaţi-mă pe un perete şi alunecaţi în jos pe podea, pe măsură ce devin copleşit cu speranţă, copleşit de prezenţa iubiţilor supereroi ai lui Colton.
0 obsesie din copilărie s-a transformat acum în stăpânirea unui adult asupra speranţei.
îmi aşez faţa pe genunchii îndoiţi în timp ce mă agăţ de ideea că această coincidenţă este mai mult decât atât - o coincidenţă. îmi legăn capul înainte şi înapoi, al lor nume care-mi cădeau de pe buze într-un cântec tăcut pe care îl cunosc pentru prima dată vreodată a fost rostită cu o respectă absolută.
„Colton obişnuia să spună asta în somnul de băieţel." Vocea lui Andy mă sperie în timp ce alunecă pe perete lângă mine, o expiraţie grea căzându-i de pe buze. Mă schimb unele ca să mă uit la el. Pare cu ani mai în vârstă în orele de după cursă a început în această dimineaţă. Ochii lui ţin o durere liniştită şi gura încearcă să se ridice într-un zâmbet blând, dar eşuează lamentabil. Omul pe care l-am cunoscut doar că este plin de viaţă îl are a fost smuls din exuberanţa sa. „Nu am auzit asta pentru totdeauna. De fapt uitat despre asta până când tocmai te-am auzit spunând." Chicoteşte încet, întinde mâna şi mă bate
genunchi în timp ce îşi întinde picioarele în faţa lui.
„Andy ..." Numele lui este un murmur pe buzele mele în timp ce îl văd luptându-se cu el emoţie. Vreau cu disperare să-i spun despre semne - întâmplarea întâmplătoare dintre super-eroii iubiţi ai fiului său - dar vă faceţi griji că va crede că îmi pierd strânsoarea asupra realităţii, aşa cum mă tem că Beckett crede că sunt. Aşa cum îmi fac griji, aş putea fi.
„Sunt surprins că ţi-a spus despre ele. El a fost acest cod secret cânta ca un băieţel când avea un coşmar sau era speriat. El n-ar face-o niciodată elaborat... nu ar explica niciodată de ce au fost acei patru supereroi
reconfortantpentru el. "Se uită la mine, zâmbetul blând căzând. „Eu si Dottie nu-şi putea imagina aecât ce spera săîsalveze acei supereroi
din ..."

Cuvintele se îndepărtează între noi şi se aşează în întrebări pe care amândoi vrem să le punem, dar nici unul nu spune cu voce tare. Ce ştie Andy că nu ştiu şi invers? El tamponează dosul mâinii la ochi şi expiră un oftat tremurat.

"Este puternic, Andy ... va fi... trebuie să fie bine", spun în cele din urmă când am încredere în hotărârea vocii mele.

El doar dă din cap. Vedem un set de medici care trec alături de noi şi de inima mea depune în gâtul meu, îngrijorat că e din cauza lui Colton. îşi freacă o mână peste a lui faţă şi mă uit la dragoste umplându-i ochii. „Prima dată când l-am văzut, s-a rupt inima mea şi mi-a furat totul cu o singură privire." îmi dau din cap spre el pentru a continua pentru că mai mult decât orice înţeleg acea afirmaţie, pentru că fiul său a procedat la fel lucru pentru mine.

El l-a capturat, l-a furat, l-a rupt, l-a vindecat şi îl deţine pentru totdeauna.

„Eram pe platourile de filmare, în trailerul meu, la o rescriere a scenei. Trecuse mult timp noapte. Quin era bolnav şi se trezise toată noaptea." Clatină din cap şi se întâlneşte ochii mei pentru o clipă înainte de a privi înapoi în jos pentru a-i concentra pe banda de ceasul cu care se juca. „Am întârziat la un telefon, am deschis uşa şi aproape că s-a împiedicat de el." îşi ia un moment să testeze lacrimile pe care le văd curgând
în ochii lui să se risipească. „Cred că am înjurat cu voce tare şi i-am văzut figura mică mişcându-se înapoi
într-o teamă inconfundabilă. Ştiu că mi-a speriat rahatul şi nu am putut decât imaginaţi-vă de ce un copil ar avea acel tip de reacţie. A refuzat să mă privească oricât de blând mi-am făcut glasul."

Mă întind şi îi iau mâna în a mea, strângând să-l anunţ că eu cunoaşte-i pe demonii lui Colton fără ca el să-i dezvăluie vreodată. Poate că nu ştiu specific, dar am văzut destule pentru a obţine esenţa.

„M-am aşezat pe pământ lângă el şi am aşteptat doar să înţeleagă că eu *nu avea să-l rănească. Am cântat singura melodie la care m-am putut gândi. " Râde. „Puff* Dragonul magic. A doua oară, ridică capul în sus şi, în cele din urmă m-a privit. Dulce Hristos mi-a furat respiraţia. Avea cei mai mari ochi verzi înăuntru faţa asta palidă şi s-au uitat la mine cu atâta teamă ... cu atâta presimţire ... că a fost nevoie de tot ce am avut pentru a nu-mi înfăşură braţele şi a-l mângâia."

„Nu-mi pot imagina", murmur, mergând să-mi retrag mâna, dar oprindu-mă când Andy îl strânge.

„La început nu mi-ar vorbi. Am încercat totul pentru a-l determina să-mi spună a lui numele sau ce făcea, dar nu conta. Nimic nu a contat - dorul meu timpul de apel, banii irosiţi, nimic - pentru că eram fascinat de fragil băieţel ai cărui ochi mi-au spus că au văzut şi experimentat prea mult în ai lui viata scurta. Quinlan avea atunci şase ani. Colton era mai mică decât ea, aşa că eu credeam că are vreo cinci ani. Am fost şocat mai târziu în acea noapte, când poliţia mi-a spus avea opt ani."

Forţ rândunica care mi-a rămas în gât în timp ce o ascult pe prima momente din viaţa lui Colton când i s-a dat dragoste necondiţionată. Prima dată i s-a dat o viaţă de posibilităţi mai degrabă decât una de frică.

„în cele din urmă l-am întrebat dacă îi este foame şi ochii lui au devenit atât de mari farfurii. Nu aveam prea multe în remorcă pe care le-ar plăcea unui copil, dar aveam un Snickers bar şi o să recunosc ", spune el râzând," chiar am vrut să-i placă eu ... aşa că m-am gândit ce copil nu poate fi mituit cu bomboane?"

Zâmbesc cu el, conexiunea nu mi s-a pierdut că Colton mănâncă un Snickers înainte de fiecare cursă. Că a mâncat astăzi un bar Snickers. Pieptul meu se strânge la gând. A fost cu adevărat acum câteva ore? Se simt ca zile.

„Ştii că eu şi Dottie am vorbit despre posibilitatea mai multor copii... dar hotărâse că Quinlan ne era de ajuns. Ei bine, ar trebui să spun că ar avea am avut mai mult şi m-am mulţumit cu unul singur. La naiba, am dus vieţi ocupate cu multe am călătorit şi am fost destul de norocoşi cu o fetiţă sănătoasă, aşa cum am putut cerem mai multe? Cariera mea era în plină expansiune şi Dottie a luat parte când ea am vrut sa. Dar după primele ore cu Colton, nu a existat nici măcar un ezitare. Cum aş putea să mă îndepărtez de acei ochi şi de zâmbetul pe care îl ştiam ascunzându-se undeva sub frică şi ruşine?" 0 lacrimă îi alunecă peste şi în jos obraz, îngrijorarea pentru fiul său, atunci şi acum, rostogolindu-se din el în valuri. El îmi priveşte ochii cenuşii plini de o adâncime de emoţii. „El este
cea mai puternică persoană - om - pe care am cunoscut-o vreodată, Rylee." Se sufocă într-un suspin. "Eu doar Am nevoie ca el să fie chiar acum ... Nu-mi pot pierde băiatul."

Cuvintele sale se rup în locuri atât de adânci în mine, căci înţeleg angoasa un părinte speriat că îşi pierd copilul. Frica profundă pe care nu o vrei recunoaşte, dar asta strânge în fiecare parte a inimii tale. Mlaştini de simpatie eu pentru acest om care i-a dat lui Colton totul şi totuşi amorţeala din mine îmi încarcerează lacrimile. „Nimeni dintre noi nu poate, Andy. El este centrul lumii noastre, "eu
şoptesc cu o voce spartă.

Andy îşi înclină capul în lateral şi se uită peste mine şi mă studiază pentru un moment. „Mă tem de fiecare dată când urcă în maşină. De fiecare dată la naiba ... dar este singurul loc în care îl văd scutit de povara trecutului său ... vezi-l depăşind demoni care îl bântuie". îmi strânge mâna până când mă uit înapoi în sus pentru a vedea sinceritate în ochii lui. „Singura dată, adică până de curând. Până când îl văd vorbind despre, vă faceţi griji, interacţionaţi cu ... dvs."

Respiraţia îmi revine, lacrimi bine pentru prima dată, dar nu cad. Dupa ce am avut Mama lui Max, Claire, mă urăşte atât de mult, aprobarea nerostită a lui Colton tatăl este monumental. Sughiţ o respiraţie, încercând să conţin tornada de emoţii care se învârtesc prin mine.

" Il iubesc ." Este tot ce pot să spun. Atunci este tot ce mă pot gândi. Eu îl iubesc şi s-ar putea să nu ajung să-i arăt cu adevărat acum că a fost recunoscut simţind la fel la mine. Şi acum stau pe prăpastia
circumstanţe atât de scăpate de controlul meu, încât mă tem că nu aş putea avea vreodată şansa.

Vocea lui Andy mă scoate din creşterea atacului meu de panică. „Colton mi-a spus l-a încurajat să afle despre mama sa de naştere."

Mă uit în jos şi desenez cercuri absente pe genunchi cu vârful degetului, precaut această conversaţie poate merge în două moduri: Andy poate fi recunoscător că încerc pentru a-l ajuta pe fiul său să se vindece sau poate fi supărat şi să cred că încerc să conduc o pană între ele.

"Mulţumesc pentru aceasta." Expiră încet. „Cred că îi lipseşte întotdeauna un bucată şi poate că ştiind despre ea va ajuta să-l umple pentru el. Doar faptul că este a vorbi despre asta, a întreba despre asta, este un pas imens ... "întinde mâna şi plasează un înconjoară umărul meu şi mă trage spre el, astfel încât capul să se sprijine pe al lui umăr „... aşa că vă mulţumesc că l-aţi ajutat să se regăsească în mai multe moduri decât unul".

încuviinţez din cap ca să recunosc, mărturisirea lui făcând să scape cuvintele pe mine. Stăm împreună aşa de ceva timp, acceptând şi trăgând din confort unii pe alţii când tot ceea ce simţim este vid în interior.

Chapter Three

Este o zi perfectă. Cerul albastru deasupra capului, soarele îmi încălzeşte obrajii şi nu un gândul în mintea mea. Valurile se prăbuşesc în nisip cu un crescendo liniştitor, rola după rola. Vin aici des, locul în care am avut prima întâlnire oficială, pentru că Mă simt aproape de el aici. 0 amintire, ceva de care să mă apuc când nu pot niciodată ţine-l din nou.

îmi înfăşor braţele în jurul genunchilor şi respir totul, acceptând acea tristeţe va fi întotdeauna o durere constantă în inima mea şi îmi doresc să fie aici lângă mine. Dar, în acelaşi timp, ştiu că nu am simţit asta în pace de când a plecat. Eu s-ar putea să dea un colţ în durerea mea - cel puţin aşa crede terapeutul - de când au trecut zile fără panica oarbă şi ţipete sugrumătoare care consumă gândurile mele şi mă distrug pe realitate. Cred că poate după toate acestea timp, s-ar putea să pot merge mai departe - nu înainte - ci înainte.

Maşina singură din parcarea din dreapta mea îmi atrage atenţia. Nu sunt sigur de ce. Poate pentru că maşina este parcată lângă locul unde Colton a parcat Aston Martin la prima noastră ieşire spontană - cea mai scumpă întâlnire de pe plajă vreodată - dar eu uite, inima mea sperând că ceea ce ştie mintea mea nu este posibil. Că este el parcând maşina pentru a veni alături de mine.

Mă întorc să mă uit exact la timp pentru a vedea o siluetă care se îndreaptă spre partea pasagerului şi apleacă-te să vorbească cu şoferul prin fereastra deschisă. Ceva despre persoana mă face să mă ridic de pe nisip. îmi protejez ochii de strălucirea soarelui şi studiază-i profilul, simţind brusc că ceva este oprit.

Fără să mă gândesc, încep să merg spre maşină, neliniştea mea crescând odată cu fiecare pas. Străinul se îndreaptă şi se întoarce spre mine pentru o secundă, soarele
a P r i n p m e l e se clatină' resPiratia pjerdută-

- Colton? Vocea mea este abia o şoaptă în timp ce creierul meu încearcă să înţeleagă cum este posibil să fie aici. Aici cu mine când i-am văzut încărcându-l pe al lui corpul care nu răspundea pe targă, îi sărută buzele reci pentru ultima oară înainte ca ei îşi lăsă sicriul să se odihnească. Inima îmi tună în piept, bătăile sale accelerându-se fiecare secundă care trece pe măsură ce speranţa cu panică începe să se intensifice.

Şi, deşi vocea mea este atât de blândă, el îşi înclină capul în lateral, la auzul sunetului numele lui, ochii umpluţi de o tristeţe liniştită, se fixează pe ai mei. El începe să crească un mâna, dar este distras momentan când uşa pasagerului este deschisă. El se uită în maşină şi apoi înapoi la mine, resemnarea gravând liniile magnifice a feţei sale. Ridică din nou şovăitor mâna, dar de data aceasta termină valul spre
pe mine.

îmi aduc vârful degetelor la buze pe măsură ce durerea care se rostogoleşte din el ajunge în sfârşit peste distanţă şi se ciocneşte de mine, îmi scoate respiraţia din plămâni, îi simt disperarea absolută instantaneu. îmi sfâşie sufletul ca un fulger despicând cerul.

Şi în acel moment ştiu.

„Colton!" îi spun din nou numele, dar de data asta ţipătul meu disperat străpunge prin seninătatea liniştită a plajei. Pescăruşii zboară la sunet, dar Colton alunecă în scaunul pasagerului fără o a doua privire şi închide uşa.

Maşina se îndreaptă încet spre ieşirea parcării, iar eu încep să plin sprint. Plămânii îmi ard şi picioarele mă dor, dar nu sunt suficient de rapid. Nu am de gând să obţin acolo în timp şi nu par să facă progrese, indiferent cât de repede alerg. The maşina se întoarce spre dreapta, ieşind din lot pe drumul gol şi este înclinată spre cap pe lângă mine în drum spre sud. Vopseaua metalică albastră străluceşte de razele soarelui şi ceea ce văd mă opreşte mort în urmele mele.

Se simte ca pentru totdeauna de când l-am văzut aşa. Tot american, sănătos cu ochii albaştri şi zâmbetul acela uşor pe care îl iubesc prea mult. Dar ochii lui nu se rup niciodată de la concentrarea lor pe drumul din faţă.

Max nici măcar nu-mi aruncă nici măcar o a doua privire.

Colton, pe de altă parte, se uită direct la mine. Combinaţia dintre frică, panică şi resemnare gravată pe faţa lui. în lacrimile care-i curgeau pe obraji, scuzele exprimate de ochii lui, în pumnii bătând frenetic împotriva ferestre, în cuvintele sale îl văd gură, dar nu-l aud pledând. Totul îmi răsuceşte sufletul şi îl stoarce uscat.

"Nu!" Strig, fiecare fibră a fiinţei mele concentrată pe cum să-l ajut să scape, cum să-l salvezi.

Şi apoi văd mişcare pe bancheta din spate şi sunt lăsat în genunchi. Pietrişul care muşcă în ele nu este nimic în comparaţie cu durerea care arde în adâncurile negre ale nucleului meu. Şi, deşi mă doare mai mult decât am crezut vreodată imaginabil, o parte din mine este înfricoşată - pierdută în acea iubire necondiţionată pe care niciodată nu o faci gândeşte că este posibil până când nu o experimentezi pentru tine.

Inelele îi încadrează faţa heruvimă, sărind cu mişcarea maşinii. Ea îi zâmbeşte încet lui Max, complet ignorând protestele violente de la Colton scaunul din faţa ei. Se răsuceşte în scaunul auto şi se uită spre mine, violet ochii o oglindă reflecţie privind înapoi la mine. Şi apoi atât de subtil, buchetul ei de trandafiri buzele se ridică într-un colţ pe măsură ce curiozitatea copilăriei primeşte tot ce este mai bun din ea şi de ea mă priveşte fix. Vârfurile mici ale degetelor se ridică deasupra pervazului ferestrei şi se mişcă spre mine.

Trebuie să-mi reamintesc să respir. Trebuie să-mi forţez gândul în cap pentru că ea m-a rupt singură şi m-a împăcat din nou.
Şi totuşi vederea ei m-a lăsat crud şi abrazat cu mâinile care vor nu fi niciodată.

Că nu mă mai pot întoarce niciodată.

Acestea nu au fost niciodată ale mele de păstrat.

Şi de la locul meu pe pământ, sufletul meu agăţat de ceva să atârne înainte de a fi înghiţit în adâncurile întunecate ale disperării, ţip în vârf din plămânii mei numele singurei persoane care mai poate fi salvată.

„Colton! Stop! Colton! Lupta la naiba!" Vocea mea cade răguşită odată cu ultima cuvintele, suspinele depăşind şi disperarea mă copleşesc. îmi atârn capul mâinile şi permit să fiu târât sub şi înecat, primind întuneric devastator pentru a doua oară în viaţa mea. "Nu!" Urlu.

Mâinile invizibile mă apucă şi încearcă să mă îndepărteze de el, dar mă zbat cu fiecare uncie pe care o pot strânge împotriva lor, pentru a-l putea salva pe Colton.

Salvează-l pe omul pe care îl iubesc.

„Rylee!" Vocea mă îndeamnă să mă îndepărtez de Colton. în niciun caz în iad nu sunt plecându-se din nou.

Nu.

„Rylee!" Insistenţa se intensifică pe măsură ce umerii mei sunt împinşi înapoi şi mai departe. încerc să-mi bat braţele, dar sunt ţinut strâns.

Mă trezesc cu un tresărit, ochii albaştri ai lui Beckett privindu-i intens în ai mei. „Este doar un vis, Rylee. Doar un vis."

Inima îmi zboară şi înghiţ aerul, dar corpul meu nu pare să-l accepte. Eu nu-mi pot lua următoarea respiraţie suficient de repede. Aduc o mână tremurândă şi o frec peste faţa mea pentru a-mi câştiga poziţia. A fost atât de real. Atât de imposibil, dar atât de real... cu excepţia cazului în care ... cu excepţia cazului în care Colton este ...

„Becks". Numele lui este abia o şoaptă pe buzele mele ca rămăşiţe ale mele visul câştigă impuls şi încep să înţeleg de ce Colton ar fi alături de Max şi fiica mea.

„Ce este, Ry? Eşti alb ca o fantomă ".

Cuvintele îmi sugrumă în gât. Nu-i pot spune ce procesează mintea mea. Mă bâlbâi încercând să scot cuvintele când suntem întrerupţi.

„Familia lui Colton Donavan?"

Toată lumea din sala de aşteptare stă în picioare şi se mută pentru a se aduna lângă intrarea în sala de aşteptare, unde o femeie scundă în scrubs stă dezlegând-o mască chirurgicală. Şi eu stau în picioare, temându-mă să mă împing să mă îndrept

spre prima linie Becks deschide calea din faţa mea. Când ne oprim lângă părinţii lui Colton, el îi întinde mâna şi o apucă pe a mea. Este singurul indiciu că este la fel de speriat ca eu sunt.

Ochii ei ne captează şi ne clătină din cap cu un zâmbet forţat.

„Nu, trebuie să vorbesc cu familia sa imediată", spune ea. Aud oboseala înăuntru vocea ei şi bineînţeles că mintea mea începe să alerge mai repede.

Andy păşeşte înainte şi îşi drese gâtul. „Da, suntem cu toţii aici."

„Văd asta, dar aş vrea să-i actualizez familia apropiată în mod privat protocolul spitalului, domnule." Tonul ei este auster dar liniştitor şi tot ce vreau să fac este scutură-o până când spune „înşurubează regulile" şi îmi dă o actualizare.

Andy îşi mişcă ochii de la ea pentru a ne arunca o privire tuturor, înainte să continue. „Soţia mea, fiica şi cu mine putem fi familia imediată a lui Colton, dar toţi ceilalţi Aici? Ei sunt motivul pentru care trăieşte acum ... aşa că, în ochii mei, ei sunt familia şi merită să aud actualizarea în acelaşi timp cu noi, protocolul spitalului să fie al naibii."

0 privire de şoc uşor pâlpâie pe trăsăturile ei şi în acest moment pot vezi de ce cu toţi acei ani în urmă poliţiştii din spital nu au pus la îndoială Andy, când le-a spus că Colton pleacă acasă cu el pentru noapte.

Ea dă din cap încet către el, cu buzele încrucişate. „Numele meu este Dr. Biggeti şi am făcut echipă sus în sala de operaţie cu dr. Irons în cazul fiului tău." în periferia mea eu vezi că majoritatea băieţilor dau din cap, corpurile aplecându-se înainte pentru a se asigura că ei auzi totul. Dorothea urcă lângă soţul ei, Quinlan din contră şi îl apucă de mână ca şi cum Becks îl strânge pe al meu. „Colton a reuşit operaţie şi este în prezent mutat la UCI."

Un gâfâit colectiv umple camera. Inima mea tună într-un ritm accelerat şi capul îmi ameţeşte de veste. Este încă în viaţă. încă luptă. Mi-e frică şi el cicatrici, dar amândoi încă ne luptăm.

Doctorul Biggeti ridică mâinile pentru a linişti murmurul dintre noi. "Acum acolo sunt încă o mulţime de necunoscute în acest moment. Sângerarea şi umflarea au fost destul de mari extins şi a trebuit să îndepărtăm o mică secţiune din craniul lui Colton pentru a ameliora presiune asupra creierului său. în acest moment, umflarea pare să fie sub control, dar eu trebuie să reiterez cuvintele în acest moment. Orice se poate întâmpla în aceste cazuri şi următoarele douăzeci şi patru de ore sunt extrem de importante pentru a ne spune în ce direcţie Corpul lui Colton va decide să plece." Simt că Beckett se leagănă lângă mine şi mă descurc mâinile noastre şi îmi înfăşoară braţele în jurul taliei lui şi mă liniştesc cu faptul că noi sunt toţi aici, simţind la fel. Că de data asta nu sunt singur să mă uit la omul pe care-l iubesc se luptă să supravieţuiesc. „Şi oricât de mult am speranţa că va rezulta va fi pozitiv, de asemenea, trebuie să vă pregătesc pentru faptul că ar putea fi posibil daune periferice necunoscute până când se trezeşte."

"Mulţumesc." Dorothea vorbeşte în timp ce păşeşte înainte şi apucă o l-a surprins pe doctorul Biggeti într-o îmbrăţişare rapidă înainte de a face un pas înapoi şi tamponarea lacrimi sub ochii ei. „Când îl vom putea vedea?"

Doctorul dă din cap cu compasiune către părinţii lui Colton. "Cum am spus, chiar acum îl pun în poziţie şi îi verifică aspectele vitale în UCI. După un pic, îl vei putea vedea." Se uită spre Andy. „Şi de data asta, eu trebuie să respecte politica spitalului cu care numai familia imediată să poată vizita l."

Dă din cap.

„Fiul tău este foarte puternic şi se luptă. Este evident el are o voinţă puternică de a trăi... şi fiecare mic ajutor ajută."

„Vă mulţumesc foarte mult." Andy expiră înainte să o apuce pe Dorothea şi Quinlan îmbrăţişat strâns. Mâinile lui pumnul la spate şi exprimă doar un iota de nelinişte amestecată cu relief care vibrează sub suprafaţa lui.

în timp ce doctorul se îndepărtează, cuvintele ei m-au lovit şi eu închid ochii pentru a mă concentra pozitivul. Să ne concentrăm asupra faptului că Colton luptă ca naiba pentru a reveni ne. Să mă întorc la mine.

Noi toţi - echipajul şi familia - am fost mutaţi într-o altă sală de aşteptare deoarece ocupam tot spaţiul din zona de urgenţă. Acesta este pe un etaj diferit, mai aproape de UTI şi de Colton. Camera este de un albastru senin, dar nu sunt nici pe departe calm. Colton este aproape. Gândul singur mă are hiperventilatoare. Nu sunt o familie apropiată, aşa că nu am de gând să-l văd.

Şi numai asta face ca fiecare respiraţie să fie un efort.

Lasă fiecare emoţie crudă, nervii dezveliţi de parcă mi s-arfi dezlipit pielea şi expus la un furtun de incendiu.

Fiecare gând s-a axat pe cât de mult trebuie să-l văd pentru alunecarea mea sănătate psihică.

Stau şi mă confrunt cu un perete de ferestre cu vedere la o curte de dedesubt. The parcarea de dincolo este plină de camioane media şi echipaje de camere care încearcă toate obţine ceva mai mult pe poveste decât staţia de lângă ei. îi urmăresc *absent, masa devenind o mare estompare. Ai fost o scânteie de culoare solidă pentru mine într-o lume care a fost întotdeauna o mare estompare amestecată a ei...*

Sunt atât de pierdut în gândurile mele, încât mă zguduiesc când cineva pune mâna pe mine umăr. întorc capul şi întâlnesc privirile mamei lui Colton afectate de durere. Noi priviţi unul la celălalt o clipă; nu se vorbesc cuvinte, dar se schimbă atât de multe.

Tocmai a venit când l-a văzut pe Colton. Vreau să o întreb cum este, ce este se pare că, dacă e la fel de rău ca imaginile pe care le am în mintea mea. Deschid gura spre vorbeşte, dar închide-o pentru că nu găsesc cuvintele pentru a mă exprima.

Ochii lui Dorothea bine şi buza de jos tremură de lacrimi nevărsate. "Eu doar ... "începe să spună şi apoi se îndepărtează, ducându-şi mâna la gură şi clătinând din cap. După un moment, ea începe din nou. „Nu suport să-l văd ca asta."

Gâtul meu pare să se închidă în timp ce încerc să înghit. îmi întind mâna până la a mea umeri şi strânge-o pe a ei, singura consolare pe care o pot oferi chiar şi de la distanţă. "El trebuie să fii bine ... "Aceleaşi cuvinte pe care le-am rostit azi şi iar şi care nu rezolvă nimic, dar le spun totuşi.

„Da", spune ea cu un semn hotărât din cap, în timp ce ia în circul loc de parcare. „Nu am avut aproape suficient timp cu el. Mi-a fost dor de primii opt ani din viaţa lui, aşa că mi se datorează alţii suplimentari pentru că nu am şansa de a-l salva mai curând. Dumnezeu nu poate fi atât de crud pentru a-l jefui de ceea ce merită ". Se uită peste spre mine pe ultimele ei cuvinte şi forţa liniştită a acestei mame care luptă pentru fiul ei este inconfundabil. „Nu o voi permite". Şi femeia comandantă asta alunecase momentan este din nou în control.

„Mamă ..." Singurul este sughiţat în timp ce Quinlan intră din nou în sala de aşteptare. Noi ambii se întorc cu faţa spre ea în timp ce se îndreaptă spre noi, cu toţi ochii în cameră îndreptată spre ea. mă uit Faţa lui Dorothea schimbă vitezele în timp ce trece de la un protector feroce la maternă suzetă. îl trage pe Quinlan în braţe şi îi sărută creştetul, strângându-şi ochii strâns în timp ce şopteşte cuvinte de încurajare care ea se teme că sunt minciuni.

Mă simt ca un voyeur - îmi doresc propria mamă mai mult decât orice acum - Când Dorothea se uită la mine peste coroana capului lui Quinlan. Vocea ei este un murmur tăcut, dar îmi opreşte respiraţia. „E rândul tău acum."

„Dar nu sunt..." Nu ştiu de ce sunt atât de şocat încât ea îmi dă asta oportunitate. Adeptul regulii din mine se perie, dar sufletul meu traumatizat stă în picioare Atenţie.

„Da, eşti", spune ea, un zâmbet strâns pe buze şi sinceritatea o inundă ochi. „îl ajuţi să-l facă întreg - singurul lucru pe care nu l-am putut face niciodată fi?. T[1] ^wpp^i ^t^[1] fePFWi ffiiTi^ţfe âf r^ ş i ^^ kaf,^ teWe^i^p^'h^m SM [1] ^¡Ki n g e
afară şi îmi strânge mâna. "Merge."

îl strâng înapoi şi îi dau din cap înainte să mă întorc să mă duc la bărbatul pe care nu pot să-l trăiesc fără, frica amestecată cu aşteptarea trece prin mine ca focuri de artificii pe o noapte neagră.

'.apter <J our

Stau în afara unităţii de terapie intensivă şi mă pregătesc. Frică şi speranţă ciocnesc până când o minge mare de anxietate îmi tremură mâinile când întorc colţul să stea la uşa lui.

îmi ia un moment să câştig curajul să ridic ochii şi să iau în considerare corpul spart al bărbatului pe care îl iubesc. Imaginile din capul meu sunt mai rele - sângeroase, masacru învineţit, total - dar nici aceia nu ar fi putut să mă pregătească pentru vederea Colton. Trupul său este întreg şi fără sânge, dar stă acolo atât de nemişcat şi palid. Capul său este înfăşurat în tifon alb şi pleoapele sunt parţial închise, albi ai ochilor arătând oarecum din umflarea creierului său. El are tuburi ieşeau din el în toate direcţiile, iar monitoarele bip în jurul lui constant. Dar nu viziunea tuturor echipamentelor medicale mă rupe ... nu - viaţa şi focul omului pe care îl iubesc sunt inexistente.

Mă mişc spre pat, cu ochii mei cartografind fiecare centimetru al lui ca şi când nu aş fi făcut-o niciodată L-am văzut înainte, nu l-am mai simţit niciodată. Nu am simţit niciodată tunetul inimii sale bătând împotriva propriului meu piept. Mă întind să-l ating - având nevoie disperată -Şi când îl ţin de mână în mâna mea, e frig şi nu răspunde. Pana si
căluşurile pe care le iubesc - cele care îmi răpesc delicios peste pielea goală - nu sunt acolo.

Lacrimile vin. Ele cad în cursuri nesfârşite în timp ce eu mă scufund orbeşte în scaun lângă pat. Apuc mâna lui Colton cu două ale mele, cu gura lipită mâinile noastre unite, lacrimile mele umezindu-i pielea. Plâng şi mai tare când îmi dau seama mirosul prea familiar al lui Colton care îmi alimentează dependenţa a fost înlocuit de miros antiseptic de spital. Nu mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie de acel parfum Acolo. Cât de mult am avut nevoie să rămână acea bucată mică şi persistentă a omului pe care îl iubesc când orice altceva s-a schimbat atât de drastic.

Cuvinte incoerente îmi traversează buzele şi se înăbuşă împotriva mâinilor noastre împletite. „Vă rog să vă treziţi, Colton. Te rog ", plâng eu. „Nu mă poţi părăsi acum. Avem aşa trebuie mult timp pentru a compensa, atâtea lucruri pe care încă trebuie să le facem. Eu trebuie să-ţi pregătesc cine oribile şi trebuie să mă înveţi cum să navighez. Noi trebuie să-i privesc pe băieţi jucând ligă mică şi trebuie să fiu în tribune când câştigi o cursă." Gândul că se va întoarce într-o maşină îmi face inima depune în gâtul meu, dar nu mă pot opri să mă gândesc la toate lucrurile care ne-au mai rămas experienţă împreună. „Trebuie să mâncăm îngheţată la micul dejun şi să mâncăm clătite pentru cina. Trebuie să ne facem dragoste într-o după-amiază leneşă de duminică şi când vei intra pe uşă, te voi împinge în sus, pentru că pur şi simplu nu putem ajunge suficient unul de altul. încă nu m-am umplut de tine ... "Vocea mea se estompează în timp ce eu
închide ochii şi sprijină-mi fruntea de mâinile noastre, numele lui Colton a fost repetat rugăciunea pe buzele mele.

„Ştii, nu am fost niciodată la fel de furios cu el ca şi noaptea trecută." Al lui Beckett vocea mă scoate din focul meu împrăştiat.

îmi ridic privirea prin ochi înceţoşaţi pentru a-l vedea sprijinindu-se de braţul uşii îşi traversă pieptul, iar ochii lui se concentrau pe cel mai bun prieten al său. Ştiu că nu este aşteptând un răspuns de la mine - şi, sincer, sunt răguşit de plâns aşa că dau singurul răspuns pe care îl pot gestiona, un murmur incoerent înainte de a mă întoarce înapoi uită-te la Colton.

„M-am enervat de multe ori, dar aseară am luat tortul." Becks răsuflă un oftat lung şi frustrat şi apoi îi aud picioarele zvâcnind pe podea. Se aşează pe scaunul din faţa mea şi întinde ezitant să se strângă Mâna liberă a lui Colton. Se uită înainte la faţa impasibilă a prietenului său ţinându-mi privirea peste corpul neînsufleţit al omului pe care îl iubim. „Când am ştiut
Colton era dispus să te lase să te îndepărtezi fără să-ti spui adevărul sau să spui luptă ... "clătină din cap, neîncrezător, in timp ce lacrirhile îi înoată în ochi,,... eu nu cred că am fost vreodată atât de supărat sau am vrut să arunc cu pumnul pe cineva ca la fel cum am făcut când mi-a spus să plec din camera ta."

„Ei bine, amândoi eram măgari încăpăţânaţi", recunosc, dorind să putem întoarceţi-vă în camera de hotel - repetaţi ziua - astfel încât să nu mai putem lupta şi aş putea să-mi înfăşor braţele un pic mai strâns, puţin mai mult. îmi doresc a putut întoarce timpul pentru a-l putea avertiza pe Colton despre ceea ce avea să se întâmple la urmări. Dar ştiu că nu ar conta. Rebelul meu nesăbuit crede că este de neînvins şi oricum s-ar fi urcat în maşină.

Mă uit înapoi la faţa lui şi acum este altceva decât invincibil. Suspinul se ridică în gât şi încerc să-l reţin, dar nu reuşesc lamentabil.

„Este atât de obişnuit să creadă că nu merită nimic din norocul venit calea lui. Nu mi-a dat niciodată detalii, dar ştiu că crede că nu merită cu nimic mai bun decât din ce era, de oriunde venea. El crede că nu este suficient pentru tine şi..."

„El este totul", răsuflu, adevărul din cuvintele mele răsunând clar în interiorul meu suflet.

0 fantomă de zâmbet întoarce colţurile gurii lui Beckettîn ciuda tristeţe în ochii lui. - Ştiu, Rylee. Face o pauză. „Eşti linia lui de salvare".

îmi ridic ochii de la Colton pentru a-l întâlni pe ai lui. „Nu ştiu cum va merge ajuta-l acum. L-am lăsat aseară după ce ai ieşit din cameră ", mărturisesc, privind din nou la cele două mâini împletite, vinovăţia mă consumă. „După ce el *mi-a spus, m-am tot gândit, nu mai pot fi cu el sub acestea* împrejurări. Am crezut că pot rămâne în jur - să-l ajut să vindece tot ce este
rupt - dar nu puteam să stau în jur şi să fiu înşelat, aşa că am plecat".

„Ai făcut ce trebuie. Avea nevoie de gustul medicamentului său. El a fost fiind un măgar şi îşi folosea frica pentru a-şi alimenta nesiguranţa ... dar a mers după tu, Ry. Asta în sine îmi spune că ştie cât de mult are nevoie de tine."

"Ştiu." Vocea mea este aproape o şoaptă şi este înecată de necontenit bip al maşinilor. „M-aş îndepărta cu bucurie din nou de el şi nu mă uit niciodată înapoi dacă ne-ar împiedica să fim aici chiar acum."

Spun cuvintele fără nici o convingere, pentru că ştiu asta în adâncime oriunde s-ar afla Colton, nu aş putea niciodată să stau departe de el.

Stăm puţin, fiecare luptându-ne propriile gânduri când Becks stă brusc, scaunul său zgâriind podeaua şi spulberând tăcerea antiseptică din cameră. „Sunt nenorociţi. Nu pot să stau să-l privesc aşa." Vocea lui este gros de emoţie când începe să iasă.

- 0 să treacă, Becks. El trebuie să." Vocea mea se rupe pe ultima câteva cuvinte, trădându-mi încrederea.

Se opreşte şi adulmecă înainte de a se întoarce să mă privească. „Ticălosul ăla este încăpăţânat în tot ceea ce face - totul - mai bine să nu mă dezamăgească acum ". îşi îndreaptă atenţia spre Colton şi se îndreaptă spre latura patului, spre durere transformându-se în furie cu fiecare secundă care trece. „Trebuie să fie întotdeauna despre tine, nu-i aşa, Wood? Ticălos egocentric. Când te trezeşti dracu - şi tu va trezi dracu 'pentru că nu te las să ieşi aşa - mă duc bate-ţi fundul pentru că ne-ai făcut să ne îngrijorăm."

îşi întinde mâna şi, în mod contradictoriu cu cuvintele sale dureroase, se întinde o mână pe umărul lui Colton pentru o scurtă clipă înainte de a se întoarce şi de a ieşi a camerei.

Am rămas singur cu bărbatul pe care îl iubesc, greutatea necunoscutului apăsând asupra noastră, dar speranţa începe în sfârşit să sângereze prin marginile durerii

.Ciiapter cfive Colton

Simt maşina - zgomotul motorului în pieptul meu care îmi spune că sunt în viaţă -înainte chiar să-l văd aruncat în spatele turnului. Mă concentrez asupra mea mâini. Tremură, tremură dracului. Nu pot să mă ţin de roată, de a mea gânduri, la nenorocirea de tot. Roata se cutremură sub naibii mei degete. Degete care nu prea reuşesc să controleze nenorocirea de haos în jurul meu.

încrederea pe care o deţin într-un loc care a fost întotdeauna mântuirea mea este nenorocită plecat. Praful în vântul nenorocit.

Ce *dracu se întâmplă?*

Sunetul metalului dăruind - dracului de mărunţire - amestecat cu scârţâitul cauciucul alunecând pe asfalt ecouri în jurul meu. Maşina lui Jameson trânteşte A mea. Şi cu impactul - zguduitul corpului meu, furtul gândurilor mele - al meu amintirile se prăbuşesc şi se ciocnesc precum fac maşinile noastre.

Gândul la fraierul Rylee mă loveşte mai întâi.

Raza dracului de lumină împotriva afurisitului meu de întuneric. Soarele străluceşte prin această ceaţă de fum înnebunită în prăbuşire. Singura şi excepţia mea nenorocită de regulă. Cum o pot auzi plângând prin căştile mele şi totuşi să o văd s-a dublat şocat de la distanţă? Ceva s-a prins aici. Ca liliacul rahat nebun futut.

Dar ce? Cum?

Şi chiar dacă există tot acest fum, totuşi îi pot vedea faţa limpede ca ziua. Ochii violet îmi oferă ceva ce nu merit - nenorocită de încredere. Implorând să o las să intre, să o ajut să vindece părţile din mine deteriorate pentru totdeauna de un trecut Nu voi depăşi niciodată - niciodată nu voi scăpa - chiar şi atunci când trântesc cu capul mai întâi în nenorocit de perete.

îmi văd maşina ridicându-se deasupra fumului - deasupra nenorocitei nenorocite de încredere şi speranţă inutilă - şi îmi pierd nenorocitul de respiraţie şi pieptul meu simte că este explodând, detonând ca şrapnelul amintirilor care se înglobează astfel adânc în mintea mea nu prea pot loc unde aterizează. Chiar dacă mă uit încă o mai simt - forţa rotirii, încordarea muşchilor mei, nevoia de a ţine-te strâns de roată. Viitorul şi trecutul meu se prăbuşesc în jurul meu ca un nenorocită de tornadă în timp ce mă retrag de sub control luptându-mă să lupt cu frica şi cu nenorocita de durere ştiu că va urma.

Că nu pot scăpa niciodată.

Resturile se împrăştie ... pe pistă şi în capul meu.

Daune colaterale pentru un alt sărac nenorocit de suflet cu care să se confrunte. Am avut mai multe decât partea mea din el. Mă sufoc cu bila care ameninţă - sufletul sifonând frica asta îmi înfige psihicul - pentru că chiar şi la mijlocul zborului, când ar trebui să fiu liber totul, ea este încă acolo. E încă acolo. întotdeauna un memento constant.

Colty, când nu asculţi, te răneşti. Acum du-te să fii un băiat cuminte şi aşteaptă I. Când eşti obraznic, se întâmplă lucruri obraznice, băiete.

Strâmtorarea metalului, mârâitul lui masculin.

Mirosul distrugerii, duhoarea lui alcoolică.

Corpul meu lovind în cuşca de protecţie din jurul meu, degetele lui cărnoase încercând să mă ia, să mă stăpânească, să mă revendice.

Spune-mi ca ma iubeşti. Spune-o!

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Salut impactul nenorocitului de maşină, deoarece elimină aceste cuvinte limba mea. îl văd, îl simt, îl aud în acelaşi timp ca şi cum aş fi peste tot şi nicăieri la naibii de odată. în maşină şi în afara acesteia. Rezonatul, greutate inconfundabilă a metalului pe măsură ce devin fără greutate, momentan liber de durere. Ştiind că odată ce am rostit aceste trei cuvinte, poate veni doar răul.

Dracul de otravă mă va mânca bucată cu bucată până când nu voi fi nimic ştiu deja că sunt.

Al naibii de frică mă va paraliza - dracu mă consumă - dinamită explodând într-o cameră de vid.

Corpul meu trânteşte înainte, dar hamurile umărului mă strangulează nemişcat, ca Rylee care mă îndeamnă să merg mai departe. Ca nenorocita amintire a lui care ţine mă înapoi - braţe neiertătoare care mă prind în timp ce lupt împotriva întunericului pe care îl umple eu cu. împotriva cuvintelor pe care el mă obligă să le spun, aruncându-le pentru totdeauna nenorocita de sens.

Impactul mă loveşte din plin - maşină împotriva barierei, inimă nenorocită piept, speranţă împotriva demonilor - dar tot ce văd este Rylee păşind peste zid. Tot ce eu poate vedea că vine la mine în timp ce ea se îndepărtează.

„Rylee? "îi strig. Ajuta-ma. Salveaza-ma. Răscumpăraţi-mă. Ea nu se întoarce, nu răspunde. Toată speranţa mea este pierdută.

... sunt rupt...

Mă uit la maşină - simt mişcarea ei cuprinzându-mă - ajung încet la o opreşte-te, daunele necunoscute pe măsură ce mă consumă întunericul. *... şi aşa foarte îndoit...*

Expiraţia finală de rezistenţă - de la el, pentru ea - pe măsură ce lupta mă părăseşte.
Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier. „îl pierdem. Se prăbuşeşte!
... mă întreb dacă există durere când mori... „Colton, întoarce-te. Lupta la naiba!"

Chapter Six

Minutele se transformă în ore.

Orele se transformă în zile.

Timpul scapă când am pierdut prea mult din el aşa cum este.

Refuz să părăsesc patul lui Colton. Prea mulţi oameni l-au lăsat în viaţa lui, şi refuz să o fac atunci când contează cel mai mult. Aşa că mă rătăcesc la el neîncetat. Eu nu vorbeşti despre nimic şi despre toate, dar nu ajută. El nu reacţionează niciodată, niciodată se mişcă ... şi mă omoară.

Vizitatorii intră şi ies din cameră în atacuri sporadice: părinţii săi, Quinlan, şi Becks. Actualizările sunt date în sala de aşteptare, unde unii dintre membri ai echipajului şi Tawny încă se adună zilnic. Şi nu mă îndoiesc că Becks se asigură de Tawny o ţine la distanţă de mine şi de starea mea emoţională mai mult decât fragilă.

în a cincea zi nu mai suport. Trebuie să-l simt împotriva mea. am nevoie acea legătură fizică cu el. Mut cu grijă toate firele în lateral şi
târâţi cu precauţie pe patul de lângă el, aşezându-mi capul pe pieptul lui şi pe al meu dă mâna peste inima lui. Lacrimile vin acum cu senzaţia corpului său împotriva mea. Eu găsesc confort în sunetul bătăilor inimii sale, puternic şi constant sub urechea mea, în loc de bip-ul electronic al monitorului pe care m-am dezvoltat ca să mă bazez ca un indicator de statutul său de moment.

Mă cufund în el, dorind să simt că braţul lui se învârte în jurul meu şi bubuitul vocii lui prin piept. Micile bucăţi de confort care nu vin.

Stăm acolo pentru o vreme şi mă estompez în ghearele somnului când eu tresări treaz. Jur că vocea lui Colton mă atrage. Jur că aud scandare de supereroi, un oftat tumultuos pe buze. Inima îmi curge în piept în timp ce mă reîntâlnesc cu împrejurimile străine ale camerei sale. Singurul lucru familiar este Colton lângă mine şi chiar asta este un mic confort pentru revolta din mine psihic pentru că nici el nu este acelaşi. Degetele îi zvâcnesc şi gemu din nou, şi, deşi nu sunt cuvintele care m-au trezit, în adânc ştiu că este chemându-i. Cerând ajutorul pentru a-l scoate din acest coşmar.

Nu ştiu cum să-l liniştesc. Mi-aş dori să mă pot târâi în el şi să fac pe el mai bine, dar nu pot. Aşa că fac singurul lucru la care mă pot gândi, încep să cânt încet, comentariile tatălui său sună în urechile mele. Am crezut că am uitat cuvintele către

cântec pe care l-am auzit cu mult timp în urmă, dar vin cu uşurinţă la mine după ce mă lupt prin primele câteva.

Deci, în acest mediu rece şi steril, încerc să folosesc versuri pentru a aduce căldură lui Colton cântând cântecul copilăriei sale: Puff the Magic Dragon.

Nici nu-mi dau seama că am adormit până nu mă trezesc când aud scârţâie pantofi pe podea şi ridică privirea pentru a întâlni ochii amabili ai acuzaţiei asistent medical. Văd mustrarea pe cale să se rostogolească de pe vârful limbii ei, dar privirea rugătoare din ochii mei o opreşte.

„Scumpo, chiar nu ar trebui să fii acolo sus cu el. Rişti riscul trăgând o plumbă afară ". Vocea ei este moale şi clătină din cap când o întâlnesc ochi. „Dar dacă vrei cât timp sunt în schimb, promit să nu-ţi spun." Ea îmi dă un ochi şi îi zâmbesc recunoscător.

"Mulţumesc. Trebuia doar să ... "Vocea mea se opreşte pentru că cum pot să spun în cuvinte pe care trebuia să le leg cumva.

Se întinde şi mă bate cu mâna în înţelegere. "Stiu draga. Şi cine va spune că nu-l va ajuta să-l scoată din starea sa actuală? Doar fii atent, Bine?" încuviinţez din cap înţelegând înainte ca ea să iasă din cameră.

Sunt lăsat din nou singur în întuneric cu strălucirea stranie a maşinilor iluminând camera. Cufundat încă în lateral, îmi înclin capul şi apăs buzele mele către locul meu preferat de pe partea inferioară a maxilarului său. Scruff lui este aproape o barbă acum, şi îi primesc gâdilarea pe nas şi pe buze. Eu atrage-l şi doar zăboveşte în senzaţia lui. Prima lacrimă se strecoară în linişte şi înainte să-mi dau seama, zilele trecute se prăbuşesc în jurul meu. Mint ţinându-mă de omul pe care îl iubesc - încă temându-mă că l-aş putea pierde - depăşit de fiecare formă de emoţie imaginabilă.

Şi aşa şoptesc singurul lucru pe care îl pot pentru a exprima frica care îmi ţine sufletul ostatic.

Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.

Lacrimile mele se potolesc în timp şi cedez încet din ghearele somnului din nou.

M-am trezit dezorientat, ochii clipind rapid la lumina soarelui care se filtrează ferestrele. Vocile murmurate îmi umplu urechile, dar cea care mă surprinde cel mai mult vibrează sub urechea mea.

Conştientizarea mă zguduie când îmi dau seama că zgomotul este vocea lui Colton. într-o divizare în al doilea rând inima mea tună, respiraţia prinde şi speranţa se înalţă. Capul îmi ameţeşte în timp ce eu stai în picioare şi priveşte-l pe bărbatul pe care îl iubesc, pe toţi ceilalţi din cameră uitaţi.

"Salut." Este singurul cuvânt pe care îl pot gestiona în timp ce ochii mei se ciocnesc cu ai lui. Frisoane dansează peste carnea mea şi mâinile îmi tremură la vederea lui treaz şi alert şi conştient.

„ Ochii lui pâlpâie peste umărul meu înainte de a se întoarce pe al meu. "Salut," . . . răsneşte în timp ce eura mea pluteşte. Işi înclină uşor capul peritru a mă obsen/a şi chiar deşi confuzia îi pâlpâie peste faţă, nu-mi pasă pentru că este viu şi întreg.

Şi s-a întors la mine.

Stau acolo şi mă holbez la el pentru o clipă, pulsul şi şocul el treaz jefuindu-mi cuvintele. „Iron - Ironman ..." bâlbâi, crezând că am nevoie să mergi să-l iei pe doctor. Nu vreau să mă mişc. Vreau să-l sărut, să-l îmbrăţişez, să nu las niciodată să plece din nou. Se uită doar la mine de parcă ar fi fost pierdut şi de înţeles pentru că este tocmai m-am trezit la o mizerie frenetică şi singurul lucru pe care îl spun este numele unui supererou.

încep să mă împing de pe pat, dar el întinde mâna şi mă apucă de încheietura mâinii. "Ce sunt faci aici? " Ochii lui îl caută pe ai mei, punând atâtea întrebări încât nu sunt sigur că pot răspunde.

- Eu - eu - ai fost într-un accident, bâlbâi eu, încercând să explic. Sperând că îngrijorarea care mă şterge pe coloana vertebrală şi îmi înfipte ghearele în gât sunt doar din supraîncărcarea emoţiilor din ultimele zile. „Te-ai prăbuşit în timpul cursei.

Capul tău ... ai ieşit de o săptămână ... Vocea mea se estompează când îi văd ochii îngust şi unghiul capului său lateral. îl văd încercând să treacă prin amintiri în cap, aşa că îi ofer timp să facă asta.

Ochii lui se uită din nou peste umărul meu şi acum îmi amintesc erau voci în cameră - mai multe persoane - dar ceva despre privirea pe faţa lui mă face să mă tem să privesc în altă parte. „Colton ..."

"M-ai părăsit." Vocea lui este frântă şi inima stricată, plină de neîncredere.

„Nu ..." clătin din cap, apucându-l de mână, în timp ce frica începe să se strecoare vocea mea. "Nu. M-am intors. Ne-am dat seama. Ne-am trezit împreună ". Pot să aud panica crescând în tonul meu, poate simţi bătăile inimii mele, prăbuşirea descendenţă a speranţei pe care tocmai am revenit. „Am alergat împreună."

Clatină uşor din cap încoace şi încolo cu o bâlbâială neîncredere. "Nu tu nu ". Se uită înapoi peste umărul meu în timp ce îşi trage mâna de a mea şi întinde mâna acum liberă către persoana din spatele meu. "Ai plecat. Te-am urmărit dar nu te-am putut găsi. M-a găsit în lift." Zâmbetul în care fusesem tăcut nevoia, dorind să ne reafirmăm conexiunea, mi se dă ... dar nu mie.

Aerul mi-a lovit plămânii, sângele se scurge de pe faţă şi a răceala se strecoară în fiecare fibră a sufletului meu ca zâmbetul pe care îl iubesc - cel pe care el doar el rezerve pentru mine - se dă persoanei din spatele meu.

- Colton nu-şi putea aminti totul, păpuşă. Vocea îmi atacă urechile şi imi rupe inima. „Aşa că l-am completat cu toate piesele lipsă", spune Tawny ca vine în vedere, ridicându-şi nasul cu un zâmbet condescendent. "Cum ai plecat şi ne-am reconectat." Ea îşi lucrează limba în gură ca pe zâmbetul victorios creşte, ochii strălucesc, mesajul trimis tare şi clar.

Am castigat.

Ai pierdut.

Fundul cade din lumea mea, întunecimea pălind peste viziunea mea şi nimicului rămas de luptat

.lapter Oeven

Mă trezesc cu un început. Plămânii mei sunt lacomi după aer şi mintea mea ajunge agăţaţi-vă de orice lucru real prin ceaţa sa groggy. Ţipătul de pe buzele mele moare când îmi dau seama că sunt în camera lui Colton, singur, cu el lângă mine. Capul meu este încă pe al lui piept şi braţul meu încă agăţat în jurul taliei lui.

îmi suflă o respiraţie tremurândă, pe măsură ce adrenalina creşte. A fost un vis. Rahat sfânt, a fost doar un vis. îmi spun mereu, încercând să mă liniştesc bipul constant al monitoarelor şi mirosul medicinal - lucruri pe care le-am crescut să urăsc dar să fie binevenit chiar acum ca o modalitate de a mă convinge că nimic nu are schimbat. Colton încă mai doarme şi încă sper în minuni.

Doar cele care nu îl implică pe Tawny.

Mă scufund înapoi în Colton, coşmarul meu o margine pe marginea mea conştiinţă care mă lasă dincolo de neliniştit şi corpul meu tremurând de anxietate. Sunt atât de pierdut în gânduri - de teamă pentru ambele coşmaruri - încât, ca şi adrenalina se estompează, ochii mei se îngreunează. Sunt atât de pierdut de pacea primitoare a dorm că atunci când o mână îmi netezeşte părul şi se linişteşte pe spate, mă afund în sentimentul liniştitor al acestuia în starea mea tulbure, de vis. Mă cuibăr mai aproape, acceptând căldura oferită şi seninătatea care vine cu ea.

Şi apoi mă loveşte. îmi ridic capul pentru a-l întâlni pe Colton. Sufletul care se sufocă în gâtul meu nu este nimic în comparaţie cu căderea din inima mea şi trezirea în mine suflet.

Când ochii noştri se întâlnesc, sunt îngheţat, atât de multe gânduri îmi trec prin minte, cea mai răspândită este că a revenit la mine. Colton este treaz şi viu şi înapoi cu mine. Ochii noştri rămân închişi şi văd confuzia pâlpâind prin al său într-un ritm fulgerător şi necunoscutul război înăuntru.

„Bună ziua", ofer un zâmbet tremurat şi nu sunt sigur de ce este o parte din mine agitat. Colton îşi linge buzele şi închide ochii momentan, ceea ce mă provoacă pentru a intra în panică că a fost tras înapoi sub. Spre uşurarea mea, el le redeschide cu un strabate şi îşi desparte gura să vorbească, dar nu iese nimic.

„Shh-Shh", îi spun,întinzând mâna şi sprijinindu-mi degetul pe buze. "Acolo a fost un accident." Fruntea lui se apleacă în timp ce încearcă să ridice mâna, dar nu poate, de parcă ar fi o greutate moartă. încearcă să îşi ungă ochii în sus pentru a-şi da seama de bandajele groase înconjurându-şi capul. „Ai fost operat." Ochii lui se măresc de îngrozire şi eu mă pedepsesc psihic pentru că m-am bâlbâit peste cuvintele mele şi că nu am fost mai clar. The monitorul de lângă mine emite un ritm accelerat, zgomotul dominând camera. „Eşti bine acum. Te-ai întors la mine." îl văd luptându-se
înţelege şi aştept să scânteie ceva în ochii lui, dar nu este nimic. - 0 să iau asistenta.

Mă întind să mă trag de pat şi de mâna lui Colton care stă întinsă pe saltelele se prind în jurul încheieturii mele. Clatină din cap şi tresări cu circulaţie. îl întind imediat şi îi leagăn faţa cu o mână, a lui pielea palidă şi mărgele de transpiraţie apărând pe puntea nasului.

„Nu te mişca, bine?" Vocea mea se rupe când o spun, pe măsură ce ochii mei călătoresc *linii ale feţei căutând să vadă dacă a rănit ceva. De parcă aş şti dacă el a avut.*

El dă din cap abia şi şopteşte cu o voce aproape absentă: „Doare".

„Ştiu că da", îi spun în timp ce trec peste pat şi apăs butonul de apel pentru asistentă, pe măsură ce speranţa adânc în mine se instalează în posibilităţi. „Lasă-mă să iau un asistentă medicală care să ajute la durere, bine?"

„Ry ..." Vocea lui se rupe din nou pe măsură ce frica din ea se împrăştie în inima mea. Eu fac asta singurul lucru pe care îl ştiu l-ar putea linişti. Mă aplec înainte şi îmi periez buzele de ale lui obraz şi pur şi simplu ţineţi-le acolo momentan în timp ce controlez goana emoţiilor care m-a lovit ca un tsunami. Lacrimile îmi curg pe obraji şi pe ale lui ca şi tăcut suspinele trec prin mine. Aud un oftat moale şi când mă retrag, ochii lui sunt închis şi mintea lui a pierdut din nou întunericul din spatele lor.

"Este totul în regulă?" Asistenta mă scoate din momentul meu. Mă uit la ea, cu faţa lui Colton încă strânsă în mână şi cu lacrimile mele pătându-şi buzele. „S-a trezit..." Nu pot să mai spun nimic altceva pentru că jefuirea fură cuvintele mele. "El s-a trezit."

Colton intră şi iese din conştiinţă de încă câteva ori în următorul cateva zile. Micile momente de luciditate printre o ceaţă de confuzie. De fiecare dată el încearcă să vorbească fără succes şi de fiecare dată încercăm să calmăm - ceea ce presupunem de la bătăile inimii sale de curse - sunt temerile sale, în câteva minute pe care le avem cu el.

Refuz să plec, atât de înfricoşat încât îmi va fi dor de oricare dintre aceste momente preţioase. Minute furate unde pot să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic în loc de nesfârşit durată de îngrijorare.

Dorothea m-a convins în cele din urmă să iau câteva clipe şi să mă îndrept spre cafenea. Oricât de mult nu vreau, ştiu că îl prind pe fiul ei şi pe ea vrea probabil un minut singur cu el.

îmi aleg mâncarea, pofta de mâncare inexistentă şi blugii mei mai largi decât atunci când
a sosit pentru prima dată în Florida acum o săptămână. Nimic nu sună bine - nici măcar ciocolata, merg la mâncare pentru stres.

Suna celularul meu şi mă lupt să-l obţin, sperând că Dorothea îmi spune Colton este din nou treaz, dar nu este. Emoţia mea dispare. „Hei, a avut".

"Buna, dulceaţa. Vreo schimbare?"

"Nu." Doar suspin, dorindu-mi să am mai multe de spus. Este obişnuită cu asta până acum şi permite tăcerea dintre noi.

„Dacă nu se trezeşte în curând, te ignor şi îmi zbor fundul să fie cu tine." Aici vine Haddie şi atitudinea ei fără sens. Există nu e nevoie ca ea să fie cu adevărat aici. Ar sta aşa şi aştepta ca restul noi, şi la ce ne va ajuta?

- Doar fundul tău? Am lăsat zâmbetul să-mi îmbrăţişeze buzele, chiar dacă se simte atât de străin în acest loc sumbru.

„Ei bine, este una frumoasă dacă îmi permit să spun aşa ... ca pe nişte sferturi din ea şi rahat." Ea râde. „Şi mulţumesc lui Dumnezeu! Există un pic din fata pe care o iubesc strălucind prin. Stai acolo?"

„Este tot ce pot face", oft.

„Cum este el? A venit din nou? "

- Da, aseară.

„Deci asta este, de cinci ori în două zile, potrivit lui Becks? E bine semn, nu? De la nimic la ceva?"

„Cred că ... nu ştiu. Pare atât de speriat când se trezeşte - al lui ritmul cardiac pe monitoarele rachete din cer şi el nu-şi poate trage respiraţia - şi este aşa repede că nu avem timp să explicăm că este în regulă, că va fi Bine."

- Dar te vede pe toţi acolo, Ry. Faptul că sunteţi cu toţii acolo trebuie să-i spună că are nu ai de ce sa te temi." Tocmai dau un murmur non-compromis ca răspuns, în speranţa ei
cuvintele sunt adevărate. Sperând că vederea tuturor dintre noi îl calmează mai degrabă decât nu îi sperie el să creadă că este pe patul de moarte. „Ce spune dr. Irons?"

Inspir adânc, temându-mă dacă spun asta, temerile mele s-ar putea împlini. "El spune Colton pare stabil. Că, cu cât se trezeşte mai des, cu atât mai bine ... dar până la el începe să vorbească în propoziţii complete, nu va şti dacă vreo parte a creierului său este afectată de toate."

„Bine", spune ea, scoţând cuvântul astfel încât să fie aproape o întrebare. întrebând mie ceea ce mă tem fără să întreb. - Ce nu-mi spui, Ry?

împing mâncarea pe farfurie, gânduri împrăştiate perioade de timp. Lucrez în rândul unei rândunele în gât, înainte să trag o respiraţie tremurată. „Spune că uneori abilităţile motorii ar putea fi afectate temporar..."

„Şi..." Tăcerea atârnă în timp ce aşteaptă să continui. „Pune furculiţa jos şi vorbeşte cu mine. Spune-mi ce te îngrijorează cu adevărat. Fara balega. Nu sunteţi o lesbiană aşa că încetează să mai bată în jurul nenorocitului tufiş."

încercarea ei de a mă face să râd are ca rezultat o chicotire moale transformată în expiraţie sonoră de respiraţie. „A spus că s-ar putea să nu-şi amintească prea multe. Uneori în cazuri de genul acestea, pacientul poate avea pierderi de memorie temporare până la permanente."

„Şi ţi-e frică să nu-şi amintească ce s-a întâmplat, bine şi rău, dreapta?" Nu răspund, simţindu-mă prost şi validat în temerile mele în acelaşi timp. îmi ia lipsa unui răspuns ca răspuns. „Ei bine, evident că îşi aminteşte de tine pentru că nu s-a speriat când stăteai în pat cu el prima dată, dreapta? El te-a apucat de mână, ţi-a mângâiat părul? Asta trebuie să-ţi spună că ştie cine esti."

„Da ... tocmai l-am găsit, Haddie, şi gândul de a-l pierde - chiar dacă este în sensul figurativ - mă sperie de rahat."

„Nu te mai gândi la ceva ce nu s-a întâmplat încă. înţeleg de ce eşti îngrijorat, dar, Ry, ai trecut până acum prin nişte rahaturi destul de aleatorii... Incluziunile antipatice ale lui Twedwaffle au fost incluse - deci trebuie să te întorci de la asta pergament pe care stai şi aştepţi să vezi ce se întâmplă. Vei traversa acel pod şi totul când vine, bine? "

Sunt pe cale să răspund când telefonul meu emite un sunet cu un mesaj de intrare. îmi trag de *telefonul de la ureche şi inima îmi rachetă când văd textul lui Quinlan. E treaz.*

„Este Colton. Trebuie sa plec."

Chapter Eight

Colton

Durerea de kilograme ca un nenorocit de ciocan împotriva templului meu. Ochii îmi ard de parcă mă trezesc după ce am doborât o cincime din Jack. Bila creşte şi stomacul meu churns.

Se agită de parcă m-aş fi întors în acea cameră - saltea umedă, buruieni de crab de frământare *înflorind în mine în timp ce aştept să sosească el, ca mama să mă predea, schimb* eu ... dar asta nu e posibil. Q este aici, Beckett. Mama şi tata.

Ce dracu se întâmplă?

închid ochii şi încerc să scutur confuzia, dar tot ce primesc este mai mult din nenorocita de durere.

Durere.

Durere.

Plăcere.

Nevoie.

Rylee.

Bliţuri de amintiri pe care nu le pot înţelege sau înţelege cu ochii mei înainte dispărând în întuneric ţinându-i ostatici.

Dar unde este ea?

Mă lupt să câştig mai multe amintiri, să le trag şi să le înţeleg ca o linie de salvare. Şi-a dat seama, în sfârşit, de nenorocita de otravă din mine? Realizează această plăcere nu merită durerea pe care o voi provoca în cele din urmă?

"Domnul. Donavan? Sunt Dr. Irons. Mă puteţi auzi?"

Cine dracu eşti? Ochii albaştri ca gheaţa mă privesc.

„Poate fi greu să vorbeşti. Vă aducem nişte apă pentru a ajuta. Poti tu strânge-mi mâna dacă mă înţelegi?"

De ce dracu trebuie să-i strâng mâna? Şi de ce nu este mâna mea in mişcare? Cum naiba o să conduc azi în cursă dacă nu reuşesc roata?

Inima îmi loveşte pedala pe care ar trebui să o las pe pistă chiar acum.

Dar sunt aici.

Şi aseară am fost acolo, cu Ry. M-am trezit cu ea ... şi acum este plecat.

Toîffimi!>m^^mmbiŞPapo\ întuneric complet. Găuri în carouri de negru - buline de gol - de-a lungul diapozitivului din capul meu. Nu pot uneşte punctele. Nu pot să înţeleg nimic, cu excepţia faptului că sunt confuz ca La dracu.

Toţi ochii din cameră mă privesc de parcă aş fi spectacolul secundar la naiba *circ. Şi pentru următorii săi actori, îşi va mişca degetele.*
îmi încerc mâna stângă şi îmi răspunde. Mulţumesc dracului lui Hristos pentru asta.
Mintea îmi clipeşte înapoi. Strivire de metal, scântei fulgerătoare, înghiţire de fum.
Prăbuşire, cădere, cădere liberă, zguduit.
... Se pare că super-eroii tăi au venit de data asta la urma urmei...
Mintea mea încearcă să-şi dea seama ce dracu înseamnă asta, dar vine goală.
Rylee a plecat.
La urma urmei, ea nu iubeşte rupturile din mine.
încerc să scot minciunile de rahat din capul meu, dar gem când durerea mă loveşte.
Max.
Pe mine.
Ea a plecat.
Nu mai pot face asta.
Nu-mi vine să cred că am fost suficient de egoist încât să o cer chiar.
- Colton. Doctorul vorbeşte din nou. „Ai fost într-un accident grav. Tu eşti norocos că sunt în viaţă."
Un accident grav? Imaginile pâlpâitoare din capul meu încep să aibă mai mult sens dar lipsesc încă timp. încerc să vorbesc, dar gura mea este atât de uscată iese este un scârţâit.
- Ţi-ai rănit capul. îmi zâmbeşte, dar sunt precaut.
Nu priviţi niciodată un cal cadou în gură.
Poate că mi-a dat viaţă din nou, dar nenorocitul motiv de a trăi nu este aici. Este suficient de inteligentă pentru a pleca, pentru că eu pur şi simplu nu-i pot oferi ceea ce are nevoie: stabilitate, o viaţă fără curse, promisiunea pentru totdeauna.
„Asistenta îţi aduce puţină apă pentru a-ţi uda gâtul." El notează ceva pe tableta lui.
„Ştiu că asta ar putea fi înfricoşător pentru tine, fiule, dar tu eşti va fi bine. Partea grea s-a terminat. Acum trebuie să te ducem pe drumul spre recuperare."
Drumul spre recuperare? Mulţumesc, căpitane Evident - mai degrabă ca pe autostradă Iad.
Feţele îmi umplu spaţiul imediat. Mama îmi sărută obrazul, lacrimile curgând faţa ei.
Tata îşi ascunde emoţia, dar privirea din ochii mei îmi spune că este un nenorocit distruge. Quin pe lângă ea. Becks mormăind ceva despre a fi egoist Bastard.
Acest lucru trebuie să fie destul de serios.
Şi totuşi încă mă simt amorţit. Gol. Incomplet.
Rylee.
După câteva clipe, ei se întorc încet, la insistenţa mamei mele de a da spaţiu pentru mine, pentru a mă lăsa să respir.
Iar aerul pe care tocmai l-am primit înapoi este jefuit din nou.
Mă întorc să mă uit la neclaritatea vagă pe care o observ în periferia mea şi acolo ea stă.
Bucle îngrămădite deasupra capului ei, faţă fără machiaj, goale, pătate de lacrimi obrajii, ochii plini de lacrimi, buzele nenorocite perfecte într-un 0 uimit care stătea în intrare. Se pare că a trecut prin Iad, dar este cea mai frumoasă lucru pe care l-am văzut vreodată.
Spune-mi o păsărică, dar jur pe Dumnezeu că este singurul aer pe care corpul meu îl poate respira. La naiba, dacă ea nu este tot ceea ce am nevoie şi nimic din ceea ce merit.
Mâinile ei se bat cu telefonul ei mobil, cămaşa mea norocoasă atârnându-se de ea umerii şi văd frământarea din ochii ei când zboară în jur peste tot, dar la mine.
Respira, Donavan. Respiratul dracului. Nu a plecat. Eîncă aici. The neutralizant la acidul care mă mănâncă sufletul.
Ochii ei în sfârşit îl găsesc şi se fixează pe ai mei. Tot ce văd este viitorul meu, mântuirea mea, singura mea şansă de răscumpărare. Dar ochii ei? La dracu, pâlpâie cu aşa ceva emoţii conflictuale: uşurare, optimism, anxietate, frică şi multe altele necunoscut.
Şi este necunoscutul pe care mă concentrez.
Cuvintele nerostite care-mi spun toate acestea o sfâşie. Căjiu este ~ corect pentru mine să o trec ainfiou prin asta. Dar cursele sunt viaţa mea. Ceva ce am nevoie oricât de mult am nevoie de aerul pe care îl respir - ironic, având în vedere că ea este aerul meu nenorocit
- dar este singurul mod în care pot supravieţui şi depăşi demonii care mă gonesc. The
vâsc negru care se scurge în fiecare crăpătură a sufletului meu asigurându-mă că nu va putea fi niciodată
eradicat. Nu pot să fiu egoistă şi să o rog să stea lângă mine când tot ce vreau este să fiu
cel mai egocentric nenorocit de pe faţa pământului.

îndemn-o să plece, dar implor-o să rămână.
Dar cum o pot lăsa să plece când deţine fiecare parte a mea?
Mă voi sufoca cu bucurie pentru ca ea să poată respira liber. Fără griji. Fără frica nenorocită constantă.
Fii altruist pentru prima dată când tot ce am fost toată viaţa mea este servire.
Ar fi trebuit să-i spun - să trec peste frica nenorocită care îmi consumă sufletul - dar nu am putut... şi acum ea nu ştie.
... Te Spiderman...
Cuvintele îmi ţipă prin cap, dar mă sufoc în gât. Cuvintele pe care nu le fac să ştiu dacă voi fi vreodată suficient de vindecat pentru a spune.
M-a jefuit de asta cu toţi acei ani în urmă. Şi acum voi plăti pentru asta. Lăsându-mi dracu 'singura şansă.
Apoi aud cheia plângând din gâtul ei. Ascultaţi necredinţa şi chinul acel sunet singular în timp ce umerii i se scutură şi postura i se înclină.
Şi ştiu ce vreau şi ce este mai bun pentru ea sunt două complet diferite lucruri.
[apter CMine
De nicăieri suspinul mi-a lacrimat gâtul la vederea lui, lucid şi alerta neclintit. Omul meu deteriorat este cea mai frumoasă privelişte pe care am văzut-o vreodată.
S^diiWlÎii^^i^ya^MiÎWftefr^boi şi urmărind în tăcere schimbul nostru.
Cu toate acestea, picioarele mele sunt îngheţate pe loc, în timp ce încerc să citesc emoţiile care curg rapid foc prin ochii lui Colton. Pare apologetic şi poate neliniştit, dar există de asemenea, o emoţie subiacentă pe care nu o pot plasa, care are frică mâncând la colţuri din mintea mea.
0 asistentă mă trece pe lângă mine, perindu-mi umărul şi rupându-l pe Colton pe mine. Ea îi aduce paiul de la o cană cu apă la gură şi el sorbe cu nerăbdare până când dispare.
„Ei bine, ţi-e sete, nu-i aşa?" o tachină înainte de a adăuga: „Mă duc să iau încă ceva, dar să ne asigurăm că acest lucru rămâne scăzut înainte de a vă umple de apă, Bine?"
încerc să-mi liniştesc sughiţul de respiraţii, dar parcă nu pot să-l calmez anxietate. Simt că braţul lui Quinlan mă înconjoară pe umăr în timp ce ea se adulmecă singură, dar eu nici nu o recunoaşteţi. Nu suport că ochii mei să mă concentrez pe altceva decât vederea lacrimă înceţoşată în faţa mea.
Asistenta se apropie şi ia o diagramă de la Dr. Irons şi pleacă. Nu am făcut-o mutat încă. Nu pot. Mă holbez la Colton în timp ce Dr. Irons îl examinează: urmărindu-şi ochii, testându-şi reflexele, simţind forţa în strânsoare în timp ce el stoarce. Observ că îl roagă pe Colton să repete testul de aderenţă pentru mâna dreaptă a de câteva ori şi văd că panica pâlpâie asupra caracteristicilor lui Colton. Nu pot trage ochii mei departe. îl urmăresc peste fiecare centimetru de el, aşa că foarte teamă că voi rata ceva - orice - despre primele momente.
„Ei bine, totul pare destul de bine", spune dr. Irons în cele din urmă după ce l-a examinat mai mult. - Cum te simţi, Colton?
îi privesc gâtul cum îi înghite şi ochii se închid cu o tresărire înainte deschizându-le din nou. Fac un pas înainte, dorind să ajut la eliminarea durerii. Se uită în jur la toată lumea din cameră în timp ce îşi găseşte vocea. "Capul meu. Doare", răzuie el. "Mână?" Se uită în jos la mâna dreaptă şi apoi înapoi, confuzie aparentă în ochii lui. "S-a întâmplat? Cât timp?"
Dr. Irons se aşează pe marginea patului lângă el şi începe să explice despre accident, operaţiune şi cât timp a stat în comă.
„în ceea ce priveşte mâna ta, aceasta ar putea fi rezultatul unor umflături reziduale care încă se află în dumneavoastră creier. Va trebui doar să îl urmărim şi să vedem cum evoluează în timp." Colton dă din cap spre el, concentrarea gravată pe faţa lui. „Poţi să-mi spui ultimul lucru că îţi aminteşti?"
Respir în timp ce Colton suflă unul. înghite din nou şi îl linge pe al lui buze.
„îmi amintesc ... bătut de patru ori." Vocea îi iese, vocea acorduri care răzuiesc peste pietriş.
"Ce altceva?" întreabă Andy.
Colton se uită la tatăl său şi dă din cap subtil cu capul spre el înainte strângându-şi ochii în concentraţie. „Este ca nişte fragmente în capul meu. Anumit lucrurile sunt clare ", râse el înainte de a înghiţi şi apoi deschide ochii pentru a privi Dr. Irons. „Alţii... sunt vagi. De parcă i-aş putea simţi acolo, dar nu pot aminteşte-i de ei".
"E normal. Uneori-"
„Focuri de artificii pe gropi", îl întrerupe pe doctor. „Mă trezesc îmbrăcat." Ochii lui Colton se ridică şi-i găsesc pe ai mei cu cuvintele care-mi spun că îşi aminteşte îmi amintesc memorabilul meu apel de trezire înainte de cursă. Un

zâmbet uşor se îndoaie un colţ al gurii arătând atât de deplasat pe tonul palid al său de obicei piele de bronz.

Şi dacă nu avea deja inima mea - dacă nu şi-ar fi tatuat fiecare centimetri cu ştampila sa inconfundabilă - tocmai a făcut-o.

Nu mă pot abţine de râsul care se ridică şi se revarsă. Nu-mi pot opri picioarele de la mişcare şi păşire până la marginea patului în timp ce cuvintele lui se estompează şi ale lui ochii îmi urmăresc mişcarea. Rânjetul meu se lărgeşte, lacrimile îmi cad mai repede şi inima se umflă când simt uşurare pentru prima dată după câteva zile. Mă întind şi-i strâng mâna sprijinindu-se pe salteaua de lângă el.

"Salut." Sună prost, dar este primul şi singurul cuvânt pe care îl pot gestiona, al meu gâtul înfundat de emoţie.

„Bună", şopteşte el, acel zâmbet neînsufleţit îmi place să-i înfăţişez gura.

Ne uităm unul la celălalt pentru o bătaie, ochii spunând atât de mult şi totuşi buzele vorbind nimic. îmi strâng degetele cu ale lui şi văd declanşatorul de alarmă în ale lui priveşte din nou când încearcă să răspundă, dar mâna lui nu.

„Este în regulă", mă calmez, incapabilă să rezist. îmi întind cealaltă mână şi iau cupa partea feţei sale, salutând senzaţia muşchiului din maxilarul său bifându-se dedesubt palma mea. „Trebuie să-i dai ceva timp să se vindece."

Emoţiile dansează într-un ritm fulgerător în verdele ochilor lui, în timp ce încearcă înţelege totul. Şi în acest moment durerea din pieptul meu se transformă de la frica necunoscutului până la simpatia pentru privirea omului pe care îl iubesc luptându-se ştiind că corpul său de obicei viril, receptiv, este altceva decât.

„Rylee are dreptate", spune dr. Irons, rupând legătura dintre noi. "Tu trebuie să-i acordăm ceva timp. Ce îţi mai aminteşti, Colton? Te-ai trezit este îmbrăcat şi a bătut de patru ori", îndeamnă el, cu faţa mascată mistificare, el trebuie să simtă că nu înţelege sensul din spatele acestora declaraţii. "Atunci ce?"

„Nu", spune Colton, tresărind când clătină din cap instinctiv. "Primul bătând şi apoi trezindu-mă."

Ochii mei se îndreaptă spre cei ai lui Beckett din cauza tuturor oamenilor, el va înţelege asta nu este ordinea în care s-au întâmplat evenimentele. Dr. Irons observă privirea uimită faţa mea şi clătină din cap pentru ca eu să rămân liniştit.

"Nici o problema. Ce îţi mai aminteşti despre zi, indiferent de Ordin?" Colton îi aruncă o privire ciudată şi medicul continuă. "Uneori când creierul tău a fost traumatizat ca şi al tău, amintirile au un mod de a
schimbarea şi schimbarea. Pentru unii, secvenţa evenimentelor poate fi dezactivată, dar o vor face
tot acolo să fiu. Pentru alţii există unele amintiri care sunt complet clare şi
altele care se pierd. Am câţiva pacienţi care îşi amintesc de ziua traumei lor
perfect bine, dar au un gol de timp în alte perioade sau evenimente care au avut
s-a întâmplat. Fiecare pacient este unic."

„Cât durează de obicei aceste goluri?" Andy vorbeşte din partea lui patul.

„Ei, uneori pentru o vreme şi alteori pentru totdeauna ... dar bine chestia este că Colton pare să aibă amintiri din ziua prăbuşirii. Aşa ar fi se pare că s-a pierdut o mică bucată de timp pentru el. Pe măsură ce trec zilele, poate realizează că nu-şi aminteşte alte lucruri... pentru că într-adevăr, până când îi este amintit de ceva, nici măcar nu ştie că îi lipseşte". Dr. Irons se uită în jur
cameră la noi toţi şi ridică din umeri. „în acest moment nu ar părea departe să argumentăm asta vei recâştiga totul, Colton, dar îţi recomand prudenţă, deoarece creierul este dificil lucru uneori. De fapt-"

„Imnul naţional", spune Colton, uşurându-şi inunda vocea la revendicare încă o amintire din întunericul dinăuntru. îi zâmbesc încurajat ca. el îşi curăţă gâtul. „Eu ... nu pot..." Frustrarea emană din el în valuri încearcă să-şi amintească. "Ce s-a întâmplat?" Răsuflă aer şi se uită în jur la toată lumea din cameră înainte de a-şi freca mâna stângă peste faţă. „Ai fost toate acolo. Ce s-a mai întâmplat?"

„Nu-l forţa, scumpo." Vorbeşte Dorothea. - Nu, dr. Irons?

Ne uităm cu toţii la Dr. Irons, care dă din cap din acord, dar când noi uită-te înapoi la Colton, a adormit.

îmi reiau noptiera scaunului în timp ce Dorothea vine să mă sărute la revedere obraz înainte să se aplece pentru a-şi lipi buzele de fruntea lui Colton. „Suntem doar îndreptându-se spre hotel să se odihnească. Ne vom întoarce dimineaţa. Nu tu îndrăzneşte să renunţi". Se dă înapoi şi îl priveşte mai mult înainte de a zâmbi

Cu toţii respirăm într-un gâfâit colectiv. Toţi temându-se că a căzut înapoi în comă. Toate minţile noastre se întrec în exces. Dr. Irons pune frâna panicii noastre când

el spune: „Acest lucru este normal. Va fi epuizat de câteva ori se trezeşte."

Umerii se relaxează, suspinele sunt expirate şi uşurarea se restabileşte, însă îngrijorarea noastră niciodată nu se diminuează complet.

„Ştim că pare să fie - că creierul său pare să funcţioneze bine aşa departe, "spune Quinlan în timp ce se îndreaptă spre pat. „La ce ne putem aştepta acum?"

Dr. Irons îl urmăreşte pe Colton pentru o bătaie înainte de a continua, întâlnindu-i pe toţi ochi. „Ei bine, fiecare persoană este diferită, dar vă pot spune că cu cât durează mai mult De reţinut Colton, cu atât poate deveni mai frustrat. Uneori la pacienţi dispoziţia lor se schimbă - uneori au temperament sau sunt mai blândi- şi uneori nu este deloc. în acest moment, este încă un joc de aşteptare pentru a vedea cum toate acestea l-au afectat pe termen lung."

„Ar trebui ca cei dintre noi care am fost acolo să completeze spaţiile libere pentru el din ceea ce nu poate tine minte?" întreabă Becks.

„Bineînţeles că poţi", spune el, „dar nu pot garanta cum va răspunde la asta".

ÎnC#ffr W^cPfeMtSlcfîi^ÎWBilyi i^^Mal^Mistrâ târzie
cină pe care am avut-o în timp ce aşteptam nerăbdător să se trezească pe Colton. Mă uit peste
din cartea mea la care nu sunt cu adevărat atentă şi mă uit la Becks
mişcări metodice. Pot să văd că s-a asumat în ultima săptămână
vânătăi sub ochi şi scruff pe faţa lui, de obicei, bărbierită. El
pare pierdut.

"Ce mai faci?" Pun întrebarea încet, dar ştiu că mă poate auzi pentru că trupul său se opreşte momentan înainte de a pune ultimul bit în coşul de gunoi şi o împinge în jos. Se întoarce şi îşi sprijină şoldul de un tejghea din spatele lui şi doar ridică din umeri ochii noştri se întâlnesc. - Ştii, scoate el pe tonul său lent şi rezonant pe care îl am ajunge la iubire. „în cei şaisprezece ani în care ne cunoaştem, acesta este cel mai lung am plecat vreodată fără să vorbim ". El ridică din nou din umeri şi se uită pe fereastră un moment la camioanele media din parcare. „Poate că este un inteligent cur, dar mi-e dor de el. Spune-mi o păsărică, dar îmi place cam tipul."

Nu mă pot abţine de zâmbetul care se întinde pe buzele mele. „Şi eu", murmur. "Şi eu."

Becks se apropie de mine şi îmi apasă un sărut în vârful capului. "Mă duc să ne întoarcem la hotel. Trebuie să fac un duş, să mă întâlnesc cu fratele meu şi atunci mă întorc, bine?"

0 adoraţie tot mai mare pentru Becks înfloreşte înăuntru - cel mai bun prieten mereu adevărat. „De ce nu stai acolo diseară şi dormi bine? într-un pat adevărat în loc de scaunele nenorocite din sala de aşteptare."

Chicoteşte derizoriu şi clătină din cap spre mine. „Oală care cheamă fierbătorul negru, nu?"

„Ştiu, dar pur şi simplu nu pot... şi, în plus, am dormit în aceste nenorocite scaune aici." Mă bag pe scaunul celui pe care stau. „Cel puţin asta are mai mult căptuşeală decât cele de acolo." îmi înclin capul şi-l văd cum îl gândeşte. „Eu promite să sune dacă se trezeşte."

Expira tare şi îmi aruncă o privire reticentă. „Bine ... dar vei suna?"

"Desigur."

îl privesc pe Becks plecând şi salut tăcerea unică a camerei spitalului. Eu stai şi priveşte-l pe Colton, simţindu-te cu adevărat binecuvântat că este aici şi întreg în faţa mea - că nu m-a uitat - când ar putea fi mult mai rău. Trimit un rugăciune tăcută pe măsură ce trece timpul, ştiind că trebuie să încep să continuu diferitele trocuri pe care le-am făcut în marele dincolo pentru a-l determina pe Colton să revină la mine. Trimit câteva texte de la Haddie, verific băieţii şi văd cum Testul de matematică al lui Ricky a mers astăzi, înainte de a-i trimite noaptea bună lui Becks şi de a-i spune Colton este încă afară.

Se apropie orele de dimineaţă devreme şi nu mai rezist. Mă scap de pe mine pantofi, scoate clema din păr şi poziţionează-mă în singurul loc din lume vreau să fiu. Alături de Colton.

Ciiapter CTen

Lumina dimineţii îmi arde prin pleoapele închise în timp ce încerc să mă trezesc din cel mai profund somn pe care l-am avut în peste şase zile. în schimb, mă cufund mai adânc spre căldura de lângă mine. Simt că degetele îmi trec peste obraz şi sunt instantaneu atent, corpul meu zguduind de conştientizare.

"Dimineaţă." Vocea lui este un murmur şoptit împotriva creştetului meu. Ale mele inima inundă o serie de emoţii, dar ceea ce simt mai mult decât orice este complet.

întreg din nou .

încep să mă mişc ca să mă pot uita în ochii lui. „încă nu există medici. Am nevoie doar de asta. Am nevoie de tine. Nimeni altcineva, bine?" el intreaba.

Serios? Cerul este albastru? Dacă aş putea, l-aş scoate din această închisoare sterilă şi păstrează-l pentru mine o vreme. Pentru totdeauna sau mai mult dacă m-ar lăsa. Ci mai degrabă decât să las comentariul flipant să se rostogolească de pe limba mea, fac doar o mulţumire gem şi strânge-mi braţele în jurul lui. închid ochii şi absorb pur şi simplu totul despre acest moment. îmi doresc cu disperare să fim în altă parte, oriunde altundeva, aşa că aş putea să mă întind cu el piele la piele, să mă conectez cu el în asta mod de nedescris. Simţiţi-vă că fac ceva pentru a-l vindeca rupt amintire şi suflet deteriorat.

Stăm acolo în tăcere, mâna mea peste inima lui şi degetele mâinii sale stângi desenând leneş linii în sus şi în jos pe antebraţ. Sunt atât de multe întrebări vreau să întreb. Atât de multe lucruri care îmi trec prin cap, dar singurul pe care eu reuşesc să spun este: „Cum te simţi?"

Pauza momentană a mişcării sale este atât de subtilă că aproape nu o prind, dar eu fac. Şi este suficient să-mi spui că ceva nu este în regulă în afară de evident.

"Asta e dragut." Este tot ce spune şi asta îmi solidifică şi mai mult presimţirea. îi dau un pic de timp pentru a-şi aduna gândurile şi a afla ce vrea să spună pentru că după ultimele săptămâni, am învăţat atât de multe lucruri, dintre care cel puţin este al meu incapacitatea de a asculta atunci când contează cel mai mult.

Şi chiar acum contează.

Aşa că stau în tăcere în timp ce mintea mea se războieşte cu posibilităţile.

„Sunt treaz de câteva ore", începe el. „Ascultându-te respirând, încerc să-mi fac dracu 'mâna dreaptă să meargă. încercând să-mi învelesc capul Ce s-a întâmplat. Ce nu-mi amintesc. Este acolo. 0 simt, dar nu reuşesc a ajuns în prim plan ... "se îndepărtează.

"Ce îţi aminteşti?" întreb.

Vreau cu disperare să mă întorc, să mă uit în ochii lui şi să citesc frica şi frustrare care cel mai probabil îi afectează, dar eu nu. îi dau spaţiul pentru recunoaşte că nu este sută la sută. Pentru a echilibra acest bărbat inerent trebuie să fie cât mai puternic posibil, pentru a nu arăta slăbiciune.

„Asta e doar", oftează el. „îmi amintesc bucăţi. Totuşi, nimic nu curge, cu excepţia faptului că ai fost acolo în majoritatea lor. Imi poti spune ce s-a intamplat? Cum ziua a trecut, ca să încerc să completez ce lipseşte?"

„Mmm-hmm". îmi dau din cap uşor, zâmbind la amintirea felului în care suntem a început dimineaţa.

„îmi amintesc că m-am trezit la cea mai bună privelişte vreodată - tu, gol, deasupra mea". El oftează în apreciere care provoacă părţi din mine care au fost ignorate peste săptămâna trecută pentru a da viaţă. Nici măcar nu lupt cu zâmbetul care se întinde pe buzele mele când îi simt excitaţia crescândă sub cearşaful de lângă mine. Mă bucur că nu sunt eu doar unul afectat de memorie.

„Becks a intrat fără să bată şi m-am supărat pe el pentru asta. El a plecat şi cred că blugii tăi erau pe podea şi spatele tău era în picioare în câteva secunde după închiderea uşii." Tăcem o clipă, acea sarcină de netăgăduit trosnind între noi. „Dulce Hristos ce n-aş da să fac asta chiar acum."

încep să râd şi de data aceasta când mă schimb pentru a mă ridica şi a-l privi, el îmi permite. Mă întorc cu faţa către el şi nu mă pot abţine de frisoanele care îmi acoperă pielea când închid ochii cu ai lui. „Acum nu cred că dr. Irons ar aproba acest lucru", am spus eu tachină, oftând în tăcere uşurată că simţim că ne-am întors acolo unde ne aflăm a rămas înainte de accident. Jucăuş, care are nevoie şi complementul celuilalt. Eu nu-mi poate opri mâna să mă întind şi să zăbovesc pe obrazul lui. Urăsc s-a gândit să nu fie în contact cu el.

„Ei bine", spune el, „mă voi asigura că acesta este primul lucru pe care îl întreb pe Dr. Irons când o voi face vezi-l."

"Primul lucru?" întreb şi mă înghit în jurul inimii, care este doar cu capul în gâtul meu când îşi întoarce faţa şi apasă un sărut în palma mea mână. Simpla acţiune care înnodă arcul pe panglică deja legată în jurul meu inima.

„Un om trebuie să-şi aibă priorităţile." El zâmbeşte. „Dacă un cap este futut, la cel puţin celălalt poate fi folosit la potenţialul său maxim." începe să râdă şi tresări, ridicându-şi mâna stângă pentru a-şi ţine capul.

Alarma trage prin mine şi mă întind imediat pentru a apăsa butonul de apel, dar mâna lui se întinde şi mă opreşte. Şi durează o secundă până mă înregistrez că tocmai a folosit mâna dreaptă a lui. Cred că Colton îşi dă seama în acelaşi timp.

Face o rândunică pe gât, cu ochii mişcându-se pentru a-şi urmări mâna îmi eliberează braţul. îi urmez privirea pentru a-i vedea degetele tremurând violent în timp ce el încearcă fără succes să facă un pumn. Observ că o strălucire de sudoare apare pe a lui fruntea sub bandaj în timp ce îşi doreşte degetele să se strângă. Când nu pot suporta ca să-l văd luptându-se mai mult, întind mâna şi îl prind de mâna mea şi încep masându-l, dorindu-l să mă mişc.

„Este un început", îl liniştesc. „Paşii bebeluşului, bine?" Tot ce vreau să fac este să împachetez îl ia în braţe şi îi iau toată durerea şi frustrarea, dar el pare fragil de care mă tem să nu-l ating, în ciuda cât de mult ar diminua persistenţa neliniştea acelor vârfuri în capul meu. Optimismul meu obişnuit a fost pus prin sună în ultimele câteva săptămâni şi pur şi simplu nu par să scutur sentimentul că asta nu este cel mai rău din asta. Că altceva pândeşte la orizont, aşteaptă ne bate din nou.

„Ce îţi mai aminteşti?" îndemn, dorind să-i scot mintea mână.

îmi dă amintirile zilei, aici lipsesc bucăţi mici şi Acolo. Detaliile nu sunt prea importante, dar observ că cu cât se apropie de el începutul cursei, cu atât golurile sunt mai mari. Şi fiecare piesă a puzzle-ului pare devine din ce în ce mai greu de reţinut, de parcă ar fi trebuit să prindă fiecare amintire şi fizic scoate-l din bolta sa.

Oferindu-i un moment să se odihnească, mă întorc din baia din apartament pentru a-l lăsa apa de gura pe care o ceruse. îl găsesc pe Colton care se uită pe fereastră, tremurând cu capul la circul media de dedesubt. „îmi amintesc că am fost în remorcă. Lovitura la uşă." Ochii lui se îndreaptă spre mine, gândurile sălbatice dansând înăuntrul lui licăriri de verde când mă întorc la locul meu pe patul de lângă el. Un anume în carouri pavilion pe care nu am apucat să-l revendic niciodată." îşi strânge buzele şi doar se uită la mine.

Şi rezistenţa este inutilă.

întotdeauna este vorba despre puterea mea de voinţă şi despre Colton.

Mă aplec, făcând ceea ce am vrut să fac disperat. A da în nevoia de a simt acea legătură cu el - ca să-mi hrănesc singura dependenţă - şi să mă peri buzele mele împotriva lui. Ştiu că este ridicol că sunt nervos că îl rănesc. Că cumva gândurile lascive din spatele inocenţei noastre buze sunt urmând să-i provoace durere capului său vindecător.

Dar în momentul în care buzele noastre se ating - în momentul în care oftul moale îi scapă din gură şi îşi împleteşte drumul în sufletul meu - îmi este greu să gândesc clar. Retrag o fracţiune, trebuie să mă asigur că este în regulă atunci când tot ce vreau să fac este să devoreze mărul ispitindu-mă.

Dar nu trebuie, pentru că Colton mi-l întinde pe un platou de argint când el îmi aduce mâna stângă la ceafă şi îmi trage gura înapoi spre
al lui din nou. Partea buzelor, limbile amestecate, iar recunoaşterea se reînnoieşte pe măsură ce ne scufundăm în fiecare
altul într-un sărut reverent. Nu ne grăbim să facem altceva decât să ne bucurăm de noi conexiune irefutabilă. Bipul enervant al monitoarelor este depăşit de oftele blânde şi murmurele satisfăcute semnalând afecţiunea dintre noi.

Sunt atât de pierdut în el, pentru el - când mă temeam că nu-l voi mai gusta niciodată - toate Mă pot gândi acum, cum o să mă satur de el vreodată?

Simt strângerea buzelor lui în timp ce se strâmbă de durere şi vinovăţie imediat lance prin mine. îl împing prea tare, prea repede pentru a-mi alina propriul egoist nevoie de asigurare. încerc să mă îndepărtez, dar mâna lui îmi ţine capul ferm în timp ce el îşi sprijină fruntea de a mea, nasurile atingându-se, respiraţiile pene peste fiecare buzele altuia.

„Dă-mi doar o secundă", murmură el pe buzele mele. Dau doar din cap uşor împotriva lui pentru că îi voi da o viaţă dacă îmi cere.

„Aceste dureri de cap vin atât de repede încât mi se pare că mă loveşte un baros", a spus el spune după un moment.

îngrijorarea aruncă instantaneu flăcările poftei. „Lasă-mă să iau doctorul."

„Nu", spune el, lovindu-şi mâna stângă de pat, făcând să tremure şinele. „Acest loc mă readuce la vârsta de opt ani". Şi argumentul care era pe punctul de a rola de pe vârful limbii mele moare. „Toată lumea mă priveşte cu ochi îngrijoraţi şi nimeni nu-mi dă răspunsuri... doar că de data asta eu sunt cel care nu poate da răspunsuri."

Râde încet şi îi simt din nou corpul înţepenindu-se de durere. „Colton

„Uh-uh. Nu încă ", spune el din nou, încăpăţânat, în timp ce îşi freacă degetul mare înapoi şi înainte pe ceafă goală încercând să mă calmeze când ar trebui să fie invers. „îmi amintesc interviul meu cu ESPN. Mâncându-mi Snickers bar." Are o privire destul de ciudată pe faţă şi îşi întoarce ochii momentan.
„Te sărut pe rândul de groapă şi apoi nimic pentru puţin", spune el, încercând să mă distragă de la dorinţa de a obţine medidul.

„Şedinţa şoferilor." Completez. „Becks era cu tine atunci".

„De ce mi-aş aminti să mănânc un candy bar, dar nu la întâlnire?"

Şi trasez conexiunea în mintea mea cu informaţiile lipsă pe care Andy îl completase. Pentru că tradiţionalul bar norocos Snickers este legat de trecutul său - prima întâlnire întâmplătoare pe care a avut-o cu speranţă în viaţa sa. "Nu ştiu. Sunt sigur că totul îţi va reveni. Nu cred ...

„Ai fost lângă mine în timpul imnului. Cântecul s-a încheiat... "Vocea lui se estompează în timp ce încearcă să-şi amintească următoarele evenimente, în timp ce ale mele mă prind în gât. „Eu l-am urmărit pe Davis ajutându-te peste zid, dorind să te asiguri că eşti în siguranţă în timp ce Becks a început verificările de ultim moment... şi îmi amintesc că am simţit cel mai ciudat simţ al fiind liniştit când am stat la linia de start / sosire, dar nu sunt sigur de ce ... şi apoi
nimic până la trezire".

Şi vârful persistent al nelinişti pe care îl simţisem mai devreme se transformă într-un complet stampede.

Inima îmi cade. Respiraţia mea se agită. Nu-şi aminteşte. El nu aminteşte-mi că mi-ai spus fraza care mi-a lipit bucăţile rupte. Aceasta ia fiecare uncie de putere pe care o am pentru a nu lăsa palmele neaşteptate sufletului meu arată în rigidizarea corpului meu.

Nu mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie să-l aud din nou acele cuvinte ... mai ales după ce m-am gândit că l-am pierdut. Cât de ştiut şi-a amintit asta momentul decisiv dintre noi ar remedia împreună ultimele fisuri din vindecarea mea inima.

"Tu?" Vocea lui străpunge gândurile mele împrăştiate în timp ce sărută vârful nasului înainte de a-mi îndruma capul înapoi, astfel încât să mă poată privi în ochi.

încerc să ascund emoţiile care sunt sigur că înoată acolo. „Ce fac?" Eu întreabă, forţând o rândunică pe gât peste minciuna care o înfundă.

îşi înclină capul în timp ce se uită la mine şi mă întreb dacă ştie că mă ţin ceva înapoi. „Ştii de ce m-am simţit atât de fericit la începutul cursei?"

îmi ling buzele şi îmi reamintesc mental să nu-mi fac griji buza de jos între dinţii mei sau altfel va şti că mint. „Uh-uh", mă descurc ca inima mea se dezumflă. Pur şi simplu nu-i pot spune. Nu-l pot forţa să simtă cuvinte pe care nu le simte amintiţi-vă sau faceţi-l să se simtă obligat să repete cuvinte care îl fac să-şi amintească ororile copilăriei sale.

... Ce *mi-ai spus - aceste trei cuvinte - mă transformă în cineva pe care eu nu mă voi lăsa vreodată să fiu din nou. Declanşează lucruri - amintiri, demoni, atât de dracului mult...*

Cuvintele sale îmi războiesc prin minte şi dau un semn pe care numai el îl va avea vreodată să poată vindeca. Şi ştiu cât vreau, cât mă doare suprimă-mi nevoia de a o auzi, nu-i pot spune.

îmi forţez un zâmbet diminuat pe buze şi îi întâlnesc ochii. „Sunt sigur că ai fost doar entuziasmat de începutul sezonului şi gândindu-mă că, dacă practica ta se desfăşoară ar fi fost vreun indiciu, urmaţi să revendicaţi steagul în carouri." Minciuna se rostogoleşte de pe limba mea şi, pentru un minut, îmi fac griji că nu va crede. După o bătaie, un colţ de gură se ridică şi ştiu că nu a observat.

„Sunt sigur că a fost mai mult de un steag în carouri pe care m-am concentrat pretinzând."

Clătin din cap către el, zâmbetul de pe buze începând să tremure.

Chipul lui Colton se transformă instantaneu din distracţie în îngrijorare faţă de schimbare neaşteptată în comportamentul meu. "Ce este?" întreabă el ridicând mâna să-mi leagăn partea feţei. Nu pot vorbi încă, pentru că sunt prea ocupat prevenind ruperea barajului. - Sunt bine, Ry. Voi fi în regulă ", a spus el îmi şopteşte liniştiţi în timp ce mă trage în el şi îşi înfăşoară braţele pe mine.

Şi barajul se sparge.

Pentru că sărutarea lui Colton este un lucru, dar a fi încercuit în toate cuprinzând căldura braţelor sale mă face să simt că sunt în cel mai sigur loc din întreaga lume. Şi când totul este spus şi făcut, partea fizică a noastră relaţia este spargerea pământului şi o necesitate fără îndoială, dar în acelaşi timp aceasta senzaţie - braţe musculare înfăşurate în jurul meu, respiraţia sa încinsă murmurând reasigurări în coroana capului meu, inima lui bătând puternic şi constant împotriva mea - este de departe cel care mă va duce prin vremurile grele. The
ori ca acum. Când îl vreau atât de mult - în atât de multe feluri - încât nu-l voi face niciodată realizat că erau posibile. Asta nici măcar nu a pâlpâit niciodată pe radarul meu.

Plâng din atâtea motive încât încep să se amestece şi să se amestece şi încet se estompează cu fiecare lacrimă care îmi face urmele prea familiare pe obraji. Sunt plângând pentru că Colton nu-şi aminteşte. Pentru că este viu şi întreg şi al lui braţele sunt strânse în jurul meu. Plâng pentru că nu am avut niciodată ocazia experimentează asta cu Max şi a meritat-o. Plâng pentru că urăsc spital, ce reprezintă şi cum afectează şi schimbă viaţa tuturor înăuntru pentru bine şi pentru rău.

Şi când lacrimile se opresc - când catarsisul meu s-a sfârşit de fapt şi tot emoţiile pe care le-am păstrat în ultima săptămână diminuează - îmi dau seama ce contează cel mai mult este asta, chiar aici, chiar acum.

Putem trece prin asta. Ne putem găsi din nou. 0 parte din mine îmi face griji adânci că nu-şi va aminti niciodată acel moment atât de intens în mintea mea, ci la în acelaşi timp avem încă atât de multe momente în faţă, atât de multe pregătite pentru noi faceţi împreună, că nu mai pot să-mi pară rău pentru mine.

Respiraţia mea se agită din nou şi tot ce pot face este să mă ţin puţin mai strâns de el, ţine un pic mai mult. „Eram atât de îngrijorat", este tot ce pot spune. "Atât de speriată."

"Omul Paianjen. Batman. Supraom. Ironman ", şopteşte el în ceea ce pare aproape un reflex.

"Ştiu." Dau din cap şi mă retrag de la el, astfel încât să-l pot privi în ochi şterge-mi lacrimile de pe obraji, „l-am chemat să te ajute."

„îmi pare rău că a trebuit vreodată." Spune cuvintele cu atâta onestitate încât eu tot ce pot face este să mă uit în ochii lui şi să văd adevărul sub ei. Că scuzele sale ştie cât de cu adevărat m-am speriat.

Mă aplec şi îmi lipesc uşor buzele de a lui încă o dată, incapabil să rezist. Dorind ca el să simtă sentimentul de uşurare instalându-se în sfârşit în sufletul meu. A vrea să demonstrează-i că eu pot fi cel puternic în timp ce el se vindecă. Că e în regulă pentru el
permiteţi-mi să.

„Ei bine, uite aici. Frumoasa adormită şi-a trezit fundul urât."

Ne despărţim de sărutul nostru la sunetul vocii lui Beckett, căldura inundându-mi-o obrajii. „Aveam de gând să te sun."

"într-adevăr? Asta făceai? " îl tachină când se apropie de pat. „Sărţi multe broaşte? Pentru că mi se pare aşa cum are prinţul comat de aici tu sub vraja lui."

Nu pot să reţin râsul care buleşte. "Ai dreptate. Nu-mi pare rău toate." Mă întind şi strâng mâna pe care mi-o oferă. Dar aveam de gând să te sun Următorul."

"Nu vă faceţi griji. Ştiu că ai avea." Se întoarce şi se uită la Colton, al lui zâmbeşte cel mai strălucit pe care l-am văzut de ziua cursei. „Nu eşti o privelişte pentru dureri de ochi. Bine aţi venit în ţara celor vii, omule." Şi ştiu că sună dur, dar eu prinde pauza în voce şi apa care se înghesuie la colţurile ochilor când se concentrează pe Colton. El întinde mâna şi îşi manşează umărul. „Rahat. Acea un plasture ras cu aspect ciudat pe capul tău s-ar putea să te dea înapoi tărâmul oamenilor arătoşi. Cum te simţi părăsind ţara în care sunt-a- naibii de Dumnezeu?"

„La dracu. Acest lucru vine din ţara unui comediant nenorocit?"

Beckett latră un râs cu o mişcare a capului. „Cel puţin în ţara mea noi nu trebuie să modificaţi carcasele uşilor pentru a permite pătrunderea ego-urilor supraumflate."

„Acesta este genul de bun venit înapoi în lumea pe care o primesc? Simt dragostea, omule. Eu cred că prefer drogurile pe care mi le dau să mă ţină în loc să mă trezesc şi ascultă acest rahat." Colton îmi strânge mâna şi ochii lui se îndreaptă spre ai mei înainte de a se întoarce înapoi la Beckett.

"într-adevăr? Pentru că poate nu m-am trezit doar din comă, dar te asigur că sentimentul neclar pe care ţi-l dau aceste medicamente nu este nimic în comparaţie cu a fi treaz şi senzaţia de cald, umed ..."

„Whoa!" îmi ridic mâinile în sus şi scot de pe pat, fără să vreau să aud unde se îndreaptă restul acestei conversaţii. Mirosul slab al cinei de aseară
în coşul de gunoi îmi oferă toate scuzele de care am nevoie pentru a le oferi un moment singur. „Asta e suficient pentru mine, băieţi. 0 să mă îndrept în jos, să-mi întind picioarele şi să iau asta da afara."

„Oh, Ry! Haide ... "spune Becks, întinzându-şi mâinile în lateral. „Eu avea să spună baie. 0 baie caldă şi umedă ". Râde tare şi apoi aud Râsul lui Colton şi simt că lumea care fusese mutată de pe axa sa tocmai a fost corectat oarecum.

„Da", mă cert când scot căptuşeala din coşul de gunoi. „Ştiu că folosesc întotdeauna adjectivele sunt calde şi umede atunci când se referă la o baie." Clătin din cap şi
surprinde privirea lui Colton pentru o bătaie. "întoarce-te în câteva minute."

\apter C Leven

Inima mea se simte mult mai uşoară în timp ce merg pe coridor înapoi spre Camera lui Colton. l-am trimis un mesaj părinţilor lui şi lui Quinlan despre faptul că va fi din nou treaz, şi sunt sigur că vor fi aici momentan. Mă îndrept spre capătul holului, unde personalul spitalului a aşezat atât de graţios camera lui Colton. Camera lui este mai mult privat decât majoritatea celorlalţi, astfel încât să poată sta departe de vederea altor spitale vizitatori. Şi există mai puţine şanse ca mass-media să obţină o imagine râvnită a lui.

Sunt pe punctul de a intra în camera lui când îmi dau seama că s-ar putea să vrea nişte apă. Eu întoarce-te, fără să fii atent, şi aproape să alergi cu capul la singura persoană pe care eu nu au nici o dorinţă de a vedea.

Vreodată.

Deloc.

Tawny.

Amândoi tresărim când ne vedem. Şi bineînţeles că par zdrenţuită din somn intermitent şi haine vechi de câteva zile, în timp ce ea arată perfect lustruit şi aparatul foto gata. Şi trebuie să-i acord credit, s-a ţinut la distanţă de când Becks i-a dat pansamentul în sala de aşteptare. Dar când ea îmi oferă un zâmbet consolatoriu, nu-mi pasă că nu este menit în obişnuitul ei într-un mod catios, pentru că toate emoţiile pe care le-am adunat în ultimele zile izbucnesc.

"Ce faci aici?" Am scuipat între dinţi strânşi. Dacă ai putea face ca repulsia să devină un sunet, vocea mea ar fi cu siguranţă legată de ea chiar acum. Unghiile îmi sapă în palme, mâinile îmi dau pumnul şi fiecare muşchi din corpul meu vibrează de indignare.

Durează un minut pentru ca şocul să dispară de pe faţa ei, dar când se întâmplă, eu recunoaşte masca superiorităţii alunecă în locul ei.

„Colton e treaz". Ea ridică din umeri, un zâmbet zburând peste buzele ei pictate în roz.
„Vrea să vorbească cu mine în privat", spune ea în timp ce îşi scoate bărbia în caz că eu nu ştiam deja dispreţul ei faţă de mine.

„Orice este treaba lui Colton, este treaba mea."

„Continuă să visezi, păpuşă."

„Şterge-ţi privirea plină de umflături de pe faţă, Tawny."

„Ne simţim puţin vinovaţi că am dat naibii cu capul lui Colton cu o seară înainte o cursa. Toată lumea ştie că joci micile tale jocuri cu el. Că tu l-a obosit. Că tu ..."

Aerul iese din ea când mâinile mele o prind de braţe şi o împing în sus de perete, furia învelită în calm. „Lasă-mă să precizez ceva perfect
pentru tine, Tawny. 0 să spun doar o dată, dar cel mai bine este să asculţi, aţi înţeles?"

0 privesc înghiţind, iar respiraţia ei iese într-un fior tremurat în timp ce ea dă din cap. Ochii ei pâlpâie în jurul coridorului, dar nu este nimeni în jur să vină salvarea ei.

Mă aplec mai aproape, foc în vene şi gheaţă în voce. „Tu eşti motivul pentru care Colton este aici. Nu eu. Tu. Există un loc special în iad pentru femei ca tine - Femeile care se prăpădesc cu alţi bărbaţi de femei - şi dacă ţii rahatul, odihneşte-te sigur că unul dintre aceste spoturi va avea numele tău scris peste tot." Eu strânge-i puţin mai tare braţele, un avertisment tăcut că tocmai mă încălzesc.

„Iată cum se va desfăşura acest lucru, doar în cazul în care nu aţi obţinut atât de nou urmăriţi şi încă trăiţi în trecut. Colton nu mai este pe piaţă. El este al meu şi sunt al lui. Este clar?" Nu-mi pasă că ea nu răspunde pentru că Sunt pe rol şi nimic nu mă va opri. îi văd ochii mari şi continuu.
„în al doilea rând, dacă vreţi să încercaţi să insinuaţi sau să implicaţi cuiva că există ceva
mai mult între dvs. şi Colton decât o relaţie de afaceri cu legături de familie,
va trebui să aveţi de-a face cu mine ... şi vă garantez că nu va fi
frumos. Nu ai văzut încă nimic, păpuşă. Protejez ceea ce este al meu fără un
al doilea gând la daune colaterale. "încearcă să-şi ridice umerii din mine
aderenţă şi asta mă face să mă aplec mai aproape şi să strâng puţin mai strâns. "Tu mă va trata cu respect şi îţi va ţine la distanţă bătaia de prieteni curvi
bine."

în ciuda faptului că mâinile mele o ţin ostatice, ea îşi recapătă o parte din calmul ei şi răspunde. "Sau ce?"

Continuam ca şi când nu vorbeşte niciodată. „îţi vei păstra relaţia cu Colton este complet profesionist şi vă va ţine ţâţele şi alte bunuri departe de ale sale faţă. Este suficient de clar sau trebuie să-ţi spun asta?"

îmi slăbesc strângerea, mesajul mi-a fost transmis, deşi nu mă simt mai bine pentru asta Colton este încă în patul de cealaltă parte a peretelui. Tawny mă priveşte în sus şi jos. „Oh, cred că ai făcut-o limpede ca de cristal... păcat că nu înţelegi asta Colton are nevoie de mine în viaţa lui."

într-o bătaie de inimă, am tras-o înapoi de perete, de data aceasta antebraţul meu îl împinge pe piept şi faţa mea este la câţiva centimetri de a ei. „Expirarea ta întâlnirea a fost cu ani în urmă, scumpo. Sunt tot ce are nevoie. Şi dacă încerci să-i arăţi altfel, slujba aia foarte prestigioasă ar putea să meargă la revedere ... aşa că aş face cu siguranţă gândiţi-vă de două ori înainte de a deschide din nou gura." încep

să plec, dar întoarce-te şi priveşte-o, cu ochii reflectând furia din ai mei. "Oh si, Tawny? Colton nu va şti despre această conversaţie. Astfel poţi păstra slujba ta şi el poate păstra noţiunea că prietenul şi copilul său din copilărie
draga mea este cu adevărat persoana drăguţă pe care o crede şi nu este căţea nesupusă eşti cu adevărat."

„Nu te-ar crede niciodată. Sunt încă aici, nu-i aşa? " Ea îmi spune cuvintele înapoi şi mă întorc încet încercând să câştig o oarecare aparenţă de control asupra infernului de furie care fierbe chiar sub suprafaţă.

„Da, deocamdată", spun cu o ridicare a sprâncenelor şi cu o scuturare necredincioasă capul meu, „dar ceasul bate, păpuşă". Tawny începe să vorbească, dar eu am întrerupt-o. - încearcă-mă, Tawny. încearcă-mă, pentru că nu aş face nimic decât să-ţi dovedesc cât de serios sunt acum."

„Există vreo problemă aici?" Vocea mă scoate din furia indusă de furie ca Mă uit la asistenta de mai devreme, care pleacă acum din camera lui Colton.

Mă uit de la ea şi apoi mă întorc la Tawny pentru o secundă. „Nicio problemă", spun, zaharina dantelându-mi tonul. „Tocmai scot gunoiul." îl trag pe Tawn

yo privire mai avertizanlă înainte să fac cei zece pasi către camera lui Colton si să intru în ea cu un zamoetiencuit pe faţa mea.

Respir uşurat că doctorul Irons este ocupat să-l examineze pe Colton când intru camera, pentru că am nevoie de un minut pentru a-mi rezolva pulsul tunător şi a-l linişti degete tremurând de furie. Colton se uită în sus şi îmi zâmbeşte încet înainte concentrându-se din nou asupra doctorului şi răspunzându-i la întrebări.

Expir respiraţia tremurătoare pe care o ţineam şi îl văd pe Beckett înclinând capul în timp ce el mă priveşte, uimit în ochii lui în timp ce încearcă să-şi dea seama de ce sunt obrajii mei atât de roşie. Doar scutur din cap la el şi, în acel moment, Dr. Irons decide scoate bandajul din capul lui Colton.

Trebuie să reţin gâfâitul care vrea instinctiv să scape din buzele mele priveliştea. Există un plasture de păr ras cu un cerc de doi inci diametru capse pe porţiunea superioară a părţii drepte a craniului său. Este încă umflat şi capse argintii juxtapuse împotriva inciziei roz cu roşu închis al uscatului sângele face un contrast cumplit.

Colton trebuie să-mi vadă privirea de pe faţă, pentru că se uită la Beckett în timp ce Dr. Irons examinează incizia şi spune: „Cât de rău?"

Beckett doar îşi mestecă interiorul obrazului şi îşi răsuceşte buzele în timp ce îl priveşte şi apoi înapoi la Colton. "Este destul de urât, tipule."

„Da?"

„Da", spune Beckett şi dă din cap.

"Tot ceea ce." Colton ridică din umeri cu nonşalanţă. „Este doar păr. Va creşte din nou."

„Gândeşte-te la punctele serioase de simpatie pe care le-ai putea obţine cu Rylee, dacă ar fi îl joci."

Colton se uită la mine şi zâmbeşte. „Nu am nevoie de niciun punct de simpatie cu ea." Sunt pe cale să vorbesc când privirea lui se mişcă peste umărul meu. „Tawny".

Spatele meu se perie instantaneu, dar încerc să-l netezesc cât de bine pot. Am a spus piesa mea. l-am dat suficientă frânghie ca să se spânzure; să vedem doar dacă ea alege să se legene sau să stea în picioare.

„Hei", spune ea încet. „Este bine să te văd treaz."

Mă îndrept spre lateralul patului de lângă Colton - făcându-mi cererea în caz că n-aş fi făcut-o a făcut-o limpede ca cristalul mai devreme - şi a întins mâna pentru a-i strânge mâna dreaptă, observând-o puterea încă nu s-a întors.

"Este bine să fii treaz", răspunde Colton în timp ce tresări la intruziunea doctorului Irons vârfurile degetelor împotriva scalpului şi şuieră într-o gură de aer. "Dă-mi un minut, Bine?"

"Sigur."

Rămânem cu toţii acolo liniştiţi, urmărind-o pe Colton până când se termină examenul şi doctorul dă înapoi. „Deci, ce alte întrebări mai ai, Colton, pentru că eu sunt sigur că mai aveţi ceva în afară de ceea ce am vorbit mai devreme? "

Colton se uită la mine şi sunt sigur că vede îndrăzneala din ochii mei pentru că veselia începe să danseze în a lui. îşi lucrează limba în obraz, pe măsură ce rânjetul i se lărgeşte cu o ridicare a sprâncenelor.

- încă nu, tânăr. Dr. Irons râde amuzat în timp ce ghiceşte pune întrebări şi îl bate cu genunchiul. Sunt sigur că jena îmi pătează obrajii dar Nici măcar nu-mi pasă. „Ceea ce nu aş da să fie din nou la treizeci de ani", a spus el oftează.

Colton râde şi se uită la mine, ochii închişi, tensiunea sexuală trosnind, iar durerea subiacentă începe să ardă. „în orice moment şi în orice loc, dragă, "îmi repetă cuvintele pe care mi le spusese în noaptea în care ne-am întâlnit.

Toţi ceilalţi din cameră încetează să mai existe. Interiorul meu se învârte cu pofta de la cuvintele sale şi privirea sălbatică din ochii lui. Muşchiul din maxilarul său tic în timp ce el se uită fix la mine pentru o bătaie înainte de a se uita înapoi la doctorul Irons. El ridică din umeri scuze, pe măsură ce un zâmbet răutăcios îi ridică un colţ de gură.

„îmi pare rău, doctore, dar tu mi-ai dat o regulă şi asta mă tentează doar să o încalc mult mai mult."

Dr. Irons clătină din cap spre Colton. „Aşa notat, fiule, dar ramificaţiile din ...
"Continuă el avertizând că trebuie să supravegheze presiunea sângelui
care curge prin arterele majore din creierul său în timp ce acestea se vindecă şi, prin urmare, sunt sigure activităţile extenuante pot face ca presiunea să fie mai puternică decât este sigură la aceasta etapa de vindecare. "Altceva?"

„Da", spune Colton şi nu îmi lipseşte privirea care trece între el şi Beckett. îşi trage ochii înapoi la doctor şi spune: „Când voi fi curăţat să alergi din nou? "

Dintre toate întrebările pe care mă aşteptasem să le pună, nu a fost asta. Şi, desigur
Sunt prost pentru că sper că pe şansa lui Colton s-ar putea să nu mai vrea să concureze din nou, dar auzindu-l spunând de fapt, provoacă panică să treacă prin mine. La fel de mult ca mine încearcă să ascunzi mini-atacul de anxietate pe care l-au evocat cuvintele sale, corpul meu instinctiv încordate, mâinile mele tremurând strâns în jurul mâinii lui în timp ce respiraţia mea se prinde audibil în gâtul meu.

Colton îşi îndepărtează ochii de doctorul Irons pentru o clipă să se uite în ai mei. Evident, Dr. Irons simte disconfortul meu pentru că aşteaptă o bătaie înainte răspunzând. Şi în acest timp, ochii lui Colton îmi transmit atât de mult, dar la
în acelaşi timp îşi păstrează cele mai profunde gânduri. în momentul în care încep să prind mai multe, se uită în altă parte şi înapoi la doctor.

Acest lucru mă pune imediat pe margine şi nu-mi dau seama de ce. Şi asta îmi sperie rahatul. Necunoscutul dintr-o relaţie este brutal, dar cu Colton? Este o minte de-a dreptul.

Pulsul meu curge doar de la întrebarea lui Colton şi acum trebuie să-mi fac griji despre avertismentul criptic din ochii lui? Ce dracu se întâmplă? Poate ca Dr. Irons a spus mai devreme, emoţiile şi dispoziţia sa au fost afectate de accident. încerc să-mi spun că acesta este motivul - să-l joc ca atare - dar profund jos aud clopote de avertizare şi când vine vorba de relaţia noastră, asta nu este niciodată semn bun.

Dr. Irons mă smulge din gândurile mele tulburi cu clarificarea lui gât. Şi mă tem cum va răspunde la întrebarea lui Colton. „Ei bine ..." El oftează şi îşi priveşte iPad-ul înainte de a privi înapoi pentru a întâlni privirea lui Colton. „Din moment ce am sensul că orice ţi-aş spune să nu faci, o va face te încurajez să o faci şi mai repede -"

„Eşti un cursant rapid", îl şicană Colton.

Dr. Irons doar oftează din nou, încercând să lupte cu zâmbetul care trage de colţurile gura lui. „în mod normal, ţi-aş spune că a te întoarce în maşină este o idee proastă. Acea creierul tău a fost destul de agitat şi chiar şi atunci când craniul tău este complet vindecat, va avea în continuare un punct slab unde osul s-a reconectat şi asta ar putea fi periculos ... dar ştiu, indiferent de ce aş spune, vei reveni pe pistă, nu-i aşa? "

Nu am altă opţiune decât să stau acum, pentru că, în ciuda cât de calm apar în exterior, interiorul meu tocmai a fost mărunţit de presupunerea corectă a Dr. Irons.

Colton răsuflă lung şi se uită puţin pe fereastră şi pentru doar o clipă observ chink-ul din armura lui. Este trecător, dar este acolo
cu toate acestea. Poate că nu o va recunoaşte niciodată, dar îi este frică să urce din nou în maşină. Speriat să-şi amintească momentele din timpul prăbuşirii pe care nu le poate aminti acum. Frică să nu se rănească din nou. Şi este atât de consumat de gândurile sale încât el nu observă că şi-a retras mâna de la a mea.

„Ai dreptate", spune el în cele din urmă, iar frisoanele îmi acoperă imediat corpul. „Eu voi. Nu am altă opţiune ... dar voi urma sfaturile tale şi voi aştepta până

voi fi curăţat medical. îi voi face pe medicii mei din California să se conecteze cu tine pentru a face sigur că nu se pierde nimic."

Dr. Irons înghite şi dă din cap. „Bine, ei bine, voi merge la bancă faptul că eşti un tip sensibil... ei bine, pe cât de sensibil poate fi unul care să conducă doi sute de mile pe oră pentru a trăi." Colton zâmbeşte la comentariu. "Mă întorc să vă verific mai târziu ".

Dr. Irons pleacă şi pentru o clipă există o tăcere incomodă între patru dintre noi. îmi imaginez că se întâmplă pentru că toţi ne întrebăm în secret ce se întâmplă să fii ca şi cum - nu când - saltează înapoi în maşina de curse, dar nimeni nu spune nimic.

Frica mă cântăreşte şi nu ştiu cum voi putea descurcă-te. Cum voi putea să-l văd urcându-se într-o maşină aproape identic cu cel în care aproape a murit.

Colton rupe tăcerea uimită. „Becks?"

„Da". Becks face paşi înainte şi se uită fix la prietenul său.

„Asiguraţi-vă că îi spuneţi lui Eddie că trebuie să primească dosarele mele de la Dr. Irons, aşa că noi îmi poate studia rănirea. Vedeţi cum îl putem completa chiar şi cu HANS mai bine."

Ştiu că Colton vorbeşte despre dispozitivul de siguranţă secret pe care îl purta în timpul accidentului. Cel pe care CD Enterprises se pregăteşte să îl trimită protecţie prin brevet, aşa că nu sunt sigur de ce cade faţa lui Beckett. îi privesc ochii sărind către Tawny pentru o clipă, un fulger de îngrijorare pâlpâind printre ei, înainte privind înapoi la Colton.

„Ce, Becks? Ce nu-mi spui?" Evident, Colton observă reacţie şi.

Becks îşi curăţă gâtul şi inspiră adânc. „L-ai concediat pe Eddie câteva acum câteva luni, Colton."

"Ce? Haide, Becks. Renunţă la naiba cu mine şi primeşte doar înregistrările pentru el, bine?"

„Nu mă trag cu tine. Un al doilea set de scheme a dispărut. Cu al lui datoriile legate de jocuri de noroc şi alte probleme, prea mulţi factori îi indicau, aşa că aţi concediat el", spune Beckett în timp ce ochii lui Colton pâlpâiau în jurul camerei, cu capul bătătorit înainte şi înapoi ca şi când ar încerca să înţeleagă ceea ce i se spune.

"Serios?" Când Becks doar dă din cap, Colton se uită la Tawny şi ea dă şi el din cap. „Fuckin 'A", strâmbă el în timp ce îşi dă peste umeri şi se uită la fereastră pentru o clipă înainte de a se uita înapoi la Beckett. „Fură? Eu nu nu uita deloc asta ". Vocea lui este liniştită şi plină de necredinţă.

Mă întind şi-i strâng mâna, făcându-l să privească şi să-l întâlnească pe al meu ochi. „Hei, e în regulă. Se va întoarce. Este doar temporar", zic eu, încercând să fac asta linişteşte-l cât pot de bine.

„Dar... dacă nu-mi amintesc aşa ceva, ce nu mai ţin minte despre care nici nu ştiu? " Ochii lui înoată de confuzie şi face o grimasă provocând momentan inima mea să se grăbească de îngrijorare.

„Nu-ţi face griji, omule. Gândeşte-te la toate porcăriile pe care le poţi revendica amnezie pentru care, în mod normal, ai avea rahat."

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru Becks şi personalitatea lui plină de îndrăzneală pentru că, chiar dacă eu încă îl pot vedea pe Colton luptându-se în timp ce încearcă să prindă totul, şi eu pot simţi o parte din tensiune se relaxează din mâna lui pe care o ţin. Mă întâlnesc cu ochii lui Becks, a tăcut mulţumesc trecând între noi.

Tawny îşi curăţă gâtul încet şi dintr-o dată e ca şi cum am ieşi cu toţii gândurile noastre private cu sunetul. Colton inspiră adânc şi spune: „Tawny, Am nevoie să emiteţi imediat un comunicat de presă."

„Ce ai vrea să spună?" Doamna mereu eficientă întreabă în timp ce merge patul de lângă mine, pe măsură ce Colton îşi adună gândurile. Şi doar cu cea mai mică privire aruncându-mi drumul, ea se concentrează asupra lui şi îşi înmoaie vocea. - Colton?

„Da?" răspunde el ridicând ochii pentru a întâlni întrebarea din vocea ei.

Ea întinde mâna şi îi strânge bicepsul, cu ochii rătăcind peste rana lui înainte de a-i retrage mâna când acesta nu răspunde. „Mă bucur atât de mult că eşti tu Bine."

Pot auzi sinceritatea din vocea ei - ştiu că o spune cu adevărat - dar tot nu o face fă-mă să-i mai placă.

„S-ar putea să fiu mult mai rău din ceea ce mi s-a spus, aşa că voi ajunge acolo." Colton ia o înghiţitură de apă în timp ce fruntea i se brăzdează concentrată. „Spune-le că sunt treaz şi au fost pentru o zi sau cam aşa ceva. Sunt pe drumul spre recuperare şi mă voi îndrepta înapoi în California în decurs de săptămână, odată ce

sunt eliberat, şi întorcându-mă pe pistă imediat. Mulţumiţi-le pentru sprijin şi rugăciuni şi, în loc de flori
sau cadouri, aş prefera să facă o donaţie pentru Corporate Cares. Băieţii au nevoie de ea mai mult decât mine."

Tawny îşi ridică privirea de pe telefon, unde scrie toate acestea şi întreabă: „Dar pierderea memoriei?"

„Nimic din treaba lor", spune Colton, aruncând o privire din nou către Becks, tăcut înţelegând trecerea între ei. "Asta e tot." Tawny îşi ridică atenţia telefonul ei şi se uită la Colton de parcă nu ar înţelege. "Poti pleca acum," îi spune el şi trebuie să ascund aspectul de şoc pe faţa mea la neaşteptat concediere.

Capul lui Tawny se ridică în timp ce îşi înfige telefonul în poşetă. „Ei bine, um, bine", spune ea, colorându-şi obrajii în timp ce se îndreaptă spre uşă.

„Hei, Tawn?" Cuvintele lui Colton o opresc şi acidul din tonul lui îl surprinde la naiba de mine.

"Da?" întreabă ea în timp ce se întoarce pentru a ne înfrunta pe noi doi una lângă alta.

„După ce emiteţi comunicatul de presă, vă puteţi lua lucrurile şi vă puteţi îndrepta Acasă."

îşi înclină capul şi se uită fix la Colton o clipă, confuzie pâlpâind peste faţa ei. "E in regula. Este mai bine dacă rămân aici şi mă ocup de mass-media ..."

„Nu", spune Colton. „Nu cred că înţelegi ce spun." Tawny limba se aruncă şi îşi udă buza de jos în timp ce nervii încep să mănânce la ea. Ea ia o păşeşte spre pat în timp ce începe să explice. „Ne-am cunoscut, ce?
Cea mai mare parte a vieţii noastre? Suficient de mult pentru ca tu să ştii că nu-mi place să fiu futut
cu." Colton se apleacă înainte în timp ce ochii ei se măresc şi îmi ţin respiraţia neîncrezătoare
la gheaţa din vocea lui. „Te-ai tras cu mine, T. Şi mai important, tu
futut cu Rylee. Acum că? Asta îmi amintesc cu siguranţă. Joc încheiat. Ambalaj rahatul tau. Esti concediat."

îl aud pe Beckett supt o respiraţie. în acelaşi timp, Tawny spurcă: „Wh- ce? Colton,tu ..."

"Salvaţi-l." Colton ridică o mână să o oprească şi clătină din cap dezamăgire. „Salvaţi-vă scuzele ridicole şi mergeţi înainte să faceţi lucruri mai rău pentru tine."

Ea doar îl priveşte, clipind din lacrimi înainte de a arunca o privire spre el Beckett, învârtindu-se pe tocuri şi ieşind repede din cameră.

0 privesc plecând, încercând să înţeleg ce ar fi să fii în pielea ei. Să-ţi pierzi atât slujba, cât şi omul pe care l-ai crezut este al tău.

Şi când îl aud pe Colton respirând uriaş lângă mine, chiar îmi pare rău pentru ea.

Nu chiar.

Chapter Twelve

Un sunet înăbuşit mă trage din somn. Şi sunt atât de obosit - atât de dorind să mă scufund în uimirea orbitoare pentru că am dormit atât de puţin în ultimii doi săptămâni - că ţin ochii închişi şi îl scriu ca un ronron al motorului jetului. Dar pentru că acum sunt treaz, când îl aud a doua oară, ştiu că mă înşel.

Deschid ochii, tresărit de ceea ce văd. Vederea băiatului meu rău nechibzuit... ochii strânşi strâns, dinţii muşcându-i buza de jos şi faţa pictată cu durere care îi curge pe obraji - venind complet desfiinţat într-o linişte disciplinată. Sunt momentan îngheţat de incertitudine.

Sunt nesigur pentru că am simţit o deconectare între noi în ultimele zile. Pe de o parte, am simţit că încearcă să mă împingă - ţine-mă la braţe lungime - prin menţinerea superficială a tuturor discuţiilor. Spunând că îi doare capul, că el trebuia să dorm, în momentul în care am adus în discuţie orice subiect serios.

Şi apoi au fost momentele ciudate când a crezut că nu plătesc atenţie la el când aş observa că se uită la mine din reflexia din fereastra camerei cu o privire de veneraţie dureroasă, una a dorului înţepenit de tristeţe. Şi acea privire singulară a provocat întotdeauna frisoane să danseze peste carnea mea.

Singurul scoate un suspin şi deschide ochii încet, durerea atât de evidentă în ei, bărbatul meu crescut de lacrimile unui băieţel speriat. Se uită în altă parte momentan şi îl văd încercând să se adune, dar doar ajunge strângând ochii şi plângând şi mai tare.

- Colton? Mă deplasez din poziţia mea înclinată, începând să întind mâna, dar apoi trăgându-se înapoi în incertitudine pentru că dezolarea absolută se reflecta în ochii lui. Ezitării mele îi răspunde Colton privindu-mi mâna şi clătinând din cap dacă o atingere de la mine îl va sfărâma.

Şi totuşi nu pot rezista. Nu pot niciodată când vine vorba de Colton.

Nu-l pot lăsa să sufere în tăcere din orice îi mănâncă sufletul şi umbrindu-i faţa. Trebuie să mă conectez cu el, să-l consolez singurul mod în care pare să funcţioneze în ultimele săptămâni.

îmi desfac centura de siguranţă şi traversez distanţa dintre noi, ochii îmi întreabă dacă este în regulă să faci legătura cu el. Nu-l las să răspundă - nu da el o altă şansă să mă îndepărteze - ci mai degrabă să se aşeze peste poala lui. îmi învelesc cu braţele în jurul lui cât de bine pot, îmi cuibăresc capul în cotul gâtului şi drept ţineţi-vă într-o linişte liniştitoare.

Ţine-te în timp ce pieptul îi tremură şi respiraţia.

Pe măsură ce lacrimile îi cad, fie îi curăţă sufletul, fie prefigurează iminentul devastare.

iapter U hirte en

„Nu am nevoie de un scaun cu rotile!"

Este a patra oară când o spune şi este singurul lucru pe care mi l-a spus de atunci trezindu-se în avion. îmi muşc buzele şi îl privesc zbătându-se în timp ce se uită la el asistenta când împinge scaunul încă o dată în spatele genunchilor lui fără spunând un cuvânt pacientului ei dificil. îl văd începând să se obosească de la efortul de a coborî din maşină şi de a merge pe un picior sau altul cam în faţă uşă, înainte de a opri şi de a sprijini o mână pe peretele de sprijin. Tulpina este aşa evident că nu mă mir când, în cele din urmă, cedează şi se aşează.

Mă bucur că am trimis mesaje text tuturor din timp şi le-am spus să rămână în interiorul casa şi nu ne întâmpina pe alee. După ce a urmărit efortul pe care l-a luat ca să cobor din avion şi să intru în maşină, m-am gândit că s-ar putea să fie jenat dacă ar fi avut-o o audienta.

Paparazzi încă ţipă de cealaltă parte a porţilor închise, strigând pentru a obţine o imagine sau un citat de la Colton, dar Sammy şi noile sale adăugiri la personalul îşi face treaba păstrând acest moment privat, ceea ce sunt atât de recunoscător pentru.

„Dă-mi doar un minut nenorocit", mârâie el când ea începe să-l împingă şi Văd că l-a lovit din nou o durere de cap când îşi pune capul în mâini, degetele îndoind factura pălăriei sale de baseball şi stă acolo.

Inspir adânc din locul meu tăcut de pe margine, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă cu el. Şi după avariul său tăcut pe jet, ştiu că este mai mult decât durerile de cap. Mai mult decât prăbuşirea. Ceva s-a schimbat şi eu Nu prea pot să-mi pun degetul pe cauza personalităţilor sale în război.

Şi faptul că nu pot identifica motivul pentru care nervii mei dansează pe margine.

Colton îşi apasă mâinile în lateralul pălăriei şi văd tensiunea din a lui umerii în timp ce încearcă să se pregătească de durerea care îi radiază din cap. Merg spre el, incapabil să reziste încercării de a ajuta cumva, deşi ştiu că nu sunt nimic pot face cu adevărat şi doar aşează-mi mâinile pe umerii lui ca să-i spun că sunt Acolo.

Că nu e singur.

„Nu am nevoie de o nenorocită de asistentă care să mă vegheze. Sunt bine. într-adevăr, "Colton spune din poziţia sa parţial înclinată pe şezlong. Toată lumea a plecat la scurt timp după sosirea noastră, toată lumea, în afară de Becks şi de mine, ne dăm seama ce naibii starea de spirit în care se afla Colton. Colton a parcat pentru ultima oară pe terasa de la etaj treizeci de minute pentru că, după ce a fost prins în spital atât de mult timp, el doar vrea să stea în soare în pace. 0 pace pe care nu o primeşte de când se ceartă cu toată lumea despre cum se simte perfect şi vrea doar să fie lăsat singur.

Becks îşi încrucişează braţele pe piept. „Ştim că eşti dur şi tot, dar ai luat destul de mult. Nu te vom părăsi..."

"Lasă-mă dracu 'în pace, Daniels." Colton latră, supărarea evidentă în a lui ton în timp ce Becks se îndreaptă spre el. „Dacă aş vrea cei doi cenţi, aş fi întrebat."

„Ei bine, deschideţi puşculiţa pentru că vă voi oferi un întreg merită nenorocitul de dolar", spune el în timp ce se apleacă mai aproape de Colton. "Capul tau doare? Vrei să fii un prick pentru că ai fost închis într-un nenorocit spital? Vrei simpatie pe care nu o primeşti? Pai rau. Tu aproape că a murit, Colton - a murit - aşa că închide dracu şi renunţă să fii un tâmpit la oameni cărora le pasă cel mai mult de tine." Becks clătină din cap spre el exasperare în timp ce Colton doar îşi trage pălăria jos pe frunte şi bâjbâi.

Când Becks vorbeşte în continuare, vocea lui este calmul liniştit şi calculator cu care a folosit eu când eram în camera de hotel cu o seară înainte de accident.

„Nu vrei băi de burete de la Nurse Ratchet jos? Şi eu înţeleg asta. Dar ai de ales, pentru că fie ea, fie eu, fie Rylee te spală

mingi în fiecare seară, până când eşti liniştit de documente. Ştiu pe cine aş alege şi asta sigur că dracu nu sunt eu sau marea nemernică, grozavă, din bucătărie. Te iubesc, tipule, dar prietenia mea trasează linia când vine vorba de atingerea gunoiului tău." Becks se apleacă înapoi, cu braţele încrucişate şi sprâncenele ridicate. El ridică din umeri umerii pentru a repeta întrebarea.

Când Colton nu vorbeşte, ci mai degrabă rămâne ornery şi îl priveşte pe Becks coborând de sub marginea capacului său, mă ridic - obosit, obraznic şi doritor timpul singur cu Colton - pentru a încerca să ne îndreptăm din nou lumea.

- Rămân, Colton. Fara intrebari. Nu te las aici tu." îmi ridic mâinile când începe să se certe. Tâmpit încăpăţânat. "Dacă vrei să te porţi în continuare ca unul dintre băieţi atunci când aruncă o furie, atunci eu începe să te trateze ca pe unul".

Pentru prima dată de când am ieşit pe terasă, Colton îşi ridică ochii spre întâlneşte-l pe al meu. „Cred că este timpul să plece toată lumea." Vocea lui este joasă şi plină de răutate.

Merg mai aproape, dorind ca el să ştie că poate împinge tot ce vrea, dar eu nu sunt A da înapoi. îi arunc propriile cuvinte înapoi în faţă. Cuvinte nici nu sunt sigur îşi aminteşte. „Putem face acest lucru într-un mod uşor sau greu, Ace, dar odihneşte-te sigur că va fi drumul meu."

Mă asigur că Becks a blocat uşa din faţă la ieşire înainte de a apuca farfurie de brânză şi biscuiţi pentru a reveni la etaj. îl găsesc pe Colton în acelaşi lucru locaţie pe şezlong, dar şi-a scos pălăria, capul lăsat pe spate, ochii închis. Mă opresc în prag şi mă uit la el. Prind plasturele ras care este începând să crească din nou peste cicatricea lui urâtă. Observ brazda din frunte că îmi spune că este orice în afară de pace.

Intru liniştit în patio, piesa Hard to Love cântă încet la radio, şi sunt recunoscător că îmi maschează paşii, aşa că nu-l trezesc în timp ce-i setez durerea medicamente şi farfurie cu mâncare jos pe masa de lângă el.

„Poţi să pleci şi tu acum."

Vocea lui dură mă înspăimântă. Cuvintele lui neaşteptate mă aruncă. Temperamentul meu fierbe. Mă uit la el şi nu pot face altceva decât să clătin din cap bâzâind neîncredere pentru că ochii lui sunt încă închişi. Totul din trecut câteva zile mă loveşte ca un caleidoscop al amintirilor. Distanţa şi evitare. Este vorba despre mai mult decât să fii iritat să fii închis în timpul recuperarea lui. „Ai nevoie de ceva pentru a te lăsa de pe piept?"

Un pescăruş singuratic scârţâie deasupra capului în timp ce aştept răspunsul, încercând să mă pregătesc pentru orice-o să-mi spună. A plecat de la plâns fără explicaţii să-mi spui să plec - deloc un semn bun.

„Nu am nevoie de nenorocita ta de milă. Nu ai o casă plină de băieţi mici? care au nevoie de tine pentru a contribui la îndeplinirea acelei trăsături inerente a ta pentru a planca şi a sufoca? "

Ar fi putut să-mi spună fiecare nume oribil din carte şi nu ar fi înţepenit la fel de mult ca acele cuvinte cu care tocmai m-a pălmuit. Sunt uluit, gură deschizându-se şi închizându-mă când mă holbez la el, cu faţa înclinată spre soare, cu ochii încă închişi. "Scuzati-ma?" Nu se potriveşte cu ceea ce tocmai a spus, dar este tot ce am.

"M-ai auzit." îşi ridică bărbia aproape în concediere, dar încă o păstrează pe a lui cu ochii inchisi. „Ştii unde este uşa, iubito."

Poate că lipsa mea de somn mi-a estompat reacţia obişnuită, dar aceste cuvinte doar a trecut comutatorul la sută la sută. Simt că ne-am întors timp cu câteva săptămâni în urmă şi îmi revin imediat garda de protecţie. Faptul că el Nu mă priveşte este ca kerosenul pentru flacăra mea. „Ce naiba se întâmplă, Donavan? Dacă vrei să mă arunci, cel mai puţin poţi face este să-mi dai prin amabilitatea de a mă privi."

îşi deschide ochii cu ochii de parcă l-ar fi iritat să trebuiască să mă acorde atenţie şi am avut-o. A reuşit să mă rănească în toate cele cinci minute pe care le-am avut singur împreună şi faptul că stabilitatea mea emoţională este menţinută împreună de nici şirurile sfâşiate nu ajută. Mă urmăreşte şi apare o fantomă de zâmbet, de parcă s-ar bucura de reacţia mea, bucurându-se să se joace cu mine.

Cuvintele nerostite îmi pâlpâie prin minte şi îmi şoptesc, cheamă-mă la uită-te mai aproape. Dar ce îmi lipseşte aici?

„Rylee, este probabil cel mai bine dacă o numim aşa cum o vedem".

„Probabil cel mai bun?" Vocea mea creşte şi îmi dau seama că poate suntem amândoi un întreaga mulţime epuizată şi copleşită de tot ce s-a întâmplat, dar eu sunt încă nu primesc ce naiba se întâmplă. Panica începe să crească în mine pentru

că poţi ţine atât de strâns de cineva care nu vrea să fie ţinut pe la. „Ce naiba, Colton? Ce se întâmplă?"

Mă dau jos de pe scaun şi mă îndrept spre pervaz şi mă uit peste apă după un moment, având nevoie de un minut pentru a împinge frustrarea, astfel încât răbdarea să poată reapărea, dar sunt pur şi simplu uzat de biciul emoţiilor. - Nu să mă alungi, Colton. Nu trebuie să ai nevoie de mine niciun minut şi apoi îndepărtează-mă cât de tare poţi următorul." încerc să ţin răul departe de mine vocea, dar este practic imposibilă.

„Pot face ce naiba vreau!" strigă la mine.

Mă întorc înapoi, cu maxilarul încleştat, gustul respingerii proaspăt în gură. „Nu când eşti cu mine, nu poţi!" Vocea mea răsună peste betonul curtea în timp ce ne uităm la fiecare, tăcerea înăbuşind încet posibilităţile.

„Atunci poate că nu ar trebui să fiu cu tine." Oţelul liniştit după cuvintele sale bate vântul din mine. Durerea iradiază în piept în timp ce trag aer. Ce naiba? Făcut Am citit totul greşit? Ce îmi lipseşte?

Vreau să mă rup în el. Vreau să-i dezlănţuiesc furia pe care o simt reverberând prin mine.

Colton îşi abate ochii momentan şi în acel moment, totul în cele din urmă clicuri. Toate piesele de puzzle care păreau greşite în ultima săptămână se potrivesc în cele din urmă împreună.

Şi totul este atât de transparent acum, mă simt ca un idiot, încât nu l-am pus laolaltă mai curând.

E timpul să-i sunăm cacealma.

Dar dacă îl numesc şi mă înşel? Inima îmi pândeşte în gât la gândit, dar ce altă opţiune mai am? îmi netez mâinile pe coapse blugii mei, urând că sunt nervos.

„Bine", demisionez în timp ce fac câţiva paşi spre el. "Ştii ce? Tu eşti dreapta. Nu am nevoie de rahatul ăsta de la tine sau de la altcineva." Clătin din cap şi mă holbez
la el în timp ce apucă pălăria, o aşază pe cap, coborând factura ca să pot abia îi văd ochii care sunt acum deschişi şi mă privesc cu intensitate păzită. „Non-negociabil, îţi aminteşti?" îmi arunc ameninţarea înapoi spre el din cada noastră
Acord cu săptămâni în urmă, şi cu aceste cuvinte văd o bucată de emoţie pâlpâie prin ochii lui altfel stoici.

Doar ridică din umeri cu nonşalanţă, dar eu sunt în jocul lui acum. Pot *Nu ştiu ce este, dar ceva nu este în regulă şi, sincer, a fost aici, a făcut asta* rahatul îmbătrâneşte. „Nu ai învăţat dracului ceva? Au eliminat o parte a bunului simţ a creierului tău când îl taie deschis?"

Ochii lui se apropie de ai mei acum şi ştiu că i-am atras atenţia. Bun . El nu vorbeşte, dar măcar ştiu că ochii lui sunt asupra mea, atenţia sa este concentrată. „Eu nu ai nevoie de rahatul tău condescendent, Rylee". îşi scoate nota pălăriei lăsat peste ochi şi îşi aşteaptă capul înapoi, renunţându-mă din nou. "Tu să ştii unde este uşa."

Sunt peste patio şi mi-am scos pălăria din cap în câteva secunde, faţa mea coborâtă la câţiva centimetri de a lui. Ochii lui se deschid fulgerător şi pot vedea spălare de emoţii în ele din acţiunile mele neaşteptate. Lucrează o rândunică în gâtul lui, în timp ce-mi ţin privirea, refuzând să dau înapoi.

„Nu mă alunga sau voi împinge înapoi de zece ori mai tare", îmi spun el, implorându-l să privească adânc şi să fie sincer cu el însuşi. A fi sincer despre noi. „Mi-ai făcut rău intenţionat înainte. Ştiu că lupţi murdar, Colton ... deci de ce încerci să mă protejezi? " Mă cobor înăuntru şezlongul, coapsele noastre perindu-se unul pe celălalt, încercând să facă conexiune, astfel încât să o poată simţi, astfel încât să nu o poată nega.

Se uită spre ocean câteva clipe şi apoi se uită înapoi la mine, clarconflictual. "Tot. Nimic." El ridică din umeri, întorcându-şi din nou ochii. "De la mine." Pauza din vocea lui dezvăluie mingea de tensiune înnodată în jur inima mea.

„Ce ... despre ce vorbeşti?" îmi strecor mâna în a lui şi o strâng ea,întrebându-se ce se întâmplă în capul lui. "Protejează-mă? Mă comanzi înjur şi să-mi spui să scap dracului nu mă protejezi, Colton. este mă răneşti. Am trecut prin asta şi..."

- Lasă-l, Ry.

„Nu renunţ la rahat", îi spun, pitch-ul meu crescând pentru a-mi da punctul peste. „Nu ajungi să ..."

„Lasă-l!" porunceşte, cu maxilarul încleştat, cu tensiune la gât.

"Nu!"

„Ai spus că nu mai poţi face asta." Vocea lui mă strigă peste sunetele calmante ale oceanului de dedesubt în ciuda valurilor turbulente care se prăbuşesc în mine

inima. Chila uniformă a tonului său mă avertizează că doare, dar sunt cuvintele pe care el spune că mă caută în memorie despre ce vorbeşte.

"Ce-?" încep să spun, dar mă opresc când el ridică mâna, ochii stoarcându-se în timp ce durerea de cap a grupului îl loveşte momentan. Şi bineînţeles că eu simţi-te vinovat că l-ai împins în asta, dar e nebun dacă crede că mă duc oriunde. Vreau să-l întind şi să-l calmez, să încerc să iau durerea, dar
ştiu că nimic din ceea ce pot face nu va ajuta, aşa că mă aşez şi mă frec cu degetul mare absent peste pe spatele mâinii sale încordate.

„Când am fost afară ... te-am auzit spunându-i lui Becks că nu mai poţi face asta ... că ai ieşi cu plăcere afară ... "vocea lui se îndepărtează în timp ce ochii lui plictiseau în ai mei, muşchiul maxilarului pulsând. Obstinatul se aşeză la maxilar şi îi întrebă cuvintele nu.

„Despre asta este vorba?" întreb uluit şi lovit cu realizare dintr-o dată. „Un fragment dintr-o conversaţie pe care am avut-o cu Becks când am spus M-aş fi îndepărtat cu bucurie de tine - am făcut ceva, orice altfel - dacă te-ar fi împiedicat să fii comat într-un spital pat?" Văd cum mintea lui a modificat fragmente din conversaţia mea cu Beckett, dar nu m-a întrebat niciodată despre asta. Niciodată comunicat. Şi acest fapt, mai mult decât neînţelegerea, mă supără.

- Ai spus că vei ieşi cu plăcere. Repetările sale, vocea hotărâtă ca şi cum ar fi el nu crede că-i spun adevărul. „Nu este nevoie de milă şi nici binevenită".

„Te-ai îndepărtat pentru că crezi că sunt aici doar din milă? Acea te-ai rănit şi acum nu te mai vreau?" Şi acum sunt supărat. „Mă bucur
te-ai gândit atât de mult la mine. Un astfel de tâmpit, "murmur mai mult pentru mine decât pentru
I. „Simţiţi-vă liber să faceţi presupuneri, pentru că în cazul în care nu aţi observat, au făcut minuni pentru relaţia noastră până acum, nu?" Nu mă pot abţine de sarcasm
picurând din vocea mea, dar după tot ce am trecut împreună ...
la tot ceea ce pare să revenim întotdeauna când totul este spus şi făcut - sunt rănit că chiar şi de la distanţă crede că o să-l vreau mai puţin pentru că nu este
suta la suta.

- Rylee. El suflă puternic şi întinde mâna spre mine, dar eu o trag înapoi.

„Nu mă face Rylee". Nu mă pot abţine de lacrimile care înoată în ochii mei. „Aproape că am pierdut
tu-"

„Ai dracului de dracului că ai făcut-o şi de aceea trebuie să te las să pleci!" ţipă înainte de a jura un blestem murmurat. îşi înşira degetele la spate
de gât şi apoi îşi trage coatele în jos, încercând să-i împiedice o parte din furie. Ochii mei fulgerează pentru a-l întâlni pe ai lui, respiraţia mea sufocată de confuzie. „Te-am auzit mai departe telefonul cu Haddie noaptea trecută când credeai că dorm. Te-am auzit
spune-i că nu eşti sigură că vei putea să mă priveşti cum mă întorc din nou în maşină. Nu pot fi făcut să aleg între tine şi curse ", spune el, o angoasă atât de palpabilă îl rostogoleşte în valuri şi se prăbuşeşte în disperarea care emana de la mine. „Eu am nevoie de amândoi, Rylee." Dezolarea vocii sale loveşte acorduri adânc în interior eu, frica lui transparentă. "Amândoi."

Şi acum îl înţeleg. Nu este că el crede că nu îl vreau pentru că este rănit, este că nu îl voi dori în viitor pentru că mă voi teme pentru fiecare minut din fiecare în al doilea rând că se află în maşina respectivă, precum şi minutele care au dus la aceasta.

Habar n-aveam că mi-a auzit conversaţia. 0 conversaţie cu Haddie care a fost atât de sincer, îmi amintesc să-mi amintesc câteva dintre lucrurile pe care le-am spus, fără acoperire cu zahăr aş folosi cu majoritatea altora.

îmi ridic mâna la faţa lui şi o aduc înapoi pentru a o privi pe a mea. "Vorbeşte-mi, Colton. După tot ce am trecut, nu mă poţi exclude sau împinge departe. Trebuie să vorbeşti cu mine sau nu putem merge niciodată înainte."

îi văd emoţiile transparente din ochi şi urăsc să-l privesc lupta cu ei. Urăsc să ştiu că ceva l-a mâncat în trecut
săptămână când ar fi trebuit să fie îngrijorat de recuperare. Nu despre noi. urăsc că a pus chiar la îndoială orice are legătură cu noi.

Respiră o respiraţie tremurătoare şi închide ochii momentan. "încerc să fac ce este mai bine pentru tine." Vocea lui este atât de moale încât sunetul valurilor aproape îl îneacă.

„Ce este mai bine pentru mine?" întreb pe acelaşi ton, confuz, dar nevoind înţelegeţi acest om atât de complicat şi totuşi atât de copil în multe feluri.

El deschide ochii şi durerea este acolo, atât de crudă şi vulnerabilă încât mă fac interiorul se răsuceşte. „Dacă nu suntem împreună ... atunci nu te pot răni de fiecare dată când intru maşina."

înghite şi îi dau un moment să găsească cuvintele pe care le văd căutând ... şi să-mi recapăt abilitatea de a respira. M-a îndepărtat pentru că îi pasă, pentru că mă pune pe primul loc şi inima mi se umflă la gând.

Se ridică şi ia mâna pe care o odihnesc pe obraz, o şireturile degetele cu el şi îl sprijină în poală. Ochii lui rămân concentraţi asupra conexiunii noastre.

„Ţi-am spus că mă faci un om mai bun ... şi încerc atât de tare să fiu aşa pentru tine, dar eşuez lamentabil. Un bărbat mai bun te-ar lăsa să pleci aşa că nu trebuie să retrăieşti ce s-a întâmplat cu Max şi cu accidentul meu de fiecare dată când urcă în maşină. El ar face ce este mai bine pentru tine."

îmi ia un moment să-mi găsesc vocea, deoarece ceea ce tocmai mi-a spus Colton ... aceste cuvinte - sunt echivalente cu a-mi spune că mă concurează. Ele reprezintă un astfel de evoluţie în el ca om, nu pot opri lacrima care îmi alunecă pe obraz.

Mă las în faţa necesităţii. Mă aplec şi îmi lipesc buzele de ale lui. A gusta şi a lua doar o mică asigurare că este aici şi în viaţă. Că omul pe care l-am gândit şi am sperat că el a fost sub toate cicatricile şi a fost rănit, într-adevăr este acolo, într-adevăr este frumos om deteriorat ale cărui buze sunt lipite de ale mele.

îmi retrag o fracţiune şi mă uit în ochii lui. „Ce este mai bine pentru mine? Nu tu ştii ce e mai bun pentru mine eşti tu, Colton? Fiecare parte din tine. încăpăţânatul, sălbaticul şi nesăbuit, distracţia iubitoare, serioasă şi chiar părţile rupte ale tu, îi spun, apăsându-mi buzele pe ale lui între fiecare cuvânt. „Toate aceste părţi de tine nu voi putea găsi niciodată în altcineva ... de asta am nevoie. Ceea ce vreau. Tu, iubito. Doar tu."

Iată ce este iubirea, vreau să ţip la el. Scutură-l până înţelege că aceasta este iubire adevărată. Nu durerea şi abuzul neîngrădit din trecutul său. Nu asta versiunea răsucită a mamei. Aceasta este iubirea. Eu şi el, făcându-l să funcţioneze, unu fiind puternic atunci când celălalt este slab. Gândindu-se la celălalt mai întâi când ştiu partenerul lor va simţi durere. Dar nu pot spune asta.

Nu-l pot speria să-şi amintească ce a simţit pentru mine sau mi-a spus. Si ca oricât mă strică că nu pot spune că te concurez cu el, îi pot arăta stând lângă el, ţinându-l de mână, fiind puternic când are nevoie de mine cel mai. Tăcând când tot ce vreau să fac este să-i spun.

n timp ce dă din cap capul său, o acceptare tăcută a rugăminţii din cuvintele mele. „Ce ai spus Haddie este adevărat. 0 să te omoare de fiecare dată când mă urc în maşină ..."

„Nu am de gând să mint. O să mă omoare, dar îmi voi da seama cum să mă descurc când ajungem în acel punct", îi spun, deşi simt deja frica care pătează marginile psihicului meu la gând. „Ne vom da seama", mă corectez iar cel mai adorabil zâmbet îşi încovoie un colţ al gurii, topindu-mi inima.

El doar dă din cap, cu ochii transmiţând cuvintele pe care vreau să le aud şi pentru acum, îmi ajunge. Pentru că atunci când ai totul în faţa ta, vei accepta orice doar pentru a-l păstra acolo.

„Nu mă pricep la asta", spune el, şi văd cum îngrijorarea îi umple ochii, etch peste trăsăturile sale.

„Nimeni nu este", îi spun, strângându-ne degetele legate. „Relaţiile nu sunt uşor. Sunt dure şi pot fi uneori brutale ... dar acestea sunt momentele în care înveţi cel mai mult despre tine. Şi când vor avea dreptate, mă opresc, asigurându-mă că îi priveşte ochii sunt statornici pe ai mei, „pot fi ca şi cum ai veni acasă ... să-ţi găseşti restul suflet... "Mi-am ferit ochii, jenat brusc de comentariile mele introspective şi tendinţele mele romantice fără speranţă.

îmi strânge mâna, dar eu îmi păstrez faţa spre soare, sperând culoarea pătarea obrajilor nu se observă. Mintea mea aleargă cu posibilităţile pentru noi dacă el poate găsi doar în sine să mă lase să am un loc permanent acolo. The tăcerea este în regulă acum, deoarece spaţiul gol dintre noi pluteşte potenţial în loc de neînţelegere. Şi pe acest patio, scăldat de lumina soarelui, suntem pierduţi în gânduri pentru că acceptăm faptul că există mâine pentru ca noi să experimentăm împreună şi acesta este un loc bun pentru a fi.

în timp ce mintea îmi rătăcesc, văd pe masă farfuria cu alimente şi medicamente pentru durere pentru noi. „Hei, trebuie să-ţi iei pastilele", spun, întorcându-mă în cele din urmă spre el şi întâlnindu-şi ochii.

El întinde mâna şi îmi cuprinde partea laterală a feţei, perindu-i tamponul degetului mare peste buza de jos. Trag într-o respiraţie tremurată, afectată, în timp ce îşi înclină capul şi mă urmăreşte. - Eşti singurul medicament de care am nevoie, Rylee.

Nu mă pot abţine să zâmbetul care se răspândeşte pe buzele mele sau comentariul sarcastic care îmi alunecă de pe limbă. „Cred că medicii nu s-au încurcat cu capacitatea ta de a livra nu-i aşa?

„Nu", spune el cu un zâmbet diabolic care mă face să mă aplec în el la fel timpul pe care îl face, astfel încât să ne întâlnim în centru.

Buzele noastre se perie atât de uşor, o dată, apoi de două ori, înainte de a-şi despărţi buzele şi îşi alunecă limba între a mea. Limba noastră dansează, mâinile noastre mângâie şi inimile se umflă când ne aşezăm în tandreţea sărutului. îşi aduce cealaltă mână până să-mi iau faţa şi o simt tremurând în timp ce el încearcă să o ţină acolo. Mă ridic ridică mâna pentru a ţine partea exterioară a lui şi a-l ajuta să o ţină pe obrazul meu. Dorinţa se învârte adânc în burta mea şi, din câte ştiu, nu pot să-mi potolesc corpul dor, după ordinele medicului, nu înseamnă că nu vreau să disper.

Când ne conectăm prin intimitate, este mai mult decât suflarea minţii orgasm din mâna Coltonului, atât de priceput, dar mai degrabă ceva ce nu pot pune exact cuvinte la. Este aproape ca şi când, atunci când ne conectăm, există o mulţumire care îşi ţese drumul adânc în sufletul meu şi mă completează. Ne leagă. Şi eu dor de acel sentiment.

Un geamăt sexy ca iadul iese din fundul gâtului, care nu ajută să se oprească durerea pe care o am pentru el. îmi întind mâna liberă şi o alerg în avion a pieptului său, iubind vibraţia care fredonează sub degetele mele ca urmare a mea atingere. Frisoane îmi înţepează pielea şi nu provine din briza oceanului, ci mai degrabă din val de maree al senzaţiilor corpului meu îi lipseşte disperat.

„La dracu, mor să fiu în tine, Ry", îmi şopteşte pe buze ca fiecare nervul din corpul meu atrage atenţia şi imploră să fie luat, marcat şi refăcut e din nou peste tot. Şi sunt atât de aproape să spun dracu 'ordinele medicului, încât sunt mâna îi alunecă pe trunchi pentru a-i aluneca sub brâu, când îi simt corpul încordat şi respiraţia lui şuieră.

Sunt imediat umplut de vinovăţie pentru lipsa mea de voinţă de a lua ispită atât de uşor la îndemână şi trec la alertă maximă. „Una rea?"

Grimasa de pe faţa lui Colton rămâne, cu ochii strânşi, în timp ce doar dă din cap capul încet şi se mişcă înapoi pe scaun până când se aşază. Mă întind după medicament si le-a p.us în mâinile lui.

Cred ca nu sunt singurul medicament de care are nevoie la urma urmei.

Giiapter fourteen

Mă rătăcesc pe holurile casei Malibu - îngrijorare pentru Colton, dor de casă pentru băieţi şi lipsa lui Haddie, toate mă jefuiesc de somn. Acesta a fost cel mai mult timp am fost departe de oricare dintre ei şi, atât cât îl iubesc pe Colton, sunt având nevoie de acea legătură cu viaţa mea.

Am nevoie de energia lor care îmi ridică mereu sufletul şi îmi hrăneşte spiritul. Am ratat Depunerea lui Zander, prima acasă a lui Ricky, Aiden fiind chemat în biroul directorului pentru a opri o luptă, mai degrabă decât a începe una ... Mă simt ca un rău mama neglijându-şi copiii.

Nu găsesc alinare, urc scările pentru a unsprezecea oară pentru a-l verifica. Pentru a vă asigura că este încă eliminat de la cocktailul de medicamente Dr. Irons prescris la telefon mai devreme când durerea de cap a lui Colton nu se lăsa.

Sunt încă îngrijorat. Cred că, subconştient, mă tem să adorm pentru că aş putea dor de ceva de care are nevoie.

Apoi mă gândesc la dezvăluirile lui Colton mai devreme înainte de durerea de cap, iar eu nu mă pot abţine de zâmbetul care îmi înmoaie faţa. Cunoaşterea pe care încerca să o facă împingeţi-mă departe pentru a mă proteja poate că a fost greşit, dar totuşi perfect.

Cu siguranţă există încă o speranţă pentru noi.

Mă îndrept spre pat, Halestorm jucând încet pe capul stereo şi nu mă pot abţine de respiraţia pe care o ţin în timp ce mă aşez pe pat lângă el. Stă întins pe a lui stomacul, braţele îngropate sub pernă şi faţa înclinată în lateral patul cu faţa spre mine. Cearşafurile de culoare albastru deschis au căzut sub talia lui, iar a mea ochii urmăresc liniile sculptate ale spatelui său, degetele mele mâncărime atingând încălzit căldura pielii sale. Ochii mei rătăcesc peste cicatricea de pe cap şi observ că o bucată de păr începe să crească cu mirişte. în cel mai scurt timp, nimeni nu va face cunoaşte trauma de sub părul lui.

Dar voi şti. Şi îmi voi aminti. Şi o să mă tem.

Clătin din cap şi strâng ochii, având nevoie să mă controlez amprenta rampantă a emoţiilor. Observ cămaşa lui aruncată pe pat lângă el şi nu mă pot abţine să-l ridic şi să-mi îngrop nasul, să beau în mirosul lui, am nevoie de conexiunea mapată în mintea mea pentru a diminua îngrijorarea care este acum

constant. Totuşi nu este suficient, aşa că mă târăsc în pat lângă el. Mă aplec înainte, aveţi grijă să nu-l deranjaţi şi apăsaţi-mi buzele pe locul chiar între umărul lui lame.

îi inspir parfumul, simt căldura cărnii sale încălzite sub buzele mele şi slavă Domnului că am din nou acest moment cu el. A doua sansa. Stau aşa
pentru o clipă, mulţumesc tăcut, îmi trece prin minte când Colton scâncete.

„Vă rog nu", spune el, tonul juvenil din timbrul masculin este bântuitor, *deranjant, devastator. „Te rog, mami, voi fi cuminte. Doar nu-l lăsa să doară* pe mine."

îşi bate capul în semn de protest, corpul se încordează, braţele se întind ca sunetele pe care le are devenind mai ferm, mai supărător. încerc să-l trezesc, să-l iau umerii şi scutură-l.

„Te rog, mami. Pleeeaaassseeee ", scâncete el cu o voce rugătoare fluturând de teroare. Inima mea se găzduieşte în gât şi lacrimile îmi apar în ochi acea combinaţie stranie de băieţel din bărbatul matur.

„Trezeşte-te, Colton!" îi împing umărul înainte şi înapoi, pe măsură ce devine mai animat, dar puterea reţetelor pe care mi le-a dat doctorul Irons el este prea puternic ca să-l scoată din coşmar. „Haide, trezeşte-te", spun din nou, pe măsură ce trupul său începe să se clatine, cântarea prea familiară îi cade de pe buze.

Sughiţesc un suspin în timp ce el se schimbă din nou, vocea tăcută şi se rostogoleşte pe spate. El se mai schimbă de vreo două ori şi mă simt uşurat că coşmarul lui pare să fi plecat l. Totuşi, pare încă neliniştit, aşa că mă târăsc lângă el şi-mi pun capul pieptul, piciorul lui agăţat de al lui şi îmi sprijină mâna de inima lui care îi bate frenetic. Şi fac singurul lucru pe care îl pot, sperând să-l liniştesc, cânt.

Cânt despre băieţi şi dragoni imaginaţi. A crede în ceva necrezut. A uitării şi a merge mai departe.

„Tatăl meu îmi cânta asta când aveam coşmaruri."

Râsul său de voce mă sperie pe prostii. Nici nu ştiam că are trezit. îmi pune un braţ în jurul meu şi mă trage mai aproape de el. "Ştiu," Şoptesc în camera luminată de lună, „şi tu ai fost".

Liniştea atârnă între noi când el suflă uşor. îi pot spune visele sunt încă în mintea lui, aşa că îi acord tăcerea de a trece prin ele. El apasă un sărut pe vârful capului meu şi îi ţine gura acolo.

Când vorbeşte, pot simţi căldura din respiraţia lui în timp ce murmură în mine păr. "Eram speriat. îmi amintesc vagul sentiment de a fi speriat în ultimii câţiva câteva secunde în maşină în timp ce răsfoiam aerul." Şi este pentru prima dată când este mi-a recunoscut orice pentru a-mi confirma temerile cu privire la prăbuşire.

îmi trec mâna peste pieptul lui. „Şi eu am fost."

„Ştiu", spune el în timp ce mâna lui îşi găseşte drumul sub brâul meu chiloţi şi cupe fundul meu gol, trăgându-mă în sus corpul lui, astfel încât ochii mei să-l poată întâlni, „îmi pare rău că a trebuit să treci din nou prin asta." îi văd scuzele în ochii lui, în rândurile gravate în frunte şi nu pot vorbi, lacrimi înfundându-se în mine gât la recunoaşterea sentimentelor mele, aşa că îi arăt următoarea cea mai bună cale
A şti cum. Mă aplec şi îmi periez buzele de ale lui.

Buzele lui se despart în timp ce îmi strecor limba între ele, un geamăt blând zgomotos în în spatele gâtului, stimulându-mă să-l gust pe cel singur şi să mă rezolv doar la dependenţa mea. Mâinile îmi aleargă peste maxilarul lui gâfâit până la ceafă şi îl iau pe amestec îmbătător pe care l-am dorit. Gustul, simţul, virilitatea lui.

Mâinile lui îmi leagănă faţa, degetele încâlcite în bucle în timp ce el îmi atrage faţa înapoi momentan, aşa că suntem la câţiva centimetri distanţă, respiraţia noastră şoptind împotriva fiecăruia ale celorlalţi şi ale ochilor divulgaţi emoţiile pe care le-am păstrat anterior păzite sub blocare şi cheie.

Simt pulsul maxilarului său încleştat sub palmele mele în timp ce se zbate cu cuvinte. „Ry, eu ..." spune el şi respiraţia îmi revine. Sufletul meu speră cu bated suflare. Şi termin mental propoziţia pentru el, completează cele două cuvinte care completează-l, completează-ne. Exprimă cuvintele pe care le văd în ochii lui şi le simt în venerarea atingerii sale. Face o rândunică pe gât şi termină, „Mulţumesc că ai rămas".

„Nu ar mai fi nicăieri altundeva." Văd cuvintele în care respir că se scufundă şi înregistrează-te în timp ce mă trage spre el, îndrumându-mi corpul să se mişte şi să se aşeze într-un străbate peste poală în timp ce gura i se prăbuşeşte pe a mea. Şi se prăbuşeşte. A frenezia pasiunii explodează pe măsură ce nevoia mea se ciocneşte cu disperarea sa. Mâini cutreieră, limbile se adâncesc, iar emoţiile se intensifică pe măsură ce ne refamiliarizăm liniile şi curbele unul altuia.

Colton îmi trece mâna stângă pe spate şi îmi prinde carnea pe şold în timp ce eu stâncă peste creasta erecţiei sale îmbrăcate în boxer. Senzaţia se umflă înăuntru,

creând o durere atât de puternică, atât de intensă încât se învecinează cu dureroasa. Corpul meu tânjeşte plăcerea atot-consumatoare pe care o ştiu doar el o poate evoca.

Îi înghit geamătul când sunt cuprins de emoţie - legătura între noi - în acest moment. Simt că mâna dreaptă a lui Colton alunecă în jos către cealaltă şold în timp ce îşi aduce mâinile pe părţile laterale ale bluzei mele, încercând să-l trag în sus şi în jos. Dar când simt că mâna dreaptă nu reuşeşte să prindă materialul, iau rapid controlul, nevrând să afecteze acest moment. îmi încrucişez braţele peste faţă, apuc tiv şi ridică-l peste cap.

Mă aşez în braţe, gol, cu excepţia unei perechi de chiloţi puţini, în timp ce ochii lui se răzuiesc peste liniile corpului meu, apreciere brută masculină aparentă în privirea lui. Pofta nestăvilită. Foame incontestabile. Se întinde înapoi pentru a atinge, pentru a dansa vârfurile degetelor în sus cuşca toracică, permiţându-i să-mi ghideze faţa înapoi spre a lui, astfel încât el poate lua, gusta, ispiti.

Geam la senzaţia că sânii mei se pernă de pieptul lui ferm, întărit sfârcurile hipersensibile la atingere. Colton îmi îndeamnă şoldurile înainte şi înapoi, iar senzaţia mă izbeşte, nervii gata să detoneze. îmi înclin corpul înapoi, pierdut în senzaţia când gura lui îmi găseşte sânul, căldură caldă împotriva cărnii răcite.

Îl vreau. Am nevoie de el. Îl doresc ca şi cum nu am crezut niciodată posibil.

Respiraţiile noastre gâfâie şi inimile curg în timp ce acţionăm după instinctul care ne-a atras împreună din prima zi. Şi tocmai în acest moment îi simt mâna flexându-se şi aud avertismentul doctorului Ironsîmi străluceşte prin cap. Vreau să-l ignor, spune-i să plece dracu ', ca să-mi pot lua bărbatul din nou, să-l plac, să-l deţin aşa cum deţine eu în toate sensurile cuvântului. Dar nu pot să risc.

Îmi aduc mâinile până la şolduri şi îmi dantelez degetele cu ale lui. Ma rup de sărutul nostru şi odihneşte-mi fruntea împotriva lui Colton. „Nu putem. Nu este sigur." The tulpina este evidentă în vocea mea, exprimând cât de greu îmi este să mă opresc luând exact ceea ce ne dorim amândoi. Colton nu scoate niciun sunet. El doar apasă mâinile lui în şoldurile mele în timp ce respiraţia noastră obosită umple tăcerea din dormitor. „E prea mult efort".

„Iubito, dacă nu mă exercit, atunci sunt sigur că nu o fac bine." El chicoteşte de gâtul meu, mirişte gâdilându-mi pielea care deja cerşea mai mult din atingerea lui.

Mă forţez să mă ridic, aşa că sunt mai departe de tentaţia gurii lui, dar neglijează să realizez că noua mea poziţionare provoacă o presiune mai mare asupra vârful plângând între coapsele mele în timp ce greutatea mea se aşează pe erecţia lui. Eu trebuie să înăbuş gemul care vrea să cadă din gura mea la sentiment. Colton zâmbeşte, ştiind exact ce tocmai s-a întâmplat şi încerc să simt că nu sunt afectat, dar nu are rost, deoarece îşi dă din nou şoldurile.

„Colton", geam, scoţându-i numele.

„Ştii că nu vrei să mă opresc", spune el zâmbind şi când începe ca să vorbesc din nou, întind mâna şi îi pun un deget pe buze pentru a-l linişti.

„Această femeie încearcă doar să te protejeze."

„0, dar uiţi că pacientul are întotdeauna dreptate şi acest pacient crede asta această femeie", spune el în timp ce îmi trage degetul în gură şi îl aspiră provocând dorinţa de a se înfăşură înăuntru, „trebuie să fie bine futut de acest om".

Picioarele mele se strâng în jurul lui şi îmi înfig mâinile în vârful coapselor ca. corpul meu îşi aminteşte cât de temeinic poate fi un nenorocit de Colton Donavan. Şi în ciuda hotărârii mele, ţipetele corpului meu mă iau, mă marchează, mă revendică. Proprie fiecare parte din mine, chiar aici, chiar acum.

„Siguranţă", reafirm, încercând să recâştig un fel de control asupra corpului meu şi situatia. încercând să mă gândesc la siguranţa lui, mai degrabă decât la arderea constantă a durerii ca un incendiu în mine.

„Ryles, când m-ai cunoscut vreodată să-l joc în siguranţă?" El zâmbeşte asta rânjet drăguţ şi frumos ştie că nu pot rezista. „Te rog ... lasă-mă să fac efort eu însumi", pledează el, dar ştiu că sub tonul jucăuş se află un bărbat care scotoceste ce a mai rămas din reţinerea lui. „Mor să iau locul şoferului şi să stabilesc ritmul."

Nu mă pot abţine de râs, deoarece cuvintele sale determină să vină un anumit comentariu înapoi la mine. „Când ne-am întâlnit pentru prima dată, Haddie s-a întrebat dacă te-ai futut ca şi cum ai conduce."

Pufăie un râs, un zâmbet răutăcios strângându-şi buzele şi lăsând asta gropiţă îmi place. „Şi cum e asta?"

„Un pic nesăbuit, depăşind toate limitele, şi în el până în ultima tură ..." I lasă-mi vocea să se stingă în timp ce-l tachinez cu o unghie peste linia mediană a pieptului său, a lui muşchii flexându-se în timp ce el anticipează atingerea mea.

îşi înclină capul în lateral şi zâmbetul său arogant se extinde. „Ei bine, a fost are dreptate sau trebuie să te duc la o altă rotaţie în jurul pistei pentru a-ţi reîmprospăta memoria ta?"

îmi place să văd Colton pe care îl ştiu, Colton pe care mi-a lipsit, atât de vibrant încât mă hotărăsc să te distrezi puţin - joacă-l la propriul său joc. Vrea sex pe care nu mă duc să-i dau, dar asta nu înseamnă că nu pot susţine un spectacol bun pentru a-l asculta. Dă-i ceva pentru a uşura arsura.

Sau intensifica durerea.

îmi trec degetele înapoi pe pieptul lui şi apoi spre genunchii despărţiţi şi în sus şi peste coapse. Ochii lui urmăresc progresul lor lipsit de sens, în timp ce se aşează deasupra proba triunghiulară de ţesătură care îmi acoperă sexul. - Nu sunt sigur că îmi amintesc, Ace. este a trecut ceva timp de când nu te mai vedeam în acţiune."

Respiră un şuierat de respiraţie şi reacţia mă determină, mă stimulează să merg unul un pas inainte. îmi frec mâinile peste stomacul gol şi mă ridic în sânii mei deja ponderat de dorinţă. îmi trag în mod intenţionat buza peste dinţii de jos, răsuflând un geamăt moale în timp ce îmi ciupesc sfârcurile între degetele mari şi arătători, senzaţia ricoşând prin fiecare nerv al meu. Ochii lui Colton se întunecă, buzele i se despart şi îi simt cocoşul bătând sub miezul meu la vederea mea plăcându-mă.

Reacţia lui mă împuterniceşte, îmi permite să am curaj şi încredere realizează acest lucru. Acum câteva luni nu aş fi făcut niciodată acest lucru - atinge-mă aşa înfricoşat sub controlul privirii sale - dar a făcut asta pentru mine, mi-a arătat că curbele mele sunt sexy; corpul pe care obişnuiam să îl critic uşor este ceva ce el dorinţe, ceva care îl aprinde. Este mai mult decât suficient pentru el.

Şi datorită acestor cunoştinţe, îi pot oferi acest dar cu mâini ferme şi încredere deplină.

Am lăsat să mai cadă un geamăt din gură şi, cât pot vedea dorinţa umfla-te în ochii verzi, îmi dau seama în ce clipă e pe mine. Cea lentă, dezechilibrată răspândirea unui zâmbet întorcându-se într-un colţ al gurii sale delicioase şi frumoase. El doar clatină din cap subtil, veselia dansând peste expresia lui în timp ce-mi arată este mai mult decât dispus să joace acest joc.

„Iubito, dacă încerci să mă faci să mă opresc, atunci nu ar trebui să te arunci comentarii de genul acesta."

îşi rostogoleşte şoldurile sub mine, lungimea stâncii sale apăsând exact unde mă aflu mă doare să se umple - acolo unde îl implor în tăcere să mă lovească - şi mă hrăneşte cu mine durere plăcută. încerc să înăbuş reacţia de pe buze, să încerc să joc joacă, dar nu folosiţi când o face din nou. Gura îmi cade liniştită, un ronţăit satisfăcut vine din adânc în gât şi mâinile îmi cad fără să mă gândesc să mă apăs pe exterior
de chiloţii mei umezi. Având nevoie de ceva care să înăbuşe dorinţa de a lua ceea ce am aşa nevoie disperată, dorinţă disperată.

L.

Când şoldurile lui se aşează, degetele mele se sapă în carnea coapselor pentru a mă împiedica de la a lua ceea ce vreau - degetele dărâmând pantalonii de boxer, luându-i oţelul lungimea în mâini, ghidându-l în mine, întinzându-mă spre o satisfacţie sublimă ... Câştig suficientă linişte pentru a ridica ochii înapoi şi pentru a mă prinde de ai lui. A preface că am o control strâns asupra controlului care imploră să fie rupt.

El întinde o mână şi trage o linie în josul pieptului meu la o ritm extrem de lent. Zâmbetul lui se răspândeşte în ambele colţuri când sfârcurile mele pietricele de la atingerea lui, dovedind că, în ciuda faţadei mele puternice, sunt afectat de el în orice mod posibil.

„Ei bine, dacă crezi că trag ca şi cum aş conduce, ar trebui să mă vezi scăpând ciocanul şi te conduc la linia de sosire."

Nu mă pot abţine de respiraţia care mă prinde în gât. Trebuie să fie o coincidenţă faptul că el foloseşte termenul rasă - este profesia sa până la urmă - dar fiecare parte a mea speră momentan că mă înşel. Că foloseşte termenul pentru a-mi spune el îşi aminteşte. Dar oricât de repede gândul se înalţă cu speranţă, acesta arde, închide respiraţia în plămâni. Aşa că fac singurul lucru pe care îl pot, pentru a mă ajuta să uit şi ajuta-l sa-si aminteasca.

Este timpul să-i ofer spectacolul cu care l-am ispitit.

în timp ce ochii lui sclipesc înainte şi înapoi între ochi şi degete, m-am răspândit picioarele mele mai îndepărtate, dorind să mă asigur că poate vedea tot ce fac. Ale mele degetele alunecă chiar sub brâul chiloţilor mei şi apoi opresc, al meu corpul mă doare la atingere atât cât pot vedea el este prin privirea din ochii lui şi propriile degete frecându-se, mâncărime să mă atingă el însuşi. Dar este încă înăuntru Control. încă atât de calm.

E timpul să testăm această reţinere.

„Am crezut că cursa nu este un sport de echipă", spun de sub gene. "Tu să ştiu, mai degrabă un fel pentru fiecare om pentru sine." Mă asigur că este privindu-mă, asiguraţi-vă că îmi vede degetele alunecând puţin mai spre sud. Şi ştiu o face pentru că mărul lui Adam trage în timp ce lucrează înghiţit pe gât.

„Fiecare om, da", spune în cele din urmă, cu vocea încordată. „Curse pot fi o sport periculos şi tu, ştii? " "Oh, chiar aşa?" Eu răspund.

îmi asum sarcina de a mă lăsa în dulcea tortură de a mă despărţi şi frecând dovezile excitării mele, ca să pot aplica cele necesare fricţiune la clitorisul meu. Şi oricât de bun se simte - presiunea, fricţiunea, a lui puia întărită frecându-se de mine - nimic nu mă aprinde mai mult decât privirea Chipul lui Colton. Excitare incontestabilă şi concentrare completă în timp ce priveşte mişcări pe care nu le poate vedea, dar nu le poate ghici decât prin materialul roşu mătăsos.

Vreau mai mult de la el. Vreau ca acea reţinere stoică să se spargă şi aşa cedez sentimentul, în erotismul momentului - al lui care mă urmăreşte în timp ce eu mă bucur de mine - şi fac singurul lucru pe care ştiu că îl va ajuta să-l împing peste margine, trage de acea trăgacie de şnur de păr. Ştiu că s-a înfăşurat atât de strâns. Ridic capul înapoi, închide ochii şi lasă „0, Doamne!" alunecă din buzele mele.

„Iisuse dulce!" jură, reţinerea s-a rupt chiar împreună cu corzile de ţesătură care îmi ţine chiloţii laolaltă.

îmi ţin capul înapoi ştiind că mă urmăreşte mişcându-mi degetele - absorb plăcerea - pentru că există ceva eliberator neaşteptat la el
dezbrăcându-mi hainele ca să poată vedea. Sunt nelegat, neruşinat şi cu totul pentru el luarea, atât fizic cât şi mental.

Simt că mi se accelerează pulsul. Căldura se răspândeşte prin mine ca un val de maree senzaţie că vreau de bună voie să mă înec. Colton geme în faţa eu şi cu mine revenim în prezent, ridic capul în sus şi deschid ochii pentru a găsi sa antrenat pe delta dintre coapsele mele. Şuier un geamăt în timp ce scot mâna pentru ca el să vadă dovezile excitării mele sclipind pe degete. Mă lupt să controlează focul care se răspândeşte prin mine, aprinzând locuri pe care nici măcar nu le ştiam există şi încearcă să-mi găsesc vocea.

„Ei bine, Ace, pericolul poate fi supraevaluat. Se pare că ştiu cum să mă descurc cu o slick urmăriţi perfect, "ronc, incapabil să mă lupt cu zâmbetul care se joacă în timp ce degetele lui sapă mai adânc în carne la şoldurile mele. îmi ţin ochii închişi şi mă batjocoresc asupra lui în timp ce eu adu-mi degetele la buze şi suge încet înainte de a le retrage.

Muşchiul din ticurile maxilarului său. Puia lui pulsează sub mine ca reacţie. Respiraţia lui răpeşte afară. „Alunecos şi umed, nu? Pericolul nu a fost niciodată mai nenorocit ispititor", se îndreaptă înainte ca limba să se arunce şi să-şi ude buzele în timp ce urmăreşte mâinile alunecând înapoi pe trunchi, peste sâni, pe stomac şi înapoi până între coapsele mele. De data aceasta, totuşi, mi-am întins genunchii mai larg
foloseşte o mână pentru a-mi despărţi fanta, astfel încât să poată vedea cealaltă mână alunecând în jos între ele
carnea umflată, roz. Văd lupta pâlpâind peste liniile magnifice
de pe faţa lui, urmăriţi dorinţa care îl înghesuie şi zâmbetul ştiinţific care îl înfăşoară buzele i se potrivesc cumva cu perfecţiune absolută.

Ticălosul meu arogant, arogant.

Un pic supărat.

Foarte imperfect.

Şi complet al meu.

„Ştii", râse el, dându-şi vârful degetului pe o coapsă, dorindu-l în mod intenţionat pe al meu strângerea miezului în aşteptare înainte de a continua pe celălalt picior. "Uneori
într-o cursă, pentru a ajunge la linia de sosire, începătorii ca tine trebuie să eticheteze echipa pentru a obţine rezultatul pe care îl doriţi."

Nu mă lupt cu zâmbetul care vine sau ascund tremurul respiraţiei ca degetele lui lasă-mi pielea. Mă aplec înainte aşezându-mi mâinile pe pieptul lui şi privesc drept în ochii lui. „îmi pare rău, dar acest motor pare să funcţioneze foarte bine rulând solo", am spus eu zic, răzuindu-mi unghiile în linii pe pieptul lui în timp ce mă aşez înapoi. Muşchii lui convulsie sub degetele mele dovedind că, deşi arogantul se îndoaie la el buzele rămân, corpul său încă vrea şi are nevoie de ceea ce am de oferit. îmi strecor degetele între coapsele mele din nou şi livrez linia pe care sper că îl va împinge peste margine. „Ştiu exact ce va fi nevoie pentru a mă duce la linia de sosire."

„Oh, deci îţi place să cursezi murdar, nu? Aţi încălcat toate regulile? " îl batjocoreşte, aruncând mingea chiar înapoi în terenul meu.

„Oh, cu siguranţă pot să curg murdar", îl tachinez cu o ridicare a sprâncenelor înainte să întind o mână, ochii lui îngustându-se când aduc un deget, acoperit cu al meu umezeala, pe buzele lui. Mâna lui clipeşte imediat şi mă apucă de încheietura mâinii, ghidându-mi degetele în gura lui, zumzetul scăzut din fundul gâtului reverberând peste mine, prin mine, în mine. Şi propria mea reţinere este testată ca limba lui se învârte peste ele, şoldurile mele măcinându-se în jos şi legănându-se peste el răspuns automat Rahat sfânLcare se simte ca Raiul. Nervii mei.ajung la febră „ ,. durere ae durere in timp ce ma întorc din nou, e greu de moale şi Tot ce ma pot gândi
este nevoia care trece prin mine. Umezeala care se strânge între picioarele mele. The
m-am gândit la degetele lui asupra mea, în mine, conducându-mă.

La dracu, am nevoie de el acum. Cu disperare. Aşa că fac singurul lucru fără care pot
cerşind de-a dreptul. Ofer ultima îndrăznire coerentă care mi-a rămas, pentru că toţi ai mei
gândurile îmi amestecă în cap cu această atac de senzaţie. Mă aplec
înainte, pene ale buzelor mele pe linia lui maxilară mustată şi inspiră parfumul lui înainte de a şopti: „Fiind un profesionist experimentat ca tine, ar putea fi necesar să faci asta
arătaţi-i acestui începător exact de ce spun curse de frecare."

îmi rotesc şoldurile deasupra lui şi îi simt dinţii strâmbându-se
voinţa. Repet mişcarea încă o dată, o expirare mulţumită alunecând
între buzele mele pe măsură ce corpul meu cere mai mult. „Şofer mare de maşină de curse profesionist ca şi cum ţi-ar fi frică să îi arăţi unui începător cum să conducă băţul, nu?"

Am uitat cât de repede se poate mişca Colton, mâna rea şi toate astea. într-o bătăi de inimă, el este m-a împins aşa că stau din nou înapoi. Picioarele mele au fost trase înainte, aşa că sunt plate pe pat de ambele părţi ale cutiei toracice, iar el mă împinge pe genunchi cât de departe pot merge.

Bingo.

Siguranţă aprinsă.

Marginea aceea subţire de brici a controlului s-a rupt.

Slavă Domnului!

Probabil că greşeşte aspectul de pe faţa mea - cea de uşurare cu care se îmbracă disperare - ca confuzie pentru că spune: „îmi schimb vitezele, iubito, pentru că sunt singurul care are voie să conduc această maşină." Pot auzi zumzetul adânc gâtul său în timp ce îşi alunecă mâinile pe coapsele mele, oprindu-se să-şi mături degetele mari în sus şi pe fâşia mea strânsă de bucle. 0 atingere tachinatoare care trimite mici tremurături ricoşând prin mine, sugerând ce va urma, nivelul de plăcere pe care îl poate du-mă la.

Degetele lui nemişcate şi îşi trage ochii pe corpul meu pentru a-l întâlni pe ai mei, un rânjet plin de suflet fantomându-şi gura. Imi ţine privirea - aproape ca şi când ar îndrăzni să mă uit în altă parte - în timp ce mişcă o mână pentru a-mi despărţi carnea umflată în timp ce cealaltă îşi strânge degetele inauntrul meu. Capul îmi cade înapoi când strig la senzaţie, degetele mişcându-se, manipulând, încercuind să lovească peste pachetul de nervi receptiv. El alunecă cu degetele înăuntru şi în afară, pereţii mei strângându-se în jurul lui, apucându-l de el nevoie pură, trupească. Lăcomie.

îi privesc faţa. Vedeţi-i limba alunecându-i printre buze, dorinţa i-o înnorează ochii, urmăreşte cum muşchii se încreţesc în braţele sale, în timp ce mă transformă într-un ton de febră. Mă face să urc repede pentru că sunt atât de îngrămădit - atât de plin de nevoie - încât vederea lui, simţirea lui, amintirea lui, mă împing peste margine.

Unghiile mele îi scobesc antebraţele pe măsură ce corpul meu se încordează, păsărică convulsie, iar strigătul frânt al numelui său umple camera din jurul nostru. Cad inainte, prăbuşindu-se deasupra pieptului lui Colton în timp ce căldura străpungându-mă prin valuri îmi lichefiază interiorul. Face din coerenţă o posibilitate îndepărtată. Vreau senzaţia mea pielea lui. Trebuie să simt fermitatea lui împotriva mea şi siguranţa lui braţele înfăşurate în jurul meu în timp ce înot prin senzaţia pe care tocmai m-a inundat cu.

Gâfâi în respiraţii scurte şi ascuţite în timp ce corpul meu se aşează, vârful degetelor sale urmărind mă aliniază în sus şi în jos pe coloana vertebrală. îi simt chicoteala moale pe pieptul meu. "Hei, recrut?"

Mă forţez să mă uit în sus la el - să mă trag de post-orgasmic comă. „Hmm?" este tot ce pot gestiona în timp ce întâlnesc amuzamentul din ochii lui.

„Eu sunt singurul care are voie să te conduc la nenorocitul de damă

steag."

Nu mă pot abţine de râsul care iese şi se bule. El poate să-mi revendice steag cu carouri în orice zi.

lapter CTiţteen

„O, prietene, sunt atât de mândru de tine!" Lupt valul de vinovăţie care se rostogoleşte peste mine. Mi-a fost dor să-l ajut pe Connor să studieze pentru un test la cel mai temut subiect al său ... matematica. „Ştiam că o poţi face!"

„Tocmai am folosit acel mic truc despre care mi-ai spus şi a funcţionat!" Mândria în a lui vocea îmi aduce lacrimi de bucurie în ochii mei şi, în acelaşi timp, durerea pentru nefiinţă Acolo.

„Ţi-am spus că va fi! Acum, pregăteşte-te pentru baseball. Sunt sigur că Jax aşteaptă pentru tine deja!" Râde spunându-mi că am dreptate. „Promit că ne vedem puţin mai târziu în săptămână, bine?"

„'Kay. Te Lego pe tine."

„Şi eu te Lego, amice!"

închid şi privesc spre patio, în timp ce râsurile se filtrează deasupra prăbuşirii de valuri - ani în valoare de prietenie rupând deşi dispoziţia proastă a lui Colton. îi sunt atât de recunoscător lui Beckett că a trecut pe aici. îi aud curgând un alt râs, şi oricât aş vrea aş fi fost eu cel care a pus zâmbetul lui Colton altfel faţă încruntată târziu, sunt doar recunoscător că este acolo.

Cerşetorii nu pot fi alegători.

îi privesc clincind gâturile sticlelor de bere peste ceva şi oft cu voce tare, dorind ca tensiunea dintre mine şi Colton să dispară. Sunt sigur că este pentru că amândoi suntem frustraţi sexual. A avea nevoie şi a dori şi a dori când ispita este chiar sub degetele tale, dar nu este capabil să iei şi să devorezi brutal în toate sensurile cuvântului.

Şi da, degetele sale mai mult decât iscusite mi-au adus o mică uncie din eliberare de care aveam nevoie cu o seară înainte, dar nu este acelaşi lucru. Conexiunea a fost făcut, dar nu cimentat, pentru că atunci când Colton este în mine, mă întinde literalmente în fiecare profunzime imaginabilă, sunt complet complet umplut la figurat în toate sensurile a cuvântului. El mă completează, mă deţine, m-a ruinat pentru oricine altcineva din nou.

Mă simt mai aproape de el chiar acum - petrec atât de mult timp cu el - şi totuşi mai departe. Şi îl urăsc.

Mă scutur de petrecerea mea milă şi mă gândesc cât de mult ar putea lucrurile mai rele fii chiar acum. îmi scap pantofii şi mă îndrept pe punte pentru aer curat. Merg pe jos între şezlongurile lui Colton si Beckett si asezati-vă într-unui dintre al meu, cu fata spre fată lor. '

în spatele ochelarilor de soare văd privirea din faţa mea şi ştiu că nu există o altă femeie din lume care nu ar vrea să fie în locul meu acum.

Ambii bărbaţi sunt relaxaţi, îmbrăcaţi în pantaloni scurţi, cu şepci şi cu ochelari de soare. Am lăsat-o pe a mea ochii umblă leneş cu o apreciere mai mult decât amplă pentru liniile definite ale lor torsul gol şi luptă cu zâmbetul care vrea să tragă la colţurile gurii.

„Ei bine, dacă nu este Florence Nightingale", Beckett atrage atenţia cu atât de încet cadenţa lui în timp ce aduce sticla la buze.

„Ei bine, cred că dacă aş fi doamna Nightingale, aş spune pacientului meu, dl. Donavan aici, că probabil nu ar trebui să bea alcool cu toţi aceia durerea îi curge prin sânge."

„Mai mult ca Nurse Ratchet." Colton pufneşte, privindu-mă de jos umbra facturii sale, ochii verzi care alergau pe lungimea picioarelor mele întinse pe şezlongul din faţa mea. 0 săgeată rapidă a limbii peste buze îmi spune că el vrea să facă mult mai mult decât să arate.

„Sora Ratchet, nu?" întreb în timp ce alunec piciorul în sus şi în jos pe viţelul unuia dintre picioarele mele încercând să nu mă simt insultat.

„Da", spune el, strângându-şi buzele în timp ce ochii mei mă privesc deasupra berii sale sticla. „Dacă mi-ar da ceea ce îmi doream cu adevărat, aş putea recupera atât de mult mai repede." Ridică sprâncenele spre mine, sugestia din ochii mei devorându-mă.

„Ei bine, rahat", jură Beckett, „dacă nu încerc să vă recuperez pe voi doi împreună, încerc să mă ţin nenorocit."

„La dracu", Colton atrage după Beckett, „acum e un cuvânt".

Becks doar pufneşte un râs şi îşi dă ochii peste cap. „Cu siguranţă un cuvânt bun într-adevăr."

Colton ne rupe contactul vizual pentru prima dată şi îşi înclină capul uită-te la cel mai vechi şi cel mai bun prieten al său. „Fii sigur, frate, când doctorul mă şterge,

nimic - şi nu vreau să spun nimic - nu va veni între Rylee şi mine o perioadă lungă de nenorocit, cu excepţia poate a unei schimbări de foi."

Obrajii mei roşii la sinceritatea lui, dar corpul meu se strânge la promisiunea de cuvintele lui. Şi nu-mi pasă că Beckett a auzit doar pentru că sunt concentrat pe cuvinte lungi, nenorocite de timp.

„Aşa notat", spune Becks în timp ce îşi ia un remorcher pe bere.

„Trebuie să mă enervez", spune Colton, ridicându-se de pe şezlong. La fel de Am învăţat să fac în ultimele zile, mă forţez să rămân aşezat ca Colton se luptă momentan cu lipsa lui de echilibru şi cu ameţeala bruscă pe care eu knowîl agresează. După câteva clipe, el pare constant şi se duce la locul său sticlă de bere pe masa de lângă el. La aproximativ un picior de masă, Colton are dreapta mânerul mâinii cedează şi sticla se clatină pe puntea de dedesubt.

Ochii lui Becks clipesc spre ai mei momentan, îngrijorarea trecând prin ei înainte râde şi se preface că nu observă. „Greşeală de petrecere!" râde. „Cred că asistentă Ratchet ar putea fi doar la ceva în ceea ce priveşte amestecarea tuturor acestor medicamente cu
alcoolul acela."

„La dracu", se aruncă peste umăr în timp ce se întoarce spre casă. "Doar pentru că mai prind altul!" îl văd pe Colton intrând în bucătărie şi când el crede că nimeni nu se uită, se uită în jos la mână şi încearcă să facă un pumn din înainte de a clătina din cap.

„Ce mai face?"

Mă întorc cu faţa către Becks. „Durerile de cap vin din ce în ce mai puţin, dar el este frustrat. El continuă să găsească lucruri mărunte aici şi acolo pe care nu le poate aminti. Şi se simte închis." Ridic din umeri. „Şi ştii cum devine când se simte închis."

Beckett răsuflă puternic cu o mişcare a capului. „El trebuie să obţină reveniţi pe pistă cât mai curând posibil."

Mă holbez la el, cu gura lăsată." Ce? "îmi alunecă dintre buze, simţind o înţepătură de trădare la cuvintele sale. Acesta este cel mai bun prieten al lui. Nu vrea să-l ţină sigur? Să-l ţii în viaţă?

„Ei bine, zici că se simte închis ... pista este singurul loc în care este întotdeauna a fost liber de orice ", spune Becks, ţinându-mi privirea uluită. „în plus, dacă el nu se urcă la volan în curând, va lăsa frica pe care a mâncat-o la el, se încorporează în capul lui şi, paralizat, îl paralizează atunci când o face de fapt crede că se poate întoarce în maşină, va fi un pericol pentru sine."

Sunt o persoană inteligentă şi poate dacă nu m-aş mai mira încă de Beckett primul comentariu, aş auzi cu adevărat ce spune - vezi întreaga imagine - dar Eu nu. "Ce vrei sa spui? De când a fost acasă tot ce a fost bâjbâitul este să revii pe pistă."

El doar chicoteşte şi, deşi nu este condescendent, mă simt ca pe spate este de perete aici şi strâng din dinţi la sunet. „La naiba, da
speriat, Ry. Speriat de nenorocita lui de tărtăcuţă. Dacă nu este mâna lui pe care o foloseşte ca scuză, va fi altceva ... şi el trebuie să treacă peste asta. în caz contrar, frica o să mănânce în viaţă ".

Mintea mea revine la săptămâna trecută. Lucruri pe care le-a spus Colton despre curse. Acţiuni care contrazic cuvintele pe care le spune şi încep să-mi dau seama că Beckett este corect.

„Dar ce-i cu frica mea?" Nu pot să nu mai pot dispera disperarea care mă înfige voce.

„Crezi că nu mă sperie? Că va fi uşor şi pentru mine? " Muşcătura Vocea lui Becks mă face să mă întorc să-l privesc. „Crezi că nu voi retrăi acele secunde mereu în mintea mea de fiecare dată când îl închid în maşină? De fiecare dată când zboară pe jgheab? La dracu, Ry, aproape că l-am pierdut şi eu. Nu te gândi acest lucru va fi uşor pentru mine, pentru că nu este. Va fi al naibii de brutal, dar
este ceea ce este mai bine pentru Colton." Se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre balustrada, mâinile întinse susţinându-se în timp ce se apleacă în ele. "Până când tu a venit, a fost singurul lucru la care ţinea. Singurul lucru care l-a ţinut
dracului sănătos ". El suflă o respiraţie muşcătoare. „Este singurul lucru pe care îl ştie". El
se întoarce înapoi pentru a mă înfrunta, cu ochii ascunşi în spatele aviatorilor. „Deci da, trebuie
ia fundul pe pistă şi voi fi cea mai mare nenorocită de majoretă a lui, dar nu lăsa care te păcăleşte să crezi că inima mea nu va fi în cursă la naiba
în minutul în care este acolo."

Ochii mei îl urmăresc în timp ce se îndreaptă spre un capăt al curţii pentru a-şi lăsa agitaţia să mă întorc şi apoi să mă întorc spre mine înainte de a-i apuca sticla şi a întoarce capătul, coborând restul de bere.

„Racing are aproximativ optzeci la sută mental şi douăzeci la sută abilitate, Rylee. Avem trebuie să-şi aducă capul înapoi în joc, crezând că este gata, apoi va fi gata."

Văd logica din spatele raţionamentului său, dar nu înseamnă că nu mă sper moarte.

îmi ridic faţa în sus pentru a prinde ultimele raze de soare înainte ca acestea să se disipeze şi să se scufunde în orizont. Cântec de-a lungul lui Collide, jucând încet pe difuzoarele exterioare în timp ce mintea mea se îndreaptă spre Beckett şi conversaţia noastră, spre modul în care voi simţi privindu-l pe Colton urcându-se din nou la volan şi dacă se va teme la fel de mult ca mine.

„Hei, ce faci aici singur?" Râsul lui Colton mă trage la fiecare nivel şi deschid ochii ca să-l găsesc privindu-mă de la mine loc confortabil pe şezlong. Căldura se răspândeşte prin mine când văd perna în lateralul obrazului şi nu mă pot abţine să nu mă întreb ce era ca un băieţel.

„Ai făcut un pui de somn bun?" Trec peste el în timp ce el se aşează lângă mine, dar eu intenţionat, nu te mişca prea departe, aşa că mă pot strânge mai aproape de el.

îmi înfăşoară braţele în jurul meu şi mă trage înăuntru. „Da, am fost afară". Râde apăsând un sărut în vârful capului meu. „Dar nu mai există dureri de cap, aşa că totul este bun.

„Nu-mi pot imagina de ce ai avea orice fel de durere cu cantitatea de bere voi doi lăsaţi deoparte."

"Deşteptule."

„Aş prefera să fiu un fund inteligent decât un tâmpit."

„Nu suntem noi dispuşi în seara asta?" spune el în timp ce îmi gâdilă cutia toracică. "Tu stii ce mă face cu dragul meu, iubito, şi sunt sigur că aş putea să-l folosesc chiar acum."

îmi zvârcolesc din strânsoare. „0 încercare frumoasă, dar cel mai probabil avem doar câteva mai multe zile şi apoi voi fi orice fel de luptă pe care vrei să o fac eu ", spun cu un ridicarea sprâncenelor mele pe măsură ce degetele lui se uşurează şi mă netezesc pe spate.

„Nu promite rahaturi aşa unui om la fel de disperat ca mine, dacă nu eşti tu o să livrez, dragă."

„0, nu-ţi face griji, Ace", zic eu, cufundându-mă înapoi în el, „voi livra camioane de feisty atâta timp cât ştiu că vei fi bine."

Colton nu spune nimic, ci mai degrabă scoate un sunet non-compromis răspuns. Ne aşezăm într-o tăcere confortabilă pentru o vreme şi o salut pentru că aceasta este prima dată în ultimele zile în care nu există asta
tensiune inexplicabilă care vibrează între noi. Pe măsură ce soarele se scufundă şi valurile oceanului oftând în noaptea care se apropie, mintea mea începe să rătăcească înapoi la a mea
eu trebuie să întreb- trebuie să-l cunosc pe Colton

"Pot să vă pun o întrebare?"

„Mmm-hmm", murmură el în coroana capului meu.

La început ezit, nu doresc să aduc gânduri dacă nu sunt acolo deja, dar întreabă oricum. „Ţi-e frică să te întorci pe pistă? A se intrece din nou?" Cuvintele se repezesc şi mă întreb dacă poate auzi subiacentul îngrozire în tonul meu.

Mâna lui se opreşte momentan pe drumul său pe coloana vertebrală înainte de a continua şi Ştiu că am atins ceva despre care nu este complet confortabil să vorbească sau admiterea la. Oftează în tăcerea pe care i-am făcut-o. „Mi-e greu să o fac
explică ", spune el înainte de a se deplasa astfel încât să fim una lângă alta, ochii noştri întâlnindu-se. El clătină subtil din cap şi continuă. „Este ca şi cum mi-ar fi teamă şi am nevoie de toate la acelaşi timp. Doar aşa pot să o exprim."

îi simt neliniştea, aşa că fac ceea ce fac cel mai bine, încerc să-l calmez. „Ai mi-am dat seama cu mine."

Confuzia îi pâlpâie în ochi. "Ce vrei să spui?"

Nu aveam intenţia să iau conversaţia aici, făcându-l să se simtă incomod în a vorbi despre „noi" care erau acolo înainte de prăbuşire. SUA" a alergat şi nu-şi aminteşte. Mă întind şi îmi sprijin mâna pe partea lui fălcit cu fălcile şi asigură-mă că îi am atenţia înainte de a vorbi. „Te-ai temut şi totuşi aveam nevoie de mine ...
"Vocea mea se estompează.

Respiră în timp ce emoţiile îi pâlpâie prin ochi. Buzele lui se duc momentan. Tăcerea amestecată cu intensitatea din ochii lui mă deranjează. Eu pot auzi cârligul

respiraţiei sale, sunetul oceanului, lira inimii mele urechi şi totuşi tăcerea de la el. Se uită în altă parte şi eu mă pregătesc, pentru ce Nu sunt sigur. Dar când se uită înapoi la mine, un zâmbet lent şi timid îl înfăşoară
colţul gurii şi dă din cap, acceptând. „Ai dreptate, am nevoie tu."'

Părţi în jos, adânc, uşurate, pe care le recunoaşte în cele din urmă conexiune. Acceptându-l. Şi nu-mi pasă că nu-mi spune că mă concurează, pentru că acesta, faptul că are nevoie de mine, este mai mult decât aş fi putut spera vreodată.

îmi ridică uşor o mână pentru a-mi îmbrăca partea laterală a feţei şi îşi perie degetul mare peste buza de jos. Se apleacă şi îşi şopteşte buzele peste ale mele cu tandreţe înainte sărutându-mi vârful nasului. Când se retrage, îl văd pe rânjetul rău de pe faţă. "Acum este rândul meu."

"Rândul tau?" întreb în timp ce degetele lui se joacă deasupra butoanelor vârfului meu.

"Da. Este timpul de întrebări şi răspunsuri, Ryles, şi este rândul tău pe scaunul fierbinte."

„Aş vrea o întoarcere în scaunul tău fierbinte", îi răspund, câştigând fulgerul un rânjet care atrage fiecare hormon din corpul meu ca un magnet.

„Uită-te, dragă, pentru că sunt o carcasă de bile albastre care vrea nimic mai mult decât să fii îngropat în linia de sosire dintre coapsele tale." Ca el vorbeşte, se apleacă înainte, suficient de aproape încât să mă sărut, dar nu-mi acordă nici unul. Vorbi despre tortura dulce. Când vorbeşte în continuare, respiraţia lui pene peste buzele mele. "Este cel mai bine să nu-mi testez reţinerea."

Fiecare parte a corpului meu se înclină în el - dorindu-l, având nevoie, îndrăznindu-l - dar demonstrează că încă mai are controlul când râde de râs. "Rândul meu. De ce nu i-ai văzut încă pe băieţi? "

Dintre toate întrebările pe care mi le-ar fi putut pune, nu mă aşteptam la aceasta. Eu trebuie să arate puţin şocat pentru că are dreptate. îmi doresc cu disperare să văd băieţii, dar nu ştiu să-i văd fără să aduc circul cu mine. Circul de care viaţa lor deja fragilă nu are nevoie şi nu se poate descurca.

„Ai nevoie de mine mai mult chiar acum", îi spun, nevrând să-i dau exact motiv, astfel încât să nu aibă ceva în afară de recuperarea de care să se îngrijoreze.

- Asta-i tâmpenie, Ry. Sunt un băiat mare. Pot fi lăsat singur pentru noapte. Nimic mi se va întâmpla."

Dar dacă se întâmplă? Dacă ai nevoie de mine şi nimeni nu este aici şi ceva se întâmplă oribil? „Da ... doar", mă îndrept, trebuind să o spun şi în acelaşi timp timpul nevrând să-l jignească. „Nu vreau ca lumea ta să se ciocnească cu a lor. Nu au nevoie de camere de luat vederi care să le spună tuturor că sunt orfani - că nu cineva le-a dorit - sau oricare dintre consecinţe, sunt sigur că va veni cu el".

„Ry, uită-te la mine", spune el în timp ce îmi ridică bărbia pentru a-şi vedea ochii. "Tu si pe mine? Nu-l vreau niciodată - eu, nebunia din viaţa mea, presa, orice altceva -Să vină între voi şi băieţi. Ei sunt ceea ce este important şi eu înţelegeţi asta mai mult decât majoritatea."

între îmi spune că are nevoie de mine şi apoi această declaraţie, jur că aş putea
tocmai am câştigat la loterie şi nu ar conta pentru că aceste două lucruri sunt doar m-a făcut cea mai bogată persoană din lume. Chiar mă primeşte. Devine băieţii mei fă-mă cine sunt şi că, pentru a fi cu mine, trebuie să-i iubească.
Beckett spune că sunt linia de salvare a lui Colton, dar cred că tocmai a demonstrat că merge în ambele sensuri.

îmi înghit bucata de lacrimi în gât, în timp ce el continuă să mă privească, ca să mă asigur că aud ceea ce spune. Murmur de acord, cu vocea jefuită de emoţie. „Voi da seama de ceva", spune el, aplecându-se să-mi dea un sărut buze. „Mă voi asigura că vei vedea curând băieţii fără interferenţe, bine?"

îmi dau din cap şi apoi mă învârt în el în timp ce mintea îmi se învârte numeroase întrebări când cineva sare la mine. „Rândul meu", spun, dorind şi temându-se de răspunsul la întrebare. „Mmm-hmm".

„în prima seară", mă opresc, nehotărât despre cum să pun întrebarea, eu decid să mă scufund mai întâi în cap şi să sper că sunt în capătul profund. „Cu ce făceai Bailey în nişă înainte să mă găseşti? "

Colton latră un râs urmat de un blestem şi cred că este puţin surprins de el întrebarea mea. „Chiar vrei să ştii?"

Nu? Acum nu sunt atât de sigur. îmi dau din cap şi închid ochii în pregătire pentru ca explicaţia să vină.

„Am mers în culise pentru a primi un telefon de la Becks." Râde. „Rahat, minutul Am închis că era pe mine ca o viperă. Mi-a dezbrăcat jacheta, partea din faţă rochia ei s-a desfăcut, iar gura pe a mea mai repede decât... "El dispare în timp ce încerc să nu reacţioneze la cuvinte, dar ştiu că îmi simte corpul încordat pentru că

apasă pe a sărut în vârful capului meu, cu linişte. „Crede-mă, Rylee, nu a fost ce sună ca."

"într-adevăr? De când se întoarce infamul bărbat, Colton Donavan o femeie dispusă? " Nu pot ascunde sarcasmul din voce. Chiar daca eu a pus întrebarea, încă mă doare să aud răspunsul. „în plus, am crezut că îţi place femeile preiau controlul."

Râde din nou. „Nu este nevoie să fii gelos, dragă ... chiar dacă e cam cald că eşti." îl trag cu degetul, mulţumit că încearcă pentru a înmuia lovitura adevărului şi, în loc să se îndepărteze, el doar ţine eu mai strâns. „Şi am lăsat doar o singură femeie să preia controlul pentru că este ea singurul care a contat vreodată ".

îmi ridic nasul în timp ce inima mea suspină la comentariu, dar capul meu se întreabă dacă doar încearcă să-şi exercite autoconservarea. Cinismul câştigă. „Hmpf". Eu suflu afară. „Cred că l-am auzit pe Iisus dulce ieşind din gura ta şi nu te lăsa de pe mine."

Simt că trupul lui Colton se cutremură în timp ce râde în felul acela plin de corp pe care îl iubesc.
„Gândeşte-te mai degrabă la a fi mâncat în viaţă de o piranha cu dinţii plictisitori." Nu mă pot abţine
râsul care se ridică din comentariul său şi eu doar scutur din cap. "Nu serios", spune el. „în momentul în care am reuşit să ajung la aer, a fost primul lucru care mi-a ieşit din gură pentru că femeia se sărută ca un nenorocit buldog." Nu mă pot opri din râs acum, gelozia mi se calmează. "Si cea mai amuzantă parte a fost în acel moment mama mea a sunat să vadă cum merg lucrurile şi, fără să ştie, m-a salvat din ghearele ei."

- Vrei să spui de la păsărică ei voodoo?

„La dracu, nu", chicoteşte el. „Tu, iubito - eşti păsărică mea voodoo. Bailey? E mai mult ca o păsărică piranha."

Râdem puţin mai mult pe măsură ce analogiile sale devin din ce în ce mai amuzante şi apoi el spune, „Bine, deci..." îmi trage un deget pe pielea goală a braţului meu, lăsând minusculul scântei de electricitate în urma sa „... As?"

Aşteptam întrebarea şi mă retrag de la el şi o scutur cap. „Vei pierde următoarea întrebare în asta? Vei fi aşa dezamăgit." îmi răsucesc buzele şi mă uit la el. „Nu vrei să ştii altceva?"

„Nu mai sta, Thomas!" Degetele lui s-au săpat în coastele mele şi mă zvârcolesc încercând să fac asta sustrage-i.

„Opreşte-i", îi spun în timp ce mă tot zgâlcâie. "Bine bine!" Ridic mâinile în sus şi se opreşte chiar înainte să-i împing umerii. "Tiran!" Mă gâdilă încă una este timpul pentru o măsură bună şi apoi mormăie în timp ce încerc să explic. „Haddie tinde să aibă o înclinaţie ridicolă pentru băieţii răi rebeli." Mă opresc la mijlocul propoziţiei în timp ce el ridică sprâncenele lui la mine.

„Vorbeşte despre oala care numeşte ibricul negru, nu?" îl văd încercând ţine-i zâmbetul pe faţă.

„Ţi-am spus în noaptea aceea de carnaval că nu fac băieţi răi."

„0, iubito, cu siguranţă m-ai făcut."

Nici măcar nu mă lupt cu râsul care iese, pentru că trufaşul, răutăcios zâmbetul este din nou pe faţă, luminându-şi ochii şi consolidând furtul meu inima. „Sigur am făcut-o, dar cu siguranţă ai fost excepţia de la regulă", îmi spun el cu un zâmbet.

„Aşa cum ai fost al meu", spune el, şi mă gândesc la cât de uşor i se pare să spun aceste lucruri acum când acum o lună nu m-am gândit niciodată că va fi un posibilitate. Se apleacă în faţă şi îşi perie buzele de ale mele, de limbă adâncindu-se între ele pentru a gusta şi a ispiti. Gemu, nemulţumit, când trage departe. „Acum dă-mi răspunsuri, femeie. As?" spune el cu ridicarea lui sprâncene.

„Bine, bine", am cedat, deşi sunt încă foarte distras de cât de aproape Buzele lui Colton sunt pentru ale mele şi cât de mult îmi doresc doar un gust, chiar dacă buzele mele sunt încă calde de ale lui. „Aşa cum am spus, Haddie merge pentru bărbaţi tatuaţi destinată să-i frângă inima. Unele sunt bune pentru ea, majoritatea nu. Max şi cu mine am folosit să râzi mereu de uşa rotativă a rebelilor care o înconjura. în colegiu s-a întâlnit cu tipul acesta pe nume Stone." Fac din cap când Colton clătină din cap, asigurându-mă că mă aude corect.

„Da, Stone era de fapt numele lui. Oricum, tipul era un tâmpit, dar Haddie era nebuneşte în pofta cu el. într-o noapte, a ridicat-o în locul băieţilor săi şi, în timp ce stăteam cu o sticlă de tequila şi o pungă cu săruturi Hershey, i-am spus că este un „adevărat as în gaură "pe care o alesese de data asta. Un lucru a dus la o altă lovitură şi apoi încă o lovitură." Râd de amintirea de acum toţi acei ani. „Şi cu atât mai mult noi am băut, am decis să facem ca ace să reprezinte ceva ... am crezut că suntem hilar cu presupunerile noastre şi odată ce ne-am decis pe cea perfectă pentru Stone, noi nu se putea opri din chicotit. Mai târziu în noaptea aceea, după ce

plecase în oraş cu ai lui prieteni, a apărut la uşă şi când Haddie a răspuns, a spus „Hei, As!" iar porecla s-a blocat. A crezut că îi spune că este un as *sacul când îi spunea cu adevărat că era un arogant, arogant*
egomaniac." Ochii lui Colton se întâlnesc cu ai mei când îi dau în cele din urmă ce vrea stii. „Şi de acolo încolo, de fiecare dată când ieşea cu un tip care era ca Stone, noi l-am numit Ace."

Se uită fix la mine o secundă înainte de a încuviinţă subtil din cap. „Hmpf", este tot ce spune după o bătaie, expresia sa stoică şi inexpresivă. îmi fac griji fundul buzele dintre dinţi în timp ce aştept, apoi un zâmbet lent şi leneş se înfăşoară într-un colţ de gura lui. „Este încă o întâlnire întâmplătoare pentru mine, dar cred că am câştigat acel titlu prima noapte ne-am întâlnit."

Pufnesc. „Umm, da, poţi spune asta din nou."

„Nu lovi cu piciorul un bărbat rănit când este jos". Poutează într-o batjocură de tristeţe şi Mă aplec şi îmi periez buzele de ale lui.

„Bietul tău", mormăiesc eu.

„Da, şi doar pentru că îţi este milă de mine, o să mă laşi să întreb alta întrebare. Ce altă amintire uit că nu spui pe mine?"

îmi jur că inima îmi sare şi se găzduieşte în gât. încerc să nu ezit. Incearca sa nu arată pauza din pasul meu figurativ, ceea ce l-ar lăsa cu siguranţă să ştiu că ştiu ceva ce el nu ştie. „încearcă frumos, Ace", îl şicanez, înghiţind distracţia dificilă şi imaginară este esenţială în acest moment.

îmi cobor buzele şi îi sărut mici pete pe gât şi pe piept şi apoi cunoaşteţi imediat următoarea mea întrebare. Probabil că nu ar trebui să-l întreb - să ştiu că este o oprire zona şi chiar intenţionez să întreb despre lovitura de patru ori pe capota maşinii
chestie - dar întrebarea mi-a ieşit din gură înainte să o pot opri. „Ce ai înseamnă tatuaje?" îi simt pieptul agăţându-se momentan când mă uit în sus şi îi întâlnesc ochii.
„Vreau să spun, stiu ce reprezintă simbolurile ... dar care este semnificaţia lor tu?"

Se uită fix la mine, tumult în ochi şi nesiguranţă în grimasă. „Ry ..." Numele meu este o expiraţie pe buze, în timp ce încearcă să găsească cuvintele pentru a exprima emoţiile războinice dansând într-un ritm rapid prin irisele sale.

„De ce i-ai luat?" întreb, gândindu-mă că voi schimba vitezele, orice scapă de frica ce pâlpâie în ei.

„M-am gândit că sunt cicatriciat permanent în interior - trăiesc cu el în fiecare zi, a o amintire constantă care nu dispare niciodată - aş putea la fel de bine să mă speriez pe şi afară." îşi îndepărtează ochii de ai mei cu o respiraţie profundă şi priveşte afară spre ocean. „Arată tuturor că uneori ceea ce crezi că este perfect pachetul nu este umplut decât cu bunuri deteriorate, marcate şi ireparabile." A lui vocea se rupe pe ultimul cuvânt şi, odată cu acesta, o bucată din inima mea. A lui cuvintele sunt ca mâncarea acidă la sufletul meu.

Nu suport suferinţa care-l depăşeşte, aşa că iau frâiele. îl vreau vezi că orice reprezintă tatuajele, nu contează. Arată-i că numai el ar putea lua ceea ce el consideră o desfigurare invizibilă şi să o facă vizibilă, arta frumoasa. Explicaţi-i că cicatricile din interior şi din exterior nu au sens pentru că este omul care le poartă - le deţine - care este important. Este omul M-am îndrăgostit de.

Şi nu sunt sigur cum să-i arăt asta, aşa că trec pe instinct, atingându-l pe al lui braţul aşa că îl ridică. Mă aplec foarte încet în faţă şi îmi lipesc buzele de cel mai de sus, simbolul celtic reprezentând adversitatea. Simt că pieptul lui vibrează sub buzele mele în timp ce el încearcă să stăpânească năvală de emoţie care îl înghesuie când eu treceţi atât de încet la următoarea: acceptarea.

Noţiunea că oricine ar trebui să aibă vreodată să se sperie permanent acceptă ororile pe care nici măcar nu le pot prinde mă loveşte puternic. îmi las buzele lipite memento-ul artistic şi închide-mi ochii ca să nu vadă lacrimile care se strâng lor. Aşa că nu îi confundă cu milă. Dar apoi îmi dau seama că vreau să vadă lor. Vreau să ştie că durerea lui este durerea mea. Ruşinea lui este ruşinea mea. A lui adversitatea este adversitatea mea. Lupta lui este lupta mea.

Că nu mai trebuie să lupte singur, trup şi suflet pătat în tăcere ruşine.

în timp ce îmi ridic buzele de pe simbolul acceptării şi o duc în jos la vindecare, îmi ridic ochii spre el prin ochii mei înceţoşaţi. Ochii lui se fixează asupra mea şi încerc să revărs totul în conversaţia noastră vizuală.

Te accept, îi spun.

Voi toti.

Părţile rupte.

Părţile îndoite.

Cele pline de ruşine.

Fisurile în care speră speranţa.
Băieţelul care se linişteşte de frică şi bărbatul în vârstă încă sufocând în al său umbră.
Demonii care bântuie.
Voinţa ta de a supravieţui.
Şi spiritul tău care luptă.
Fiecare parte din voi este ceea ce iubesc.
Ceea ce accept.
Ceea ce vreau să ajut să se vindece.

Jur că niciunul dintre noi nu respiră în acest schimb tăcut, dar simt pereţi dărâmându-se în jurul inimii care bate chiar sub buzele mele. Poarta asta o data cei protejaţi sunt acum forţaţi să se îndepărteze de razele speranţei, iubirii şi încrederii prin. Pereţii se prăbuşesc pentru a lăsa pe altcineva să intre pentru prima dată.

Impactul absolut al momentului face ca lacrimile să cadă şi să se prăbuşească pe obrazul meu. Sarea de pe buzele mele, parfumul lui în nasul meu şi tunetul lui inima mă desparte şi mă pune la loc împreună într-o magnitudine de moduri.

îşi strânge ochii, luptându-se cu lacrimile şi, înainte de a le deschide, este întinzându-mă în jos şi trăgându-mă în sus, astfel încât să fim la nivelul ochilor. Văd muşchii dinăuntru tic-ul maxilarului şi vedea lupta pentru cum să-l verbalizeze în ochii lui. Stăm aşa a moment în care îi permit spaţiul de care are nevoie.

„Eu ..."începe şi apoi vocile i se estompează, coborând ochii pentru o bătaie înainte de a le ridica înapoi la ale mele. „Nu sunt încă pregătit să vorbesc despre asta. E doar prea mult şi cât e clar în capul meu - în sufletul meu şi în coşmarurile mele - a spune cu voce tare când nu am niciodată, este doar..."

Inima mea se desparte pentru bărbatul pe care îl iubesc. Dracul se spulberă în cele mai mici cioburi posibil din amintirile care tocmai au pus acea privire pierdută, apologetică, ruşinoasă ochii lui frumoşi. Mă întind şi-i iau maxilarul în mâini încercând să-l netezesc îndepărtează durerea gravată în liniile magnifice ale feţei.

„Shh, e în regulă, Colton. Nu trebuie să explicaţi nimic." Mă aplec în şi apasă un sărut până la vârful nasului aşa cum mi-o face şi apoi odihneşte-mi fruntea împotriva lui. „Ştii doar că sunt aici pentru tine dacă vrei vreodată".

Expiră un oftat tremurat şi mă trage mai tare împotriva lui, încercând să facă mă simt în siguranţă şi în siguranţă când ar trebui să fac asta pentru el. „Ştiu", a spus el murmură în noaptea întunecată. "Ştiu."

Şi nu este pierdut pentru mine că mi-a permis să-i sărut toate tatuajele - exprimă dragostea pentru toate simbolurile vieţii sale - cu excepţia celui care denotă răzbunare.

Ciiapter
Coltot

„Nenorocitule!"

Unde dracu sunt? Mă trezesc şi mă aşez. Inima îmi bate, capul bătând, şi nu mai am respiraţie. Transpiră mărgele pe piele în timp ce încerc înfăşoară-mi capul în jurul imaginilor amestecate care plutesc, apoi se prăbuşesc prin mine vise. Amintiri care dispar ca nişte nenorocite de fantome în momentul în care mă trezesc şi nu lasa altceva decât un gust acru in gura mea.

Da, noi doi - coşmaruri şi eu - suntem strânşi. Gros ca nenorocitul hoţii.

Arunc o privire spre ceas. Este doar şapte şi jumătate dimineaţa şi am nevoie de o băutură deja - înşurubaţi - o nenorocită de-a cincea pentru a face faţă acestor nenorocite de vise asta va fi moartea mea. Vorbeşte despre ironia nenorocită. Amintiri de un accident pe care nu-mi amintesc că mă vor ucide încercând să-mi amintesc lor.

Poţi să spui că te-ai îndrăgostit de F cu majuscule?

Râd în hohote doar ca să-mi răspundă lovitura de coadă a lui Baxter perna lui pe podea lângă mine. Mângâi patul ca să sară pe el şi după un pic de mângâiere, îl lupt să se întindă, râzând de linsul său sălbatic limbă.

Mă întind pe pernă şi închid ochii încercând să-mi amintesc ce dracu Visam la ce spaţii goale din mintea mea pot încerca şi umple. Absolut nenorocit de nimic.

Iisuse dulce! Aruncă-mi un os nenorocit aici.

Baxter geme lângă mine. Deschid ochii şi mă uit la el, aşteptând ochi de câine căţeluş implorând atenţie. Nu. Nici măcar. Nu pot să nu a rade.

Sixteen

La naiba cu Baxter. Cel mai bun prieten şi rahat al omului şi, de asemenea, uşurarea comică atunci când cea mai mare nevoie.
CuMmmMi Rft&ffiffVHfc li ^tteR^eVUi^l^u^i6 6fâp0af§meie'' bate Baxter se opreşte şi se uită la mine, cu capul înclinat, limba la îndemână atârnând partea gurii. „Nu-mi arăta aspectul acela plin de tâmpenie, ticălosule. Ai putea crede eşti câine de top

acum cu toată flexibilitatea şi rahatul, dar, omule, ai rezista şi pentru păsărică lui Ry. Dracu 'voodoo de gradul A, Bax." Mă întind şi zgâriet vârful capului şi râde din nou cu o mişcare a capului.

Sunt atât de disperat că vorbesc cu câinele meu despre sex? Si doc zice că nu mi-a luat capul? La naiba, cred că a luat prea multe dreptate se întoarce pe o pistă ovală.

Baxter se ridică şi sare de pe pat. „îl înţeleg, foloseşte-mă şi apoi lasă-mă", eu *spune-i, iar cuvintele lui Rylee către mine în prima noapte în care ne-am întâlnit au reapărut. La dracu* şi le aruncă. La dracu cu Rylee. Clasă pură, superbă ca dracu cu gura sfidătoare şi atitudine feistă. Cum naiba am ajuns de aici până aici?

Jur pe Dumnezeu că viaţa este o nenorocită de momente. Unele neaşteptate. Cel mai nu. Şi foarte puţini fără consecinţe. La naiba, dacă m-aş fi aşteptat vreodată la un furat sărut pentru a duce la aceasta. Rylee şi cu mine.

Nenorocite de steaguri şi rahaturi.

Suflând o respiraţie pe măsură ce începe durerea de cap, mă rostogolesc pe pat să mă apuc durerea se îndepărtează de pe noptieră. Se pare că îmi explodează capul cu o explozie strălucitoare de alb - un fulger de amintiri de la întâlnirea şoferilor mă loveşte ca un nenorocit ciocan - şi apoi dispare înainte să pot ţine mai mult de o zecime din ce pâlpâia.

"Fir-ar sa fie!" M-am ridicat şi am ieşit din pat, ameţeala nu la fel de rea ca ieri. Ca alaltăieri. Mă simt neliniştită în timp ce încerc să mă forţez amintiţi-vă, pentru a-mi face capul dracu să-mi amintească tot ceea ce tocmai am văzut. Pasesc, mintea mea nu desenează altceva decât nenorocite de goluri. Sunt frustrat, mă simt dracului îngrădit, neliniştit.

Mai mult futut decât nu.

Nu mă mai simt ca mine. Şi am nevoie de asta acum mai mult decât nenorocit orice. A fi eu. A controla. Să fiu în vârful jocului meu nenorocit.

Să fiu în continuare Colton nenorocit de Donavan.

„Aaarrrrggghh!" Strig pentru că dracului este cu siguranţă ceea ce am nevoie acum. Ce mă va ajuta să găsesc nenorocitul de care trebuie să fiu din nou. S-ar putea să păşesc în faţa ferestrei dormitorului meu, dar puia mea este tare ca o piatră şi mingile mele sunt deci albastru nenorocit mă voi transforma în nenorocitul tată Smurf dacă doctoriţa nu curăţă-mă curând.

Mă bucur să îngrop durerea, fundul meu. Când nu poţi avea plăcerea, ce dracu faci cu durerea?

Şi fute-mă dacă nu este cea mai rea - cea mai dulce - nenorocită tortură care doarme lângă singura femeie pentru care am suferit vreodată. Nu pot să mai iau naibii o zi din asta. Chiar deşi mă doare ca o căţea, doar gândul la ea mă face să ajung până la palmă-mi puia, asigură-te că nu s-a strâmbat şi cădea din lipsa nenorocirii utilizare.

Da, încă acolo.

Şi apoi mâna mea tremură. Scutură astfel încât degetele mele să nu mă poată ţine
propriul puia.

Nenorocitule, dracului! Acum tremur de frustrare. La eu, la naibii de Jameson pentru că s-a izbit de mine, la nenorocita de lume în general! Această închidere mă sufocă. Facându-mă să-mi pierd rahatul! Mă duc dracului nebun!

Ridic perna de lângă mine pe canapea şi o arunc în peretele de sticlă în faţa mea înainte de a cădea pe un scaun. "La dracu!" Strângându-mi ochii închide, brusc mă simt ca imaginile să mărească şi să se ciocnească într-un ritm rapid trântind în faţa minţii mele. Bliţul strălucitor de alb revine cu o răzbunare, schilodindu-mă şi îngheţându-mă în acelaşi timp nenorocit.

Hai! Hai! Hai. Haide, unu-trei. Haide, iubito. Hai! Hai! Hai.

Prea repede.

La dracu 7

Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.

îmi deschid ochii în timp ce amintirile pierdute pentru mine se reped înapoi în culori de înaltă definiţie.

Stomacul îmi cade în picioare când sentimentele uitate mă lovesc. Frică mă sugrumă în timp ce încerc să strâng prăbuşirea de la brânza elveţiană
Atacul de anxietate ma loveşte din plin şi nu pot să-l scutur. Ameţeală. Vertij. Greaţă. Frică. Toate cele patru se amestecă ca un ceai cu gheaţă Long Island pe care l-aş ucide înghiţindu-se dracului chiar acum, în timp ce corpul meu tremură de bucăţile minuscule de cunoştinţe pe care am ales să le întorc memoria mea.
Simt că sunt pe un roller coaster, la mijlocul căderii libere, în timp ce mă străduiesc să atrag un respiraţie dracului.

Suge-l, Donavan. Nu mai fi o asemenea păsărică! La dracu cu mine pentru că tot ce vreau chiar acum este Rylee. Şi nu o pot avea. Aşa că mă leagăn înainte şi înapoi ca un naibii de puss pentru a mă împiedica să o sun în prima zi întreagă înapoi cu băieţii.
Dar dracu 'dacă nu am nevoie de ea, mai ales că o iau acum ... ia-o acum. înţelegeţi claustrofobia care o strică, pentru că în acest moment nici nu pot funcţie. Tot ce pot face este să mă întind pe podea cu marginile vederii mele înceţoşat, camera se învârte şi capul îmi bate tare.
Şi într-un moment de luciditate în mijlocul panicii sugrumătoare, mintea mea recunoaşte că, dacă nu m-am simţit ca mine înainte, atunci cu siguranţă urăsc această versiune futurată de mine înşelată - căzând în bucăţi, întinsă pe podea ca o căţea mică din cauza câtorva amintiri.
închid ochii când mintea mea înoată într-o ceaţă nenorocită.
... Dacă este în cărţi...
Mai multe amintiri îmi păstrează mintea, dar nu pot ajunge la ele şi nici nu le văd mult
suficient cât să te ţii de ticăloşi.
... Super-eroii tăi au venit în sfârşit...
împing amintirile înapoi, le împing în jos în negru, sunt asa de nenorocit inutil acum. Oricât trebuie să-mi amintesc, nu sunt sigur dacă pot manevrează-le. întotdeauna am fost un tip de tip bile, dar chiar acum au nevoie de paşi nenorociţi. Târaţi-vă înainte de a merge şi toată rahatul ăla.
închid ochii ca să încerc să fac camera să oprească nenorocitul de Tilt-A-Whirl deveni.
Aghesmui!
Şi un alt fulger al unei amintiri mă loveşte. Acum cinci minute nu am putut îmi amintesc de rahat şi acum nu mai pot uita. La naiba fiind rupt sau îndoit, sunt un acum nenorocit de resturi de piese.
Respira, Donavan. Respiratul dracului.
Aghesmui!
Sunt în viaţă. întreg. Prezent.
Aghesmui!
Respir câteva adânci, transpiraţi pătând covorul pe măsură ce se revarsă pe mine. Mă lupt să mă aşez, să împart părţile din mine împrăştiate peste tot nenorocit loc fără nici un rezultat, pentru că va dura mult mai mult decât o făclie care să mă unească la naiba.
Şi mă loveşte ca un tren de marfă nenorocit ce trebuie să fac chiar acum. Sunt în mişcare. Dacă aş fi mai coerent, aş râde de fundul meu gol de-a lungul podelei pentru a ajunge la telecomanda televizorului, cât de josnic am aplecat.
Dar nu dau dracu 'zburător pentru că sunt atât de nenorocită de disperată.
Să mă regăsesc din nou.
Pentru a controla singura frică pe care o pot controla.
Pentru a confrunta amintirile şi a le lua puterea.
Să nu fii o nenorocită de victimă.
Vreodată.
Din nou.
Ajung la telecomandă cu mai mult efort decât îmi trebuie de obicei să-mi rulez tipicul cinci mile şi am târât doar zece picioare. Sunt slab ca dracu 'acum atâtea moduri în care nici nu le pot număra. Nu mai am respiraţie dracului şi jackhammer s-a întors la muncă în capul meu. Ajung în sfârşit la patul meu şi împing eu însumi pe fund pentru a-mi putea sprijini spatele de trambulină.
Pentru că este timpul să mă confrunt cu una dintre cele două temeri care îmi domină visele.
îndrept telecomanda către televizor, apăs butonul şi scânteie la viaţă. Aceasta îmi ia un minut să mă concentrez, ochii mei au probleme cu realizarea vederii mele duble combina. Degetele mele nenorocite sunt ca Jell-0 şi îmi iau câteva încercări să lovesc butoanele din dreapta, pentru a găsi înregistrarea pe DVR.

Este nevoie de fiecare nenorocit de uncie din tot ceea ce am pentru a-mi urmări praştie în fum.

Să nu privesc în altă parte, în timp ce maşina lui Jameson trânteşte în a mea. Aprinderea siguranţei scurte pe un foc de artificii.

Să ne amintim să respirăm dracului în timp ce - maşina, eu - zboară prin fum - aer umplut.

Să nu mă înfricoşez la sunetul bolnav şi să mă văd lovind gardul de prindere.

Pentru a privi cum maşina se rupe în bucăţi.

Dezintegrează-te în jurul meu.

Butoiul se rostogoleşte ca şi cum ai arunca un nenorocit de Hot Wheels pe scări.

Şi singura dată când îmi permit să privesc în altă parte este când arunc în sus.

Chapter Seventeen

Aşteptarea vibrează şi mulţumirea curge prin mine în timp ce conduc soarele autostradă umedă înapoi la casa lui Colton, înapoi la ceea ce am numit acasă pentru săptămâna trecută. Un vârf tăcut într-un pas monumental al relaţiei noastre.

Este doar din necesitate. Nu pentru că vrea să rămân cu el o vreme perioadă de timp nespecificată. Dreapta?

Inima mea este mai uşoară după ce am petrecut prima mea tură de douăzeci şi patru de ore trei săptămâni cu băieţii. Nu pot să nu zâmbesc, amintindu-mi de sacrificiul de sine al lui Colton să mă scoată din casă şi la băieţii fără anturaj paparazzi. Ca şi eu se afla la volanul Range Rover-ului şi al geamurilor sale puternic colorate, Colton a deschis poarta de pe aleea sa şi a ieşit chiar în frenezia mediatică, atrăgând toată atenţia asupra sa. Şi în timp ce vulturii coborau, am condus afară de cealaltă parte şi am plecat fără ca nimeni să mă urmărească.

Anticiparea nu este lipsită de consecinţă. Fraza dansează prin mintea mea, a parada posibilităţilor ploaie din cele patru cuvinte pe care Colton mi le-a trimis mai devreme. Şi când am încercat să-l sun pentru a întreba ce vrea să spună, telefonul s-a dus la mesageria vocală şi **un alt text a fost trimis ca răspuns. Fără întrebări. Acum am controlul. Te văd** dupa munca .

Şi simpla noţiune că după ce am fost cu el practic non-stop pentru trei săptămâni şi acum nu am voie să vorbesc cu el - asta în sine a creat serioase anticipare. Dar întrebarea stă, ce anume ar trebui să fiu anticipează? Oricât de mult a decis corpul meu, vibrând la ceea ce este ştie să fie răspunsul, mintea mea încearcă să mă pregătească pentru altceva. Sunt temându-mă că, dacă cred că a fost cu adevărat eliberat de medic, şi el nu, aş fi atât de frenetic de nevoie şi copleşit de dorinţă încât voi lua ceea ce vreau ... sunt disperat să am - deşi nu este sigur pentru el.

Nu pot să nu zâmbesc satisfăcut în timp ce mă gândesc la ceea ce s-ar putea întâmpla în seara asta adu, pe urmele unei mari schimbări cu ceilalţi bărbaţi din viaţa mea. M-am simţit ca o piatră stea intrând în Casa din primirea călduroasă şi plină de iubire de la care am primit băieţii. Mi-a fost atât de dor de ele şi a fost un sunet atât de reconfortant să aud Ricky şi Kyle se ceartă despre cine este cel mai bun jucător de baseball, pentru a auzi dulceaţa sunetului vocii lui Zanderîn atacurile sale sporadice, dar constante, pentru a asculta zgomotul lui Shane despre cum Sophia~şi Colton sejiribunătăteşcpentru *a*-1 învăţa cum să conducă. Au existat îmbrăţişări şi afirmaţii că Colton chiar este în regulă şi toate acestea titlurile din ziare care spuneau contrariul nu erau adevărate.

Aprind radioul când apare ceea ce aveam nevoie şi încep să cânt cu voce tare versuri care îmi susţin buna dispoziţie, dacă este posibil chiar. Mă uit peste umăr şi schimbă banda, observând sedanul albastru închis pentru a treia oară. Poate că nu am făcut-o
scapă de paparazzi până la urmă. Sau poate este doar unul dintre tipii lui Sammy sigur că ajung bine acasă. Indiferent, am un sentiment uşor deranjant.

încep să devin paranoic şi ajung la telefonul meu pentru a-l suna pe Colton şi a-l întreba dacă l-a pus pe Sammy să-mi pună un detaliu de securitate. Mă întind spre scaunul pasagerului iar mâna mea loveşte toate cadourile de casă pe care băieţii le-au făcut pentru Colton. Atunci sunt eu realizez că atunci când mi-am încărcat lucrurile în spatele maşinii, mi-am pus telefonul jos, şi am uitat să-l ridic înapoi.

Mă uit din nou în oglindă şi încerc să scutur sentimentul care mă mănâncă, asta mă face să-mi fac griji când văd maşina încă cu câteva lungimi în spate şi forţă eu însumi să mă concentrez pe drum. îmi spun că este doar un fotograf disperat. Nu e mare lucru. Acesta este teritoriul lui Colton, ceva cu care este complet obişnuit, dar nu eu. îmi suflu o respiraţie sonoră în timp ce îmi croiesc drum pe malul plajei comunităţii şi pe Broadbeach Road.

Nu ar trebui să mă mir că paparazzi încă obstrucţionează strada din afara Porţile lui Colton. Nu ar trebui să mă înfricoşez că trebuie să navighez pe stradă în timp ce coboară asupra mea când vor observa că îi conduc maşina. Nu ar trebui să-mi verific retrovizoarea oglindesc din nou în timp ce apăs butonul pentru a deschide porţile şi a vedea parcul sedan însuşi împotriva bordurii. Ar trebui să observ că persoana din maşină nu iese niciodată ... nu îşi pretinde niciodată camera de luat vederi pentru a face fotografia pentru care mă urmăreşte - dar conduce cu bliţurile camerei explodând în jurul meu, este greu să mă concentrez pe orice altceva.

Respir o respiraţie tremurătoare când porţile se închid în spatele meu şi parchează Rover-ul. Eu ies din maşină, cu mâinile puţin agitate şi cu capul întrebându-mă cum devine cineva obişnuit cu haosul absolut din mass-media

frenetică în timp ce îi aud încă chemându-l pe al meu nume de peste zid. Mă uit la locul unde stă Sammy chiar în interiorul porţii şi acceptă încuviinţarea pe care mi-o dă. încep să întreb dacă mi-a adăugat un bărbat, dar eu amintiţi-vă brusc textul lui Colton.

Anticiparea nu este lipsită de consecinţă.

Totul din corpul meu se strânge şi se învârte, nervii mei sunt deja dezlănţuiţi şi durerea pentru bărbatul din interiorul casei din faţa mea. Deschid spatele maşinii şi apucă-mi geanta, gândindu-mă că voi lăsa orice altceva şi o voi lua mai târziu, ma mut rapid la uşa din faţă, aveţi cheia în lacăt şi uşa deschisă în câteva secunde. Când închid uşa, cacofonia de afară este redusă la tăcere şi mă aplec pe spate lemnul, umerii îmi cedează la noţiunea literală şi figurativă pe care tocmai am închide lumea şi sunt acum în mica mea felie de Rai.

Acum sunt cu Colton.

"Zi grea?"

Aproape să sar din piele. Colton iese din alcova umbrită şi asta ia tot ce trebuie să-mi amintesc ca să respire în timp ce se sprijină de perete în spatele lui. Ochii mei zdrobesc lacom peste fiecare margine definită - fiecare centimetru de bărbăţie pură - a corpului său, acoperit doar într-o pereche de pantaloni scurţi roşii agăţaţi jos pe şolduri. Privirea mea roade pe pieptul lui şi peste memento-uri cu cerneală pentru a le lua fantoma zâmbitoare a unui zâmbet, dar când prind ochii ne prind scânteia chiar înainte ca dinamita să detoneze.

Şi de la o respiraţie la alta, bazat pe un geamăt carnal, el este pe mine ... corpul izbindu-se de al meu, apăsându-mă de uşă, gura făcând atât de mult mai mult decât sărut. El mă ia, revendică, mă marchează cu o nevoie neîngrădită şi abandon nesăbuit. îmi ridic imediat mâna şi-i trag părul de la ceafă în timp ce una dintre mâinile lui face acelaşi lucru cu mine, cealaltă este pe şoldul meu, disperată degetele săpând în carnea mea dispusă. Sânii mei pernă şi pietricele de fermitatea pieptului, căldura pielii sale adăugând căldură clădirii în flăcări inauntrul meu.

Un infern al nevoii se ridică în mine, care nu cred că va fi vreodată satisfăcut.

Ne mişcăm într-o serie de reacţii fierbinţi, mâna lui ţinându-mi buclele ostatice gura mea este la mila buzelor lui destoinice. Deci limba lui s-ar putea să adâncească şi ademeniţi-vă şi gustaţi ca un om care savurează ultima sa masă, ca un om care spune dracu [1] reţinerea lui şi acceptarea lăcomiei ca un păcat binevenit.

Mâinile mele păşesc pe lamele umerilor lui în timp ce gâfâie - atât de recunoscător am şansa să mă simt din nou - înainte ca el să mă urce pe picior în sus şi peste şold. Eu gemere, schimbarea de poziţie permiţând erecţia dură a pietrei să fie perfectă aşezat pe miezul dureros. îmi arunc capul pe spate împotriva uşii în timp ce fricţiunea dezactivată mă înghesuie, iar Colton profită de noul meu expus gât. Gura lui este pe carnea gingaşă în ritmul unei inimi, limba îi alunecă împotriva nervilor, aducându-i la viaţă şi apoi cântând simultan cu ei dorinţă.

Degetele mele se apucă de bicepsul care se îndoaie, pe măsură ce mâinile lui lucrează rapid butonul de pe blugii mei. îmi mişc şoldurile când mâinile lui alunecă între ţesătură şi carnea mea anticipativă. Ies din ele în timp ce degetele lui zbârnâie, cu pene faldurile mele umflate să ispitesc, dar să nu le iau. Cealaltă mână a lui îmi palmează partea din spate, a barieră între mine şi uşă şi mă apasă mai departe în el.

Aveţi nevoie de umflături la înălţimi de neînţeles ca tulpini parazitare ale disperării consumă fiecare parte a corpului meu.

„Colton", gemu eu, dorind - fără să-l am nevoie - să ne completeze legătura. Mâinile mele îi bâjbâie trunchiul şi sfâşie Velcro pe pantalonii scurţi. Aud şuierul respiraţiei sale în timp ce mâinile mele găsesc şi înconjoară lungimea lui torturată. întregul lui corpul se încordează la senzaţia pielii mele pe a lui.

„Ry..." El îmi pantalonează numele în timp ce-mi strecor mâna în sus şi în jos. Mâinile lui găseşte-şi drumul sub vârful meu, dezbrăcându-l de mine şi făcându-mi treaba rapidă încuietoare sutien. „Rylee", spune el printre dinţi strânşi. Este atât de copleşit de senzaţii ricoşând prin el că încetează să mă sărute, nu mai mişcă al lui mâinile peste carnea mea şi le lipesc de uşa de ambele părţi ale capului meu. îşi apasă fruntea de a mea în timp ce vibrează cu nevoia de curs prin el, respiraţia lui iese în scurtă respiraţie ascuţită pe buzele mele.

Spune ceva atât de liniştit încât nu-l aud sub respiraţia grea umplând camera de altfel tăcută. îmi mişc mâinile din nou, bucurându-mă de senzaţia de el tremurând împotriva mea. „Opreşte-te", spune el încet pe buzele mele, iar de data asta eu auzi-l. Mă opresc instantaneu şi mă întorc înapoi pentru a-l privi, temându-mă că este capul lui durere. Şi sunt imediat deranjat de vederea ochilor lui strânşi.

Respiră dureros şi deschide ochii încet pentru a-l întâlni pe ai mei, ca ai lui degetele îmi frământă uşor fundul. „Sunt al naibii de disperat să mă îngrop - simt,

pierd, găseşte-mă - în tine, Ry ...", spune el, încordarea gâtului său vizibilă şi a lui disperare sonoră. „Meriţi moale şi lent, iubito, dar tot ce voi fi
să îţi pot oferi este greu şi rapid, pentru că a fost atât de nenorocit de mult timp de când nu mai am tu."'

Doamne, bărbatul este atât de al naibii de sexy, admiterea lui este atât de activă, încât eu nu cred că îşi dă seama că nu-mi pasă de moale şi lent. Corpul meu este strâns atât de strâns ... emoţii, nervi, voinţă - că o singură atingere de la el va avea, fără îndoială rupe-mă, sfărâmă-mă într-un milion de bucăţi nenorocite de plăcere care, în mod ciudat, vor fi fă-mă din nou întreg.

îmi înclin capul spre el, mă aplec şi îmi periez buzele de ale lui. îi aud durerea respirând, simţiţi tensiunea din buzele lui, în timp ce îl trag uşor pe cea de jos dintre dinţii mei. Când mă retrag, îi întâlnesc ochii încărcaţi de pofte.

„Te vreau", îi şoptesc, cu o mână înfăşurată în jurul lungimii sale de fier şi celălalt pumnul strâns în păr la ceafă, astfel încât să poată simţi intensitatea mea dorinţă. „în orice fel te pot avea. Greu, rapid, moale, lent, în picioare, aşezat - ea nu contează atât timp cât tu eşti cel îngropat în mine".

Se uită fix la mine pentru o bătaie, neîncrederea luptându-se cu nevoia dezlănţuită în ochi. îl văd încercând să-l înfrâneze, îl simt tremurând de nevoie şi cunosc
în momentul în care hotărârea lui se prăbuşeşte. Gura lui se întâlneşte cu a mea - buzele învineţite şi topirea limbi - după cum ia, gustă şi ispiteşte numai el. Mâinile puternice mapează linii ale trunchiului, degetele mari perindu-mi partea inferioară a sânilor deja grei cu nevoie, înainte de a coborîînapoi pe curba şoldurilor mele.

Dacă aş crede că seminţele dorinţei plantate înainte au înflorit, nu am făcut-o niciodată am greşit mai mult pentru că acum - chiar acum - sunt o grădină a nevoilor.

El creşte şi mai tare în mâna mea, în timp ce îmi frec degetul mare peste umezeala lui
creastă şi sunt răsplătit cu un geamăt din adâncul gâtului. Cealaltă mână a mea zgârie pielea spatelui lui, pe măsură ce buzele mele îl marchează pe ale lui cu la fel de multă fervoare. în
o clipă, Colton îşi are mâinile pe şolduri, ridicându-mă şi apăsându-mă pe spate împotriva uşii. Picioarele mele încearcă să-i înfăşoare talia, dar el mă ţine sus,

El suge o respiraţie în timp ce mă întind între picioare şi îl prind, dorind controlează omul care este incontrolabil. Având nevoie de el în cel mai rău mod. Cel mai bun cale. In orice fel.

Ochii lui pâlpâie cu o anumită emoţie nedescifrabilă, dar sunt atât de înăbuşit, aşa că preocupat de ceea ce se va întâmpla în următoarele momente, nici măcar nu gândiţi-vă la ce este.

îl eliberez momentan şi ajung între picioare pentru a-mi uda degetele bazinul de umezeală dinăuntru înainte de a-şi înconjura creasta şi a-l acoperi, pregătindu-se fizic şi arătându-i figurat ce îmi face şi ce
exact vreau de la el. Şi mica mea demonstraţie îi slăbeşte pe toţi ai săi reţinere.

Degetele lui se sapă în şoldurile mele şi mă ridică puţin mai sus în timp ce îl aliniez înainte de a mă trage înapoi în jos şi pe el. Amândoi strigăm ca legătură
se face. Pe măsură ce căldura mea umedă se întinde dincolo de limitele sale pentru a-i găzdui invazia.

Şi se pare că a trecut atât de mult timp de când ma umplut, corpul meu a uitat arsura plăcută pe care o poate evoca prezenţa sa. „Dumnezeule", respir ca trupul meu îl iau înăuntru. „Sunt atât de strâns", îi spun eu, spunând-o până la faptul că a fost peste trei săptămâni de când suntem intimi.

„Nu, iubito", spune Colton, vesel dansând în ochii lui, în timp ce îşi linişte şoldurile, aşa că eu se poate regla. „Sunt atât de mare."

Râsul îmi umple mintea, dar nu-mi ajunge niciodată pe buze înainte să văd o fulgerare a zâmbetului său cocoşat şi apoi gura lui este din nou pe a mea. Dar de data asta ca sărutul lui susţine a mea, şoldurile încep să se mişte, mâinile încep să călăuzească, iar cocoşul începe să mă lovesc peste fiecare centimetru acordat în zidurile mele încărcate de nervi. El este complet controlul mişcărilor noastre, al mişcărilor noastre, al escaladării senzaţiilor noastre.

îmi ridic capul din poziţia înclinată de uşă şi iau vederea lui. Ochii lui sunt închişi, buzele uşor despărţite, părul şters de la mine mâinile şi muşchii umerilor se îndoaie în timp ce ne mişcă în mişcare ritmică.

Omul meu rupt este acum în modul dominant pur şi fiecare nerv din corpul meu ţipete de luat. Să fie făcut al lui. Pentru a fi cel cu care îşi dovedeşte virilitatea.

„Fuuuccckkk te simţi bine", îmi spune el în timp ce mă împinge în sus şi apoi se cufundă în mine în timp ce muşchii mi se strâng şi nervii sunt atenţi cu siguranţă au poftit.

„Colton", gâfâi, cu degetele înfipte în vârfurile umerilor lui în timp ce el mă conduce din ce în ce mai sus. Spirale de senzaţie - mici unde de şoc ale plăcerii pregătindu-mă pentru ca el să scuture pământul sub picioarele mele - şi căldura începe răspândit ca un foc de munte prin miezul meu. El se întoarce din nou în picioare ca pe coapsele mele strângeţi-l în jurul lui, unghiile mele scot linii, iar gura mea îl caută pe al lui cu un nevoie frenetică.

Mai durează doar câteva secunde înainte ca plăcuţele să intre într-un explozie de alb în abisul întunericului care m-a mistuit. Si eu sunt pierdut instantaneu într-o lume dincolo de conexiunea noastră. Suntem doar el şi eu - senzaţie copleşitoare şi respiraţia jefuită - în timp ce mă înec în căldura lichidă şi mă pierd la sentiment, numele lui o pantalon repetată de pe buzele mele.

în câteva momente, strigătul lui Colton străpunge coma mea provocată de plăcere în acelaşi timp, şoldurile lui convulsie sălbatic sub ale mele, găsindu-şi propria eliberare. Se mişcă de câteva ori în mine, încercând să atragă momentul, al lui respiraţia zdrenţuită şi pieptul strălucitor cu transpiraţia noastră combinată.

Corpul lui se lăsa cu al meu în timp ce îşi îngropă faţa în cotul gâtului meu. Braţele mele se înfăşoară în jurul lui din poziţia mea deasupra bazinului său şi se apasă de el usa. Absorb momentul - creşterea şi căderea rapidă a pieptului său, căldura respiraţia lui pe gâtul meu, parfumul inconfundabil al sexului - şi înţelegeţi fără îndoială că aş muta Raiul şi pământul pentru acest om fără o secundă gând.

Colton îşi reglează strângerea şoldurilor, iar eu cobor încet picioarele la pământ; deşi capul meu este încă figurativ în nori. El alunecă din mine şi totuşi legătura noastră nu se pierde pentru că mă strânge în braţe, piele la piele, ca şi cum el încă nu vrea să mă lase să plec.

Si sunt bine cu asta pentru că nu cred că voi putea vreodată să-l las să plece fie. '

„La dracu, am avut nevoie de asta", oftează el cu o uşoară chicotire şi tot ce-i pot oferi este un răspuns non-compromis, pentru că, sincer, încă mă călătoresc în sus.

Tăcem câteva clipe, pierduţi în clipă, bucurându-ne de senzaţie reconfortantă de a fi doar împreună.

„Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus", spune el, rupând tăcerea şi tremurând cu capul înainte şi înapoi înainte de a se retrage pentru a putea privi întrebările uită-te pe faţa mea.

"Iti spun?" Sunt derutat.

0 fantomă a unui zâmbet îşi gâdilă gura în timp ce aduce o mână în sus pentru a cupa lateralul de pe faţa mea, degetul mare perindu-se tot atât de încet peste buzele mele încă umflate de ale lui sărutări...„Ce ti-am spus înainte să mă ur.c în maşină ..." - . - Respiraţia'mea inhâlanta moare şi inima îmi sare, fasandu-se in gat din cuvintele de pe buze şi emoţia din ochi. Vreau să-l rog să spună pentru a-mi spune cuvintele, pentru că naiba da, ştiu ce a spus, dar vreau să aud că îşi aminteşte acele cuvinte şi încă simte sensul din spatele lor.

încerc să-mi controlez cârligul din respiraţie şi care se clatină în voce, dar trebuie cere. "Ce vrei să spui?" Sunt un mincinos oribil şi ştiu că poate vedea bine prin confuzia mea prefăcută.

Chicoteşte un râs liniştit şi se apleacă să-mi perie un sărut tandru pe buze şi apoi vârful nasului înainte de a mă lăsa în spate, astfel încât să poată privi în ochii mei. El îşi aruncă limba pentru a-şi uda buzele şi spune: „Te concurez, Ryles".

Inima mi se topeşte şi sufletul suspină auzindu-l repetând acele cuvinte pe care le am folosit ca lipici pentru a lega bucăţile rupte create de accident. Chiar dacă cuvintele îmi aduc linişte, pot auzi cum nervii îi scutură vocea, pot simţi anxietatea buza de jos pe care o îngrijorează între dinţi. Şi acum încep să ajung agitat. A spus cuvintele şi acum nu se simte la fel ca atunci? Eu să ştiţi că este un gând ridicol, având în vedere ce s-a întâmplat între noi momentele acum, dar singurul lucru pe care l-am aflat despre Colton este că el este orice altceva decât previzibil.

„Da", oftez, întâlnind temeritatea din ochii lui. „Aceste cuvinte ... eşti tu spunându-le acum pentru că ai recuperat memoria sau pentru că totuşi să le spui?" Acolo . L-am aşezat pe masă, i-am dat opţiunea de a spune că este primul şi nu cel din urmă - o ieşire în caz că nu mă mai concurează. în cazul în care accidentul a schimbat modul în care se simte şi acest lucru - noi, eu şi el - am revenit înapoi la un statut doar casual.

Colton îşi înclină capul şi mă studiază o clipă, ochii implorând, dar buzele nemişcat. Tăcerea se întinde în timp ce aştept răspunsul, în timp ce aştept să văd dacă o va face desparte-mă sau fii balsamul liniştitor pentru inima mea vindecătoare.

„Ry... nu ştii că nu uit niciodată un singur moment când concurez... pe sau în afara pistei?" Este nevoie de un moment pentru ca cuvintele să se înregistreze,

pentru cuvinte şi ce înseamnă să se scufunde. Că îşi aminteşte şi că tot simte acelaşi lucru cale. Şi lucrul amuzant este acum că ştiu - acum că toată această grijă poate dispărea departe şi putem merge mai departe - sunt îngheţat pe loc.

Suntem goi, sprijinindu-ne de o uşă pe care se află aproximativ o sută de reporteri cealaltă parte a omului pe care-l conduc tocmai mi-a spus că mă ia înapoi şi totuşi eu Nu pot face decât să mă uit la el în timp ce sufletul meu îşi dă seama de speranţa care îl umple şi îşi găseşte casa permanenta.

Colton se apleacă, aşa că gura lui este o şoaptă de la a mea, mâinile încadrându-mi faţa în timp ce se uită în adâncul sufletului meu. „Te concurez, Rylee", îmi spune el, confundându-mi tăcerea că nu-i înţeleg afirmaţia anterioară. El puţin realizează că sunt atât de îndrăgostit de el, chiar aici, chiar acum - corp
gol şi cu inima dezgolită - că mi-a fost jefuit capacitatea de a vorbi. Deci, în schimb eu acceptă peria buzelor sale peste ale mele într-un sărut moale şi reverent înainte de el îşi sprijină fruntea de a mea. „Nu ştii?" el intreaba. „Eşti al meu nenorocit de steag cu carouri."

îi simt buzele curbându-se într-un zâmbet în timp ce se perie de ale mele, şi le las râsul care bule în sus cad liber. Se simte atât de bine să ai brusc acel spin îndepărtat de partea mea.

Să cunosc omul pe care îl iubesc, mă iubeşte în schimb.

Să ştiu că mi-a prins inima care cade liber.

Mâinile lui Colton încep coborârea înapoi pe linia coloanei vertebrale - tremurul de mâna dreaptă a lui atât de uşoară acum abia o observ - şi apoi mă întorc în timp ce îl simt începe să mă întăresc din nou împotriva burţii mele inferioare.

„Presupun că ai fost eliminat din document?" întreb, deja corpul meu sătul bătând cu dorinţă nou-descoperită.

„Da, da, dar după ziua mea", spune el, sărutându-mi fruntea şi trăgându-mă înapoi în confortul braţelor lui, „n-a contat nenorocit dacă am primit bine sau nu, luam ceea ce era al meu."

„Care a fost al tău, nu?" îl tachinez în ciuda cuvintelor care îmi încălzesc inima.

"Da."

Şi apoi cuvintele pe care le-a spus înainte să se înregistreze şi să mă retragă căutaţi un răspuns. „Ce s-a întâmplat cu ziua ta?"

Văd ceva ce îi tulbure ochii momentan înainte să-l împingă. „Nu îţi face griji pentru mine", spune el şi sunt imediat îngrijorat.

„Ce s-a mai întâmplat, Colton? A'fost ceva ce ţi-ai amintit... ceva care-"

„Nu", spune el, liniştindu-mă cu o apăsare a buzelor pe a mea. "Eu doar mi-am amintit ce era important. Unele goluri sunt încă acolo." A fost vreodată stăpânul deviaţie, continuă el, „Se pare că te-am neglijat până târziu".

Deci, orice arfi să-l bage, nu vrea să vorbească. Bine ... ei bine, apoi după ultimele douăzeci de minute, cu siguranţă îi voi da fără a cere spaţiu şi nu împinge. „Mă neglijezi?"

„Da, nu te tratez corect", spune el în timp ce-mi trânteşte fundul; înţeapă-l frunzele nu au nimic pe undele de şoc care se preling prin hipersensibil carne între coapsele mele. „Ai avut grijă de mine - de toţi ceilalţi, dar ca de obicei - şi nu m-am îngrijit în mod corespunzător de tine".

„Cred că pur şi simplu ai avut grijă de mine ... şi destul de corect", îl tachinez, mişcându-mi trupul gol împotriva lui şi câştigând zumzetul care vine adânc în gât. „Dacă se consideră că nu ai grijă de mine - neglijează
eu - Ace, atunci te rog ... "îmi smulg pielea de pe partea inferioară a maxilarului său„... neglijare
eu încă ceva."

„Doamne, femeie, testezi reţinerea unui bărbat", geme el în timp ce-i aleargă mâinile pe coloana vertebrală şi încleştându-mă împreună cu partea inferioară a spatelui. „Dar asta a fost doar un secundară minoră către ..."

„Minor nu este aşa cum aş numi-o", glumesc ridicând ochii şi altul mişcarea şoldurilor mele care îl face să râdă tare. „0 să iau una dintre a ta evită în orice zi."

„Pariază-ţi fundul că vei face", îl tachină el cu o strângere rapidă de şolduri, „dar ca şi mine spunea că este timpul să te tratez mai degrabă decât într-un spital grosolan mâncarea şi ţinându-mă ocupat în timp ce stau în pat." Când tocmai îmi arunc o sugestie sprânceană la partea de ocupare din pat, el doar clatină din cap la mine şi eu rânjesc eu dragostea îi luminează faţa. Se apleacă şi mă sărută încet, murmurând următorul său cuvinte împotriva propriilor mele buze. Vei avea destul timp să mă ocupi pat mai târziu pentru că chiar acum - în seara asta - te duc la un premier de film."

Cuvintele sale mă surprind complet. „Ce-ce?" Mă uit la el cu incredulitatea de pe faţă şi buzele mele s-au despărţit de şoc. El doar mă rânjeşte cu o pisică aspectul ăla-a mâncat-canarul pentru că m-a surprins.

Un mic fior de emoţie trage prin mine la gândul de a experimenta ceva nou cu Colton - realizarea de noi amintiri - dar în acelaşi timp asta înseamnă că va trebui să-l împărtăşesc cu ei. Paparazzi care stau în faţa porţii şi vor fi fără îndoială la eveniment cu întrebările lor intruzive şi în faţa ta
camere. Şi înseamnă, de asemenea, că trebuie să ieşim în afara acestei lumi, departe de a noastră mic tărâm confortabil în care putem face dragoste dulce şi leneşă oricând şi oriunde noi vrem.

Ştiu pe care o prefer.

Comentariul său sarcastic adresat lui Becks cu câteva zile mai devreme alege acum să lovească urechile mele şi apucă-te. Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să le pot filtra. „M-am gândit că odată ce ai reuşit, nu avea să se întâmple nimic între tine şi eu, dar o schimbare de foi pentru o lungă perioadă de timp." îi repet propriile cuvinte către el.

Ochii lui Colton se întunecă instantaneu de poftă şi scânteie de răutate ca gura lui răsuciri, mintea îşi dă seama ce opţiune ar prefera. „Ei bine", spune el cu un râde, „De fapt am spus asta". îmi urmăreşte leneş un deget pe obrazul meu, până la al meu decolteul şi apoi în jos între sânii mei. Nu mă pot abţine de respiraţia pe care o aspir, pietricele sfârcurilor mele sau umflarea inimii mele. „Şi mă cunoşti, Ryles, întotdeauna un bărbat de cuvânt al meu ... deci cum te voi păstra exact gol cu excepţia unei foi şi în acelaşi timp participă la un premier pe care îl am deja angajat? Hmm ... decizii", şopteşte el în timp ce se apleacă şi urmăreşte curba gâtului meu cu vârful limbii sale. "Ce ar trebui sa facem?"

Deschid gura pentru a răspunde, dar tot ce pot face este să încerc să respir când dinţii lui trage jucăuş pe lobul urechii mele. „Cred că lumea este pe cale să afle cât de al naibii de sexy arăţi înfăşurat într-o foaie."

Ochii mei se deschid pentru a-l întâlni pe ai lui, în timp ce şocul îmi dă libidoul cu o crestătură, într-o secundă, Colton şi rânjetul său diabolic mi-au ridicat şinele gol şi m-a aşezat peste umărul lui.

"Nu!" Urlu când începe spre scări. "Pune-ma jos!"

„Mass-media va avea o zi de teren cu aceasta", îl batjocoreşte în timp ce-l înghesuiesc cur, dar continuă. „Ei bine, o modalitate de a o privi, nu vă va dura mult să aleg ce să îmbrac".

„Ţi-ai pierdut marmura!" Strig, comentariul meu câştigându-mi o nouă bătaie de cap pe fundul meu gol cocoţat atât de perfect pe umărul lui.

„Pierderea mea este câştigul tău, dragă!" Râde în timp ce urcă pe ultima treaptă scările.

„Câştigă, fundul meu!" Mormăiesc sub respiraţie, iar el râde din nou.

„Oh, cu adevărat", spune el, înclinând capul în lateral şi punând un sărut cast şoldul meu lângă faţa lui. „Nu ştiam că îţi place să joci aşa, dar sunt sigur am putea explora acel bulevard când va fi momentul potrivit".

Gura mi se deschide şi scot un râs nervos în timp ce Colton se opreşte şi îmi alunecă încet corpul pe fiecare centimetru ferm al lui până când picioarele mele ating podeaua. Strălucirea impish din ochiul meu mă face să mă întreb dacă nu este altceva Colton ar putea fi în care nu mi-a trecut niciodată prin cap. Sunt atât de pierdut în mine gânduri de moment şi calculul liniştit din ochii lui că îmi lipseşte faptul că este aşează-mă pe terasa privată a doua.

Şi când îmi dau seama - când îmi observ împrejurimile - sunt şocat o dată din nou ... dar această surpriză îmi topeşte inima.

„Oh, Colton!" Cuvintele îmi cad din gură pe măsură ce iau toate pregătiri în jurul meu. Un ecran portabil de film a fost configurat la capătul îndepărtat a terasei şi şezlongurile au fost amenajate în scaune în stil teatru, drapat în mai multe straturi, altele decât foi. Un zâmbet se întinde pe faţa mea iar căldura îmi pătrunde sufletul în timp ce iau micile atingeri, lucruri mici care lasă ştiu că îi pasă: un bol cu săruturile lui Hershey, o sticlă de vin, pâlnii de bumbac bomboane, lumânări aprinse stropite peste tot şi nori de perne pentru a se întinde pe.

Nu pot ajuta lacrimile atât de bine în ochii mei şi nici nu-mi pasă când se strecoară şi alunecă tăcut pe obrazul meu. Gândirea care a intrat în toate care stă frumos în faţa mea mă lasă pierdut de cuvinte. Mă întorc la înfruntă-l şi doar clatină din cap la ceea ce văd ... pentru că dacă e în spatele meu îmi jefuieşte cuvintele, frumuseţea din interiorul şi din exteriorul omului dinaintea mea îmi fură inima. Rămâne acolo gol - nebărbierit, cu părul muşcat şi, fără a fi bărbierit patch-uri, în nevoie disperată de o tunsoare, şi o privire în ochi care întăreşte cuvinte pe care mi le-a spus jos.

„Mulţumesc", îi spun cu o respiraţie frântă. „Acesta este cel mai dulce lucru ..." Vocea mea se îndepărtează în timp ce face un pas spre mine şi îşi ridică mâinile în cupă obrajii şi îmi înclin capul în sus, astfel încât să-i pot întâlni ochii. „Cel mai bun tip de noapte afară. Un film cu Asul şi cearşafurile mele ... nimic între noi decât cearşafuri."

Zâmbeşte acel zâmbet timid care mă desfacă şi se apleacă pentru o şoaptă de sărut *înainte de a trage înapoi. - Exact aşa, Ry. Nimic între noi în afară de foi.* Nimic nu mai există între noi decât un set de foi."

Cuvintele sale mă clatină, mă mişcă, mă completează şi tot ce pot face este să păşesc înainte şi apasă-mi buzele pe ale lui - simţi-i inima împotriva mea, zgâria lui *maxilar nebărbierit pe bărbia mea, vezi dragostea din ochii lui - si spune: „Nimic altceva decât* foi.

"'apter £t^ntee?t

Căldura soarelui de dimineaţă îmi încălzeşte pielea, urmărit de lovitura rece a briza oceanului. Stereo-ul pe care am uitat să-l oprim aseară îl joacă pe Matt Vocea lui Nathanson abia dacă se auzea deasupra zgomotului surf. Mă cufund înăuntru mai aproape de Colton, aşa că mulţumit de întorsătura neaşteptată pe care viaţa noastră a luat-o când ne-am prăbuşit mai mult sau mai puţin unul pe altul că jur că-mi doare inima din enormitatea tuturor. Cu a doua şansă ni s-a dat amândoi - că suntem amândoi acceptând încet - că acum un an nu ne-am fi putut imagina niciodată.

îmi strâng ochii, recunoscător pentru spalierul de deasupra care blochează soarele unde am adormit aseară pe patul şezlongurilor. Nici măcar nu mă deranjez pentru a suprima suspinul unei femei mai mult decât mulţumite, în timp ce îmi amintesc că am făcut lent, dragoste dulce pentru el sub o pătură de stele şi într-un pat făcut din posibilităţi.

îmi amintesc că m-am ridicat deasupra lui, m-am cufundat în el şi l-am privit pe cel nepăzit emoţia îi curge prin ochi. Cum este moale şi lent cu Colton la fel suflarea minţii ca cea tare şi rapidă. Cum un bărbat obişnuia să nu arate nicio emoţie ... obişnuit să-şi păzească inima cu orice preţ - se deschide încet, mişcând fiecare cărămidă unul câte unul, permiţând cheii să se întoarcă în broască.

Zâmbesc încet când ridic capul şi mă uit la toate amintirile de aseară. Cât de dulce a fost gestul unui bărbat care jură că nu subscrie la noţiune de romantism, când tot ce ne înconjoară ţipă exact invers. Ce
omul apelează în favoarea tatălui său pentru a obţine o copie a lui ne-eliberat-încă, dar în curând-
pentru a fi un blockbuster, astfel încât să poată avea o întâlnire neîntreruptă cu al său
iubita? Şi chiar dacă am aflat că are ajutorul lui Quinlan, totul a fost
ideea lui... micile atingeri ici şi colo, pentru că lucrurile mici sunt cele care înseamnă mult mai mult pentru mine decât cele extravagante.

îmi ridic capul de unde se sprijină pe pieptul lui şi îl privesc dormind, lasă dragostea mea pentru el încălzeşte părţile din mine briza s-a răcit. "Pot să te simt urmărindu-mă ", spune el brusc cu o buclă a buzelor, chiar dacă ochii rămâne închis.

„Mmm-hmm". Nu mă pot abţine să zâmbesc.

„A cui idee a fost să dormi aici? Este al naibii de strălucitor." Se schimbă, ochii încă închis, dar aduce braţul care se odihneşte în spatele capului în jos pentru a mă trage mai aproape către el.

„Cred că cuvintele au fost:,, Păsărică ta voodoo şi-a lucrat magia şi a mea furată. Nu am energie să mă mişc", repet, fără să ascund privirea plină de satisfacţie faţa mea sau mândria vocii mele.

„Nu, cu siguranţă nu sunt cuvintele mele", spune el înainte de a deschide un ochi şi uitându-mă la mine, acel zâmbet salaciu pe care-l iubesc s-a afişat cu mândrie. "Am magie în pică, iubito, trebuie să fi fost un alt tip pe care vodoul tău l-a aspirat viaţa din."

Mă lupt cu dorinţa de a râde, pentru că vocea aceea de dimineaţă gravă şi acelea ochii adormiţi sunt combinaţia perfectă de sexy, ceea ce îl face extrem de greu fingi nonşalanţă. "Da, ai dreptate. Amintiţi-vă, nu fac băieţi răi precum tu." Ridic din umeri. „A fost tipul acela cu bărbierit curat pe care îl văd pe lateral. Cel care îmi dă ceea ce nu poţi", mă batjocoresc când ridic cearşaful odihnindu-ne peste şolduri

şi arunc o privire sub el, ochii mei rătăcesc cu lăcomie peste dimineaţa lui impresionantă. Ale mele muşchii, uşor răniţi de noaptea trecută, se strâng imediat după bun venit anticiparea a mai multor viitoare. închid ochii pentru a ascunde dorinţa. Sunt sigur că norii le şi face un gemut mulţumit.

„Vezi ceva care îţi place? Ceva pe care nu ţi-l poate oferi? " îmi place jucăuşul ton în voce.

Mă asigur că vocea mea este uniformă atunci când vorbesc, pentru că toate aceste bâlbâieli preludiu mă face să poftesc ce se află sub vârful degetelor.

"Nu vă faceţi griji." Forţ cuvintele în timp ce ridic privirea de sub gene să-şi găsească ochii dansând cu umor. „Această femeie este mai mult decât mulţumită. Nu trebuie să-ţi experimentezi magia atunci când acel om îşi poate duce bastonul în jos homestretch ca şi cum nu ai crede."

într-o bătaie de inimă, Colton m-a răsturnat pe spate şi a planat peste mine, greutatea sprijinindu-se pe un cot, iar cealaltă mână a lui închegându-mi încheieturile deasupra mea cap. Faţa lui este la câţiva centimetri de a mea, zâmbetul închis la loc şi sprâncenele ridicate
nenorocită", **a** spus el
trebuie doar să îmi îndeplinesc nenorocitul de timp."

încep să scot un râs, dar se termină într-un gem plăcut în timp ce se scufundă corpul meu dispus. Nu sunt complet pregătit pentru intrarea lui şi, deşi aşa ar fi în mod normal rănit, nu. în schimb, adaugă cantitatea perfectă de frecare pentru a se trezi fiecare nerv posibil, inclusiv orice i-ar fi scăpat aseară.

„Iisuse dracului drăguţ, te simţi ca o femeie din Rai", murmură el în mine urechea în timp ce şoldurile se scot şi alunecă înapoi înainte, cu o mână încă fixându-mi-o mâinile deasupra mea. într-o acţiune ciudat de intimă, îşi coboară faţa şi o odihneşte doar sub curba gâtului meu, de fiecare dată când se retrage şi se scufundă din nou în mine, zgârietura miriştilor lui şi căldura respiraţiei sale îmi tachină pielea. Şi poate din cauza faptului că faţa lui este aşezată atât de strâns de urechea mea sau doar atât suntem atât de acordaţi unul cu celălalt, dar există ceva despre sunete
el face ca acestea să fie o astfel de pornire. Mormăiturile se transformă în suspine gemătoare, audibile
satisfacţie.

încerc să-mi mişc braţele, dar strânsoarea lui mă ţine nemişcată. „Colton", gâfâi ca al meu corpul începe să se accelereze, căldura se răspândeşte, dorinţa se învârte atât de strâns încât aştept pentru ca acesta să izbucnească liber. „Lasă-mă să te ating."

„Hmm?" murmură el, vibraţia gurii sale împotriva gâtului meu rostogolindu-se prin mine. Se mişcă din nou, măcinându-şi şoldurile într-o mişcare circulară, lovind cocoşul nervii ascunşi, înainte să se retragă şi să se ungă în sus, astfel încât să se frece de clitorisul meu adăugând o fricţiune plăcută care mă face să uit toate gândurile despre nevoie mâinile mele să fie eliberate. Chicoteşte, ştiind exact ce tocmai a făcut. „Te simţi bine?"

„Doamne da!" Gemu în timp ce el o face din nou, coapsele mele începând să se încordeze şi ale mele pielea devenind îmbujorată pe măsură ce valul de maree al senzaţiilor creşte în pregătirea pentru asalt final asupra corpului meu.

„Ştiu că sunt bine, iubito, dar s-ar putea ca Dumnezeu să devină puţin gelos dacă începi comparându-ne."

Tonul jucăuş, dragostea leneşă, pentru că asta ne face dragoste ... s-ar putea să o numească cursă, dar asta ... cuvinte murmurate, acceptare totală, completă cunoaşterea corpului celuilalt, confort - cel mai sigur îmi arată el cum mă iubeşte.

Nu pot să nu râd fără griji care-mi cade din gură mai mult decât pot ajută arcul spatelui meu şi înclinarea şoldurilor pe următoarea sa lovire în a lui ritm lent, abil. „Ei bine ... fii pregătit să devii gelos la rândul tău", mă batjocoresc, făcându-l să-şi ridice capul din poziţia lui pe gâtul meu şi să-l răzuiască pe al lui mustăţi în mod intenţionat peste sfârcul meu gol, provocând o nevoie neîngrădită de linie principală direct la locul în care manipulează atât de expert între coapsele mele. El îl ridică pe al său sprâncenele spre mine, amuzat, încercând să-mi dau seama ce anume vreau să spun ca al lui soldurile se rotesc din nou în mine şi sunt pierdut.

Pentru moment.

Către el.

Spre orgasmul îmi rupe singur corpul şi mă îneacă senzaţiile ei copleşitoare.

La, „Doamne, doamne, doamne!" care-mi cade de pe buze ca un val după valul creşte prin mine.

Şi eu cedez la ceaţa dorinţei mele, dar îl aud chicotind când el realizează tocmai de ce am crezut că ar putea fi gelos. Corpul meu încă pulsează în jur el, încă venind, când se apleacă în urechea mea, râsul de dimineaţă adăugând un gâdilă

moale la senzaţiile violente care reverberează prin mine. "Ai putea fi strigându-i numele acum, dragă, dar într-un minut o să-ţi mulţumeşti eu ", spune el în timp ce îmi sfâşie umărul cu dinţii înainte ca mâinile mele să fie eliberate
iar căldura trupului său o părăseşte pe a mea.

Sunt atât de pierdut în a mă ridica la punctul culminant, încât căldura gurii sale asupra mea carnea deja sensibilă mă face să-i strig numele, mâinile cu pumnul în păr capul lui poziţionat între picioarele mele, limba alunecând de-a lungul lungimii mele cusătură. „Colton!" Plâng în timp ce limba lui mă linge, scoţând intensitatea orgasmul meu, prelungind căderea liberă a extazului. „Colton!" Repet din nou, începând strânge-mi şoldurile de gura lui, pe măsură ce plăcerea devine aproape prea mare urs.

Îşi linge din nou limba înapoi şi de data aceasta continuă, trasând o linie de sărutări cu gura deschisă si îmi linge burta, pieptul si gâtul până la gură când limba lui se împinge într^e buzele mele, pot gusta propria mea excitare. Gura lui pe al meu îmi absoarbe geamătul gâfâit când intră din nou în mine şi începe să îşi urmăreşte propriul orgasm.

Când se retrage din gura mea şi se aşază înapoi pe genunchi, ţinându-mă picioarele despărţite în timp ce începe să se mişte înăuntrul meu, el îmi acordă acel fulger rânjind eu nu poate rezista niciodată. „Ţi-am spus, pe numele meu îl vei chema până la urmă."

Încep să spun ceva, dar el mă apucă de şolduri şi se întoarce înapoi şi se bagă înăuntru pe mine. începutul unui ritm pedepsitor care îmi face mâinile să apuce cearşafurile şi numele lui devine o pantalon pe buzele mele în timp ce ne duce împreună la margine.

„Ce şi-ar fi dorit Becks?" îl întreb pe Colton în timp ce intru în biroul lui şi mă înclin pe spate pe birou pentru a-l înfrunta. Dacă n-ar fi poziţionarea mea, aş fi făcut-o a ratat incertitudinea care-i pâlpâia prin ochi înainte să facă grimase.

„Este una rea?" îmi cer durerea de cap pe care o pot spune că încearcă să se ascundă.

„Nu, nu prea rău. Devin din ce în ce mai puţini", spune el tăcând în timp ce desfacă agrafa din mână cu o concentrare acerbă.

„Becks?" îndemn, simţind că ceva nu este în regulă.

„Uh, m-a întrebat dacă vreau să rezerv ceva timp la pistă de când au rezervat cu mult înainte. Pentru a mă asigura că am ceva timp dacă vreau." El îl împiedică pe al său ochii şi se concentrează asupra agrafei pe care o desfăşoară cu degetele. „El crede că eu ar trebui să se întoarcă în maşină."

La naiba cu Beckett!

Vreau să ţip în partea de sus a plămânilor, dar mă mulţumesc să-l pedepsesc în tăcere. Bine. Mi-am scos furia neîntemeiată asupra lui pentru că a făcut ceea ce sunt de acord că este corect, dar tot nu înseamnă că îmi place ... deloc. M-aş simţi mult mai bine dacă aş face asta
Am avut şi un sac de box deoarece sunt încă îngrozit de gândul potrivit pentru Colton sus şi la volan, dar întrebarea este, este Colton?

„Ce părere ai despre asta? Sunteţi gata?"

Oftează şi se apleacă pe spate în scaun, dându-şi degetele în spatele capului şi privind în sus spre tavan. „Nu", spune el în cele din urmă, scoţând cuvântul, oprindu-se pentru timp pentru explicaţia sa. „Ieri eu..." se opreşte din gânduri şi se scutură capul lui. "Nu contează ... Mâna mea este încă prea drăguţă pentru a apuca roata", a spus el spune. Şi ştiu că este o minciună de rahat, deoarece nu a avut nicio problemă să mă ţină aşa ar putea să-şi facă drum cu mine în faţa uşii de la intrare ieri, dar ştiu că spun
cu voce tare ar fi asemănător cu lovirea cu piciorul unui om când acesta este jos; nu numai că aş face eu Ştiu că este speriat, dar aş dovedi şi că minte.

Dar explicaţia sa avortată pe care nu a completat-o, amestecată cu comentariul său ieri, pentru că a fost o zi grea, ciocniţi-vă împreună nu atât de subtil în mintea mea. Eu mişcă-te fără să întrebi şi stai peste poala lui şi cuibăreşte-te în el. El suflă a respira resemnat înainte de a-şi dezlega degetele şi de a închide braţele în jurul meu.

"Ce s-a intamplat ieri?" întreb după un moment. îi simt corpul întrerupându-se momentan, şi-i sărut pieptul gol sub buze ca un semn tăcut de sprijin.

„Am urmărit reluarea".

Nu trebuie să spună nimic mai departe. Ştiu perfect ce reluare se referă la el pentru că încă nu mă pot aduce să mă uit la el. „Şi cum ai făcut-o descurcă-te?"

Corpul său vibrează cu o energie neclintită şi când începe să se schimbe sub mine, pot spune că trebuie să elibereze o parte din ea. Mă îndepărtez de poala lui şi

când se ridică şi se îndreaptă spre fereastră, mă afund înapoi în piele, încă cald din corpul lui.

Colton îşi dă o mână prin păr, tensiune evidentă în muşchii goi ai cu spatele în timp ce priveşte pe fereastră spre plaja de dedesubt. El forţează un a rade. „Păi, dacă chemi un bărbat adult care se târăşte pe podea gol în timp ce se usucă de la nenorocitul atac de panică după fiecare senzaţia ciracului de prăbuşire îl loveşte ca un pumn de fraier", spune el, cu voce groasă cu sarcasm, „atunci rahat, dacă se ia în considerare gestionarea ei? Atunci dracu da ... aş face-o să spun că am primit acel test nenorocit." El îşi dă peste umeri şi iese din birou fără o privire înapoi. Expir respiraţia pe care o ţin când aud uşa de la terasă se deschide şi se închide după el.

Am lăsat să treacă ceva timp, pierdut în gânduri, cu inima durându-mă pentru a lui Colton luptă evidentă între curse care au nevoie si frică, si mă ridic să merg să găsesc l.

Ies pe terasă şi aud stropi de apă înainte să-i văd lungul, siluetă slabă feliată prin vârful apei cu o fluiditate graţioasă. El acoperă
distanţa de piscină rapid, ajunge la final şi face un fel de
flip subacvatic şi reapare la suprafaţă înainte de a merge în sens invers.

Stau cu picioarele încrucişate pe marginea piscinei şi îi admir atletismul natural - ondularea muşchilor, controlul său complet asupra corpului său - şi mă întreb dacă acest lucru atracţia absolută pe care o am pentru el are limitări.

După un pic, îşi face virajul subacvatic la marginea cea mai îndepărtată de mine şi în loc să-şi înceapă imediat lovitura, se răstoarnă pe spate şi pluteşte, elanul său îl determină să se îndrepte spre locul în care stau eu. Arată aşa acum liniştit, în ciuda pieptului său care se extinde din efortul său şi aş vrea să pot vezi mai des acest tip de seninătate în trăsăturile sale.

Trunchiul său se ridică din apă în timp ce îşi coboară picioarele până la fund şi frecă cu mâinile peste faţă. Când îi îndepărtează, îşi ridică privirea, uimit să mă vadă stând acolo privindu-l şi cel mai uluitor zâmbet se răspândeşte peste el buze. îşi ridică nasul în sus, amintindu-mi cum ar arăta puţin băiat şi orice preocupare a mea faţă de starea lui de spirit dispare.

Se îndreaptă spre locul unde stau eu, cu ochii închişi asupra mea. - îmi pare rău, Ryles. El clătină din cap cu un oftat. „Mi-e greu să recunosc că mi-e teamă să mă întorc maşina."

Recunoaşterea lui mă şochează la naiba. Mă întind şi îi trec un deget mare pe al lui obraz, niciodată mai îndrăgostit de el decât acum. "Este în regulă, sunt speriat de asemenea."

îmi întinde şoldurile şi mă trage mai aproape de el ca să mă poată săruta. 0 perie de buze şi mirosul de apă clorurată pe pielea lui este tot ce am nevoie simţi-te din nou bine cu el. începe să spună ceva şi apoi se opreşte. "Ce?" Eu întreabă încet.

îşi curăţă gâtul, îşi linge buzele şi îşi îndreaptă ochii spre plaja de dincolo. „Când mă voi întoarce în maşină ... o să fii acolo?"

"Desigur!" Cuvintele mi-au ieşit din gură şi braţele sunt înfăşurate în jurul corpului umed instantaneu, un accent fizic pe cuvintele mele. îi simt pieptul tresări şi auzi cârligul din respiraţie în timp ce mă strânge mai tare. îmi aduc
degetele în sus şi îi tachină părul cu unghiile mele, pe măsură ce faţa lui rămâne înfundată sub a mea gât.

Te iubesc. Cuvintele sunt în capul meu şi trebuie să le opresc să vină din gura mea pentru că intensitatea a ceea ce simt pentru el este de nedescris. Iubire necondiţionata.

Sunetul îndepărtat al soneriei care suna din interiorul casei ne are trăgându-se înapoi unul de altul. îl privesc confuz. „Este probabil unul dintre băieţi de securitate ", spune el în timp ce mă ridic şi înoată spre trepte.

„îl voi lua", îi spun în timp ce intru în casă, trăgându-mi cămaşa acum udă din corpul meu, bucuros că am optat pentru bluza roşie în locul celei albe.

Mâna mea întoarce butonul, trăgând de placa de lemn, când aud Vocea lui Colton din afară mi-a spus să „Aşteptaţi!" dar e prea târziu. Uşile deschizându-mă şi fără să ştiu, unul dintre cele mai grave coşmaruri ale mele este în picioare vizavi de mine.

Tot ce pot face este să-mi las umerii la vedere. Picioare lungi, păr blond şi un un zâmbet condescendent este tot ce prind înainte ca ea să înceapă să treacă pe lângă mine şi apoi se opreşte, înclinându-şi capul peste umăr pentru a se uita înapoi la mine. „Poţi să alergi acum, fetiţă. Timpul de joc s-a încheiat, deoarece Colton nu mai are nevoie de tine. El este pe mâini bune acum. Mama este aici."

Fălcile mi se deschid, îndrăzneala ei mă face fără cuvinte. înainte să pot găsi cuvintele mele, ea răsuflă în casă ca şi cum ar deţine locul, lăsându-mă în trezirea parfumului ei copleşitor.

- Colton? îi strig în acelaşi timp în care intră în foaier, prosop foloseşte să-şi usuce picăturile de păr la pământ.

Mai multe emoţii îi pâlpâie prin ochi, cea mai răspândită fiind supărare, dar faţa lui nu arată absolut nimic.

Şi cu Colton, când faţa lui este atât de rece şi lipsită de emoţie, înseamnă o furtună se apropie chiar dedesubt.

- Ce dracu 'faci aici, Tawny? Gheaţa din vocea lui mă opreşte urmele mele, dar nici măcar nu o uimeşte.

„Colt, iubito", spune ea complet neafectată de muşcătura din cuvintele sale. "Noi trebuie să vorbim. Ştiu că a trecut ceva timp şi..."

„Nu sunt în starea de spirit pentru ticăloşia ta melodramatică, aşa că taie porcarea". Colton face un pas mai departe în cameră. - Ştii că nu eşti binevenit aici, Tawny. Dacă te-aş fi vrut aici înainte, te-aş fi invitat şi eu."

Mă întorc înapoi la veninul care îi doboară vocea, dar, în acelaşi timp, sunt supărat

.Supărată că tocmai a intrat în vals aici - o casă unde sunt singura femeie pe care o are adusă vreodată - de parcă ar merita să fie aici.

„Testy, testy", îl certă ea jucăuşă, neobosită de dezinteresul său complet. „Eu a fost atât de îngrijorat de tine şi de modul în care te descurci şi dacă ai primit-o amintirea înapoi, încă ..."

„Nu-mi dau seama de grija ta! Ai două secunde, start vorbind sau îţi arunc fundul". Colton mai face un pas spre ea şi eu îi poate vedea maxilarul sfărâmător şi desconsiderarea sa totală şi dureroasă faţă de ea.

„Doar pentru că eşti supărat, recuperarea ta merge atât de lent - încât nu poţi amintiţi-vă lucruri importante - nu înseamnă că veţi putea să mi le scoateţi". Tawny scoate un râs condescendent şi se întoarce uşor pentru a mă privi cu *neîncredere în ochii ei de parcă ar spune „Chiar? Te-a ales peste mine?"*
înainte ca ea să spună: „Sunt sigur că acest lucru este amuzant pentru că eşti doamna lui de îngrijire şi tot, păpuşă, dar nu mai eşti nevoie de tine."

Sunt de pe perete într-o clipă, o minge de furie zburând asupra ei, dar Colton bate eu la pumn. Furia emană din el în valuri palpabile în timp ce el o prinde bicep. "Timpul de plecare!" mârâie în timp ce începe să o îndrepte spre uşă. „Nu vii în casa mea şi lipsă de respect, Ry ..."

"Sunt însărcinată."

Cuvintele care plutesc din gura ei mor în tăcerea bruscă a camerei, şi totuşi îi văd vibraţi în interiorul lui Colton. Corpul lui se opreşte, degetele se flexează braţul ei şi dinţii îi macină. Este nevoie de o bătaie pentru a-şi prinde din nou pasul, trăgând ea spre uşa din faţă.

"Bravo ţie. Felicitări." Muşcă, sarcasmul scurgându-i din cuvinte, „îmi pare bine să te cunosc." El începe să deschidă uşa din faţă în timp ce ea îşi smulge braţul liber.

" Este al tau ."

Mâna lui Colton rămâne pe clanţa uşii în timp ce inima mea se răsuceşte la cuvintele care vin de pe buzele ei. Mă uit la desfăşurarea acestui lucru - totul chiar în faţa ochilor mei - dar eu simţi-te ca un străin complet, la o sută de mile distanţă. îi privesc capul coborând între umeri pentru o bătaie, observă că mâinile îi încleştă cu pumnii în lateral, vezi furia furiei din ochii lui în timp ce se întoarce mereu atât de încet. Ochii i se năpustesc şi ţine-o pe a mea pentru o bătaie, iar ceea ce văd îmi scoate vântul. Nu este furie cu care strălucesc - nu - este scuze dantelate de neîncredere pe care le oferă
pe mine. Scuzele care îmi spun în profunzime că se teme de cuvintele ei sunt adevărate. Picături de plumb în stomacul meu pe măsură ce masca pe care a lăsat-o să alunece este reaplicată şi se întoarce pentru a-i îndruma mânie faţă de Tawny.

„Şi amândoi ştim că nu este posibil, Tawny." Face un pas înainte şi văd fiecare uncie de reţinere pe care o are - cum încearcă atât de mult să nu ridică-o şi aruncă-o fizic afară. Ochii lui se aruncă de pe faţa ei spre ea stomac şi apoi faceţi o copie de rezervă din nou.

"Ce?" gâfâie ea, şocul lăsat de durere în voce. - Nu tine minte?" Ţine o mână la gură, cu lacrimi care-i curg în ochi. „Colton tu şi cu mine ... noaptea petrecerii de naştere a lui Davis ... nu vă amintiţi asta?"

Stomacul meu se strânge pentru că, dacă aş crede că ar putea acţiona - joacă rolul parte pentru a-l recupera înapoi - tocmai a furat spectacolul cu privirea rănită pe faţă şi disperare în vocea ei.

0 Doamne. 0 Doamne. Este singurul meu gând coerent, deoarece întregul meu corpul tremură cu fiecare emoţie posibilă imaginabilă.

„Nu", spune Colton, clătinând din cap înainte şi înapoi şi cu privire la faţa lui - cel care spune că dacă nu repetă mereu acest lucru va fi doar un coşmar - mă omoară. Lacrimi în părţi adânci în mine deschizându-mă, pregătindu-mă pentru atacul rănilor care vor veni.

„Este singura posibilitate", spune ea încet, punându-şi mâna peste ea secţiune mijlocie în care pot vedea uşoara umflătură acum că cămaşa ei este netezită. „Am cinci luni, iubito."

Trebuie să lupt cu bila care mi se ridică în gât pe măsură ce credinţa mea se clatină, trebuie să forţează-mă să respir. A se concentra. Să realizez că nu e vorba despre mine. Asta este despre cel mai rău coşmar al lui Colton care se împlineşte în urma unei nopţi cu adevărat magice intre noi. Dar este greu să nu.

Tot ce mă pot concentra mintea mea sunt date - zile trecute - în timp ce cuvintele ei le scufundă ghearele in mine. Cinci luni, cinci luni, cinci luni, repet mereu pentru că timpul este mult mai uşor de concentrat decât lumea care tocmai a fost mutată dedesubt g'ft^^^hW^ îmi dau seama că este

îmi spun că minte. Că încearcă să-şi înfige cârligele în Colton ... prinde premiul pe care şi-l doreşte mai mult decât orice - trăgând de cârdul Sunt însărcinată. Cel mai vechi din carte. Dar dovezile sunt acolo în burta ei umflată şi în Privirea îngrozită pe chipul lui Colton spune că este o posibilitate - că ajunge la adâncime în bolta închisă a amintirilor şi încercând să o găsească pe cea pe care ea îi spune despre. Frica îi pâlpâie pe faţă, se încorporează în acei ochi ai săi care toate refuz brusc să mă privească.

Şi oricât aş vrea, nu mă pot uita în altă parte. Este ca şi cum aş păstra uitându-se la el, o să se uite la mine şi îmi va oferi acel zâmbet pe care mi l-a dat acum câteva momente în piscină şi ea va dispărea.

Dar nu vine niciodată.

El stă în mijlocul nostru, nemişcat, pierdut în gândurile pe care nu le pot decât imagina. Omul jucăuş pe care îl iubesc de aseară este inexistent. Văd roţile dinţate în cap întorcându-se, observă tresărirea durerii care sunt sigură că vine de la altul durerea de cap îl loveşte ... dar dacă este complet îngheţat, atunci sunt dracului paralizat.

Ochii lui Tawny pâlpâie şi mă evaluează cu totală ignorare, înainte privind înapoi la Colton, cu un zâmbet blând pe faţa ei. „M-ai alungat de acasă Casa lui Davis, a cerut să vină ... am făcut sex, Colton. Prima dată am fost beat... disperat să fiu din nou unul cu celălalt şi nu am folosit prezervativul."

Şi dacă pumnalul ei nu rupe deja pielea şi nu mă împinge în inima mea, ea trebuie să adauge noţiunea că erau împreună de mai multe ori pentru a o răsuci puţin Mai adânc.

„înainte ... când ne-am întâlnit înainte ..."îşi drese gâtul „... ai fost religios despre a vă lua pastila." Nu-i recunosc vocea şi am continuat sfârşitul primitor al mâniei lui Colton, dar chiar acum dispreţul absolut în al său tonul îmi dă fiori pe coloana vertebrală.

„Nu eram pe pastilă", spune ea încet, ridicând din umeri fără scuze în timp ce ia un pas spre el, posibila mamă a copilului său. Intimitatea blândă din ea tonul provoacă lacrimi în ochii mei. Ea întinde mâna pentru a atinge braţul lui Colton şi o scoate din afara ei.

Reacţia sa şi panica neîngrădită din ochii lui provoacă realitatea tuturor acestor lucruri să înceapă să mă strecoare prin negarea mea, posibilitatea ca aceasta să nu fie o simplă trăsătură adu-l înapoi.

M-am lăsat pe peretele din spatele meu, fantomele şi inadecvările mele ca femeie ameninţându-şi că îşi vor înălţa capul urât. îmi pun o mână pe abdomen pentru a înăbuşi pang mă simt în uterul meu inutil. Cel care va rămâne pentru totdeauna gol. The una care nu-i poate oferi singurul lucru pe care îl poate. Simt începuturile unei panici atac - respiraţie dificilă, bătăi de inimă, ochi incapabili să se concentreze - aşa cum mă întreb dacă bărbatul care mărturiseşte că nu vrea niciodată copii doar s-ar putea răzgândi atunci când se confruntă cu posibilitatea unuia. Se intampla tot timpul. Şi dacă da, atunci unde ne lasă asta? Lasă-mă? Femeia care nu-i poate da asta.

"Nu!" îmi cade de pe buze ca răspuns la gândurile mele tăcute.

Colton se învârte în jur pentru a mă privi repede, stresul gravat în trăsăturile sale cuvintele mele neaşteptate. Şi apoi ea pufneşte în nesocotire şi adaugă benzină Focul lui Colton.

"Ieşi!" Strigă atât de tare încât săresc şi, pentru o clipă, pentru că el este în faţa mea, mă tem că îmi vorbeşte. Forţez o rândunică, cu ochii pâlpâind peste mine

înainte să mă întoarcă cu spatele şi să arate spre Tawny şi apoi spre uşă. "Obţine.. La dracu. Afară!"
' „Colty..."

„Nu-mi spuneţi niciodată aşa!" ţipă, din oţel ras în glas în timp ce ridică *ochii lui să privească spre locul în care ea nu s-a mişcat nici un centimetru. „Nimeni nu ajunge să mă sune* acea ! Crezi că eşti special? Crezi că poţi să valsezi aici şi Spune-mi că eşti însărcinată cu cinci luni? Că mi-ar păsa? De ce spui eu acum, nu? Pentru că e prea târziu pentru mine să spun ceva în orice, aşa crezi m-ai prins? Ţi-ai găsit biletul de aur?" El începe să păşească, dându-şi degetele în spatele capului şi suflând puternic. „Nu sunt Willy dracului Wonka, dragă. Du-te şi găseşte-ţi un alt tătic de zahăr."

„Nu mă crezi?"

Colton se învârte într-o clipă, privirea sa întâlnindu-se cu a mea şi golul din al său ochii fără expresie mă sperie. Ochii morţi mă privesc momentan înainte de el ne întrerupe legătura şi păşeşte înapoi prin cameră până acolo unde încă se află Tawny stă. - Ai naibii de dreptate, nu te cred. Renunţă la porcărie şi ia dracu [1] cu minciunile tale de rahat." El este la câţiva centimetri de faţa ei, ochii strălucitori şi postura ameninţător.

„Dar încă iubesc..."

„Nu trebuie să mă iubeşti!" ţâşneşte, pumnul trântind pe bufet lângă el, vaze zăngănitoare şi zgomote rezonante în linişte de altfel casa. Tawny scoate un suspin şi Colton rămâne complet neafectat de ea izbucnire de emoţie. „Nu trebuie să mă iubeşti", repetă el atât de încet încât îi aud durerea sub ea, simt că disperarea îi curge în valuri.

Se întinde şi îşi freacă mâinile de faţă. Se uită pe fereastră o clipă spre liniştea oceanului în timp ce privesc furtuna furia în interiorul I. Sunt zguduit de turbulenţa emoţiilor sale, fără o linie de salvare pe care să o ţin la. Când se uită înapoi la Tawny, văd atâtea emoţii în spatele lui mască de alunecare pe care nu sunt sigur pe care o să o apuce şi să o ţină.

„Vreau un test de paternitate".

Tawny gâfâie, cu mâna sprijinindu-se protector peste burta, dar când mă uit înapoi la faţa ei, urmăresc transformarea. 0 văd pe fetiţă
suferinţa se transformă în vulpina răzbunătoare. - Acest copil este al tău, Colton. Eu nu a dormi prin zona."

Colton pufneşte un râs cu o mişcare a capului. „Da, eşti un patron obişnuit dracului de sfânt". Se apropie de uşa din faţă şi se întoarce înapoi pentru a o privi. „Du-te şi spune-i la un alt fiu credincios de căţea căruia îi pasă. Avocatul meu va fi în contact."

„Va trebui să vii la mine cu ceva mult mai mare decât ameninţându-mă cu avocatul tău să ies din acesta ", spune ea, îndreptându-se coloana ei. „Pregăteşte-ţi carnetul de cecuri şi egoul tău pregătit pentru ceva serios pagubă, dragă!"

„Chiar ai crezut că poţi pur şi simplu să valsezi aici, să-ţi scapi prostia bombă, şi ţi-aş crede cuvântul? Scrieţi-vă cu un cec puternic sau căsătoriţi-vă tu şi pleacă în apusul nenorocit de soare?" Vocea lui tună. "Este. Nu. A mea!"

Tawny ridică din umeri şi o expresie smarmy o transformă Caracteristici. „Presa va avea o zi de câmp cu modul în care o învârt pe asta ... a un scandal frumos şi suculent în care să-şi scufunde dinţii."

Ea începe să meargă spre uşa din faţă şi exact când cred că aş putea să reuşesc pentru a respira, palma lui Colton se izbeşte de uşă, sunetul atacând tăcerea moartă a camerei. Se întoarce şi se întoarce la câţiva centimetri de faţa ei, a lui voce tremurând de furie. „Newsflash, dragă, mai bine mă loveşti ceva mai puternic decât acea ameninţare dacă crezi că presa mă sperie. Două pot joacă acel joc", spune el deschizând uşa. „Asiguraţi-vă că le spuneţi tot ce este suculent detalii pentru că sigur că dracu 'nu se va opri. Este uimitor cât de rapid o carieră promiţătoare poate fi distrusă în acest oraş atunci când zvonurile au ajuns în ziare
ce poate fi o diva exigentă. Nimeni nu vrea să lucreze cu o dracului, şi cu siguranţă te potriveşti cu acea factură. Acum ia dracu '.

Tawny se apropie de el, îl priveşte, deşi el refuză să-i vadă ochii, şi apoi iese pe uşa din faţă, care se închide cu un răsunător trântit în spatele ei. Colton apucă imediat una dintre vazele de pe bufetul pe care îl lovise momentele mai devreme şi o aruncă de perete. Sunetul sfărâmător al sticlei urmat de clopotitul pe măsură ce sare de pe podeaua cu gresie este un astfel de contrast cu greutatea moment. Neavând eliberarea de care avea nevoie, pune mâna pe bufet şi îşi ridică greutatea împotriva ei.

Fac un pas înainte din umbrele foaierului, încă nu ştiu ce să fac când se uită în sus şi îşi încuie ochii cu ai mei. încerc să citesc emoţiile lui, dar eu nu poate - garda lui este înapoi şi închisă la loc. Cunoaşterea cât de mult munca pe care o va lua

pentru a sparge acel perete înapoi provoacă o mică bucată din mine a muri, a muri şi a cădea să se odihnească lângă piesa care s-a rupt în ziua în care a spus medicul pentru mine, nu ar fi decât un miracol să rămân însărcinată din nou.

Golul din pântecul meu mă loveşte din nou în timp ce mă îndrept spre el. El se uita eu, ticăitul maxilarului, corpul încordat. „Colton ... eu ..."

„Rylee", avertizează el, „înapoi dracului!"

„Ce se întâmplă dacă este adevărat? Ce se întâmplă dacă chiar aţi făcut-o şi nu vă amintiţi? " este singurul gând coerent pe care îl pot verbaliza, mintea mea rotindu-se cu ce - dacă şi niciodată - mergând - la - bes.

" De ce? Se întoarce cu faţa spre mine şi eu înghit nervos. „Deci poţi să te joci casa?" Face un pas spre mine şi privirea din ochii lui mă face să mă înghesuie. „Pentru că vrei un copil atât de rău încât să-l poţi gusta? Ar face orice am una? Luaţi unul care ar putea fi sau nu al meu, astfel încât să vă puteţi scufunda cârligele si in mine? Obţine cele mai bune din ambele lumi, nu? 0 sumă puternică şi un copil - fiecare visul dracului de femeie." Cuvintele sale mă biciuiesc şi mă plesnesc, despart partea eu care ştie că aş face orice pentru a avea şansa de a avea un copil. "Nu este Adevărat!" Vocea lui tună la mine. „Nu este adevărat", spune el din nou într-un mod prea calm
voce

Sunt blocat pe loc - dorind să fug, dorind să rămân, rănind pentru mine, devastat pentru el - la o răscruce de incertitudine şi tot ce vreau să fac este să mă curb într-o minge şi închide lumea. închideţi-l pe Colton, pe Tawny şi pe durere care nu va dispărea niciodată, să simt un copil mişcându-seîn mine. Pentru a crea ceva de dragoste cu cineva pe care îl iubesc. Bile ameninţă la acest gând şi îmi acoper gura în timp ce mă înghesuie sonor pentru a mă împiedica să arunc.

„Da, gândul că sunt tată mă face să vreau şi eu să arunc." El batjocoreşte la mine, cu atât mai mult decât dispreţul care-i doboară vocea. Şi nu de asta sunt o să fiu bolnav, dar nu-i pot spune asta pentru că sunt prea ocupat să încerc să nu fiu. „între foi." El scoate un râs patronant, privind în sus la tavan înainte să mă uit înapoi la mine. „Cât de dracului de ironic este când este între cearşafuri cu altcineva care cauzează această mică dilemă, nu, Ryles? Cum e fraza asta lucrează pentru tine acum?"

„La dracu". 0 spun mai mult pentru mine decât pentru el, o voce liniştită dantelată de durere. L-am avut. Poate fi supărat. Trecutul său oribil poate fi dragat prin mintea lui, dar asta nu-i dă dreptul să fie un nenorocit şi să-şi scoată rahatul pe mine.

Se întoarce să mă privească, o imagine de furie împotriva liniştii din spatele lui. "Exact." Scuipă. - La dracu.

Şi cu aceste cuvinte de despărţire, Colton deschide uşa punţii. Eu nu-l strigaţi - nu-i pasă - şi priviţi-l jogând pe scări până la plajă cu un fluier care îi face semn lui Baxter.

Cnapter J\Ineteen

Cu cât stau mai mult şi aştept să se întoarcă, cu atât devin mai nervos.

Şi mai supărat.

Sunt nervos pentru că, pe lângă înotul său mai devreme, Colton nu a mai exercitat de atunci fiind eliberat... şi a fost eliberat abia ieri. Ştiu că furia lui va împinge să alerge mai tare, mai repede, mai mult, şi asta nu mă deranjează decât pentru cât de mult pot rezista vasele de vindecare din creierul său? A trecut aproape o oră de când el stânga, cât este prea mult?

Şi sunt supărat că după tot ce mi-a spus, chiar îmi pasă.

Clătin din cap, cuvintele pe care mi le-a spus zăngănind în timp ce privesc în jos întindere de plajă. îmi apar furia, nevoia inerentă de a-l înfrunta mai degrabă
îj □ B ^ ^ cii ^ 'difPFr^ BVi^s^^ir1 ^o^ţPu^i^H ^ ^fft P^D ri ^ ^ ¿^r^ 1cā
altfel la el. Dovedit că nu sunt ca alte femei. Că am nevoie de el. Ca eu
nu îl voi manipula niciodată pentru a obţine ceea ce îmi doresc ca multe alte femei din el
viata au. Că nu-l voi abandona. Şi îmi doresc cu disperare să plec corect
acum - scapă de ceartă şi mai rău mă tem că se va întâmpla la întoarcerea lui - dar nu pot. Mai mult ca oricând, trebuie să-i demonstrez chiar acum că nu o voi face aleargă când are cel mai mult nevoie de mine, chiar dacă gândul că va avea un copil cu el
altcineva mă omoară acum.

înghit bila care vrea să reapară din nou şi de data aceasta nu o mai pot ţine jos. Alerg la baie şi îmi supăr conţinutul stomacului. Iau un moment pentru a mă compune, a vorbi de pe marginea pe care vreau să o sar
din pentru că asta este prea mult pentru mine. Se întâmplă atât de multe lucruri într-o astfel de situaţie scurt timp pe care mintea mea vrea să-l oprească.

Dar dacă este adevărat, ce înseamnă asta? Pentru el ca persoană şi pentru noi ca cuplu şi pentru mine ca femeie care nu-i poate da asta vreodată? Şi mai ales acordat el de ea? Stomacul meu se revoltă din nou la gând şi tot ce pot face este să-l las pe mine fruntea de pe capacul toaletei, strângeţi ochii şi închideţi imaginile un băieţel adorabil cu păr cerneală, ochi smarald şi un zâmbet răutăcios. A băieţel nu-i voi putea da niciodată.

Dar ea poate. Şi dacă aşa este, cum dracu 'voi putea descurcă-te? Iubeşte-l pe bărbat, dar nu pe bebeluşul lui, pentru că nu sunt mama ... pur şi simplu pentru că face parte din Tawny - acum ce fel de persoană oribilă ar fi asta obligă-mă? Şi ştiu că nu este adevărat, ştiu că nu aş putea să nu iubesc niciodată un copil din cauza circumstanţelor asupra cărora nu are control, dar, în acelaşi timp, acolo ar fi acel memento devastator constant al ceea ce altcineva îi poate oferi că nu pot.

Cadoul suprem.

Iubire necondiţionată şi inocenţă.

Şterg lacrimile de care nici nu mi-am dat seama că cad când aud scoarţa îndepărtată a lui Baxter şi ieşi pe punte. Fiara inofensivă a unui câine curăţă vârful scărilor care urcă de pe plajă şi coboară epuizat pe punte cu un geamăt. Respir adânc şi mă pregătesc pentru Sosirea lui Colton, nesigur cu ce versiune a lui mă voi confrunta.

în câteva momente apare, părul picurând de sudoare, obraji roşii şi piept ridicând din efort. Vreau să întreb ce simte, unde îi este capul, dar Mă gândesc mai bine la asta. îl voi lăsa să dea tonul acestei conversaţii.

Ridică privirea şi văd şocul pâlpâind pe trăsăturile sale când mă vede. Rămâne în picioare, cu mâinile sprijinite pe şolduri şi se uită la mine doar pentru o bătaie. "De ce dracu mai eşti aici? "

Aşa că aşa va fi.

Am crezut că m-am liniştit, am sperat că o va face cu alergarea lui, dar evident amândoi suntem încă legaţi cu o minge de sârmă ghimpată, rănită. Amândoi suntem încă îndoiţi la demonstrarea punctelor noastre. întrebarea este cum se va descurca cu ceea ce trebuie eu Spune? Are de gând să dea din nou lovitură? Mă desparte pentru a doua oară? Sau este el o să-mi dau seama că, în ciuda bombei lui Tawny, rasa noastră figurativă nu Stop? Că putem rezista daunelor colaterale?

- Nu mai trebuie să fugi, Colton. Sper cuvintele mele - cuvinte pe care le folosise cu mine înainte - îşi vor atinge ţinta şi se vor scufunda în.

Se opreşte la mijlocul pasului lângă scaunul meu, dar îşi ţine capul înclinat pentru a evita uitandu-se la mine. - Nu mă deţii, Ry. Nu trebuie să-mi spui ce sunt eu poate sau nu poate face mai mult decât poate Tawny." Vocea lui este o şoaptă, dar cuvintele sale fraierul mă bate cu pumnul.

„Non-negociabil, îţi aminteşti?" îl avertizez cu provocare pe care nu o simt reflectată în ochii mei. Stă acolo cu nerăbdare, muşchii încordaţi şi eu simt obligat să continue. Pentru a opri sau a începe lupta care începe între noi. "Ai dreptate." Clătin din cap. „Nu te deţin ... nici nu vreau. Dar cand esti intr-o relaţie, nu ajungi sa răneşti pe cineva pentru ca tu răneşti şi apoi cauţiune. Există consecinţe, există ..."

„Ţi-am spus, Rylee ..." Se întoarce cu faţa spre mine acum, cu ochii încă îndepărtaţi, dar tonul vocii sale - unul de pur dezgust - mă face să mă ridic în picioare. „Fac aşa cum fac eu al naibii de bine te rog. Cel mai bine este să vă amintiţi asta ".

„Colton ..." Tot ce pot face, simţind că am fost răsturnat câţiva paşi prin afirmaţia lui bruscă, nevoia lui bruscă de a-şi lua viaţa pe care o simte scăpând de sub control. Dar el nu înţelege. Nu mai este doar viaţa lui. este si viata mea! Este vorba despre bărbatul pe care îl iubesc şi despre posibilităţile pe care le simt. Aceasta este ucigându-mă la fel de mult ca şi el, dar este prea înfăşurat în propriul său cap vezi altfel. Forţez o rândunică în timp ce încerc să găsesc cuvintele care să-i spună asta, să arată-i că amândoi suferim, nu doar el. Dar sunt prea lent. Mă bate până la lovi cu pumnul.

„îmi spui că suntem într-o relaţie, Rylee ... Eşti sigur că eşti ceea ce eşti tu vreau pentru că aşa merge viaţa mea ", strigă el, corpul său mişcându-se neliniştit cu toată energia lui negativă. „Viaţa fermecată a lui Colton naibii de Donavan. Pentru fiecare sus există o cădere liberă nenorocită. Pentru fiecare bine există un la naiba de rău ". Face un pas spre mine, încercând să mă antagonizeze şi să mă împingă butoane. îmi înfig unghiile în palme pentru a-mi aminti să-l las să-l scoată de pe al său cufăr. Să-l lase să dea vina pe toată lumea, dacă este nevoie, pentru a se potoli, realizează că acesta nu este sfârşitul lumii sale, în ciuda faptului că simte că este pentru mine. "Sunt eşti pregătit pentru genul acela de rotire pe pista vieţii mele?" El termină, sarcasmul picurând din cuvintele lui în timp ce păşeşte la câţiva metri de

mine. Simt furia vibrează din el, îşi poate simţi disperarea la ce paie să apuce şi să o ţină pentru a mă face să reacţionez. Forţ o rândunică şi clătin din cap.

„Bine", zic, scoţând cuvântul, câştigând timp în timp ce încerc să mă gândesc la ce să fac Spune. „Ce este atunci bine şi rău?"

"Binele?" întreabă el, cu ochii mari, pe măsură ce sudoarea îi picură pe trunchi. „The bine că sunt în viaţă, Rylee. Sunt dracului de viu!" Strigă, lovindu-şi pieptul
pumnul lui. Mă înghesuie când vocea lui sună în urechile mele. El greşeşte reacţia mea şi se hrăneşte
în afara ei. "Ce? Ai crezut că de fapt o să te spun?" îmi spun
să nu plâng, spune-mi că nu acesta este răspunsul la care speram, dar cine sunt eu glumeşte? Chiar m-am gândit că, în mijlocul tuturor acestor lucruri, el mă va ţine ca puterea lui? Motivul lui? Pot spera, dar pentru un om atât de obişnuit să se bazeze pe sine,
Nu ar trebui să fiu surprins.

„Crezi că poţi să valsezi aici şi să te joci în casă, alăptează-mă înapoi la sănătate, şi toate necazurile mele - toţi dracii mei draci - vor dispărea? cred Tawny tocmai a dovedit că teoria este greşită, nu? " Râde un chicotitor patronant care mănâncă găuri mici în ce rezoluţie îmi mai rămâne. „Lumea dracului perfect crezi că există, sigur că naiba nu. Nu poţi face limonadă cu o lămâie asta putrezeşte din interior spre exterior."

Şi nu sunt sigur care doare mai mult, mâncarea acidă din stomacul meu, furia lui lovindu-mi urechile sau durerea care-mi strânge inima. Replica lăsată de Tawny se transformă într-un cutremur de neîncredere şi durere în timp ce gândurile mele se extind de control şi trânteşte cu capul în perete exact aşa cum a făcut Colton. Dar de data aceasta daunele colaterale sunt prea mari pentru a fi suportate, deoarece totul se prăbuşeşte în jur
pe mine. Stomacul meu se înalţă din nou în timp ce încerc să prind ceva, orice, să dau eu o iotă de speranţă.

Am nevoie de aer.

Nu pot respira.

Trebuie să scap de toate acestea.

Fac câţiva paşi înapoi, trebuind să scap şi mă împiedic de balustradă. Mă lupt cu nevoia de a arunca din nou, mâinile strângând lemnul de dedesubt degetele mele în timp ce încerc să mă stabilesc.

„Nu mai ai de fugit, Rylee, suntem într-o relaţie. Nu sunt acestea regulile tale?" Vocea lui batjocoritoare este mai aproape decât mă aştept şi ceva despre felul în care le spune, intimitatea cu sarcasm, mă declanşează.

Mă învârt în jur. „Nu alerg, Colton! Mă doare! Dracului se destramă pentru că nu ştiu ce să vă spun sau cum să vă răspund!" Urlu. "Sunt nenorocit că sunt supărat pe tine pentru că eşti atât de nenorocit de dureros pentru că ai dreptate ! Aş da orice pentru a avea un copil. Orice ! Dar nu pot şi am crezut că cineva îţi poate oferi singurul lucru nenorocit pe care eu nu îl pot rupe eu în afară".

îmi aduc mâinile până la cap şi le ţin acolo o clipă în timp ce eu încearcă să nu mai plângi, în timp ce încerc să adun gândurile pe care trebuie să le spun. Ridic capul şi întâlneşte-i din nou ochii. "Dar tu stii ce? Chiar dacă aş putea, nu aş folosi niciodată sau te manipulează pentru a obţine unul. Nu sunt nenorocit şi nu sunt biata scuză de viaţă a fost mama ta." Lacrimile îmi curg pe faţă şi mă uit la el, în picioare acolo uimit de izbucnirea mea prin vederea mea înceţoşată.

El începe să spună ceva, iar eu ridic o mână să-l opresc, având nevoie să termine ce am de spus. „Nu, Colton, nu alerg şi nu te părăsesc, dar eu nu ştiu ce să fac. Nu am niciun indiciu! Rămân aici şi te las să mă rupi mai mult? Mor înăuntru, Colton. Nu vezi asta?" Şterg lacrimile ochii mei şi clătină din cap, având nevoie de un fel de reacţie de la el. „Sau eu doar pleaca? Dă-ne câteva zile pentru a repara rahatul care a fost futut în al nostru Capete? Aşa că nu mă supăr că ai ales când nu o fac. Deci îţi dai seama Nu sunt ca orice altă femeie care te-a folosit vreodată ".

Fac un pas către el, omul pe care îl iubesc şi aş vrea să pot face ceva ...
orice - pentru a uşura frământările din interiorul lui, dar să ştii că nu pot. Simt el este într-un moment de rupere la fel ca mine, fiind confruntat cu posibilitatea unui copilul este mai mult decât poate suporta chiar şi el - un om care a supravieţuit atât de mult, dar Nu reuşesc să ajut şi când sunt plin de frământări.

Muşchiul din maxilarul lui pulsează în timp ce îl privesc luptându-se să rămână sub control peste emoţiile, furia, nevoia de eliberare şi dorinţa de a putea face ceva mai mult pentru el, pentru că dacă inima mi se frânge, atunci nu-mi pot imagina care este a lui
face. Şi singurul lucru pe care cred că îl pot face este să ne oferim nişte spaţiu ... să ne liniştim jos ... descoperiţi-ne pentru a putea fi din nou buni.

Găseşte-ne din nou.

Mai fac un pas spre el şi în cele din urmă ridică ochii pentru a-l întâlni pe ai mei Pot să citesc ce simte. Şi poate este faptul că le cunoaştem cu adevărat pe fiecare altele acum, şi-au spart pereţii unul altuia, pentru că, indiferent de cât de greu încearcă să-şi mascheze emoţiile. Pot să citesc fiecare dintre ele pâlpâind prin ochii lui. Frica, furia, confuzia, ruşinea, îngrijorarea, incertitudinea. Adevărul există - ceea ce ştiam că va fi - mă împinge, îndrăznind să fug să dovedesc El sunt de fapt ceea ce el percepe că sunt toate celelalte femei. Şi în acelaşi timp, Văd remuşcări înotând acolo şi o mică parte din mine oftează la vedere, îmi dă ceva de care să te ţii.

Face un pas spre mine, astfel încât să stăm aproape, dar să nu atingem. Văd emoţia pâlpâindu-i pe faţă, modul în care muşchii lui se încordează în timp ce încearcă să-şi conţină tot ce văd în ochii lui. Mă tem că dacă îl ating, vom rupe amândoi şi chiar acum unul dintre noi trebuie să fie puternic.

Trebuie să fiu eu.

„Uită-te la mine, Colton", îi spun, aşteptând ca ochii lui să-l găsească din nou pe ai mei. "Este eu, cel care te întrec. Cel care va lupta dinte şi unghii pentru tine. Alesul cine va face orice - orice - pentru a-ţi face rău în ochi şi durerea sufletul tău dispare ... face ca acuzaţia lui Tawny să dispară ... dar nu pot. Nu pot fii orice pentru tine până nu încetezi să mă respingi." Fac un pas mai aproape, dorind *întinde mâna şi atinge-l şi şterge durerea din ochi. „Pentru că tot ce vreau să fac* este ajutor. Mă descurc ca tu eşti un tâmpit. Mă pot descurca să-ţi scoţi rahatul pe mine ... dar nu va rezolva lucrurile. Nu o va face pe Tawny sau pe copilul sau orice altceva dispare." Mă sufoc lacrimile care îmi umplu gâtul. "Eu doar nu ştiu ce să fac."

„Rylee ..." Este prima dată când vorbeşte şi disperarea în felul în care el spune numele meu cu o asemenea angoasă îmi trimite fiori pe coloana vertebrală. „Capul meu e drăguţ futut chiar acum." îmi forţez o înghiţitură pe gât şi îmi dau din cap aşa el ştie că îl aud. închide ochii pentru o bătaie şi oftează cu voce tare. „Uite eu - eu ... eu Am nevoie de ceva timp pentru a-l rezolva ... aşa că nu te împing mai departe ... Eu doar

îmi muşc buza de jos, nu sunt sigur dacă sunt supărat că îmi spune să merg sau să mă uşurez, şi dă din cap. El întinde mâna să mă atingă şi eu mă dau înapoi, temându-mă dacă o va face, eu nu va putea pleca. „Bine", îi spun, vocea mea abia auzită în timp ce o iau un pas înapoi. - Voi vorbi în câteva zile.

Şi nu mă mai pot uita la el, atât durerea noastră chiar acum este atât de palpabilă din diferite motive, aşa că mă întorc şi mă îndrept spre casă.

„Rylee", îmi spune din nou numele - nimeni nu-l poate spune ca el - şi pe al meu corpul se opreşte instantaneu. Ştiu că se simte ca mine - nesigur, nerezolvat, dorind să rămân şi vreau să plec - aşa că mă ţin cu spatele la el şi dau din cap cap.

" Ştiu ." Ştiu că îi pare rău - că m-a rănit, că m-a iubit şi că sunt fiind pus prin asta, pentru Tawny, pentru incertitudine, pentru propriile mele nesiguranţe când vine vorba de ceea ce nu-i pot oferi... atâtea lucruri ştiu că îi pare rău ... şi cea mai mare este că îi pare rău că m-a lăsat să plec chiar acum pentru că nu găseşte în el să-mi ceară să rămân.

\apter Owentij

„Sunt atât de mândru de tine, prietene." Mă uit în ochii lui Zander şi mă lupt cu ai mei lacrimi. Vreau să vadă profunzimea sentimentelor pe care le am pentru el şi pentru ceea ce tocmai el a făcut făcut. Pentru că i-au dat procurorului de district tot ce aveau nevoie pentru a depune acuzaţii oficiale împotriva unui om care a dispărut ca vântul. Să stai la o masă plină de înfricoşător adulţi şi explică, cu o voce pe care tocmai ai găsit-o din nou, cum tatăl tău ţi-a ucis mama - cum a atacat-o din spate, a înjunghiat-o
în mod repetat şi apoi aşteptam să moară în timp ce te ascunzi în spatele canapelei pentru că
trebuia să fii în pat. Acum, este un copil curajos. îl strâng
strâns în braţe, mai mult pentru mine decât pentru el şi mi-aş dori să pot lua amintirea de la el.

„Cum ai devenit atât de curajos?" Il intreb.

Nu aştept un răspuns, dar când el răspunde, mă opreşte în urmele mele.

„Super-eroii m-au ajutat", spune el ridicând din umeri. Forţ o înghiţitură în jos gâtul îmi arde de atâta emoţie încât nu pot vorbi. Mă uit în ochii unui băieţel pe care îl iubesc din toată inima şi nu pot să nu văd bucăţi din om crescut care deţine şi el. Inima mea se răsuceşte pentru amândoi şi chiar dacă sunt plin de un sentiment atât de incredibil de mândrie, este nuanţat de un pic de tristeţe pentru că ştiu că Colton ar vrea să ştie ce a făcut Zander astăzi. The
bariere imaginare pe care le-a boltit, pe care majoritatea adulţilor nu le-ar putea înţelege niciodată.

Dar nu-i pot spune.
Au trecut patru zile de când am părăsit casa lui.
Patru zile fără să vorbesc.
Patru zile pentru el, pentru ca noi să ne adunăm rahatul individual.
Şi patru zile de haos absolut pentru mine în mai multe moduri: Casa, emoţiile mele, frenezia mediatică asupra unui posibil bebeluş, lipsindu-l pe Colton.
îi spun lui Zander că-i voi pune iubitul câine de pluş în dormitor şi îi voi spune du-te să te joci cu restul băieţilor. Fii un copil, joacă-te, râde şi uită de imagini care îl bântuie - dacă acest lucru este chiar posibil.
Trec prin mişcările de a lua cina împreună, în timp ce familiare şi sunetele reconfortante ale băieţilor de afară mă ajută să fac faţă.
Mi-e dor de Colton. Suntem împreună în fiecare zi de peste o lună şi sunt obişnuit la prezenţa, zâmbetul său, sunetul vocii sale. Sunt rănit că nu a sunat decât la în acelaşi timp nu mă aştept ca el. în afară de mesaje text pentru a mă asigura că am primit acasă bine şi piesa I Am Human, nu am auzit de el. Are multe de făcut daţi seama, multe sunt de acord. Şi Doamne da, vreau să fiu acolo al lui
parte, ajutându-l să descopere totul, dar nu este situaţia mea să-mi dau seama. Simplu
Ol Oll I IJJIU.

Nu pot număra de câte ori am luat telefonul ca să-l sun - să aud vocea lui, să vadă cum merge, să spună doar salut - dar nu pot. Ştiu mai bine decât Oricine, până când Colton nu mă lasă să mă întorc în inima sa baricadată, nu o va face bun de ceva.

îngheţ tortul pe care l-am făcut mai devreme ca o mică recompensă pentru vitejia lui Zander astăzi, când îmi sună telefonul. Mă uit la ecran şi împing ignor. Este o necunoscută numărul şi cel mai probabil un jurnalist care vrea să mă plătească frumos pentru partea mea din povestea lui Tawny. A spus presei că sunt amanta care a despărţit-o, victima însărcinată şi dragostea vieţii ei... Colton.

Singura binecuvântare este că paparazzi nu au descoperit încă Casa. *Dar ştiu că nu vor trece mult până când o vor face şi încă încerc să-mi dau seama ce fac* faci atunci?

Şi, dintr-un anumit motiv, povestea pictată de Tawny mă face să râd. Eu nu cred că scoopul din pagina şase care spune că ea şi Colton s-au reaprins povestea lor de dragoste. Eram în casa lui Colton. Ştiu cât de mult o dispreţuieşte şi tot ce reprezintă ea. Nu de asta sunt trist.

Mi-e dor de el. Totul despre el.

Lucrul amuzant este că, de data aceasta, nu mă îngrijorează că va apela o alta. Am depăşit acel obstacol şi, sincer, am adăugat o altă femeie la mixul i-ar complica viaţa. Nu, nu el se întoarce la altul femeie de care îmi fac griji, el nu se întoarce spre mine.

Vocile îmi străpung gândurile în timp ce tai cartofii la cină. prind Connor spunând: „Geanta de duş este din nou aici".

„Am putea să-l întotdeauna ouăl". Acela era Shane.

Despre ce naiba vorbesc?

"Bună băieţi?" îi strig în timp ce îmi şterg mâinile şi mă îndrept spre sufragerie. „Cine este din nou aici?"

Shane înclină capul spre fereastra noastră din faţă. „Tipul acela", spune el, arătând. „Cred că este atât de incognito parcat acolo."

„De parcă nu l-am putea vedea", interveni Connor. „Şi nu ştiu că este un fotograf. Camera este un cadou mort, omule."

Trag imediat perdelele înapoi, privind în jos pe stradă. înainte sa chiar să văd maşina, ştiu ce voi vedea. Sedanul albastru închis este parcat a câteva case jos ascunse parţial de o altă maşină. Am avut complet uitat de asta.

Cel puţin acest paparazzo singuratic este lacom şi îmi păstrează locul liniştit poate obţine pentru el tot câştigul monetar. Pentru asta pot fi recunoscător. Dar, de asemenea
înseamnă că, dacă şi-a dat seama, alţii vor urma în curând dorind să obţină scoopul de la spărgătorul de acasă se pretinde că sunt.

La dracu '! Ştiam că anonimatul The House era prea bun pentru a fi adevărat.

"Haideţi baieti. Timp pentru-"

„E atât de mişto încât vei fi faimos!" Spune Connor când începe mergând pe hol.

încep să-l corectez când Shane o face pentru mine, cu o lovitură jucăuşă la el umăr. „Nu, nu este, dickweed! Colton este cel care este faimos. Nu tu ştii ceva?"

"Hei! Curăţă!" Strig după ei.

„Mulţumesc că m-ai luat."

„Nu este o problemă", spune Haddie în timp ce împuşcă motorul când lumina se întoarce verde. „A fost un fel de distracţie să-i tachinezi pe fotografi, deşi nu cred că există dintre ei m-au crezut când am spus că te ascunzi în casă ".

Gem eu. A durat ceva timp să te obişnuieşti cu fotografii care vorbeşte despre casa, dar acum mă tem că puţini cu care obişnuiesc să se transforme într-o curte întreagă plină, „îndrăznesc să întreb?"

Haddie se uită la mine şi doar îi aruncă un rânjet diavolos. „Nu, tu poate nu pentru că nu ne gândim la asta ... sau Colton ... sau eu ... absofucking, cu adevărat nimic de vreo semnificaţie."

"Nu au fost?" Mă uit la ea şi nu pot să nu zâmbesc, nu pot să nu fiu fericită că a fost disponibilă să mă ia de la serviciu pentru a încerca să păstrez vulturii la dafin.

"Nu!" spune ea în timp ce anvelopele scârţâie pe o cotitură. „Vom găsi un întuneric colţ şi înec durerile noastre, şi apoi vom găsi o bătaie fierbinte rău pentru dansează până nu ne putem aminti de rahat!"

Râd cu ea, ideea sunând ca Raiul. Un moment din care să scap gândurile care îmi trec constant prin cap şi greutatea din inimă. "Ce se intampla cu tine? Ce dureri te îneci? " Şi pentru un minut Sunt trist că am fost atât de ocupaţi în ultimele săptămâni încât nu ştiu

Mi-am aşezat paharul cu un clinchet, dându-mi seama că buzele mele sunt puţin amorţite. Nu, face asta mult amorţit. Mă uit la Haddie zâmbind la bărbatul de peste bar şi apoi întoarce-ţi atenţia spre mine, cu zâmbetul ei răspândind într-un zâmbet complet. "El arată cam ca Stone", spune ea ridicând din umeri şi mă bucur că băutura mea este goală sau altfel Aş fi scuipat-o.

Nu ştiu de ce este atât de amuzant, pentru că într-adevăr nu este, dar capul meu începe jocul conectează punctele cu amintirile. Stone mă face să mă gândesc la Ace şi Ace mă face să mă gândesc la Colton şi gândul la Colton mă face să-l doresc ... pe el. Totul despre el.

„Uh-uh-uh", spune Haddie realizând la ce mă gândesc. "0 alta rotund ", îi spune ea barmanului. „Nu te gândi la el. Ai promis, Ry. Nu băieţi. Fără tristeţe. Nu este permisă perturbarea penisului."

„Ai dreptate", îi spun râzând, sperând că mă va crede chiar dacă eu ştiu că nu sunt foarte convingător. „Nu este permisă perturbarea penisului." The chelnerul alunecă ochelari noi în faţa noastră. „Mulţumesc", murmur în timp ce mă concentrez când amestec gheaţa cu paiul meu în loc să mă gândesc la Colton şi să mă întreb ce face, unde-i capul. Şi eşuez lamentabil, „I-am spus despre asta Zilele trecute, Stone."

Sunt surprins că Haddie mă poate auzi. Vocea mea este atât de blândă, dar ştiu că da pentru că ea trânteşte mâna pe bară. „Ştiam că nu o poţi face!" ea strigă, strângând atenţia oamenilor din jurul nostru. „Ştiam asta indiferent cum cât ai trebuit să bei, am ajunge acolo."

„îmi pare rău", îi spun, răsucindu-mi buzele. "Chiar sunt." Mă concentrez din nou asupra mea băut, supărat din cauza dezamăgirii prietenei mele.

„Hei", spune ea, frecându-mi o mână în braţ. „Nu-mi pot imagina ... îmi pare rău ... încercam doar să scutur dominaţia puia şi să îmbrăţişez curva noastră interioară pentru o pic." îmi arunc o sprânceană spre zâmbetul ei şi doar clătin din cap.

„Curva interioară îmbrăţişată", spun, sprijinindu-mi capul pe umărul ei, dar nu chiar simţindu-se aşa.

- Deci ai vorbit cu el? Ea intreaba.

„Am crezut că nu vorbim despre puia care domină bărbaţii care deranjează penisul
numit Colton sau Stone." Chicotesc.

„Ei bine", scoate ea cuvântul. „Al tău este al naibii de greu să nu vorbeşti despre când arată aşa cu fanfara lui sexy, cu ochii să-mi tragă de tot şi de jur împrejur sfântă căldură. La naiba, singurul motiv pentru a da afară din pat un bărbat ca el arfi să fute-l pe podea."

încep să râd, râd cu adevărat până când dintr-o dată râsul are lacrimi îmi curge în ochi şi îmi face să tremure buza inferioară. Sughiţ înapoi suspinul şi blestem imediat alcoolul - trebuie să fie vina alcoolului - că sunt brusc trist şi lipsindu-l ca nebunul.

Prinde-te, Thomas! A trecut o săptămână înfrigurată. Omul sus. Vorbirea mea internă eşuează pentru că într-o zi sau zece zile, nu contează. Mi-e dor de el ca nebun. Oricare ar fi opusul păsării biciuite, am rău.

„Şi în cele din urmă o lasă să iasă", spune Haddie, punându-şi braţul în jurul meu umerii şi trăgându-mă în partea ei.

"Taci!" îi spun, dar nu vreau să spun.
răspund la întrebare, când înainte nu aş fi trebuit niciodată să întreb.

Ea ridică din umeri şi rămâne neobişnuit de liniştită înainte de a vorbi. "Doar cateva lucruri cu Lexy." Sunt pe punctul de a întreba despre ce vorbeşte, pentru că ea şi ea sora sunt atât de apropiate, dar mă bate la pumn. „Nu vorbim despre
ceva despre care trebuie discutat, îţi aminteşti?"
"Sună bine!" îi spun în timp ce muzica prinde viaţă în maşină şi începem amândoi cântând împreună.

Adică stau într-un bar vineri seara cu cea mai bună prietenă a mea şi ar trebui să mă distrez de minune, dar tot ce pot să mă gândesc este la Colton. E bine? Are el a luat testul de paternitate? 0 să mă sune? De ce nu m-a sunat? Este el se gândeşte la mine de parcă aş fi el?
„Aşa că voi arunca asta acolo, pentru că amândoi ştim asta chiar dacă stăm aici împreună, Colton este figurat între noi. Şi cât ideea l-ar putea entuziasma ..."
îi dau în sfârşit râsul la care lucrează. „Uf! Urăsc asta."
„Atunci de ce nu-l suni?"
Şi aici se află întrebarea de milioane de dolari.
„Toată treaba asta cu Tawny l-a dat naibii. E dracul de rahatul lui trecut şi oricât vreau să fiu acolo - să-l sun - nu voi lua greul.
L-am sunat pe Becks pentru a-l verifica, pentru a mă asigura că este bine." Ridic din umeri. „A spus că da
şi că Colton e cam dracu '. Vreau să vorbesc cu el", recunosc în timp ce ea
îmi netezeşte o mână în braţ, „dar trebuie să-i acord spaţiul pe care mi l-a cerut. Iad sunaţi-mă când îşi ia rahatul împreună ".
„Hmm, mă întreb unde am mai auzit fraza asta?" o tachină şi eu doar ridicare din umeri.
„0 femeie foarte înţeleaptă a spus-o, cred."
„Foarte înţeleaptă, într-adevăr", râde ea, rotindu-şi ochii şi clinkând paharul A mea.
„Şi fiind aşa cum sunt femeia aceea, îţi pot oferi un alt sfat?"
„Un Haddie-ism?"
„Da, un Haddie-ism. îmi place acest termen." Ea dă din cap aprobator în timp ce ea mai ia o înghiţitură de băutură şi îi zâmbeşte din nou tipului de peste bar. "Am întrebat
o dată înainte, dacă crezi că Colton merită ... şi acum că ai făcut-o mai mult timp investit în el, mai simţiţi aşa? Vedeţi posibilitatea un viitor cu el?"
„îl iubesc, Had." Răspunsul este scos din limbă într-o fracţiune de secundă. Nu ezitare, fără îndoială, convingere deplină.
Se uită fix la mine o secundă şi îmi dau seama că sub suprafaţă este măsurând reacţia mea, încercând să-mi dau seama de tabloul întreg şi puţin surprins la toate, ca răspuns. „îl iubeşti pentru că este primul tip de la Max sau pentru că el este cel pe care îl alegi? Nu pentru că vrei să-l repari, pentru că noi amândoi ştiu că îţi plac sufletele deteriorate, ci pentru că tu îl alegi pe el, el este acum şi el va fi peste cinci ani?"
Nu-i răspund, nu pentru că nu ştiu răspunsul, ci pentru că nu pot formează cuvintele peste nodul care le strangulează în gât. Şi ea poate vezi răspunsul meu, cunoaşte persoana care sunt suficientă pentru a şti ce simt.
„Şi dacă bebeluşul este al lui?"
îmi găsesc vocea. „Doamne ... chiar te loveşti de întrebările grele astă seară. Am crezut că în seara asta trebuia să mă gândesc la absurd nimic? Am crezut că există un Haddie-ism aici undeva? " Şi nu este aşa Nu mi-am pus aceste întrebări, dar auzind-o spunându-le, totul este totul par atât de reale.
Pentru că, uneori, bagajul poate fi un lucru puternic, iar dragostea pur şi simplu nu este suficient pentru a o depăşi.
„Ajung acolo", spune ea, împingându-mi băutura spre mine. „Dar asta este important pentru că doamna mea mă doare, aşa că iau o băutură şi răspunde la întrebare."
Iau o înghiţitură şi nu mă pot lupta cu zâmbetul meu resemnat. „Nu este în cazul în care copilul este al lui problema ... reacţia lui mă sperie." Şi pentru prima dată, sunt recunoscând de fapt cu voce tare ceea ce mă tem cel mai mult. „Ce se întâmplă dacă el este tatăl şi el
nu mă descurc? Cum pot iubi un bărbat care nu îşi poate iubi propriul copil indiferent cine este mama? Scrierea unui cec pentru a o cumpăra şi acţionând ca şi cum un copil nu
exista? Ce se întâmplă dacă aceasta este opţiunea pe care o alege? Cum aş putea petrece noaptea în
patul unui bărbat care îşi scrie propriul copil şi apoi se duce la muncă într-o casă

băieţi cărora li s-a întâmplat acelaşi lucru? Ce fel de ipocrit m-ar face asta?"

Dacă asta este . încă nu există răspunsuri

Şi acolo. E acolo. Cea mai mare teamă a mea, sunt îndrăgostită de un bărbat care o va face se îndepărtează de propriul său copil. Că va trebui să mă îndepărtez de bărbatul pe care îl iubesc pentru că nu poate face faţă propriilor demoni, nu poate accepta faptul că poate fi el om copilul său ar avea nevoie ca el să fie. Alegeri, preferinţe şi vrea să fii într-o relaţie sunt un lucru, compromiţând cine eşti tu - cel lucrurile înrădăcinate în tine, convingerile şi morala ta - nu sunt negociabile.
Oft şi scutur din cap. „Ce se întâmplă atunci, Haddie? I alegerea pe care o face?"
„Ei bine ..." ea întinde mâna şi mă strânge de mână „...
t e i i l ^ e u § M ^ i i ^ ^ l t j ^ z l f e ^ o f e r i beneficiul el... dar e o persoană bună. Uite cum este cu băieţii."

„Ştiu, dar tu nu ai fost acolo. Nu ai văzut cum a reacţionat el când ..."

„Ştii ce spun?" spune ea, tăindu-mă şi ridicând cele două focuri de tequila care stătea neatinsă pe bara din faţa noastră. Mă uit la ea, încercând să-şi dea seama de ce dintr-o dată vrea să toasteze din mijlocul inimii la inimă, dar ridic paharul meu. „Zic, să nu priviţi niciodată în jos un bărbat decât dacă este între picioarele tale."

Mă sufoc cu simpla suflare de aer pe care o trag. Ar trebui să mă obişnuiesc cu ea acum, chiar ar trebui, dar ea mă surprinde continuu şi mă face să o iubesc mult mai mult. Când mă opresc din râs mă uit la ea. „Unul pentru noroc ..."

„Şi unul pentru curaj", încheie ea în timp ce aruncăm alcoolul înapoi.

Salut arderea, bun venit aici şi acum cu cel mai bun prieten al meu şi când îmi înfăşur capul în jurul a ceea ce naiba tocmai a spus, mă uit la ea de coada ochiului meu. „Dacă nu e între picioarele tale, nu? Este un vechi zicală de familie? Unul a trecut din generaţie în generaţie?"

„Da", spune ea, răsucindu-şi buzele, luptând cu zâmbetul, ştiu că vine. „Nu deranja niciodată un om când mănâncă la Y."

„Haddie", râd. "Serios?"

„Pot continua toată noaptea, soră!" îşi clipeşte paharul cu al meu din nou, obrajii mă dureau din cauza zâmbetului atât de dur. „Şi iată altul. Cand cel mai bun prieten al tău este trist? Este treaba ta s-o faci să-i faci rahat şi să mergi la dans ".

„Ei bine", spun, alunecând de pe scaunul de bar şi luând un minut pentru a lăsa camera Nu mai învârti, „Cred că asta e o idee perfectă!"

Haddie ne pătrunde în filă şi cere un taxi în timp ce ne îndreptăm neîndemânatic în faţă uşă. Şi mă rog să nu o fac să mă ducă la casa lui Colton pentru că chiar acum, chiar îl vreau pe Colton - în cel mai bun mod, în cel mai rău mod - în toate căi.

„Haide, suntem bine să plecăm. Trei ore într-un bar sunt mult prea lungi", spune ea îmi pune braţul în jurul meu şi mă ajută să merg respectabil până la ieşire.

Şi în timp ce curăţăm uşa barului, cerul întunecat al nopţii explodează într-o baraj electrizant de bliţuri şi strigăte ale camerei orbitoare.

„Cum te simţi când eşti cunoscut ca spulberatorul de acasă?"

„Nu ai vreo remuşcare între Colton şi Tawny?"

„Nu este ipocrit că ai încercat să-l faci pe Colton să-şi abandoneze copilul când asta faci pentru a trăi? "

Şi continuă să vină spre mine. Unul după altul după altul. Mă simt prins în timp ce Haddie încearcă să mă ghideze prin aglomeraţia camerelor şi a microfoanelor şi fulgere şi dispreţ.

Presupun că m-a găsi

tCnapter CTwcniij- One Colton

„Mă joci dracului, nu?" Mă lupt cu dorinţa de a sparge ceva. îndemnul acela care îmi conduce fiecare nenorocită de emoţie, cea care mă face să poftesc sunet de distrugere. Sunetul nenorocitului meu de viaţă implodând.

Mintea mea împinge afară imaginile care străpung din ea din ultimii doi zile.

Extrageri de sânge şi markeri ADN şi nenorocite de teste de paternitate.

Tawny şi tâmpenii ei mint şi lacrimi de crocodil pe care le mănâncă nenorociţii vulturi sus ca carnea proaspătă.

Vizitând cu Jack şi Jim şi obosindu-mă atât de mult să mă uit la viaţa mea fundul unui pahar gol, aleg doar să beau direct din naiba sticla.

Şi apoi este Rylee.

Nenorocita de Rylee.

Bucăţi mici de ea peste tot. Foi care încă miros ca ea. 0 coada de ponei suport pe blatul băii. Cutiile îndrăgitei sale Diet Coke s-au aliniat perfect în frigider. Kindle-ul ei pe noptieră. Şuviţele părului ei pe cămaşa mea. Dovezi că perfecţiunea ei există. Dovezi că aşa ceva bine - atât de pur - de fapt poate dori ca cineva ca mine - să fie murdar şi futut cu o majusculă F.

Vreau, am nevoie, urăsc ce vreau, urăsc că am nevoie de ea atât de rău, dar nu pot Fă-o. Nu o pot trage în această nenorocită furtună de rahat care mă înconjoară,
nu vreau să aibă de-a face cu mine nenorocită, pe care chiar şi eu o urăsc până când nu mă pot înfăşură
înconjoară totul. Până când voi putea controla emoţiile care mă conduc
acţiuni.

Până când voi obţine un negativ la meciul DNA.

Mama avea dreptate. Dracu 'bine şi ea ma cunoscut doar de opt cei treizeci şi doi de ani ai mei... dacă asta nu spune ceva, nu sunt sigur ce altceva face. Nu pot fi iubit. Dacă cineva mă iubeşte - dacă las pe cineva să intre prea mult - al meu proprii demoni vor începe şi asupra lor. Lucrează-şi drumul prin crăpăturile din mine şi să găsească o modalitate de a le distruge.

„Colton, eşti acolo?"

Mă retrag din gândurile mele - aceleaşi nenorocite care au fost alergând ca un hamster pe roată prin rahatul din cap peste trecut săptămână. „Da", îi răspund publicistului meu. - Sunt aici, Chase. împing cârpele pe
masă în faţa mea, dar nu contează dacă le arunc la gunoi sau în set un meci cu nenorociţii pentru că imaginea lui Rylee care iese din acel bar este încă ars în creierul meu. Ochii şocaţi, buzele despărţite şi o privire de jur împrejur a fiinţei copleşită de maelstromul care a lovit-o când a plecat.

Şi dracu mă omoară! Mă rupe că rahatul meu - fiind cu mine - i-a provocat acea privire pe faţă. Frica din ochii ei. Tot ce vreau să fac este să fiu singur cu ea, braţul meu în jurul ei, dar nu sunt. Nu pot pentru că nu am cuvintele sau acţiuni pentru ao îmbunătăţi. Pentru a-l face să dispară. Pentru a o proteja.

„Sunt nenorocite de nenorocite şi ştii."

îmi aud publicistul suspinând la celălalt capăt al liniei. Ştie că sunt supărat, ştie, indiferent de ce spune ea, nu voi fi fericită decât dacă mi-ar spune asta găseşte-i pe ticăloşii care îl hărţuiesc pe Ry şi lasă-mi să îmi pierd nevoia de a distruge. „Colton, în lumina acuzaţiilor lui Tawny, cel mai bine este să nu faceţi nimic. Dacă reacţionaţi, Imagine publică-"

„Nu dau două dracuri despre imaginea mea publică!"

„0, crede-mă, ştiu", oftează ea. „Dar dacă reacţionaţi, presa o mănâncă şi apoi cu cât stau mai mult timp pentru a vă vedea că îl înşelaţi sau îl pierdeţi. Asta înseamnă mai stau în preajma lui Rylee ..."

La dracu cu toate dacă nu are dreptate. Dar rahat, ce n-aş da să merg pe jos porţi şi le daţi cei doi cenţi ai mei. „într-una din aceste zile, Chase", îi spun.

"Ştiu, ştiu.

"Îmi arunc telefonul pe canapea, în fata mea si îmi curăţ mâinile faţă, înainte să mă afund înapoi pe cana'pea şi s'ă închid o6hii. Ce naiba sunt eu de gând să faci? Şi de când dau un rahat?

Ce naiba mi s-a întâmplat? Am trecut de la a nu da dracu 'cu nimic *sau oricui îi lipseşte Rylee şi vrea să vadă băieţii. Corzi şi rahat. La dracu pe mine.*

0 voce care îi mulţumeşte menajerei mele, Grace, mă aduce înapoi în prezent nenorociţii de unicorni şi curcubeul care nu aparţin gândurilor mele. Rahat asta este asociat cu păsăricele şi tâmpitele biciuite. Rahat care nu are loc în mine cap amestecat cu cealaltă otravă care trăieşte acolo.

Aştept o secundă. Ştiu că este acolo, mă urmăreşte, încercând să-mi dea seama starea de spirit actuală, dar nu spune nimic. Deschid un ochi şi îl văd sprijinindu-se de stâlpul uşii, cu braţele încrucişate pe piept şi îngrijorarea se umple Ochii lui.

„Vei sta acolo şi mă vei urmări sau vei intra şi să mă judeci faţă în faţă?"

Se uită mai tare la mine şi îi jur lui Dumnezeu că urăsc acest sentiment, urăsc ştiind asta împreună cu orice altă persoană nenorocită pe termen lung şi

distinsă listă, îl dezamăgesc şi eu. „Fără judecată, fiule", spune el în timp ce el îşi face drum în cameră şi stă pe canapea, vizavi de mine.

Nu-mi pot aduce ochii să-l întâlnesc pe al lui şi să-i mulţumesc lui Hristos pentru nenorocirea de Grace sau de asta locul ar fi un dezastru şi el ar şti cu adevărat cât de mult acest Tawny situaţia m-a dat de cap. Inspir adânc, dorind să am o bere dreaptă acum. S-ar putea să începem petrecerea asta, nu? „Pune-o pe mine, tată, pentru că eu sigur că, la naiba, ştii că nu eşti aici doar pentru a-ţi saluta ".

Stă tăcut un pic mai mult şi eu nu pot să o suport. Mă uit în cele din urmă I. îmi întâlneşte privirea, ochii cenuşii contemplând ce să spun în timp ce îşi răsuceşte buzele în gând. „Ei bine, sincer pot să spun că am trecut pe aici pentru a vedea cum te descurci în mijlocul tuturor acestor lucruri", spune el, fluturând mâna în aer cu indiferenţă, „Dar este destul de evident din moment ce eşti într-o dispoziţie atât de rahată." Se apleacă înapoi în *scaun şi îşi propune picioarele pe măsuţa de cafea şi doar priveşte. La naiba, face* el însuşi confortabil. „0 să vorbeşti, fiule, sau vom sta să ne uităm la el reciproc toată noaptea? Pentru că am tot timpul din lume." Se uită la a lui urmăreşte şi apoi întoarce-te la mine.

La dracu '! Nu vreau să vorbesc despre acest rahat. Nu vreau să vorbesc despre copii şi femeilor şi băieţilor săpători de aur mi-e dor şi o femeie la care nu pot să nu mă mai gândesc despre. - La dracu, nu ştiu.

- Va trebui să-mi dai mai mult de atât, Colton.

"Precum ce? Că m-am dat dracu? Asta vrei să auzi? " L-am dus la reacţiona. Şi se simte bine să împingi pe cineva pentru o schimbare. Toţi ceilalţi au fost plimbându-mă în jurul meu, tratându-mă cu mănuşi pentru copii săptămâna trecută, frică de a mea se răstoarnă, aşa că se simte bine chiar dacă mă voi simţi mai târziu pentru că i-a făcut-o tatălui meu. „Vrei să-ţi spun că am futut-o pe Tawny şi acum sunt obţinând ceea ce merit pentru că am aruncat-o ca pe un cărbune fierbinte şi acum *vine după mine spunând că este însărcinată? Că nu vreau un copil - nu vrea* ai un copil - cu ea sau cu altcineva? întotdeauna. Pentru că refuz să las pe cineva să folosească un copil ca pe un pion pentru a obţine ceea ce vor de la mine. Pentru că cum naiba poate cineva ca mine să fie tată pentru un copil când sunt la fel de futut acum ca şi mine când m-ai găsit?"

M-am ridicat de pe canapea şi am început să păşesc în cameră. Sunt enervat de el că nu a luat momeala - nu s-a împins înapoi şi mi-a dat lupta cu care sunt mâncărime pentru - şi este doar aşezat acolo cu acea privire de acceptare completă şi înţelegere. Pacificare. Vreau să-mi spună că mă urăşte, că este dezamăgit de mine, că merit tot ce primesc acum pentru că aşa este atât de mult mai uşor pentru mine să mă ţin şi să cred decât opusul.

„Şi ce crede Rylee despre toate acestea?"

Mă opresc şi mă întorc să-l privesc. Ce? Nu mă aşteptam ca asta să iasă din a lui
gură. "Ce vrei să spui?"

„Am întrebat, ce crede Rylee despre toate acestea?" Se apleacă înainte, cu coatele în genunchi, ochii mă întrebă sub sprâncenele arcuite.

- La dracu dacă ştiu. Mârâiesc şi tatăl meu clătină din cap. Doamne, urăsc să trebuiască explică-mă. Dar este tatăl meu. Super-eroul meu final de joc, cum nu? "Ea a fost aici când Tawny a aruncat bomba. Ne-am luptat pentru că luam
totul pe ea, fiind un fund nesocotit. Căţeluşul despre un copil nu-l fac
vrea când nu poate avea una. Eram în formă stelară ", îi spun cu o rolă a mea
ochi. „Am fost de acord cu câteva zile distanţă pentru a ne îndrepta din nou capul, la-mi rahatul
împreună."

- Şi nu ai mai vorbit cu ea de atunci?

„Ce este asta, tată? Douăzeci de întrebări nenorocite? Se pare că am al meu rahatul mi-a dat seama încă? " Pufnesc un râs derizoriu. Un pas înainte şi apoi naibii de douăzeci de paşi înapoi. „Tawny este încă gravidă? Faceţi testul rezultatele revin încă? Da, şi un mare dracu 'nu ... Deci nu, nu am sunat-o înapoi încă. Crăciţi-l până la un alt lucru pe care să-l ţineţi împotriva mea ".

El doar se uită fix la mine. „Asta fac? Ţinându-ţi rahatul împotriva ta? Pentru că se pare că faci o treabă al naibii de bună, fiule. Aşa că lasă-mă puneţi-vă întrebarea pe care ar trebui să vă puneţi: de ce nu aţi tras ţi-ai dat capul din fund şi ai sunat-o? "

Răsuflu puternic. Fuckin 'A. „Nu vreau să merg acolo chiar acum, Tata." Doar pleaca . Dă-mi jos următoarea sticlă de Jack în timp ce ceasul bifează pentru ca medicii să-şi aleagă fundul dulce pentru a decide dacă tocmai mi-am tras viaţa a unui copil nenăscut. Pentru că dacă copilul e al meu, dracu, deja începe cu el un suflet murdar şi asta - asta e ceva ce nu pot avea pe conştiinţa mea ".

„Ei bine, vreau să merg acolo, aşa că trage un scaun la petrecerea ta milă, Colton, pentru că nu plec până nu terminăm de vorbit. Aţi înţeles? "

Gura mi se deschide şi sunt transportat înapoi în urmă cu cincisprezece ani o noapte în arest pentru curse de drag. în acel moment în care m-a ales în sus, m-a răscolit peste proverbialele cărbuni nenorociţi şi mi-a spus cum este voi fi de acolo încolo. La dracu. Am păr de piept, case şi rahat acum, dar încă mă poate face să mă simt ca un adolescent.

Furia mă străluceşte. Nu am nevoie de un dracu 'micşorat acum, am nevoie de un test de sânge negativ. Şi Rylee m-a înfăşurat cu un oftat moale căzând de pe buze când mă afund în ea. Plăcerea supremă de a îngropa toate acestea durere de rahat.

„Aşa", spune el, trăgându-mă înapoi la el în loc de gândurile la ea. „Eşti o să o las în serios să plece fără luptă? Lasă-o să iasă din viaţa ta din cauza lui Tawny?"

„Nu pleacă!" îi strig, supărat că ar crede chiar ea ar. Ar vrea-o?

El doar ciudă o sprânceană. "Exact." Ochii mei se ridică pentru a-l întâlni pe ai lui. „Deci renunţă tratând-o ca şi ea. Nu este mama ta."

Vreau să ţip la el că ştiu că nu e. Nici măcar să nu o bag aceeaşi propoziţie ca şi mama, dar în schimb mă joc cu cusătura de pe canapea în timp ce caut răspunsul, cred că vrea să audă. Că încerc să conving eu însumi sunt adevărul. „Nu merită asta ... rahatul care vine cu mine. Ale mele trecut... acum viitorul meu nenorocit posibil."

Face un zumzet în gât şi îl urăsc pentru că nu-mi pot da seama ce mijloace. „Nu depinde de ea să decidă, Colton? Adică luaţi decizii pentru ea ... nu ar trebui să aibă un cuvânt de spus?"

Taci, vreau să-i spun. Nu-mi reaminti ce dracu merită *pentru că ştiu deja. Ştiu deja dracului! Şi ştiu pentru că nu pot* dă-i-o ei. Am crezut că aş putea ... am crezut că aş putea şi acum, cu asta ştiu că nu pot. A întărit toate lucrurile pe care le-a spus ... toate lucrurile pe care le voi spune niciodată să nu mă pot curăţa de nenorocitul meu de suflet.

„Spui că nu te va părăsi atunci când lucrurile devin grele, fiule, ci al tău acţiunile îmi spun ceva complet diferit. Şi totuşi nu ai văzut-o luptându-te pentru tine în fiecare nenorocită zi în care te întinzi în patul de spital. în fiecare nenorocită de zi. Nu pleca niciodată. Deci asta mă face să cred că această mică dilemă pe care o aveţi aici nu este despre ea deloc."

Fiecare parte a mea se revoltă împotriva cuvintelor pe care le spune. Cuvintele spuse de oricine altcineva ar fi gata să mă supăr, dar respectul mă împiedică ţipând la omul care are cuvintele lovesc puţin prea aproape de casă.

" E despre tine ." Hotărârea liniştită din vocea lui pluteşte în cameră şi mă trânteşte în faţă. Mă batjocoreşte să iau momeala şi nu mă mai pot abţine.

Şi nu vreau să fac asta mai mult decât vreau să mai petrec o noapte fără Rylee în patul meu. Privirea prea apropiată face ca fantomele moarte să plutească spre nenorocită de suprafaţă şi nu mai am spaţiu pentru fantome, pentru că a mea dulapul este deja plin de nenorocite de schelete.

Dar meciul este aprins, benzina aruncată. Focul dinăuntru s-a aprins şi tot frustrarea şi incertitudinea şi singurătatea din săptămâna trecută ajung la o capul, explodează în mine. Port o gaură în nenorocita de podea, pe măsură ce încerc luptaţi-l, încercaţi să-l îngrădiţi, dar nu are rost.

„Uită-te la mine, tată!" îi strig în timp ce se cocoşează pe canapea. Mă ţin întind mâna pe partea mea şi mă urăsc pentru pauza din vocea mea, mă urăsc pentru demonstraţia neprevăzută de slăbiciune. „Uite ce mi-a făcut!" Şi eu nu trebuie să explic cine este pentru că dispreţul se scurge din vocea mea explică suficient.

Stau acolo cu braţele în afară, cu sânge care pompează, cu temperamente furioase şi el doar stă acolo, liniştit, aşa cum poate fi dracului şi zâmbeşte - dracului zâmbeşte - la mine. „Sunt, fiule. Mă uit la în fiecare zi şi gândeşte-te ce persoană incredibilă eşti."

Cuvintele lui îmi scot vântul din pânze. Strig la el şi el se întoarce la el eu cu asta? La ce fel de joc joacă? Fă-i mai mult capul lui Colton decât normal? La naiba, aud cuvintele, dar nu le las să se scufunde. Nu sunt adevărate. Nu se poate. Incredibilul şi deterioratul nu merg împreună.

Incredibilul nu poate fi folosit pentru a descrie o persoană care îi spune bărbatului că a molestat pe care îl iubeşti, indiferent dacă cuvintele sunt forţate sau nu.

„Asta nu e al naibii de posibil", murmur în liniştea camerei, aşa de ticălos amintirile îmi reînvie furia, îmi izolează sufletul. Nici nu-i pot întâlni ochii pentru că s-ar putea să vadă cât de naibii sunt cu adevărat. „Nu este posibil", repet eu, de această dată mai emfatic. „Eşti tatăl meu. Trebuie să spui asta."

„Nu, nu. Şi din punct de vedere tehnic, nu sunt tatăl tău, aşa că nu trebuie să spun orice." Acum, asta mă opreşte pe moarte ... mă readuce la a fi un copil speriat frică să nu fie trimis înapoi. Nu mi-a spus niciodată aşa ceva, şi acum mă sperie dracului de direcţia pe care a luat-o această conversaţie. Stă şi se îndreaptă spre mine, cu ochii închişi asupra mea. "Greşeşti. Nu am făcut-o trebuie să te opreşti şi să stai cu tine pe prag. Nu a trebuit să te duc la spital, adoptă-te, te iubesc ... "continuă să se hrănească în fiecare copilărie nesiguranţă pe care am avut-o vreodată. Mă forţez să înghit. Fă-mă să păstrez ochii blocat pe el, pentru că dintr-o dată mă sperii ca o rahat să aud ce-i trebuie să spună. Adevărurile pe care le va recunoaşte. „... dar ştii ce, Colton? Chiar la opt ani, speriat şi înfometat, ştiam - ştiam chiar atunci uimitorul
persoana pe care ai fost, că ai fost această fiinţă umană incredibilă la care nu am putut rezista. Nu te îndepărta de mine!" Vocea lui tună şi şochează la naiba pe mine. De la calm şi linişte la furie într-o clipă.

Mă opresc în urmele mele, nevoia mea de a scăpa de această conversaţie care provoacă acest lucru mult rahat pentru a se răsturna şi a se revolta în mine implorându-mă să merg în continuare pe uşa plajei de dedesubt. Dar eu nu. Nu pot. M-am îndepărtat de orice nenorocit din viaţa mea, dar nu mă pot îndepărta de persoana care nu m-am îndepărtat de mine. Capul meu atârnă, pumnii mi se strâng în aşteptarea cuvinte pe care le va spune.

„Am aşteptat aproape douăzeci de ani pentru a purta această conversaţie cu tine, Colton." Vocea lui este mai calmă acum, mai fermă şi mă înspăimântă mai mult decât când se enervează. „Ştiu că vrei să fugi, să ieşi afară pe nenorocita uşă şi să scapi plaja ta iubită, dar nu o vei face. Nu te las să iei ieşirea găinilor.

„Chickenshit?" Am strigat, întorcându-mă pentru a-l înfrunta cu ani buni furie. Ani de întrebări ce crede el cu adevărat despre faptul că voi ajunge la cap. "Tu numesc ceea ce am trecut prin ieşirea găinilor? " Şi zâmbetul pe faţă este înapoi şi chiar dacă ştiu că doar mă provoacă, încercând să mă provoace aşa că eu ia momeala şi scoate totul, tot o iau. „Cum îndrăzneşti să stai acolo şi să acţionezi ca şi dacă m-ai primit, mi-a fost uşor. Viaţa a fost uşoară pentru mine!" Strig, corpul meu vibrând odată cu furia, apăsând resentimentul.
„Cum poţi să-mi spui că sunt această persoană incredibilă când de douăzeci şi patru de ani
mi-ai spus de un milion de naibii de ori că mă iubeşti - LOVE ME - şi nu
odată ţi-am spus-o vreodată. Nu dracu 'o dată! Şi îmi spui
esti bine cu asta? Cum pot să nu cred că sunt futut când ai dat
eu totul şi nu ţi-am dat absolut nimic în nenorocire? Nu pot
chiar să-ţi dai trei nenorocite de cuvinte!" Când ultimele cuvinte îmi părăsesc buzele, vin înapoi la mine şi îmi dau seama că sunt la câţiva centimetri de tatăl meu, corpul meu tremurând de furie care m-a mâncat întreagă o viaţă întreagă, pe măsură ce sunt ciobite mici pete departe de inima mea nenorocită întărită.

Fac un pas înapoi şi fulgerător. El este din nou în faţa mea. "Nimic? *Nimic, Colton?" Vocea lui strigă în cameră. „Mi-ai dat totul,* fiule. Speranţă şi mândrie şi al naibii de neaşteptat. M-ai învăţat că frica este Bine. Că uneori trebuie să-i laşi pe cei pe care îi iubeşti să alerge vântul nenorocit pe un capriciu pentru că este singurul mod în care se pot elibera de coşmaruri în. Tu, Colton, m-ai învăţat ce înseamnă să fii bărbat... pentru că e uşor ca dracu să fii bărbat când lumea ţi-a fost predată pe un platou de argint,

Nu, nu, nu, vreau să ţip la el pentru a încerca să înec sunetele pe care nu le pot crede. încerc să-mi acoper urechile ca un nenorocit de puşti, pentru că e prea mult. Toate - cuvintele, frica, nenorocita de speranţă că aş putea de fapt să fiu puţin îndoit şi nu complet rupt - este prea mult. Dar nu are nimic,
şi este nevoie de fiecare uncie de control pe care trebuie să nu-l iau în timp ce trage mâinile de la urechi.

„Uh-uh". Mormăie cu efortul necesar. „Nu plec până nu am spus ceea ce am venit să spun - ceea ce ţi-am spus şi eu cu păsăricele
mult timp - şi acum îmi dau seama cât de greşit m-am înşelat ca părinte să nu te oblig să auzi asta mai devreme. Deci, cu cât te lupţi mai mult cu mine, cu atât va dura mai mult, aşa că eu sugerează-mă să mă laşi să termin, fiule, pentru că aşa cum am mai spus, am tot dracu [1] timpul din lume."

Mă holbez la el, pierdut în două trupuri războinice: un băieţel cerşind cu disperare pentru aprobare şi un om crescut incapabil să creadă odată ce i s-a dat. "Dar
nu este posibil..."

- Nu, dar fiule. Niciuna ", spune el, întorcându-mă, ca să nu mă atingă din spate ştiind că nu pot să mă descurc încă în aceşti ani, ca să poată arăta în ochii mei... aşa că nu mă pot ascunde de sinceritatea absolută din a lui. „Nici măcar unul

zi de când te-am cunoscut, am regretat alegerea mea de a te alege. Nu când te-ai răzvrătit sau m-ai luptat sau ai fugit pe stradă sau ai furat schimbarea tejgheaua ..."

Corpul meu zguduie din comentariu - nenorocitul băieţel din mine devastat Am fost prins - deşi nu este supărat.

„... Ai crezut că nu ştiu despre borcanul de schimbare şi cutia cu mâncare pe care ţi le-am dat? ascuns sub patul tău ... depozitul pe care l-ai păstrat în caz că ai crezut că vom merge nu te mai vrea şi te dau afară pe străzi? Nu ai observat toate schimbare am plecat brusc peste tot? Am lăsat-o intenţionat pentru că nu am făcut-o regret un singur moment. Nu atunci când ai depăşit fiecare limită şi ai încălcat fiecare regulă posibil, deoarece adrenalina sfidării era mult mai uşor de simţit decât rahatul pe care i-a lăsat să ţi-l facă."

Respiraţia mea se opreşte la cuvintele lui. Lumea mea nenorocită se învârte negru şi acidul erup ca lava în stomacul meu. Realitatea spiralează la gândul pe care îl are cea mai mare frică a mea devine realitate ... ştie. Ororile, slăbiciunea mea, lucrurile ticăloase, cele profesate iubire, petele de pe spiritul meu.

Nu pot să-mi aduc ochii pentru a-l întâlni pe ai lui, nu pot împinge ruşinea suficient de departe până la vorbi. îi simt mâna pe umăr în timp ce încerc să revin la concentrarea asupra înceţoşată neclaritate a trecutului meu şi scăpa de amintirile tatuate în nenorocita mea minte - pe nenorocitul meu corp - dar nu pot. Rylee m-a făcut să mă simt - rupt asta nenorocită de barieră - şi acum nu pot să nu fac altceva decât.

„Şi în timp ce curăţăm aerul", spune el, vocea devenind mult mai blândă ton, mâna lui strângându-mi umărul. - Ştiu, Colton. Sunt tatăl tău, ştiu."

Podeaua dracului cade sub mine şi încerc să-mi trag umărul strângerea lui, dar nu mă lasă, nu mă lasă să-i întorc spatele pentru a ascunde lacrimile arzându-mi ochii ca gheare. Lacrimi care întăresc faptul că sunt o păsărică care nu s-a ocupat deloc de nimic.

Şi cât vreau să tacă dracu ... să mă lase dracu în pace ... Continuă „Nu trebuie să-mi spui un cuvânt. Nu trebuie să traversezi acea linie imaginară din capul tău care te face să te temi că va face o admitere toată lumea te lasă, te va dovedi că eşti mai puţin bărbat, te va face pion a vrut să fii..."

Face o pauză şi este nevoie de fiecare uncie din tot ce este în mine pentru a încerca să mă întâlnesc Ochii lui. Şi o fac o fracţiune de secundă înainte de nenorocita uşă de la curte nisip sub picioarele mele şi arderea oxigenului în plămâni, pe măsură ce picioarele îmi bat
pe plajă mă cheamă ca heroina unui dependent. Evadare. Alerga. Fugi. Dar sunt dracului îngheţat pe loc, secrete şi minciuni care se învârtesc şi se ciocnesc de adevăr. Adevărul pe care îl ştie, dar încă nu mă pot exprima după douăzeci şi patru de ani de linişte absolută.

„Aşadar, nu vorbi acum, ci doar ascultă. Ştiu că i-a lăsat să-ţi facă lucruri care sunt ticăloşi şi respingătoare şi mă îmbolnăvesc ". Stomacul meu se mişcă şi se rostogoleşte, al meu respiraţia tresărind la auzul cu voce tare. „... Lucruri pe care nimeni nu ar trebui să le aibă vreodată îndura ... dar ştii ce, Colton? Asta nu face din vina ta. Nu
înseamnă că ai meritat-o, că aijăsat-o să seintâmple."

Ma strecor pe perete în spatele meu pana cand stau pe podea ca un nenorocit copilule ... dar cuvintele lui, cuvintele tatălui meu ... m-au adus înapoi acolo.

M-am speriat.

M-a schimbat.

La dracu 'cu capul meu, astfel încât amintirile încep să se împingă prin găurile de vierme inima şi sufletul meu futut. Trebuie să fiu singur. Am nevoie de Jack sau Jim. Am nevoie de Rylee. Trebuie sa uit. Din nou.

"Tata?" Vocea mea este tremurătoare. Sunetul unei căţele mici care cere permisiunea şi fute-mă, chiar acum, nu aşa sunt eu? Din nou pe podea
pe punctul de a arunca dracu 'în sus, tremurând corpul, bătăile capului în timp ce stomacul meu se revoltă?

Stă pe podea lângă mine, cum făcea când eram mic, al lui mâna pe genunchiul meu, răbdarea lui mă liniştea. „Da, fiule?" Vocea lui este aşa moale, atât de tentativ, îmi dau seama că se teme că m-a împins prea departe. Că s-a stricat mai mult pe mine când am fost deja nenorocit şi strâns împreună cu scotch bandă pentru prea mult timp.

„Am nevoie - trebuie să fiu singur acum." îl aud inspirând, îi simt acceptarea resemnată şi nesfârşita dragoste. Şi am nevoie să plece. Acum. înainte să-l pierd.

„Bine", spune el încet, „dar te înşeli. Este posibil să nu fi spus niciodată cuvinte cu voce tare - poate că nu mi-au spus niciodată că mă iubeşti - dar am ştiut întotdeauna pentru ca ai. Este în ochii tăi, cum îţi luminează zâmbetul când mă vezi,

faptul că mi-ai împărtăşi iubitele tale baruri Snickers fără să întrebi." Râde la amintiri. „Cum m-ai lăsa să mă ţin de mână şi să mă laşi
vă ajută să vă cântaţi supereroii în timp ce vă culcaţi în pat, astfel încât să puteţi adormi. Asa de cuvinte, nu, Colton ... dar mi-ai spus în fiecare zi într-un fel sau altul." El este tăcut pentru o clipă, deoarece o parte din mine permite faptul să se scufunde în ceea ce ştie. Acea toată grija pe care am avut-o în toţi aceşti ani că nu ştia cât de mult am simţit
nu a contat. El stia .

„Ştiu că cea mai mare teamă a ta este să ai un copil..."

Veselia care m-a ridicat este sufocată de frică cu cuvintele sale. Şi asta este mult - prea mult, prea repede când de atât de mult timp am putut să mă ascund de el. „Vă rog să nu faceţi asta", pledez, strângând ochii.

„Bine ... Ţi-am aruncat multă rahat, dar era timpul să o auzi. Şi îmi pare rău că probabil am futut cu capul tău mai mult decât ai avut nevoie de mine, dar, fiule, doar tu poţi repara asta acum - fă-ţi faţă acum că toate cărţile sunt pe masa. Dar trebuie să-ţi spun că nu eşti mama ta. ADN-ul nu te face un monstru ca ea ... la fel ca şi când ai avea un copil, demonii tăi nu vor fi transferat la acea nouă viaţă."

Pumnii mei se strâng şi dinţii mănâncă la ultimele cuvinte - cuvinte care se hrănesc din cea mai rea dintre temerile mele - dorinţa de a sparge ceva care se întoarce. Să înece durerea asta s-a întors cu o răzbunare. Ştiu că m-a împins până la punctul de rupere. Eu pot auzi suspinul lui liniştit prin ţipetele fiecărei uncii din fiinţa mea.

Stă încet şi îmi spun să mă uit la el. Să-i arăt că am l-am auzit, dar nu mă pot face să o fac. îi simt mâna pe capul meu, de parcă aş fi din nou un băieţel şi vocea lui nesigură şopteşte: „Te iubesc, Colton."

Cuvintele îmi umplu nenorocitul de cap, dar le pot trece de frica depusă în mine gât. După amintirile cântării, obişnuiam să spun că a fost urmată de brutalitate şi durere de nedescris. Cât vreau să-i spun - simţi nevoia spune-i - încă nu pot.

Vezi, exemplu perfect, vreau să-i spun, să demonstrez cât de dracu sunt. El doar mi-a dezvăluit nenorocitul şi nu-i pot da un răspuns nenorocit pentru că mi l-a furat. Şi crede că aş putea fi părinte? Ea mi-a făcut-o inima neagră şi miezul putred. Nu există nicio cale în iad în care să pot transmite asta altcineva dacă ar exista şansa la distanţă să se întâmple.

Aud uşa închizându-se şi rămân doar pe podea. Lumina exterioară se estompează. Jack mă sună, mă ispiteşte, îmi permite să mă înec în confortul lui, fără pahar Necesar.

Confuzia naibii mă învârte. Mă târăşte sub.

Trebuie să-mi curăţ nenorocitul de cap.

Trebuie să-mi dau seama de rahat.

Abia atunci pot suna Ry. Şi Doamne vreau să o chem. Degetul meu plutind peste butonul de apel nenorocit. Plutind acolo mai bine de o oră.

Apel.

Terminare apel.

Apel.

Terminare apel.

La dracu!

închid ochii, cu capul înceţoşat din câte am băut. Şi eu începe să râzi de ceea ce am fost redus. Eu şi podeaua devenim cei mai buni dracului de prieteni. Fuckin 'A.

Nu este greu să urci când eşti deja la fund. Timp pentru călare pe nenorocitul de lift. încep să râd. Ştiu că există doar o modalitate de a o şterge cap - singurul meu alt dracului în afară de Rylee - care va ajuta la păstrarea demonii la distanţă pentru un pic. Şi oricât am nevoie de Rylee chiar acum, trebuie să fac asta primul care mi-a dat seama de rahat. Mâna mea dreaptă tremură în timp ce mă duc să împing Sună şi când o fac, mă sper de nenorocitul meu, dar este timpul.

Capul drept.

Apoi Rylee.

Paşi de bebeluş nenorocit.

„Hei, geantă de duş. Nu mi-am dat seama că ştii numărul meu de telefon. A fost aşa nenorocit de mult de când nu m-ai sunat."

0 bătrână atât de nenorocită. Doamne, îl iubesc pe tipul ăsta.

- Du-mă în nenorocita de maşină, Becks.

Râsul lui se opreşte într-o clipă, tăcerea asigurându-mă că m-a auzit, a auzit cuvintele pe care ştiu că aşteaptă să le audă de când am clarificat totul.

„Ce se întâmplă, Wood? Sunteţi sigur ?"

Ce se întâmplă cu toţi cei care mă chestionează în seara asta? „Am spus că mă bagă în naibii de maşină!"

„Bine", se îndreaptă el în cadenţa sa lentă. "Unde iţi este capul?"

„Dracu 'serios? Mai întâi mă împingi să intru în nenorocit şi acum eşti punând la îndoială faptul că vreau? Ce eşti, nenorocita mea de asistentă?
Chicoteşte. „Ei bine, îmi plac sfârcurile mele, dar la naiba, Wood, cam cred că dacă le atingi, mi-ar da un efect invers."
Nu pot opri râsul care vine. La naiba cu Beckett. întotdeauna o găleată de râde dracului. „Renunţă la naiba cu mine, mă poţi duce sau nu pe pistă?"
„Poţi să scapi din glas şi să-l dai jos pe Jack, pentru că asta este cadou mort, capul tău este încă înfundat... aşa că voi repeta din nou întrebarea mea. Unde iţi este capul?"
„Peste tot nenorocitul de loc!" îi strig, nereuşind în mod mizerabil să nu sun beat „La naiba, Becks! De aceea am nevoie de pistă. Trebuie să curăţ rahatul pentru a mă repara."
Există linişte pe linie şi îmi muşc limba pentru că ştiu dacă împing o să-mi închidă dracu. „Piesa nu va remedia capul ăla
de-al tău, dar cred că un anumit hottie cu păr ondulat ar putea face asta pentru tine."
„Lasă-l, Becks". Muşc cuvintele, nu în starea de spirit pentru un alt psihiatru sesiune.
- Nu în viaţa ta, dracu. Bebeluş. Nici un bebeluş. Chiar vei împinge cel mai bine chestie pe care ai luat-o pe tine afară pe nenorocita de uşă?"
Şi începe sesiunea numărul doi.
„La dracu".
"Nu, mulţumesc. Nu eşti genul meu."
Tonul lui condescendent mă enervează. „Stai la dracu!"
"Oh! Deci o să o laşi să plece? Nu este o melodie sau un rahat? Pai la naiba, din moment ce o vei lăsa să plece, cred că o să alerg atunci."
Nenorocitule. Butoanele mele sunt atât de uşor de apăsat în seara asta? „Dacă eşti deştept, vei taci dracu. Ştiu că mă împingi... încercând să mă conving să sun a ei."
"Wow! El chiar ascultă. Acum, asta e un blestem de ştiri."
Am terminat. „încetează dracului, fă-ţi treaba şi pune-mă pe naiba pistă, Beckett."
„Fii pe pistă mâine dimineaţă la zece."
"Ce?"
"Era şi timpul. L-am rezervat săptămâna trecută, aşteptându-ţi fundul fii cu el."
„Hmpf". M-a pus pe mine.
„Nu vei arăta". Râde.
„La dracu".
"Ai vrea tu."

iapter Uwentu-Uwo

Răsuflu o respiraţie şi îmi rotesc umerii, salutând arsura în timp ce mă întind muşchii mei calzi şi bine obosiţi. Aveam nevoie disperată de această alergare - scapă în curtea noastră şi prin poarta vecinului din spatele nostru aşa că eu ar putea scăpa nedetectat de presa persistentă.

îmi ridic privirea de pe întinderea mea şi mi-a atras atenţia ceva de peste drum. Sunt imediat de gardă când văd sedanul albastru închis de peste drum cu omul sprijinindu-se de el, camera în mână cu un teleobiectiv care îl bloca faţă. Ceva la el mă pare familiar şi nu pot să pun degetul pe el ... dar ştiu că mica mea libertate - prin trecere secretă - a fost compromis.

Gândul mă enervează şi, deşi încă nu m-am angajat cu vreo presă, a mea picioarele au o viaţă proprie şi încep să meargă spre el. Mintea mea conduce lovire verbală sunt pe cale să-i dau iar şi iar în cap. El mă urmăreşte apropiere, declanşatorul făcând clic pe ritmul rapid al focului, camera încă îl blochează faţă. Sunt pe punctul de a-mi începe jocul când sunt la vreo cincizeci de metri distanţă şi al meu telefonul îmi sună în mână.

Chiar şi după multe zile fără contact, pulsul meu încă zgomotos, sperând este Colton, dar ştiind că nu este chiar înainte să mă uit la el. Dar sunt luat puţin înapoi când mă uit la ecran şi văd numele lui Beckett. Mă opresc imediat şi bâjbâi cu telefonul meu, îngrijorat că s-a întâmplat ceva.

„Becks?"

- Hei, Ry. Asta e tot ce spune şi tace. Oh, la naiba . Frica scade ca un plumb greutatea prin mine.

„Beckett, ce-i cu Colton?" Nu pot opri îngrijorarea care cântăreşte greu în vocea mea. Tăcerea se întinde şi mintea îmi curge în timp ce mă uit la fotograf momentan înainte să mă întorc cu spatele şi să mă grăbesc acasă.

„Voiam doar să ştii că Colton este în drum spre pistă chiar acum."

Stau în aer liber, dar dintr-o dată îmi este greu să desenez într-un suflare de aer. "Ce?" Sunt surprins că mă poate auzi, vocea mea este atât de blândă. Imaginile îmi trec prin cap ca o prezentare de diapozitive: prăbuşirea, metalul maltratat, a spart Colton care nu răspunde în patul de spital.

„Vă cunosc pe voi doi... toată treaba cu bebeluşul şi el nu v-a sunat." El oftează. „A trebuit să te sun şi să te anunţ... am crezut că vei vrea să ştii." Eu pot spune-i că este în conflict pentru că-şi rupe încrederea cel mai bun prieten şi că face ceea ce crede Colton are cel mai mult nevoie.

"Mulţumiri." Este singurul lucru pe care îl pot gestiona, pe măsură ce emoţiile mele ies din spirală Control.

- Nu sunt sigur că vrei să spui asta, Ry, dar m-am gândit că ar trebui să sun.

Linişte se întinde între noi şi ştiu că este la fel de îngrijorat ca mine. "Este el gata, Becks? îl împingi?" Nu pot să ţin cont de dispreţul care dantelează întrebarea mea.

Respiră şi chicoteşte ceva. „Nimeni nu-l împinge pe Colton, Ry, dar Colton. Tu stii asta."

„Ştiu, dar de ce acum? Care este urgenţa? "

„Pentru că asta trebuie să facă ..." Vocea lui Beckett se estompează pe măsură ce o găseşte pe a lui cuvintele următoare. Deschid poarta şi mă îmbrac peste gardul mic care separă
curtea vecinului şi a mea. „în primul rând, trebuie să demonstreze că este la fel de bun ca şi inainte de. în al doilea rând, aşa se ocupă Colton când se întâmplă prea multe în a lui capul şi nu poate închide totul şi, în al treilea rând ..."

Nu aud ce spune Beckett în continuare pentru că sunt prea ocupat să-mi amintesc de al nostru noaptea dinaintea cursei, conversaţia noastră şi cuvintele îmi cad din gură în timp ce sunt gândindu-se cu voce tare. „Estompa".

" Ce?"

Atunci când Beckett vorbeşte, îmi dau seama că am spus-o cu voce tare şi a lui vocea mă şochează din gânduri. „Nimic", spun. „Care este al treilea motiv?"

"Nu face nimic."

„Ai spus deja mai mult decât ar trebui, de ce să te opreşti acum?"

Se face o tăcere incomodă şi începe şi se opreşte o clipă. "Este nimic adevărat. Pur şi simplu aveam să spun că, în trecut, a apelat la unul din trei lucruri când devine aşa. îmi pare rău - nu ar fi trebuit..."

"E in regula. înţeleg - ia-l. în trecut a apelat la femei sau la alcool sau la urmăriţi când viaţa a trebuit să fie prea mare, nu?" Becks rămâne tăcut şi acolo este al meu Răspuns. „Ei bine, cred că ar trebui să am noroc că a existat o deschidere la pistă, dreapta?"

Beckett scoate un râs şi îmi dau seama că este uşurat. „Doamne, el nu te merit, Rylee." Cuvintele lui îmi aduc un zâmbet pe buze, în ciuda îngrijorării la interiorul meu. „Sper doar să vă daţi seama amândoi cât de mult are nevoie de voi."

Lacrimile îmi înţepă ochii. „Mulţumesc că ai sunat, Becks. Sunt pe drum."

Sunt recunoscător că traficul este uşor pe măsură ce mă deplasez spre pista din Fontana şi că
securitatea parcării împiedică presa să mă urmărească în unitate. Eu parcaţi maşina pe teren şi îngheţaţi când aud manivela încercând să pornească maşina. The motorul răcneşte la viaţă, sunetul său răsunând împotriva tribunelor şi vibrând înăuntru pieptul meu.

Nu ştiu cum voi face asta. Cum voi putea să mă uit Colton, centurat şi zburând în jurul pistei, când tot ce văd în cap este fumul şi simţi frica? Dar i-am promis că voi fi acolo în ziua în care el urcat înapoi la volan. Nu ştiam puţin că voi primi un telefon pentru a colecta asta făgăduinţă când totul a fost neliniştit între noi.

Dar nu pot să nu fiu aici. Pentru că îmi respect promisiunile. Şi pentru că nu pot stai cu gândul că va fi acolo fără să ştie că este bine. Da, avem nu se vorbeşte şi sunt confuzi şi răniţi, dar asta nu înseamnă că pot să mă întorc sentimentele oprite.

Motorul care revine din nou mă scoate din gânduri. Trepidarea mea şi trebuie să fiu acolo pentru el, pentru mine, pentru sănătatea mea, mă împinge să pun un picior înăuntru în faţa altuia. Davis mă întâlneşte la periferia şirului de gropi şi dă din cap în timp ce iau mâna pe care o oferă în salut, înainte de a mă conduce către locul în care lucrează echipajul lui Colton.

Mă opresc când văd maşina, curba căştii lui Colton în capsula din spate roata, corpul lui Beckett se apleca peste el, strângându-şi centurile aşa cum va face doar Colton lasă-l să facă. îmi forţez gâtul să înghită, dar îmi dau seama că nu este nimic de ingerat pentru că gura mea este plină de bumbac. Mă gândesc să-mi fac griji pentru inelul I nu mai purtaţi, din obişnuinţă nervoasă şi trebuie să mă mulţumiţi cu strângerea mea mâini.

Davis mă conduce în sus pe scara până la turnul de observaţie de deasupra, mult ca cel în care am stat în timp ce îl priveam pe Colton spiralându-se de sub control. Fiecare pas în sus îmi aminteşte de acea zi - sunetul, mirosul, frământarea

stomacului meu, teroare absolută - fiecare ascensor este o altă amintire a momentelor de după lovirea maşinii gardul de prindere. Corpul meu vrea să se întoarcă şi să fugă, dar inima îmi spune că trebuie fi aici. Nu mă pot lăsa de el când are cel mai mult nevoie de mine.

Pasul motorului se schimbă şi nu trebuie să mă întorc şi să mă uit la el să ştii că conduce încet pe şirul de groapă spre asfaltul asfaltat al pistei. Eu stai în turn, câţiva membri ai echipajului s-au concentrat pe indicatoarele care citeau electronica maşinii, dar în doar câteva secunde stau acolo, simt nervosul energie, pot simţi că sunt la fel de nelinişţiţi ca Colton să fie în maşină ca mine.

Aud paşi pe scările din spatele meu şi ştiu că trebuie să fie Becks. înainte sa chiar ai şansa să-i spui ceva, sunetul motorului maşinii se calmează, şi ne uităm amândoi spre el la capătul rândului de groapă liber. După un moment, zgomotul motorului revine din nou şi maşina se mişcă încet pe pistă.

Beckett se uită repede la mine şi îmi întinde o cască. Privirea în a lui
Ochii îmi spun că este la fel de neliniştit şi neliniştit ca mine, şi un mic o parte din mine este uşurată de acest lucru. Se apleacă aproape înainte să plasez căştile pe urechile mele şi îmi spune: „El nu ştie că eşti aici".

Doar îi dau din cap, ochii îi spun mulţumesc, buzele îi spun: „Cred că este pentru cel mai bun."

Se îndreaptă către un scaun din partea din faţă a turnului, dar eu doar scutur din cap hotărât. Nu există nicio cale în iad să mă pot aşeza chiar acum. Energie nervoasă îmi atacă simţurile şi mă mişc înainte şi înapoi pe picioare în timp ce sufletul meu rămâne solid ancorat de frica mea.

Motorul răsuceşte uşor în capătul din spate al primului viraj şi mă răsucesc astfel încât privesc îl pot urmări pe Colton, deşi vreau să ţip ca el să se oprească, să iasă, să vină înapoi la mine. Maşina începe să accelereze în virajul doi.

- Asta e, Wood. Frumos şi uşor", îi spune Becks într-un blând convingător voce. Tot ce aud la microfonul deschis este cadenţa motorului şi duritatea lui Colton respiraţie, dar niciun răspuns de la el. îmi muşc buza şi mă uit la Beckett, neplăcând faptul că nu vorbeşte. Nu-mi pot imagina decât ceea ce rulează prin capul lui Colton.

„La naiba, Becks!" Este pentru prima dată când îi aud vocea peste peste o săptămână iar sunetul din el - frica ţesută prin furie - mă face să mă ţin strâns pe bucăţile de urechi. „Maşina asta e un rahat! Am crezut că ai verificat totul. Este-"

- Nu e nimic în neregulă cu maşina, Colton. Vine uniformitatea vocii lui Becks puternic şi clar, iar Beckett îi aruncă o privire unui alt membru al echipajului şi clatină subtil din cap nu la ceva.

" Rahat! Se cutremură ca o căţea şi se va destrăma odată ce voi deschide ea sus." Vibraţia care este în mod normal în vocea sa de la forţa motorului nu este acolo, nici măcar nu merge suficient de repede din rândul doi pentru a-l afecta.

„Este o maşină nouă. Am verificat fiecare centimetru din el."

„Nu ştii despre ce dracu vorbeşti, Beckett! Fir-ar sa fie!" ţipă în maşină când se opreşte pe întindere între viraje doi şi trei, frustrare care rezonează la radio.

„Este o maşină diferită. Nimeni pe cale să nu te lovească, la-o frumos şi uşor."

Nu există niciun răspuns. Nimic în afară de zumzetul îndepărtat al unui motor de ralanti care sunt sigur vor muri în curând şi atunci vor trebui să înceapă pe pistă pentru a ajunge merge din nou. Mai mult timp pentru Colton să stea şi să gândească, să-şi amintească şi să retrăiască prăbuşire care îl incapacită.

Şi pe măsură ce timpul se întinde, preocuparea mea pentru bărbatul pe care îl iubesc are propria mea anxietate escaladarea. Chiar dacă suntem cu toţii aici susţinându-l, ştiu că e acolo simţindu-se singur, izolat într-un sicriu metalic pe roţi. Inima mea se găzduieşte în mine
gâtul în timp ce panica şi neputinţa pe care o simt încep să mă strângă.

Beckett face paşi înainte şi înapoi, cu mâinile înfipte în păr, nesigur cum să-l convingă pe cel mai bun prieten al său să iasă din pergament când nu ascultă deja. Eu schimbă din nou - respiraţia zdrenţuită a lui Colton singurul sunet de la radio - şi nu pot mai ia-o.

Mă duc până la Beckett. „Scoateţi-i pe toţi de pe radiouri". Se uită la mine şi încearcă să-mi dau seama ce fac. „Scoate-i", spun, disperarea înţepenind urgenţă în cererea mea.

„Radios de pe toată lumea", comandă Beckett imediat când trec la microfon tejgheaua din partea din faţă a cutiei. Mă aşez pe scaun şi aştept semnul din cap de la Beckett odată ce îşi dă seama ce fac.

Mă bat cu butoanele de pe microfon şi Davis se apleacă şi împinge în jos pe cea de care am nevoie. - Colton? Vocea mea este tremurătoare, dar ştiu că mă aude pentru că Aud cârligul în respiraţie când o face.

- Rylee? Este numele meu - un singur cuvânt - dar pauza din vocea lui şi vulnerabilitate în felul în care spune că provoacă lacrimi în ochii mei. Sună ca unul

dintre băieţii mei chiar acum când se trezesc dintr-un vis terifiant şi eu mi-aş dori să pot ieşi pe pistă, astfel încât să-l pot ţine şi să-l liniştesc. Dar eu nu pot, aşa că fac următorul lucru cel mai apropiat.

"Vorbeşte-mi. Spune-mi ce-ţi trece prin cap. Nimeni la radio dar tu şi cu mine". Liniştea se întinde puţin, pe măsură ce palmele mele devin transpirate nervi şi mă tem că nu voi putea să-l ajut prin asta.

„Ry", oftează el înfrângând şi sunt pe punctul de a sări înapoi la microfon când el continuă. „Nu pot... nu cred că pot..." Vocea lui se estompează, fiind sigur amintirile accidentului îl atacă, la fel ca şi mine.

„Poţi face asta", spun cu mai multă hotărâre decât simt. „Aceasta este California, Colton, nu Florida. Nu există trafic. Fără şoferi debutanţi care să facă prost greşeli. Fără fum prin care nu poţi vedea. Nici o epavă de condus. Doar tu eşti Ib^BgilrLÎi^cÎr^e^Vli ^^ftlf^PriÎe^^r^^^feiye foi."

Aud o fâşie de râs şi sunt uşurat că am ajuns la el. Folosit a amintire bună pentru a rupe frica schiloditoare. Dar când vorbeşte, tot pot auzi frământarea în tonul lui. „Eu doar..." Se opreşte şi oftează, vulnerabilitate a lucru greu de acceptat de un om, mai ales în faţa unui echipaj care idolatrează şi îl respectă.

- Poţi face asta, Colton. Putem face asta împreună, bine? Sunt chiar aici. Sunt nu merg nicăieri." îi acord câteva secunde să-mi lase cuvintele să intre mâinile tale pe volan?"

„Mmm-hmm... dar mâna mea dreaptă..."

„Este perfect în regulă. Te-am văzut folosindu-l", îi spun, sperând să uşurezi ceva tensiunea. „Piciorul tău e pe pedală?"

- Ry? Vocea îi clătină din nou.

"Pedala. Da sau nu?" Ştiu chiar acum că are nevoie de mine să iau frâiele şi să fiu cel puternic si pentru el, voi face orice.

"Da ..."

„Bine, curăţă-ţi capul. Doar tu şi pista, Ace. Poţi sa faci asta. Tu am nevoie de asta. Este libertatea ta, îţi aminteşti? " Aud motorul revenind o dată sau de două ori, şi văd uşurare amestecată cu mândrie în ochii lui Beckett înainte de a mă concentra din nou asupra lui Colton. „Ştii asta ca pe partea din spate a mâinii tale ... împinge gazul în jos. Răsfoiţi vâsleşte şi apasă în jos." Pasul motorului ronarce un pic mai sus şi continui. „Bine ... vezi? Ai asta. Nu trebuie să mergi repede. Este o maşină nouă, este o să mă simt diferit. Becks va fi supărat dacă arzi motorul oricum aşa ia-o uşor."

Mă întorc pentru a privi maşina cu respiraţie, când Colton începe încet în viraj Trei. Nu se apropie nici măcar de viteza de antrenament, dar merge şi asta e tot contează. Ne confruntăm cu frica noastră de a nu intra din nou în maşină împreună. Eu Doar că nu mi-am dat seama că aş fi fost eu cel care l-aş convinge să conducă, ceea ce mă va diminua proprii.

Pistoalele din nou, reverberaţia lovindu-mi pieptul când se apropie patru şi îl aud cusând. "Esti bine?" în jurul meu nu există decât linişte şi vuietul motorului care se apropia. „Vorbeşte cu mine, Colton. Sunt chiar aici."

„Mâinile mele nu vor înceta să tremure." Nu răspund pentru că mă ţin respira în timp ce măreşte ritmul şi intră în primul rând. „Becks va fi supărat pentru că mi-a luat capul în cap."

Mă uit din nou la Becks şi văd zâmbetul fulgerându-i pe faţă şi ştiu ascultă, asigurându-se că cel mai bun prieten al său este în regulă. „Eîn regulă ... te urmăresc acolo? Şi al meu este futut... dar eşti gata, poţi face asta."

„Nu suntem o pereche nenorocită?" Pufneşte în radio şi simt puţin anxietatea şi frica lui se risipesc cu fiecare secundă care trece. îi văd pe băieţii din jur mă relaxez pe unii când observă zâmbetul lărgit pe faţa lui Beckett.

„Suntem într-adevăr", râd înainte de a elibera o expiraţie uşurată. Doamne te iubesc, Vreau să spun, dar să mă abţin. Zgomotul creşte pe întindere şi nu pot lupta cu rânjetul de pe faţa mea la sunetul succesului. „Hei, Ace, pot să-i aduc pe băieţi înapoi pe?"

„Da", spune el urmat rapid de „Ry ... eu ..."

Inima mea se umflă la emoţia din vocea lui. Pot să aud scuze, să simt sinceritate absolută în spatele ei. - Ştiu, Colton. Şi eu."

Mă lupt cu lacrimile fericirii atât de bine şi când mă uit la Beckett, el are un zâmbet blând pe faţă. Clatină din cap tot atât de subtil şi scoate din gură cuvânt de salvare pentru mine.

Ciiapter Owenhj- CJÎire

Maşina intră în gropi şi se opreşte. Beckett este alături într-o clipă în timp ce mă agit după perete, dorind să-l văd pe Colton faţă în faţă pentru a mă asigura este bine. Scoate volanul şi i-l dă lui Becks înainte desfăcând casca. Becks îl ajută să-l dezlege de pe dispozitivul HANS şi când îl scoate din cap, îndepărtând cu el pasacavul, echipajul erup într-un vuiet de urale.

Frisoane dansează la sunetele de sărbătoare, în timp ce Becks îl ajută să iasă din maşină. Eu pas peste perete cu restul echipajului, incapabil să stea la distanţă mai mult pentru că acum Colton stă acolo fierbinte, transpirat şi, oh, Doamne, sexy. Mândrie vopsit de dorinţa îmi străbate ochii la el.

Asistenţa la maşină este uitată, în timp ce echipajul său îl loveşte pe umeri şi îl întâmpină înapoi. Beckett îl priveşte doar cu un rânjet mâncător de rahat pe el chip frumos. „Sunt mândru de tine, omule, dar naiba, timpul tău de la poale a fost supt."

Colton râde din nou, strângând un braţ în jurul prietenului său. „întotdeauna pot conta pe tine să mă dobori câteva cârlige. " Se duce să spună altceva şi apoi se opreşte când mă vede.

Am un moment déjà vu, Colton stând în mijlocul haosului său învârtit echipaj, cu ochii închişi asupra mea, cu un rânjet sexy ca păcatul larg pe buze. Timpul se opreşte din nou ca lumea cade şi ne holbăm unul la celălalt.

Ştiu că sunt atât de multe lucruri despre care trebuie să vorbim - trebuie să ne dăm seama de la ultima dată când am vorbit - dar în acelaşi timp am nevoie de această legătură cu I. Ai nevoie de fizicitatea trupească dintre noi doi care să mă lovească ca un şoc val în timp ce traversează distanţa dintre noi şi se prăbuşeşte în mine înainte de a putea descoperă restul.

Şi ştiu că şi el îl simte pentru că într-o bătaie, Colton se îndreaptă spre mine cu scop. într-o clipă de a ajunge la mine, picioarele mele sunt înfăşurate în jurul lui talia şi gurile noastre sunt unul pe celălalt cu o nevoie frenetică. Mâinile îmi prind umerii lui. Unul dintre el mă apucă de spate, în timp ce celălalt mă apucă de gât, ţinându-mi gura de a lui, ca să poată lua tot ce ofer şi apoi nişte.

„Doamne, mi-a fost dor de tine", mârâie el în gură între sărutări. Şi fără preambul suntem în mişcare. Picioarele lui puternice păşesc sub mine şi braţele puternice mă ţin în siguranţă, în timp ce buzele lui îl zdrobesc pe ale mele într-o posesie nepoftită.

Zgomotul se filtrează înapoi. Urletele şi urletele echipajului sună prin gol Colton nu îşi cere scuze pentru că a plecat fără o secundă gând. Cineva strigă „la o cameră!" şi sunt atât de copleşită, atât de disperată pentru a satisface dorinţa care se desfăşoară în interiorul meu şi şochează prin sistemul meu căruia îi răspund înainte ca Colton să poată.

„Cine are nevoie de o cameră?" Spun înainte ca buzele mele să se prăbuşească pe mâinile lui cu pumnul în păr, şoldurile măcinându-se în el, în timp ce erecţia lui se freacă de mine cu fiecare pas.

Râsele sună urmate de apeluri de pisică, dar sunt doar zgomot de fond trenul de marfă al dorinţei care se abate asupra noastră. „Grăbeşte-te", îi spun între timp sărutări disperate.

„La dracu", mormăie el în timp ce încearcă să găsească o uşă deschisă în spatele meu fără vrând să-şi ia gura de la a mea.

„0, mai bine plănuieşti asta", răspund în timp ce mă retrag pentru a putea găsi mânerul, îşi scoate un râs în timp ce limba îmi alunecă la gât, gustul de sare de pe mine limba, vibraţia râsului său sub buzele mele.

Suntem din nou în mişcare, pe un set de scări într-un coridor întunecat, şi eu am niciun indiciu unde suntem. Mă opresc pentru plimbare, râsul clocoteşte, uşurarea curge prin mine pe măsură ce corpul meu se încordează cu anticiparea a ceea ce va urma.

Ne scăldăm brusc într-o lumină stinsă, iar eu întorc capul şi-mi clipesc ochi de luat în împrejurimile noastre. Suntem într-una dintre cutiile de lux de pe şirul de groapă: canapele de pluş, o bară de concesiune pe o parte, o masă care se întinde pe lungimea perete de geamuri colorate care priveşte în jos pe pistă, unde echipajul său clipeşte cu maşina lui.

Asta e tot ce am timp să iau pentru că buzele lui Colton îl găsesc din nou pe ale mele, ale lui gura un amestec toxic de nevoie şi poftă. Picioarele mele cad din şolduri, picioare căzând la pământ, în timp ce ne îndreptăm spre tejghea într-o neîndemânatică coregrafia paşilor. Ajungem la buza tejghelei, iar eu îmi sprijin şoldurile pe spate împotriva lui, în timp ce mâinile lui Colton îmi rătăcesc pe trunchi, înainte să simt mâinile goale sub cămaşa mea pe cutia toracică.

Şi nu sunt sigur dacă este excitaţia crescută de la adrenalina cursei sau reconcilierea noastră, dar simt că nu mă pot satura de el - atingerea lui, gustul lui, sunetul din fundul gâtului, numele meu pe buze. Mă ridic şi desfaceţi Velcro de gât, ca să-i trag fermoarul. Şi chiar şi asta mica acţiune mă doare pentru că trebuie să mă îndepărtez de buzele lui. Dar în momentul în care eu smulge fermoarul în jos, gura mea se întâlneşte din nou cu a lui. Mâinile noastre se desfac, braţele trag din mâneci, degetele mi-au dat jos pantalonii scurţi şi lenjeria intimă, haine aruncate la întâmplare până la podea, gurile noastre nu se părăsesc niciodată una a altuia.

„Ry", spune el între sărutări, cu o mână strângându-mi strâns părul în timp ce alte probe pregătirea mea pentru intrarea lui. Jocul preliminar nu este o opţiune în acest moment. Suntem atât de reţinuţi, atât de disperaţi să îndreptăm greşelile ultimei noastre conversaţii încât
fără să vorbim, amândoi ştim că avem nevoie de această legătură. Vorbeşte vor veni mai târziu. Mângâiere şi frumuseţe mai târziu. Chiar acum dorinţa consumă, pasiunea copleşeşte, iar dragostea prinde. „La dracu, am nevoie de tine acum."

"Ia-mă." Două cuvinte simple. Mi-au ieşit din gură fără o secundă m-am gândit, dar într-o secundă după ce le-am spus, Colton mă dă pe mine, cu mâinile întins pe tejghea, mâinile lui apucându-mi şoldurile, cocoşul său palpitant aliniat intrarea mea din spate. El sprijină creasta între faldurile mele şi apoi alunecă în sus şi înapoi, provocând încordarea corpului meu şi căderea unui geam dintre mine buze.

Şi există ceva în acest moment, despre Colton pe prăpastia luându-mă fără să mă întreb, asta mă face să sufere fiecare parte din eliberare, cerşind pentru mai multă atingere. "Vă rog. Acum, "gâfâi în timp ce sexul meu tremură de nevoie, de corp deci, în ton cu fiecare acţiune a sa, pe care corpul meu o răspunde automat, se deschide, invită.

Mă retrag şi încerc să-l iau singur, încercând să demonstrez nevoia împrăştiind şi spiralând în tot nervul meu, jefuindu-mi raţionalitatea şi făcându-mi simţurile să poftească mai mult." Comporta! "El chicoteşte un râs de bărbat pur apreciere, pe măsură ce o mână pumnează în coama mea de păr, pe măsură ce cealaltă a lui aterizează inteligent partea stângă a fundului meu. înţepătura îmi şochează capul înapoi, dar nu are nimic pe atac de senzaţie care are loc când intră în mine într-o singură strălucitoare, care spulberă pământul împingere. Nu mă pot abţine de respiraţia aglomerată urmată de un oftat moale care cade din mine gura pe măsură ce senzaţia se unduieşte şi pereţii mei se învârt în jurul lui.

îmi trage părul, înclinându-mi capul înapoi, aşa că atunci când se apleacă înainte buzele sunt la urechea mea. „Acesta este cel mai sexy sex din lume", mârâie el înainte buzele lui îmi găsesc umărul gol, barba bubuită gâdilând pe cei obişnuiţi uitaţi zona erogenă a spatelui meu. Dinţii lui îmi sfâşie umărul urmat de apăsarea lui buzele lui, în timp ce şoldurile lui se macină în mine, şi eu gem în răpire pură, ca zgâria lui barba mişcă pe coloana vertebrală.

Şi acum îmi vine rândul să mă bucur de sunetele pe care le face pe măsură ce începem să ne mutăm ritm unii cu alţii. Coaja de găină apare în ciuda căldurii care se răspândeşte corpul meu. 0 mână apucă carnea de şold, controlând fiecare inducere a plăcerii
conducere şi retragere ulterioară atrăgătoare fiecare nerv. Corpul meu
se grăbeşte, depăşit de natura animalistă a stăpânirii sale asupra părului meu şi a mea
corp.

"Oh Doamne!" Gâfâi, am nevoie, doresc, nu mai pot să iau totul acelaşi timp. Mâinile mele încep să alunece pe suprafaţa tejghelei în timp ce ele umeziţi de transpiraţie.

„Fuuuuccckkk!" el se răceşte, dorinţa sa de a-şi controla ritmul aparent în a lui voce. Şi numiţi-o o provocare, sau eu doar canalizând vulpea interioară la care a fost ajutat
găsesc, dar vreau să rup controlul. Vreau să-l împing mai tare, mai repede - să
ia cu abandon imprudent - pentru că Dumnezeul meu, sunetul gutural din gâtul lui, plinătatea pe măsură ce se aşază la înălţime când se împinge în mine, în sensul acelor de ceasornic
mişcarea şoldurilor în timp ce se mişcă în mine mă împinge mai tare, mai repede decât mine
cunoscut vreodată. Mă face să vreau să-i aduc o uncie din plăcerea pe care o are corpul său
imi da.

întind o mână în jos între picioare, degetele alunecând peste tentaţia de a mângâie-mi propriul clitoris şi, în schimb, apucă-i mâna de bile în timp ce îşi macină şoldurile eu din nou. Mângâierile degetelor, unghiile se tachină şi mâinile se leagă în timp ce se trage mai tare înapoi parul meu. Pot să aud sunetele pe care le face, ştiu că îşi strânge maxilarul, asta el călăreşte acea margine subţire de a fi controlat faţă de renunţarea la natura trupească a actului. Să ia pentru sine fără gând. Şi mă scoate, mă ispiteşte să-l împing mai tare, să-l forţez peste marginea asta mult mai repede, pentru că dracu 'dacă nu mă conduce acolo în acest proces.

Mă pierd în senzaţie, sunetele corpului său lovind împotriva mea, simt că mâna lui îmi posedă şoldul, căderea numelui meu de pe buzele lui şi din afară dându-mi seama, sunt acolo, zvâcnind pe propriul tău fir de ras. Mă lovesc de

căderea fără sfârşit a fericirii pe măsură ce punctul meu culminant mă copleşeşte, corpul meu este un infern senzaţii de război.

„Colton!" Plâng, iar şi iar, în timp ce îşi încetineşte ritmul, alunecând limba în sus în spate pentru a-mi atrage orgasmul.

îmi simt muşchii pulsând în jurul lui încă în interiorul meu, mişcându-se încet şi apoi un strigăt sălbatic umple aerul, deoarece nu se mai poate reţine. Şoldurile îi împinseră câteva de mai multe ori înainte ca braţele lui să se înfăşoare brusc în jurul trunchiului meu şi să-mi ţină greutatea în timp ce mă trage într-o poziţie în picioare, faţa lui încă în spatele meu.

într-o mişcare neaşteptată de tandreţe în contrast total cu profunda dominaţia corpului meu, el mă strânge înapoi în el şi îi îngropă faţa curba gâtului meu. Stăm aşa ceva timp, absorbindu-ne reciproc, acceptând scuzele tăcute.

Chapter Twenty-Four

Tăcerea coboară în jurul nostru în timp ce ne tragem hainele la loc. Acum că ne-am căutat fizic - acum, când corpurile noastre nu sunt
mai mult conectat - mintea mea se îngrijorează cu privire la modul în care ne vom conecta verbal.

Pentru că nu putem lăsa lucrurile aşa cum sunt. Şi nu le putem ignora. Sperăm că timpul mizerabil de singuratic ne-a ajutat să putem merge mai departe.

Dar chiar dacă putem, încotro mergem de aici?

Ii arunc o privire peste el in timp ce-si inchide costumul de foc si se uita prin geamul nuanţat la echipajul de mai jos şi pur şi simplu nu pot să citesc despre el. îmi trag de mine cămaşă peste cap şi linge-mi buzele în timp ce încerc să aflu cum să încep asta conversaţie.

„Trebuie să vorbim", spun încet, de parcă mi-ar fi frică să nu deranjez pătura tăcerea sufocând camera.

„Vând casa Palisades la vânzare." El spune cuvintele în linişte, niciodată nu mă uit în felul meu şi sunt atât de concentrat asupra lui şi a lipsei sale de emoţie, durează un moment pentru ca cuvintele lui să se scufunde.

Vai! Ce? Deci, aşa vom juca asta? Evitare clasică?

Chiar dacă nu mă priveşte, ştiu că este conştient de mine, aşa că încerc ascunde vizibil şocul de cuvintele cu care tocmai m-a lovit, precum şi de cele nu a spus.

- Colton? Zic, numele lui ca o întrebare - una care pune atât de multe diferenţe lucruri. Vom aborda acest lucru? Vom ignora acest lucru? De ce esti vând casa?

„Nu-l folosesc ..."îmi răspunde la întrebarea mea neîntrebată, aruncând o privire peste eu, înainte să se uite înapoi la băieţii săi de jos. Şi felul în care o spune, aproape scuzându-mă, mă face să simt că asta face ceva pentru a-mi spune că este îmi pare rău pentru tot ce se întâmplă - Tawny, un posibil copil, spaţiul pe care el are nevoie.

Când nu răspund şi mă uit doar la el cu răbdare, el se întoarce şi se uită la mine. Ochii noştri se blochează şi ne holbăm unul la celălalt, întrebând fără răspuns întrebări fără cuvinte.

„Nu mai am nevoie de el", explică el în timp ce mă urmăreşte pentru o reacţie.

Şi oricât ar fi o dramă nerezolvată între noi, ceea ce tocmai a spus îmi spune că este cu adevărat în asta pe termen lung. Asta chiar şi cu tot ce este aruncat în săptămâna trecută care i-ar putea răsturna lumea, el o vinde
locul în care am promis că nu mă voi mai întoarce niciodată. Că vreau să spun destul pentru el că este dispus
a scăpa de un loc care-i semnifica vechiul său mod de viaţă plin de prevederi şi atenuări.

„Oh..." Tot ce pot să spun este că sunt pierdut de cuvinte, aşa că noi continuă să ne holbăm unul la celălalt în această cameră care încă miroase a sex. pot vedea gândindu-l, încercând să-mi dau seama ce să spun - cum să merg de aici - aşa că încep. - Ce ai în minte, Colton?

„Doar gândindu-mă", spune el, strângându-şi buzele şi trecându-şi o mână prin păr, „Despre cum nu mi-am dat seama cât de mult am nevoie să-ţi aud vocea astăzi piesa până când aţi ajuns prin căşti."

Oftatul blând de satisfacţie vine din fiecare parte a mea, încălzindu-mă înăuntru şi în afară, pe măsură ce se împleteşte în jurul holdei pe care o are în inima mea. Si bătrânul meu ar fi dat ochii peste cap la comentariul lui şi ar fi spus că încearcă să meargă mai departe partea mea bună, dar bătrânul de mine nu avea nevoie şi dor de Colton la fel de mult ca acum, nu ştia tot ce avea de oferit.

„Tot ce trebuia să faci era să mă suni", zic încet, întinzând mâna şi plasându-mă pe deasupra lui lângă mine. „Ţi-am promis că voi fi aici prima ta zi înapoi."

Emite un chicotit care se depreciază cu o scuturare a capului. "Si spune ce? Am fost un tâmpit - nu am sunat deloc - dar am nevoie de tine pe pistă cu mine azi?" Sarcasmul este gros în vocea lui.

îi strâng mâna. „Este un început", îi spun eu, cu vocea oprită. "Am fost de acord ca să ne dăm seama de rahat, să ne îndreptăm capul, dar aş fi fost aici într-o bătăi de inimă dacă m-ai fi sunat".

Oftează, înclinând capul spre pista de dincolo. „îmi pare rău pentru ceea ce am ţi-am spus ... lucrurile de care te-am acuzat... eram un măgar." Emoţia îi provoacă glasul care se clatină, ceea ce face ceea ce spune este mult mai plăcut.

Nu vreau să stric momentul, dar trebuie să-l anunţ. "Ma răneşti. Eu *să ştii că ai fost supărat şi ai lovit persoana cea mai apropiată de tine ...dar ai rănit* eu când eram deja sfâşiată. Ne luptăm zi de zi cu trecutul nostru şi atunci se întâmplă aşa ceva şi... eu ... "Nu găsesc cuvintele potrivite de spus asta, aşa că pur şi simplu nu-mi termin gândul.

Colton se îndreaptă spre mine şi se întinde să mă apuce de mână, trăgându-mă uşor faţă de el, astfel singura barieră dintre noi sunt hainele noastre. "Ştiu." El atrage o respiraţie tremurătoare înainte să continue. - Nu am mai făcut asta până acum, Ry. încerc ca să-mi dau seama în timp ce mă duc la dracu, ştiu că scuzele devin vechi şi frumoase în curând nu vor fi scuzabile, dar... dracu 'A, încerc." El ridică din umeri.

îi dau din cap, cuvintele scăpându-mă pentru că face ceva ce nu a făcut niciodată a fost bun la: comunicare. Şi pot părea ca nişte paşi pentru el, dar ne câştigă teren masiv în relaţia noastră.

Se apleacă înainte şi îmi aruncă înainte un sărut neaşteptat pe buze murmurând: „Vino". Tsi sprijină fundul de marginea din spatel.e lui la fej de cand ma trage in el, aşa ca stam cu spatele in Tata lui, picioarele lui înconjurătoare a mea. îmi sprijin capul de pieptul lui şi mă simt stupid mulţumit ca îmi aduce braţele în jurul meu şi mă ţine strâns. îşi sprijină bărbia pe mine umăr. "Mulţumesc pentru azi. Nimeni nu a făcut vreodată aşa ceva pentru mine inainte de."

Cuvintele lui mă surprind cam, dar după un minut îi înţeleg linia gândirea şi trebuie să o corectăm. „Becks, familia ta, o fac tot timpul. Tu pur şi simplu nu vă permiteţi să o vedeţi sau să o acceptaţi."

„Da, dar sunt de familie, trebuie." Face o pauză şi chiar dacă eu nu pot vezi privirea din ochii lui, îi simt mintea funcţionând în timp ce mă întreb ce anume mă clasifică drept. "Si tu? Eşti nenorocitul meu de steag." îmi înclin îndreptându-mă spre lateral suficient cât să văd un zâmbet mic răspândit pe buzele lui unul cu drepturi depline îl aprinde pe al meu. „Este puţin greu să te obişnuieşti cu ideea când Nu am mai făcut asta până acum. Trebuie să mă obişnuiesc să fii acolo pentru mine şi am nevoie de tine şi fute dacă asta nu mă dă înapoi cu câţiva paşi în groapă uneori, pentru că mă sperie de pe mine mereu iubitor de rahat."

Rahat sfânt! Sunt uimit să tac din nou prin încercarea lui de a explica înfiorare sunt sigur că îi gâdilă marginile exterioare ale psihicului. Am pus mâinile peste braţele lui care sunt încuiate în jurul meu şi le strâng într-un tăcut recunoaşterea creşterii pe care încearcă să o arate.

„Nu am de gând să fug, Colton", spun, cu vocea hotărâtă. „Nu am făcut-o încă, dar chiar m-ai rănit. Ştiu că treci printr-o mulţime de rahat, dar naiba dacă tu nu sunt multe de luat. Voi avea nevoie şi de o oprire în groapă uneori. Vreau să spun, între voi, lumina reflectoarelor, femeile care încă vă doresc şi mă urăsc posibilitatea de a ... "Nu pot termina gândul, nu pot forţa cuvântul copil de la mine buzele sau scapă gustul brusc acru din gura mea.

"Salut elefant în nenorocita de cameră." Scoate un oftat sonor şi maxilarul încordate pe umărul meu.

Nu vreau să distrug momentul - inima-la-inimă de care trebuie să avem mai mult -Dar din moment ce l-am adus în mod neaşteptat, aş prefera să-l abordez şi să îl rezolv cu. „Ce se întâmplă cu ... asta?" închid ochii şi strâng din dinţi în timp ce eu aşteptaţi răspunsul.

„Nu-mi pasă ce spune ea despre ceea ce se presupune că am făcut sau nu am făcut asta nu-mi amintesc. Ştiu că nu este al meu, Rylee.

Simplitatea declaraţiei sale şi vigoarea cu care o livrează provoacă speranţa mea de a creşte. Şi apoi să cadă. Dacă a obţinut rezultatele înapoi, atunci de ce nu sună-mă? „Ai recuperat deja rezultatele testelor?" Spun cu precauţie, încercând să mă ascund precauţia mea.

"Nu." Clatină din cap, în timp ce speranţa pe care o am cade complet. „Am luat testul acum două zile. Rezultatele vor veni în orice zi acum. Dar ştiu ... ştiu că

nu este A mea." Şi din sunetul vocii sale, nu-mi dau seama pe cine încearcă să convingă mai mult: el sau eu.

„De unde ştii, Colton, dacă nu-ţi mai aminteşti?" Spun tare, frustrat şi având nevoie de asta doar pentru a se termina, având nevoie de mai multă emoţie de la el decât ceea ce sunt obţinerea. Respir adânc şi încerc să mă calmez. „Adică chiar dacă tu şi Tawny a făcut... "Mă opresc, neputând termina gândul,,... a spus că nu ai folosit un prezervativ." Vocea mea este atât de liniştită atunci când vorbesc, urând că trebuie chiar să avem această discuţie. Urând că încă o dată momentul nostru de mulţumire este distrus de lumea exterioară şi consecinţele trecutului nostru.

„Eşti singura persoană, Ry ... singura femeie pe care nu am folosit vreodată prezervativ cu. Nu-mi pasă dacă crezi că m-am culcat cu ea, dar ştiu, Rylee ... Ştiu că ar fi folosit prezervativul". îi aud rugăciunea din vocea lui pentru ca eu să o fac crede-l. Pentru mine să înţeleg un pic de frică pe care o simte la perspectivă a unui copil. Când nu răspund, se îndepărtează de mine şi începe să păşească înainte şi înapoi pe punte. Calma de acum cinci minute este acum înlocuită cu agitaţie pură, un animal în cuşcă care trebuie să scape de limitele sale.

"Nu e al meu!" spune el ridicând glasul. „Nu există nici o modalitate dracului de a fi A mea!"

„Dar dacă este?" Reiterez cu deplină cunoaştere a focului pe care îl aprind.

„Nu este", ţipă el. "La dracu! Tot ce ştiu este că nu ştiu dracului orice! Urăsc nenorocitele de media care te urmăresc şi te hărţuiesc. Eu urăsc privirea de pe chipul tău chiar acum care spune că o vei pierde dracului dacă o vei face este copilul meu, deşi îmi spui că nu o vei face. Urăsc naibii de Tawny şi tot ce reprezintă ea. Tâmpitele minciuni pe care le aruncă dracului despre asta Chase spune că nu pot răspunde, pentru că ei te vor urmări mai mult. Urăsc încă o dată te rănesc dracu '... că o să-mi trag dracu[1] pentru că al meu
trecutul este ceea ce este ... "El închide ochii şi îşi dă peste cap umerii în timp ce încearcă să frâneze în furia lui.

Acesta este genul de lupte pe care le pot face. El aerisindu-se, ascultându-mă şi apoi sperăm că un pic din durerea din ochi şi din greutatea de pe umeri să fie uşurat, chiar dacă doar pentru un pic.

„Ai destul pe farfurie. Nu trebuie să vă faceţijgriji pentru mine." spun El şi totuşi îmi place faptul că este supărat de 6aderea care mă afectează.

„Nu?" spune el cu neîncredere. „Este nenorocita mea treabă să mă uit la tine, şi nici nu pot să fac asta chiar acum, pentru că totul este atât de futut!" „Colton ..."

„îl jur pe Dumnezeu, viaţa ta este răsturnată de mine şi tu eşti mai mult îngrijorat de mine şi de băieţi decât de tine." Se îndreaptă spre mine cu un tremur a capului său. Arată spre mine şi mă uit la el cu confuzie. „Sunteţi cei mai mulţi cu siguranţă nenorocitul de sfânt pe care nu îl merit".

„Fiecare păcătos are nevoie de un sfânt care să-i echilibreze", spun cu un zâmbet.

Râde încet şi întinde mâna pentru a-mi cuprinde obrajii în mâini. Şi chiar deşi ne-am avut deja, corpul meu vibrează instantaneu la apropierea lui, la a-l dori, a avea nevoie de el. Ochii lui se fixează asupra mea, aluzii la ceea ce vrea fă-mi să dansez în spatele marginii genelor.

„Doamne, te iau la naiba cu tine." Cuvintele emfatice de pe buze sunt urmate de a zâmbet neînsufleţit şi o mişcare a capului, de parcă ar fi înţeles încă adâncurile a emoţiilor sale.

De câte ori mai poate inima mea să cadă mai greu pentru acest om? Pentru ca acolo din nou, imprevizibilitatea lui Colton face ceea ce spune el atât de mult mai ascuţit. Fiecare parte a corpului meu tremură la cuvintele lui.

Este inutil să încerc să lupt cu umezeala din ochii mei, pentru că acestea cuvintele înseamnă mult mai mult decât „curse" pentru mine. înseamnă că încearcă, că e cerându-şi scuze pentru vremurile în care urmează să se dea dracu. Şi pentru un bărbat anterior închis de toată lumea, îmi dă cheia încuietorii şi îmi dă o permis de acces complet.

îmi întind mâna liberă şi îi iau ceafa, trăgându-l în mine pentru că un om atât de magnific, din interior şi din exterior, este prea irezistibil. îl sărut tandru, lingându-mi limba între buze, astfel încât să danseze intim cu ale lui. Nu urgenţă, doar acceptare uşoară şi blândă. Au trecut doar câteva minute de la ultimul nostru sărut dar deja se simte ca o viaţă. Când sărutul se termină, îşi sprijină fruntea a mea şi spun: „Şi eu mă lupt cu tine."

îi simt zâmbetul răspândit pe buzele mele şi, în acest moment, îl ştiu înţelege de fapt. De fapt, acceptă faptul că îl iubesc şi este aşa rază de lumină figurativă de la acest înger întunecat al meu pe care îl prind în tăcere jurând să-mi amintesc mereu cum mă simt chiar acum, chiar acum.

Este posibil să nu avem totul descoperit, poate să nu ştim care este viitorul o să ţin, dar măcar ştiu că suntem împreună în această cursă.

„Haideţi", spune el, trăgându-mă de mână. "Să ieşim de aici."

Ne îndreptăm spre zona garajului în care băieţii lucrează la maşină. La fel de intrăm, Beckett clătină din cap şi ne zâmbeşte. îmi îndepărt privirea repede, aşa că foarte conştient de faptul că fiecare tip din garaj ştie exact ce făceam. Mersul ruşinii este un lucru, dar când ai un public care ştie o faci, ei bine ... asta e mult mai jenant.

Colton râde lângă mine şi îmi strânge degetele cu ale lui. „Ce-i aşa amuzant?" Bombănesc, ţinând totuşi ochii antrenaţi pe sol.

„Eşti drăguţ când înroşeşti", îl şicanează el. „Prefer părţile roz în altă parte totuşi pe tine."

Gura mea se deschide şocată şi înainte ca eu să mă pot recupera, gura lui este pe a mea. Zgomotul instrumentelor ne înconjoară şi totuşi tot ce aud este bătăile inimii mele. Sărutul este doar o tachină a ceea ce am făcut mai devreme, dar când se retrage după ce a sărutat-o vârful nasului, un zâmbet se înfăşoară într-un colţ al gurii.

"Pentru ce a fost aia?" Ca şi cum mi-ar păsa care este răspunsul. El poate face asta eu oricând, oriunde.

„Mă cunoşti, dragă. Dacă o să se holbeze, la fel de bine ai da ceva bun să le privească, nu? în plus, dacă nu era suficient de clar mai devreme, Vreau ca toată lumea de aici să ştie că eşti a mea."

Inima mea se umflă la cuvintele lui înainte ca sarcasmul să-mi fie scos de pe limbă. „Miza a pretinde suntem?"

„Iubito, pretenţia a fost deja făcută", spune el, oprindu-se să mă privească cu un rânjet. "Nicio îndoiala despre asta."

îmi dau ochii peste cap şi râd de el în timp ce merg în continuare. „Haide, Ace", îi spun umărul meu, „nu poţi ţine pasul?"

Simt că mâna lui mi-a lovit fundul. „Sigur ştii că pot păstra orice sus ", spune el, înfăşurându-mi un braţ în jurul umerilor şi aplecându-se în jos, astfel încât al lui gura e lângă urechea mea. „Puia mea,'te-ai apăsat de uşă, rezistenţa mea şi orice alt lucru care poate fi considerat sus ... dar acestea sunt cele mai importante unii, nu crezi? " El chicoteşte în timp ce eu clătin din cap şi scot un sunet amuzament.

Rezolvăm faptul că Sammy o să-mi ia maşina acasă pentru mine şi apoi Colton mă conduce într-o zonă de parcare acoperită în care stă Sex. Nu pot nega asta vederea maşinii sexy-as-sin aduce înapoi o goană mai mult decât memorabilă amintiri care îmi pun un zâmbet pe faţă. Din privirea mea încuiată pe capotă, mă holbez spre Colton, unde un zâmbet lasciv se întâlneşte cu al meu. El ridică sprâncenele, răutatea dansând în ochii lui, cu limba ieşind să-şi ude buza de jos în timp ce el îmi deschide uşa.

„0 alegere frumoasă de maşină astăzi", îi spun în timp ce mă strecor în interiorul opulent.

„Asta îmi aminteşte de tine şi am avut nevoie de tine astăzi aici", spune el înainte închizându-mi uşa, astfel încât să nu pot răspunde. Şi poate că este mai bine să nu pot, pentru că a lui declaraţia simplă înseamnă atât de mult pentru mine.

Paşi de bebeluş.

în câteva secunde suntem pe autostradă cu sunetele lui Dave Matthews Bandă plutind în jurul nostru, ronronarea motorului ne cocooning şi frenetic mass-media care ne urmăreşte. Colton se uită în oglinda retrovizoare înainte de a se uita la eu din spatele ochelarilor lui de soare. - Te-ai închis? întreabă el şi dintr-o dată stomacul meu se răsuceşte în noduri, temându-mă de ce se va întâmpla în continuare.

Nici nu am şansa de a răspunde înainte ca maşina să urce înainte în mişcare, Colton râzând în timp ce maşina zboară mai repede decât presa care ne urmăreşte poate merge. Simt un val de adrenalină şi pentru o fracţiune de secundă pot înţelege trage de dependenţa lui, dar apoi ridic privirea în timp ce el ţese şi circulă din trafic şi inima mea se adăposteşte în gâtul meu, în timp ce lumea de dincolo se estompează.

Chapter Twenty-Five

Am pătrat documentele de pe blatul din bucătărie. Sunt mulţumit de transcrierea depunerii lui Zander pentru a aduce acuzaţii oficiale împotriva tatălui său. Eu bagă-le în dosarul manila şi realizează că am pierdut din timp; citeşte ceasul şapte-patruzeci şi băieţii trebuie să fie pe teren până la opt. Oh la naiba! trebuie sa termină să aduni lucrurile împreună pentru jocurile lor. Mă ridic de la masă şi încep umplând sticle de sport şi punându-le pe tejghea lângă saci de floarea soarelui

seminţe. Mă strecur să aud zgomotul din dormitoare şi pot spune asta Jackson are băieţii în sarcină si aproape gata să plece.

- Hei, Ry?

„Da?" îmi ridic privirea şi îl văd pe Jackson sprijinindu-şi umărul de perete îngrijorare în ochii lui.

„Zander şi Scoot încă dorm." Se opreşte un minut şi apoi continuă. „Eşti treaz când Shane a venit aseară?"

Mă uit la el, încercând să-mi dau seama de ce întreabă. "Da. Citeam în cameră. De ce?"

„L-ai văzut fizic? Vorbeşte cu el?"

Acum sună clopotele de alarmă în capul meu şi mă opresc din ceea ce fac şi mă întorc înfruntă-l. „Uh-uh. l-am strigat numele şi mi-a spus noapte bună şi a mers la el cameră. Mă sperie, Jax, ce se întâmplă? "

- Ei bine, se pare că Shane a legat una aseară. S-a stins în pat, camera lui miroase a bere şi, după aspectul băii, el retrăia
noapte înapoi în toaletă." Are un zâmbet pe jumătate pe faţă şi ştiu că este nu este potrivit, dar trebuie să sufoc un râs că Shane a făcut ceva atât de normal pentru vârsta lui.

Şi apoi partea mea responsabilă preia controlul. îmi muşc buzele şi mă uit la Jax. „Ştiam că asta se va întâmpla cândva ... rahat, vrei să mă ocup de el sau vrei?"

- Vom ieşi în dubă, Jax! Ţipă Ricky.

„Kay!" răspunde el înainte să se uite înapoi la mine. „Pot să stau aici cu Zand, Scoot şi Shane dacă vrei să iei baseball azi? "

„Nu, mişto", îi spun în timp ce apucă sticlele. Ne vom întâlni la câmp mai târziu pentru a viziona jocurile. Ma descurc cu Shane."

"Sunteţi sigur?"

"Pozitiv."

Jax îşi ia rămas bun şi, în timp ce închide uşa, nu mai sunt atât de sigur. Este coborâţi pe unul dintre scaunele de bar şi gândiţi-vă exact cum să faceţi faţă unei mahmureli în vârstă de şaisprezece ani. El este cel mai în vârstă şi primul din lotul care a trecut prin asta, aşa că sunt cam pierdut. Bineînţeles că eram prea speriată pentru a bea la liceu - întotdeauna fată bună desăvârşită - aşa că sunt pe un teren străin aici.

Telefonul îmi sună şi mă uit în jos, un zâmbet îmi luminează imediat faţa când văd că e Colton. „Bună dimineaţa", spun în timp ce căldura îmi umple inima. Trecutul câteva zile au fost bune între noi, în ciuda tensiunii subiacente pe care o avem a ignorat în mod flagrant rezultatele iminentelor teste de paternitate. Colton a fost încântat că se va întoarce la birou săptămâna viitoare, dorind să fie acolo supraveghează noile ajustări ale dispozitivului de siguranţă la care lucrează. Am râs şi i-am spus că mi se pare amuzant că s-a întors pe pistă înainte de birou, dar a spus doar cu un zâmbet că pista era o necesitate şi biroul nu atat de mult.

„Hei... acest pat este îngrozitor de singur, fără ca tu să te afli în el." Dimineaţa lui somnoroasă rasp mă trage şi cuvintele lui mă seduc când nu am nicio treabă sedus.

„Crede-mă, aş prefera să fiu acolo cu tine ..."

„Apoi, ajunge aici cât poţi de repede, iubito, pentru că pierde timpul. Am un o lungă listă de lucruri de făcut astăzi", spune el, umorul tăiind tonul sugestiv al său voce. Şi îmi place acest lucru despre el - despre noi - că doar vocea lui poate ajuta la uşurarea stresul dimineţii mele.

„Ce trebuie să faci astăzi?"

„Tu pe canapea, tu pe tejghea, tu împotriva peretelui, aproape că eşti orice loc imaginabil... "Vocea lui se îndepărtează în timp ce părţile corpului meu încă dorm brusc treaz.

Gemu în telefon. „Nu ai idee cât de tentant sună asta pentru că azi s-a transformat deja în rahat."

"De ce? Ce s-a întâmplat?" întreabă el îngrijorat.

„Shane a avut prima sa experienţă cu alcoolul şi din ceea ce spune Jax, aceasta nu pare că a fost unul bun."

Colton scoate un râs. „Are o faţă de rahat? Attaboy, Shane!"

„Colton! încerc să cresc aici băieţi respectabili!" Şi în minutul cuvintele mi-au ieşit din gură, îmi dau seama ce sună o prostie de modă veche, Dar e adevărat.

„îmi spui că nu sunt respectabil, Ryles?" de SflJTfrîfftePlife^
^e^^Jy^li^PWiVe't^^tră
pântecul meu inferior pulsând la gândul la ultima noastră mică sexcapadă de pe scările din casa Malibu cu o zi înainte.

Râsul lui este seducător, dar obraznic. „0, iubito, te murdăresc este ceea ce fac cel mai bun, dar vorbesc despre toţi ceilalţi. M-am îmbătat cu cei mai buni dintre ei la liceu şi am ieşit bine."

„E discutabil", îl tachinez. „Deci spui că nu este mare lucru? Să-l eliberez cârligul fără repercusiuni?"

„Nu, nu asta spun. Cred doar că este un semn bun că a ieşit fiind un copil tipic de şaisprezece ani. Nu că e bine sau rău, ci doar tipic. Şi atâta timp cât este o singură afacere - că nu bea pentru a scăpa de trecutul său - atunci bine pentru el."

într-un anumit sens, sunt de acord cu Colton, dar în acelaşi timp ştiu că trebuie să mă adresez cu Shane, trebuie să-i spun că nu este în regulă şi nici nu se mai poate întâmpla deşi ştiu că va fi. „Aşa cum, bărbatul-care-obişnuia-să-fie-un-adolescent nesăbuit, ar trebui Mă descurc cel mai bine cu asta?"

„Sunt încă nesăbuit, Ry", spune el cu amuzament în voce. „Asta, draga mea, nu se va schimba niciodată. Jax trebuie să aibă de-a face cu el, pentru că nu va asculta tu."

"Ţin să te contrazic." Nu vreau ca băieţii să nu vrea să vorbească cu mine sau să asculte eu pentru că sunt una dintre puţinele consilieri de sex feminin din casă.

„Nu-ţi pune chiloţii într-o grămadă, Thomas", spune el râzând. "Nu sunt spunând că nu te descurci. Spun doar că va asculta mai bine dacă o va face vine de la un bărbat."

"Ei bine, Jax, este la baseball, aşa că trebuie să fiu eu."

„Eşti singur acasă?" îi aud îngrijorarea care îi umple vocea imediat şi zâmbeşte la nevoia lui bruscă de a mă feri, de a mă proteja, este destul de drăguţ.

- Colton. Suspin. „Sunt cincizeci de fotografi în faţă. Sunt perfect bine."

"Exact. Cincizeci de fotografi care nu au nicio afacere nenorocită fiind acolo în afară de a te hărţi pe tine şi pe băieţi. La naiba cu Hristos!" Lătrează în sinea lui. „Sunt atât de sătul de nenorocitele mele de rahat care sunt la pragul tău."

„într-adevăr, nu este un ..."

„Voi fi acolo în treizeci de minute", spune el, iar linia dă clic.

Bine. Aşa că vine să se ocupe de presă, care nu va face bine, şi eu încă trebuie să-mi dau seama cum să te descurci cu Shane.

La dracu'!

„Poţi juca încă o oră cam aşa, Scooter, şi atunci trebuie să ne îndreptăm spre câmpul, bine?"

"Da!" îmi strigă în timp ce se grăbeşte pe hol spre camera familiei unde sunt sigur că desenele animate de sâmbătă dimineaţă vor fi în plină desfăşurare momentan.

Conţinu pe hol şi mă opresc când trec pe lângă camera lui Zander şi Aiden. Zander este pe pat, pătură înfăşurată în jurul umerilor, câine preţios umplut apucat de piept şi se leagănă înainte şi înapoi cu ochii închişi. Eu înclină-mi capul, fă un pas în cameră şi urmăreşte-l o clipă, ca să pot afla dacă visează sau se trezeşte. Când mă apropii, aud pofta liniştită în pieptul lui şi apoi mă mişc pe instinct.

„Hei, Zander, eşti bine, prietene?" întreb cu blândeţe, pe măsură ce mă cobor încet pe salteaua de lângă el.

El continuă să se legene, dar îşi ridică capul în sus pentru a mă privi, lacrimile pătându-se faţa şi sfâşierea inimii sale reflectate în ochi. Pentru că oricât de mult timpul trece, amintirile vor fi mereu acolo îngropându-şi tentaculele distrugerea cât mai adâncă, aşa că el nu va putea uita niciodată. Ar putea fi capabil să meargă la un moment dat, dar nu va uita niciodată.

„îmi doresc mami", scânceteşte el, şi dacă inima mea ar putea să se spargă într-un milioane de bucăţi, ar fi pentru acest băieţel, pe care îl iubesc mai mult decât orice, îl trag atât de încet în poală şi-l înconjoar cu braţele, cuibărit capul lui sub oâtul meu, ca să nu vadă lacrimile pe care le plâng pentru el, e pierdut inocenţa, partea din care va suferi pentru totdeauna - mama sa.

„Ştiu, prietene", îi spun în timp ce îl legăn. "Ştiu. Ar fi aici dacă ar fi ar putea. Nu te-ar fi părăsit niciodată dacă îngerii nu ar fi avut nevoie de ea ".

„Dar - dar şi eu am nevoie de ea ..." El adulmecă şi nu pot spune nimic despre asta. Nimic. Aşa că îi apuc un sărut la cap şi îl ţin mai strâns, încercând să-l las pe al meu dragostea pentru el uşurează o parte din greutatea inimii sale, dar ştiţi că nu va fi niciodată destul.

Stăm puţin acolo, trăgându-l confort şi consolare la fel de mult ca mine sunt de la el. El se linişteşte, pe măsură ce minutele trec, mâna mea se calmează părul şi spatele în timp ce încerc să-mi dau seama ceva care să-l facă să zâmbească. „Hei, amice? Colton este pe drum."

îi simt corpul smucit în atenţie în timp ce ochii cu margini roşii se uită la mine. "într-adevăr?"

Şi, ca şi cum ar fi un indiciu, aud zgomot în faţa casei. Chiar si cu geamurile şi jaluzelele se închid. Aud auzul ronţăit al unui motor, clicurile obloane ale camerei şi întrebările fiind strigate.

„Da, de fapt cred că tocmai a ajuns aici."

Recunoscător pentru calendarul lui Colton şi scânteia instantanee pe care o pune în ochii lui Zander, ridică-te şi îndreaptă-te spre partea din faţă a casei. Mă asigur că băieţii sunt în
camera de familie, aşa că, atunci când deschid uşa din faţă, sunt în afara obiectivului camerei.

Colton se împinge în deschiderea îngustă a uşii cu un blestem murmurat când uşa se închide în spatele lui. Se uită la mine, cu linii de frustrare gravate în ale lui faţă şi o pungă maro de băcănie sprijinită sub braţ. El zâmbeşte. "Hei."

„Salut, Ace", spun, păşind spre el pentru a-i săruta un salut, dar trupul lui se rigidizează. Mă îndepărtez imediat dându-mi seama că unul dintre băieţi este în spatele meu. Colton este întotdeauna atât de conştient de ele şi avertizează să mă sărute în prezenţa lor, chiar şi a ciocănit pe buze, pentru că ştie cât de supraprotectoare sunt şi niciodată vrea să supere acel echilibru.

„Sărută-o şi termină cu asta!" Vocea exasperată a scuterului în spatele meu pe Colton şi cu mine am izbucnit în râs când mă întorc cu faţa spre el, un zâmbet tencuit pe buzele mele.

Simt mâna liberă a lui Colton pe spatele meu în timp ce păşeşte lângă mine şi se ghemui jos în faţa Scooterului. "E in regula?" îl întreabă pe băieţelul ai cărui ochi tocmai au să devină de mărimea farfuriilor. „Adică nu este foarte politicos să mergi în altul casa bărbatului şi sărut-o pe fata lui... dar din moment ce eşti unul dintre bărbaţii din casă, eu presupun că aş putea să o sărut dacă îmi spui că este în regulă."

Gura scuterului cade liniştită la comentariul lui Colton şi coloana vertebrală i se înţepeneşte mândrie. "într-adevăr?" Emoţia din vocea lui mă face să pun o mână peste mine inima. „Da ... e în regulă. Atâta timp cât nu o întristezi."

"Afacere." Colton scoate mâna şi se agită. Mi se revarsă inima cu dragoste şi trebuie să mă lupt cu lacrimile care îmi curg ochii pentru a doua De astăzi, dar de data asta sunt de mândria pe care o simt pentru doi dintre bărbaţii din mine viaţă.

„Ei bine, atunci", spune Colton în timp ce stă în picioare şi mă priveşte, „omul casei spune că te pot săruta ".

Zâmbetul meu se lărgeşte pe măsură ce Colton se apleacă şi îmi smulge buzele într-un mod frăţesc. „Eeeewwww brut!" Spune Scooter, ştergându-şi gura cu spatele lui mâna şi întorcându-se pentru a fugi în camera familiei pentru a-i spune lui Zander.

Colton se uită peste umăr pentru a se asigura că Scooter-ul a dispărut şi când el se întoarce înapoi, buzele lui o găsesc pe ale mele fără să se gândească. Este un scurt sărut, dar omule are un pumn, mai mult decât să întărească faptul că el este drogul pe care nu-l pot trăi fără. "Wow!" Spun în timp ce se retrage.

„A spus că as putea să o fac." El doar zâmbeşte si ridică din umeri. „Unde este mofetul nostru beat |*a?*|

„încă adormit", îi spun în timp ce mă uit în jos la punga maro de sub braţ. "Ce-i asta?"

Colton doar rânjeşte. „Ceva mic pentru a se asigura că îşi aminteşte acest lucru dimineaţa mult timp. Părul câinelui şi toate astea."

„Colton", avertizez când observ că forma geantei arată un pic prea asemănătoare cu a pachet de sase. „Nu-i pot da bere! Voi fi concediat", îi strig eu pe un ton tăcut.

Are furia să stea acolo şi să chicotească. "Exact. De aceea sunt." Şi odată cu asta, Colton se îndreaptă pe hol pe dreapta mea în camera lui Shane. Cuvintele lui Colton mai devreme că Shane nu mă va asculta mă determină să merg pe jos
hol pentru a vedea ce va face.

Colton ridică jaluzelele în sus, iar lumina puternică inundă camera, înainte să se uite spre comoda lui, un zâmbet imens răspândindu-se pe faţa lui. în câteva secunde, perechea de difuzoare pe care iPod-ul lui Shane este conectat la viaţă cu o lovitură de bază bate. Shane răsare instantaneu din pat, strigând şi acoperindu-şi urechile şi face o dublă luare când vede cine stă în faţa patului, cu braţele încrucişate peste piept şi sprâncene ridicate.

Se uită unul la celălalt o clipă înainte ca Shane să apuce perna şi îl trage peste cap pentru a opri sunetul şi a bloca lumina puternică. "încetează!" el ţipă. Colton râde şi se îndreaptă spre iPod şi îl scoate. "Mulţumesc!" Vocea înăbuşită a lui Shane spune de sub pernă.

„Uh-uh", îi spune Colton în timp ce sare în pat lângă el şi trage pernele din mâini în timp ce Shane îşi foloseşte apoi braţele pentru a-şi acoperi ochii. "Langa mirosul camerei tale şi aspectul feţei tale, aş spune că ţi-ai legat unul frumos şi greu aseara. Aşa este, amice?" Râde, un râs amuzant şi sinistru, când Shane nu răspunde. „îţi bate capul? Camera se învârte? Ta te doare ochii? Stomacul tău simte că vrei să arunci, dar nu e nimic Acolo?"

„Taci", geme Shane în timp ce încearcă să-şi tragă capacele peste cap şi Colton îi scoate din nou.

"Nu. Vrei să stai cu băieţii mari - să fii tencuit ca şi ei - atunci este timpul să te trezeşti şi să o iei ca un bărbat". Din punctul meu de vedere din pe hol mă uit la Colton sprijinindu-şi spatele de perete şi mă simt confortabil înainte de a sapa în punga de hârtie maro. Aud crăpătura cutiei de bere deschizându-se iar Shane se aşează imediat în pat şi se uită la Colton de parcă l-ar fi pierdut.

„Eşti dracu' nebun?" Shane scârţâie cu o voce de panică.

„Da", spune Colton în timp ce se uită la Shane şi rânjeşte, la o înghiţitură de berea şi apoi i-o întinde lui Shane. „Sigur ca naiba. Bea, fiule."

"în nici un caz!" Spune Shane în timp ce se întoarce de la cutie ca şi cum ar fi aprins. "Tu nu-mi pot da o bere!"

Colton ridică din sprâncene. „Cred că tocmai am făcut-o. Acum renunţaţi la utilizarea asta ca fişier scuză. Ai fost suficient de mare pentru a-l sufoca aseară, nu? Deci este timpul pentru a vă reaminti de ce v-a plăcut atât de mult." Colton împinge berea la loc I. „Haide, ia o băutură. Te provoc."

"Ce-"

"Băutură!" Colton îl presează. "Ce? Eşti destul de mişto să bei cu prietenii tăi, dar nu eu? "

„0 să mă facă să arunc!"

„Acum te prinde!" Spune Colton zâmbind când ajunge cu al său mâna liberă înapoi în pungă şi apucă o altă bere. „Mai am cinci aici ya când o vei termina pe aceasta."

Ochii lui Shane cresc uriaşi şi faţa i se păleşte când cuvintele lui Colton l-au lovit. "Nu cale! 0 să renunţ".

„Bine", spune Colton în timp ce se apropie de faţa lui Shane. „Bea asta", a spus el spune. „Vreau să vă amintiţi cât de bine are gust revenind la A doua oara. Data viitoare când prietenii tăi te împing să bei sau vrei să bei să arăţi mişto pentru doamne ... Vreau să îţi aminteşti cât de drăguţ arăţi aplecat peste toaletă aruncând asta înapoi pentru că îţi garantez din experienţă, nu este o privelişte frumoasă." Colton se întoarce de la el şi se întoarce în poziţia lui împotriva peretelui, cu un zâmbet plictisitor pe faţă. El îşi apleacă capul înapoi dar îşi îndreaptă ochii spre Shane. „Eşti sigur că nu vrei această bere? Nu vrei să-ţi aminteşti ce gust are? "

Shane clătină din cap, puţin şocat de lovitura verbală pe care idolul său tocmai a dat-o el, ca şi mine.

Când Colton vorbeşte în continuare, vocea lui este extrem de calmă. „Acum că am primit-o pe a ta atenţie, câteva reguli de bază, nu-i aşa?" Nu aşteaptă să răspundă Shane. - Cum ai ajuns acasă aseară, Shane?

întrebarea mă surprinde, la fel ca şi Shane. „Davey m-a adus acasă."

„Şi Davey a băut aseară?" Calmul liniştit din vocea lui Colton are Shane îşi abate privirea, ceea ce îmi face inima să se scufunde.

„A avut câteva." Auz ruşinea din vocea lui Shane; el ştie că a fost greşit.

„Eeeehhh! Răspuns greşit!" Spune Colton în timp ce întoarce capul pentru a-l privi din nou. „Vrei să fii prost şi să te beţi? Acesta este un lucru pe care îl pot obţine. Tu vrei să păşeşti într-o maşină şi să laşi pe altcineva să te conducă beat, pentru că să recunoaştem ai fost cu faţă de rahat, deci de unde ştii câte Davey a avut - asta e ceva ce nu voi tolera! Ai mult prea mulţi oameni care te iubesc în asta casa. îţi pasă de tine, Shane - Ry, băieţii, eu - nu vrem ceva
ti se intampla. Deci, permiteţi-mi să reformulez întrebarea, bine? Nu am de gând să te întreb dacă te vei îmbăta din nou pentru că atunci va trebui să mă minţi, lată întrebarea mea: Vei urca într-o maşină cu o altă persoană care a fost bea?"

Shane înghite tare şi clătină din cap nu. Când Colton doar se uită la
el, spune cu voce tare: „Nu"

"Bun! Acum ajungem undeva ... "spune Colton, bătându-şi mâna pe perete cu voce tare care îl face pe Shane sărind şi apucându-şi capul, în timp ce Colton scoate un râs. „Sigur nu vrei această bere?" El se oferă din nou să
o scuturare frenetică a capului lui Shane. „îmi place un copil inteligent, aşa că ascultă, nu-mi pasă cum dracu 'ajungi acasă, sună-mă dacă trebuie, dar nu o mai face. Ultimul lucru ... De ce ?"

Ochii lui Shane se ridică pentru a-l întâlni pe ai lui. „Ce vrei să spui de ce?"

Colton se uită lung la el şi mă înnebuneşte că nu sunt aproape suficient pentru a vedea cuvintele nerostite trecând între ele. "A fi super? A impresiona un fată? Pentru a acoperi durerea de la mama ta? Nu trebuie să-mi spui, Shane, dar răspunsul este foarte important. Este ceva la care trebuie să răspunzi singur." Eu văd capul lui Shane mai jos şi aspir o respiraţie îngrijorată. Shane se schimbă şi se sprijină de perete ca Colton, cu picioarele încrucişate în faţa lor, cu braţele încrucişate deasupra pieptului şi cu capetele înclinate în sus în tavan. Vederea lor împreună aşa este nepreţuit şi ştiu că acesta este un moment care va fi gravat pentru totdeauna memoria mea.

Colton suflă şi când începe să vorbească, vocea lui este atât de blândă că mă încordez să-l aud. „Când eram mic, mi s-a întâmplat ceva rau.

Rahat foarte rau. Şi indiferent de ce am făcut, sau cât de bun am fost, sau cât de tare am fost

încercat... nimic nu conta ... nimic nu l-a oprit. Nimeni nu a ajutat. Deci, în şapte creier de un an, a fost vina mea şi chiar şi acum câteva zile, încă mai cred aşa. Dar cea mai proastă parte a fost să trăim cu durerea şi vinovăţia din aceasta." Oftează şi se întoarce

cu capul din tavan şi aşteaptă ca Shane să facă acelaşi lucru, astfel încât să se uite unul la altul. „La naiba, am început să beau când eram mult mai tânără decât tu, Shane ... şi am băut pentru că m-a durut atât de mult. Şi după unele cascadorii stupide şi unele situaţii de care am avut norocul să plec, tatăl meu m-a aşezat şi mi-a pus aceeaşi întrebare pe care tocmai ţi-am pus-o. A spus la fel lucruri pe care ţi le-am spus. Dar apoi a întrebat: „De ce să beţi pentru a-l acoperi pentru că

rănirea este sentimentul şi sentimentul trăieşte şi nu este bine să fii viu? "Colton clătină din cap. "Şi ştii ce? Câteva zile am crezut că este o prostie, asta Nu aş putea niciodată să petrec o singură zi fără să mă gândesc la asta sau să mă rănesc

de la el sau simţindu-se vinovat de asta ... şi dracu, în acele zile? Am vrut să beau. La

cincisprezece Shane, am vrut să beau să mă descurc ... dar tatăl meu mă aşeză şi repetă-mi acele cuvinte. Şi ştii ce? El a avut dreptate. A fost nevoie de timp. 0 grămadă de timp. Şi nu dispare niciodată ... dar sunt atât de bucuros că am ales să mă simt peste

fiind amorţit. Mă bucur că am ales să trăiesc decât să mor."

Nu-mi dau seama că am lacrimi alunecând pe obraji, aşa cum face Shane până Colton întinde mâna şi îşi prinde un braţ în jurul gâtului şi îl trage aproape. El îi dă o îmbrăţişare rapidă, dar dură, care face să tremure un suspin prin al lui Shane corp. Colton îşi apasă un sărut necaracteristicîn vârful capului şi murmură din nou, „Amintiţi-vă, rănirea înseamnă simţire şi simţirea trăieşte şi nu este bine să fii în viaţă?"

Inima mea este în gât, respiraţia mi-a fost jefuită şi orice speranţă am avut vreodată îndepărtarea de acest frumos dezastru al unui bărbat este complet furată de la mine pentru totdeauna.

Bărbatul avariat ajutând copilul spart.

îl eliberează pe Shane din îmbrăţişare şi pot simţi imediat că sunt amândoi incomod cu spectacolul lor de emoţie. Colton se dă jos din pat şi râde când îi oferă din nou berii lui Shane şi o împinge. El adună punga cu restul şi începe să meargă spre uşă, dar se întoarce înapoi. „Hei, Shane? Mirosi, omule. Fă un duş şi îmbracă-te, avem ceva baseball să mă uit."

Colton iese pe uşă şi se opreşte să mă privească, atâtea emoţii înotând în ochii lui, în timp ce vede lacrimile care mă pătează pe obraji. Eu spun singurul lucru pe care îl pot. „Mulţumesc", am rostit gura. Dă din cap de parcă nu ar avea încredere în sine vorbeşte şi merge pe hol.

C/iapter CJlventy-Six Coiton

- Le ai acum, Jax? întreb când mă uit la Scooter cumpărând nişte porcării zaharate de la snack bar cu banii pe care i i-am dat. Shane a refuzat. Fucker este încă verde in fata. Nu va mânca nimic o vreme, decât dacă vrea să vină înapoi.

Ah, amintiri dulci de a fi adolescent şi de a fi luminat ca un nenorocit Brad de Crăciun. Nu mă pot abţine să nu-mi fie milă de el, dar dracu 'dacă nu e cam aşa amuzant privind acest rit de trecere.

Jax îşi ajustează şapca de baseball, îşi dă jos liliacul şi se îndreaptă spre mine. "Da, eu i-am prins." El întinde mâna spre mine şi ne dăm mâna. „Mulţumesc pentru ..." El îl ridică pe al său bărbie peste direcţia lui Shane.

„Fără probleme". Râd. „Nu a avut nimic la primul meu dans cu fundul nenorocită de sticlă, dar am vorbit cu el."

"Mulţumiri. Ry s-a răzgândit? Nu vine?"

„Nu", clătin din cap în timp ce îl văd pe Ricky făcând un leagăn şi smulgând mingea terenul în timpul practicii sale de bătăi. Fluier aşa că ştie că l-am văzut şi el are cel mai drăguţ rânjet pe faţă când se uită la mine. Ştiu mai mult decât oricine a cărui recunoaştere sub orice formă merge pe drumul lung. "Ea este. Eu presupun că Zander a avut o dimineaţă dură, aşa că nu a vrut ca el să defileze în jur faţa presei. Aşa că i-am adus pe băieţi, sperând că mă vor urma ".

Vulturi dracului. Privesc spre parcarea de lângă Range Rover şi vezi-i pe toţi stând acolo, camerele aruncate în jurul gâtului, lentilele cu rază lungă de acţiune arătând spre mine; sperând să prind ... dracu 'dacă ştiu ce la o liga mică pentru copii joc. Dar dracu, ei îşi menţin distanţa şi nu mă bombardează când sunt cu copiii şi sunt puţin şocat. De când au nenorocit maniere? Nu parcă voi face ceva interesant în spatele gradaţii şi crearea de nenorocite de copii nelegitimi. „Oricum ..." ridic din umeri „... se pare că a funcţionat."

Jax râde când se uită la mulţimea lor din parcare. „Te gândeşti? Nebunie, omule, să trăieşti cu asta tot timpul. Te-ai obişnuit vreodată? "

„Poate circula o maşină fără roţi?" Cea mai stupidă afurisită întrebare vreodată, dar este Jax. Omul e mişto. Se uită la Ry.

„Adevărat", spune el cu un semn din cap.

Mai vorbesc puţin cu el înainte să ies să-i dau parazitului saci de rahat lângă maşina mea, imaginile de aproape care le vor aduce nişte bani. Asta va fi
sperăm să-i ţinem la distanţă pentru o altă nenorocită de zi.

M-au lovit cu nenorocitele lor camere de filmat în timp ce trec, şi este nevoie de tot ceea ce eu nu trebuie să arunci un pumn pentru că dracu dacă nu ar fi bine să te eliberezi şi să-i ai. La dracu 'Chase. Cuvintele ei mă opresc doar pentru că va dăuna Ry, dacă îl trag pe băiatul nesăbuit rău înnebunit pe care îl împing cu ei tâmpenii nenorocite de întrebări despre faptul că ea a fost o epavă.

Promisiunile nenorocite. Dă-i dracu 'pe toţi la naiba. Acesta este motivul pentru care nu fac niciodată
MTOOif^ ar fl crezut că va veni ziua

Adăugaţi un alt strat de gheaţă în Iad, pentru că a devenit nenorocitul de cerc arctic cu rahatul pe care îl schimbă în mine.

I-am spus că încerc să fiu un nenorocit mai bun. Ei bine, dracu 'cu mine. Puţin am făcut eu să ştim că vom fi aruncaţi în această furtună de rahat care ne va trage din toate punctele de vedere ca un tragere de război nenorocită.

Am fost bun până acum. Nu mi-am ridicat telefonul şi l-am rupt pe Tawny pentru această şaradă de rahat pe care o trage, pentru că a aruncat-o pe Rylee la dracii lupi să încerc să mă rănesc. Dar ştiu că dacă o fac, va demonstra că a ajuns pe mine. Şi pentru ea, asta câştigă jumătate din luptă.

- Deci, când este nunta, Colton?

"Ştie Tawny că eşti astăzi cu Rylee?"

„Ai ales deja nume pentru fiul tău?

Un alt cameraman mă scoate din lateral şi mă învârt cu el, cu pumnii strâns, şlefuirea maxilarului. „înapoi dracu, omule!"

Rylee. Rylee. Nenorocita mea de Rylee. Trebuie să o repet mereu pentru a mă ajuta ignora minciunile lor de rahat şi împiedică-mă să-mi pierd rahatul.

Cel puţin tipul se întoarce, aşa că pot deschide dracului uşă la maşină. Mulţumesc Doamne pentru maşini de fund scumpe, pentru că în clipa în care trântesc uşa închid sunetul tăcerile şi geamurile colorate fac dificilă obţinerea fotografiilor de către camere eu pe cale să mă apuc. Oricât am nevoie să stau aici şi să calmez dracu, nu există nicio posibilitate cu circul care mă înconjoară.

Revalorizez motorul şi sper să obţină nenorocitul de indicii şi să se retragă, aşa că nu fugiţi-i. încă o turaţie a motorului şi uşoara mişcare înapoi îi face pe toţi să fugă să urce în maşinile lor, astfel încât să mă poată urmări.

La dracu 'cu Hristos.

Dramă, te rog să urmezi dracului. Dacă aş pune pe mine autocolante stupide maşină, asta ar spune.

Verific pentru copii şi revin motorul încă o dată înainte de a părăsi rapid lotul. Eu scapă de nebunie când pierd majoritatea maşinilor la un semafor roşu prin care zbor pe capătul cozii unui galben. în sfârşit, răsuflu uşurat, pot avea un minut de pacea bâzâind împreună cu Best of You la radio şi apoi mă uit la mine telefon.

Şi aerul pe care tocmai l-am întors devine un nenorocit care mi-a fost lovit. Ale mele piciorul se clatină pe gaz ca un drac de şofer novice din textul afişat pe ecran.

Plic sigilat aşezat pe biroul meu. Rezultatele s-au întors. Sună-mă.

întregul corp îmi îngheaţă - plămânii, inima, gâtul, totul. Mă holbez drept înainte, articulaţiile mele devin albe când prind volanul, încercând să mă prind asaltul emoţiilor care mă îngropă în viaţă.

Mă forţez să respir, să clipesc, să gândesc. în minutul în care îmi comandă capul la clicul corpului meu, mă răsucesc de-a lungul benzii, provocând claxonarea coarnelor. Mă trag în cea mai apropiată intrare pe care o văd, o parcare în centrul comercial şi o frânare.

îmi ridic telefonul pentru a-mi apela avocatul, dar îl pun din nou în timp ce îl strâng ochii se închid şi încearcă să pună mâna pe nervi care mă trag brusc. Asta este . Răspunsul de la celălalt capăt al liniei va fi fie cel mai mare dracu 'sau cea mai mare uşurare a mea.

Siguranţa pe care am simţit-o înainte că acest lucru nu poate fi adevărat, nu se simte atât de dracului mai sigur. Răsuflu o suflare, bat un pumn pe consolă, iau o ţin figurativ bilele mele şi ridică telefonul.

Fiecare inel mă distruge. Este ca şi cum ai aştepta ca scaunul să fie dat afară sub picioarele mele cu un laţ încolăcit inofensiv în jurul gâtului meu.

„Donavan".

îmi ia un minut să răspund. „Hei, CJ". Vocea mea sună atât de dracului străin, ca un copil care aşteaptă să i se decidă pedeapsa.

"Eşti gata?"

„Dracului Hristos, spune-mi deja, nu-i aşa?" Latr.

Chicoteşte când aud hârtia rupându-se. Este uşor pentru el să râdă dracului chiar acum când inima îmi bate, capul dracului bate puternic şi piciorul sare pardoseala. Şi apoi aud CJ expirând.

"Esti bun."

Nu am putut să-l aud bine." Ce ?"

"Ea a minţit. Copilul nu este al tău."

îmi trag pumnul în aer şi strig. îmi strâng capul în amândouă mâinile pe măsură ce adrenalina mă loveşte cu toată forţa, mâinile tremură şi lacrimi nenorocite bine. Nici măcar nu pot procesa un gând. Ştiu că CJ vorbeşte, dar nu-l aud pentru că inima îmi bate în urechi de adrenalina care mă loveşte aşa face la începutul unei curse. Ridic o mână ca să o trec prin păr, dar mă opresc în aer să bat pe volan înainte de a-mi freca faţa, pentru că sunt aşa copleşit... atât de inundat de nenorocită de uşurare că nu pot păstra niciun gând
drept, cu excepţia unuia.

Nu e al meu.

Nu am dat drumul vieţii unui suflet sărac, contaminându-l cu sângele meu.

Prin naşterea unei căţele manipulatoare ca Tawny.

- Bine, Wood?

îmi ia un minut să înghit şi să-mi găsesc vocea. „Da", oft. "Mai bine decât bine. Mulţumiri."

„Voi pune Chase să emită un comunicat de presă pentru ..."

„Voi acoperi asta", îi spun, nedorind nimic mai mult decât să hrănească vulturii un gust de corbă şi scoate-le cam nenorocitele lor camuri obscure din viaţa noastră. Lasă-o pe Rylee să se adapteze la nenorocita mea viaţă nebună în timp ce ne găsim pasul.

Acolo mă duc din nou. Gândindu-ne să ne găsim dracul şi viitorul si rahat cu ea.

Nenorocita mea de criptonită.

Nenorocitule.

Şi mă loveşte.

Rylee.

Trebuie să-i spun.

„Mulţumesc din nou, CJ, trebuie să sun - trebuie să plec."

închid şi încep imediat să-l formez pe Rylee, dar mâinile îmi tremură rău de adrenalina care îmi curge sângele, mă opresc o secundă.

Şi apoi îmi dau seama că vreau să pun capăt asta odată pentru totdeauna înainte să vorbesc cu Ry. Eu vreau să o sun cu lama curată, ca să-i spun că totul este în spatele nostru. Bebeluş, Tawny, minciuni - totul s-a terminat şi a terminat.

Inspir adânc în timp ce formez numărul care era atât de familiar, dar acum doar îmi face sângele să fiarbă.

- Colton? îmi place faptul că este surprinsă, că am prins-o cu garda jos.

E timpul să joci mingea.

„Tawny". Vocea mea este plată, lipsită de emoţie. Nu mai spun nimic, o vreau a se zgârci. Vreau să se întrebe dacă ştiu sau nu. E suficient de bălăţoasă încât să mă mintă pe mine faţă, să vedem dacă va ţine nenorocita de şaradă sau îşi va pune cărţile pe masa.

Pentru că dracu 'dacă testul de paternitate nu este asul meu în gaură.

„Bună", spune ea atât de încet încât nu-mi pot da seama dacă este timidă sau încercând să pară seducător.

Oricare are stomacul meu agitat.

îmi mestec obrazul, încercând să-mi dau seama unde vreau să merg cu asta conversaţie pentru că, oricât de mult vreau să o fac să sufere, o vreau doar dracu 'plecat. Sayonara, adios, tot dracu 'la revedere. Ea îşi curăţă gâtul şi ştiu că tăcerea o omoară.
Bun.
„Colton", îmi spune din nou numele şi trebuie să-mi muşc limba, las-o suferi. "Ai nevoie de ceva? Eu - sunt surprins să aud de la tine ..."
"într-adevăr? Uimit?" Sarcasmul se scurge din vocea mea ca un nenorocit de motor ulei. „Acum de ce ar fi asta?"
începe să bâlbâie cuvinte, dar niciuna nu trece de prima silabă. „Salvaţi-l Tawn. Spune-mi doar un lucru. De ce ?"
Când naiba a primit-o aşa? Când a plecat de la facultatea mea dragă la curva convingătoare şi manipulatoare de la celălalt capăt al liniei? Ce dracu mi-a fost dor?
"De ce?" întreabă ea, trăgând cuvântul. Suntem prieteni de atâta timp, eu poate spune că pescuieşte. Caută un indiciu pentru a-l putea lua şi răsuci şi manipulează-l în orice vreau să spun că i se potriveşte cel mai bine.
Şi am terminat. Rutina nevinovată s-a încheiat cu mult timp în urmă, când a fost vine la ea şi nenorocitele ei de minciuni. Cel puţin o recunosc acum. După ce ea i-a făcut lui Ry? Şi acum ai încercat să-mi faci?
Baterie, scumpo.
"Da de ce?" Muşc afară. „Pentru că ai minţit nenorocit prin perfecte dinţii albi ai tăi? Mi-am folosit accidentul pentru ..."
„Colton, nu am încercat să ..."
„Taci dracu, Tawny! Nu-mi pasă de nenorocitele tale de scuze jalnice! "îi strig pentru că sunt pe rol şi mă iau dacă nu mi se pare bine să o las afară. Eliberaţi toată furia, frica şi incertitudinea care mi-au condus dracului viaţa din ultimele câteva săptămâni. Mi-a lăsat o nenorocire dezorientată la fel ca conducând orbeşte în fum după un accident pentru a spera că voi ieşi de cealaltă parte a
ceata apăsătoare a dracului. „Nu ai încercat la ce?"

Mânia mea mă mănâncă crud. Trebuie să mă mut. Trebuie să expulzez o parte din ea, aşa că eu deschideţi uşa Rover-ului şi începeţi să vă plimbaţi înainte şi înapoi, împingându-l pe al meu mâna liberă prin părul meu în timp ce picioarele mele loveau nenorocitul de pământ de sub mine.

„Nu ai încercat să-mi foloseşti accidentul - capul meu futut - ca un mijloc de a obţine ce ai vrut? Spune-mi că te-am futut când nu? Capcă-mă să fiu tati pentru copilul tău nelegitim? Cât de naibii e asta? Ce fel de piesă rahat face asta, Tawn? Huh? Poţi să-mi răspunzi de ce femeia pe care o ştiam - A fost cândva prietenul meu la naiba - a trebuit să se aplece atât de al naibii de jos încât ai folosit un copil pentru a încerca să mă recuperezi? "

Nu există suficient nenorocit de asfalt în această parcare chiar acum pentru a mă ajuta diminuează furia nenorocită din venele mele, pentru că cu cât mă gândesc mai mult la asta - despre ce încerca ea să-mi facă - cu cât furia mea creşte mai puternică. La naiba, e liniştită, îmi spun, când nu răspunde la un
un singur lucru pe care l-am spus. Tot ce aud sunt strigătele care scâncesc la celălalt capăt al linia.

„Să cred că îmi păsa de tine. Dracului de incredibil, T." îmi scutur capul şi înghiţi o gură de aer uriaşă. „Aşa tratezi oamenii pe care îi revendici a iubi? Foloseşti un copil pentru a manipula? Să înşeli dracului pentru a obţine dragoste?"

„Ai primit înapoi rezultatele." Nu este o întrebare, ci doar o afirmaţie uşoară extrem de calm.

Şi ea ştie.

„Da, le-am recuperat." Oţelul liniştit din vocea mea ar trebui să o facă să alerge pentru dracului de acoperire.

- Te-ai tras cu mine odată, Tawn. De atunci m-am ocupat de el cât mai blând familiile noastre sunt conectate ". Mă sprijin de spate de Rover şi doar mă ţin clătinând din cap, pulsul îmi curge şi respiraţia gâfâie în respiraţii puţin adânci. „Dar, evident, nu-ţi pasă de asta, pentru că tocmai ţi-ai dat dracu
eu din nou. Am încercat să mă distrug cu singurul lucru pe care îl ştii că m-ar juca mai mult decât orice altceva. Aşadar, vă sugerez să ascultaţi cu atenţie pentru că voi spune doar asta o dată. Am terminat cu tine. Nu mă contactaţi. Eşti la fel de dracu mai bine nu contactaţi Ry. Şi funcţiile familiei?" Râd şi sigur că dracu nu este pentru că Mă simt fericit. „Vă sugerez să aveţi gripa stomacală sau un alt motiv pentru care nu a asista la. Am înţeles? Ai fost prietenul meu şi acum eşti doar... nimic."

„Te rog, ascultă", pledează ea şi vocea ei - vocea pe care o însemna odinioară ceva - nu-mi dă naibii nimic. Deloc. „Nu fi atât de rece ..."

"Rece?" Strig către ea, corpul meu vibrând de furie. "Rece? Rece? obţine gata pentru nenorocita de gheaţă polară pentru că am terminat. Esti mort pentru mine, Tawny. Nu mai rămâne nimic de spus." Şi închid telefonul în ciuda suspinului pe care îl aud venind prin celălalt capăt. Mă întorc şi îmi întind mâinile pe partea maşinii în timp ce Procesez totul. în timp ce încerc să înţeleg cum ar putea face un prieten din copilărie asta pentru mine.

Şi îmi dau seama că nu contează. De ce, ce fors. Orice din ea.

Pentru că acum îl am pe Ry.

Rahat sfânt. Sunt atât de strâns în cap şi ceea ce tocmai am făcut, încât am uitat motiv pentru care am făcut-o.

Rylee.

Mă bag în maşină în timp ce bat cu telefonul în mână şi îmi ia o al doilea pentru ao aduce din lista mea recentă de apeluri. Telefonul sună, dar sunt dracului nerăbdător. „Haide, Ry!" Bate volanul cu pumnul în timp ce sună filtrează prin difuzoarele maşinii.

"Hei!" Ea râde.

Sunetul. Doamne, nenorocitule, sunetul acela nepăsător din vocea ei prinde o stăpânire inima mea nenorocită şi doar o strânge atât de strâns încât simt că nu pot respira. E ca şi cum dintr-o dată, toate rahaturile au dispărut cu Tawny şi cu prăbuşirea, şi chiar deşi nu pot respira, simt că pot respira pentru prima dată după mult timp timp fund. Asta ar trebui să simtă? Claritate şi rahat?

încep să vorbesc şi nu pot. Ce dracu? Parcă aş vrea să spun totul către ea imediat şi totuşi nu-mi vine să mă gândesc cum să încep. încep să râd, ca un rahat râs nebunesc, pentru că sunt mijlocul vreunui centru comercial de rahat şi mă loveşte acum?

"Esti bine?" întreabă ea pe acel ton sexy al ei.

„Da", m-am sufocat în râsul meu. "Eu doar-"

Chicotirea vine prin difuzor tare şi clar şi doar nu mai vorbesc. Este al lui Zander şi este prima dată când îl aud. Sunetul mă taie naibii deschide-te ca un cuţit filet. Jur pe Dumnezeu că nu aş mai putea fi un pui drept acum cu emoţiile mele peste tot nenorocitul de loc.

"Du-te să-ţi iei mănuşa în curtea din spate şi vom începe, bine?" îl aud de acord prin linie. „îmi pare rău, aveai de gând să-mi spui ce era atât de amuzant."

Şi încep să vorbesc, încep să-i spun despre rezultatele testelor când aud un sunet asta este atât de îngrozitor încât ajunge în pieptul meu şi lacrimi în inima mea împietrită. „Ce dracu e asta?" Nu pot să o spun suficient de repede pentru că, în ciuda ţipăt ascuţit care sună ca un animal rănit care se luptă pentru viaţa lui, încă mai pot auzi-o pe Rylee trecând prin linia telefonică.

Stomacul meu se agită la sunetul nenorocit şi la nenorocita ei de tăcere. „Ry? Spune eu ce se întâmplă. Ry? "

"Nu Nu NU NU!" spune ea şi există ceva în vocea ei - frică, neîncredere şi şoc amestecat cu sfidare - care are fiori care îmi dansează coloana vertebrală şi mă face să pornesc imediat maşina şi să o arunc în treapta de viteză.

„La naiba, Ry! Vorbeşte-mi. Ce naiba e greşit?" Strig în telefon, panica mă depăşeşte, dar tot ce aud este respiraţia ei grea. Şi apoi scâncind. „Rylee!"

„Nu-l poţi avea!" spune ea cu o voce extrem de calmă, care sună departe departe şi mă face să-l tai pe un nenorocit sărac pe banda de lângă mine.

„Cine este acolo, Ry? Spune-mi, iubito, te rog ", pledez, temându-mă ca niciodată cunoscut în tinereţe gustând ca bilă în gura mea. Frică în fiecare nenorocit al meu nerv. Mă lupt să decid dacă să închid şi să sun la 9-1 -1, dar asta ar fi Adică ar trebui să pun legătura pe ea - să nu o aud, să nu ştiu că este bine.

„Ticăloasă dracului!" este tot ce aud înainte ca ea să strige de durere şi de telefon moare.

"Nu!" Ţip şi îmi bat mâna în volan. Ochii mei se estompează în timp ce eu încercaţi să împingeţi numerele de pe telefonul meu, dar degetele îmi tremură atât de rău că nici măcar nu reuşesc 9-1 -1 până după a treia încercare.

„9-1-1. Care este urgenţa ta? " Răspunde vocea fără trup.

„Vă rog să-i ajutaţi. Ei ţipă şi... ţipă!" Pledez cu ea.

„Cine ţipă, domnule?"

„Rylee şi Zand ..." Nu pot să mă gândesc dracului; gheaţa îmi inundă venele şi singurul meu gând este că trebuie să ajung la ei, aşa că nici nu-mi dau seama că nu fac orice nenorocit de simţ. „Vă rog, cineva este acolo şi..."

„Domnule, cum te cheamă? Care este adresa?"

„Co-Colton", bâlbâi când îmi dau seama că nici măcar nu ştiu nenorocitul abordare. Doar strada. „Bulevardul Elveţiei".

Dracu '. Dracu '. Stai, iubito. Rezistă. Vin. Este tot ce repet capul meu - iar şi iar - când corpul îmi tremură.

„Care este adresa domnule?"
„Nu ştiu dracului!" Strig la operatorul 9-1 -1. „Cel cu toate nenorociţi paparazzi din faţă. Nu este altcineva în casă decât ea şi puţin băiat. Vă rog ! Repede."
Şi când ridic privirea de la terminarea apelului, trebuie să trag cu frâna în timp ce lovesc dracului de construcţie de drumuri.
"La dracu!" Uri, aşezându-mă pe corn, ca şi cum arfi nenorocitul meu de salvare.
Rylee.
Ea este singurul meu gând.
Rylee.

Te rog Doamne, nu

.\apter Uwentu-iJeven

"Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier. Omul Paianjen. Batman ... "Zander o repetă iar şi iar, în timp ce stă balonat într-un colţ în spatele meu în curtea din spate. Este singurul lucru pe care îl pot auzi peste zumzetul din capul meu chiar acum din forţa pumnului. Mâinile lui Zander sunt deasupra urechilor sale şi se întoarce înapoi în timp ce cântă, retrăgându-se în sine. în lume vrea el
există, acolo unde nu există bărbaţi răi care să poarte arme sau părinţi care să aibă cuţite tăindu-şi soţiile.

Problema este că, în lumea lui Zander, aceştia sunt una la fel.

Observ toate acestea în fracţiunea de secundă după ce am fost lovit cu pumnul în faţă, în corpul meu aruncându-se şi răsucindu-se de impact pentru a-mi vedea băiatul dulce care se micşorează se. Timpul se opreşte, apoi începe să se mişte cu încetinitorul. Durerea din mine
obrazul şi ochiul nu fac nimic pentru a diminua frica din inima mea în timp ce ridic privirea pentru a o întâlni ochii omului care a fost o prezenţă constantă în viaţa mea în ultimii câţiva săptămâni. Pălăria şi ochelarii lui întunecaţi au fost răpiţi şi mă loveşte.

îl cunosc pe acest om.

L-am mai văzut.

El este omul care mi-a dat târâtoarele în parcarea Target. El este omul din sedanul albastru închis parcat în faţa casei şi a casei mele, urmând pe mine. Fără pălăria şi ochelarii de soare îl pot vedea pe Zander în el. Ştiu de ce el părea atât de familiar în parcare în ziua aceea. Are ochi de aceeaşi culoare, aceleaşi caracteristici; părul lui este mai lung şi puţin mai întunecat, dar asemănarea este inconfundabil.

Ochii mei zgârie peste metalul negru mat al pistolului pe care mi l-a arătat şi apoi la ochii lui - bazine întunecate de negru negativ - care pâlpâie înainte şi înapoi de la mine către Zander şi scandarea lui necontenită de supereroi în fundalul.

„Ce i-ai făcut?" strigă la mine aruncând arma spre Zander şi apoi înapoi la mine. „De ce face asta? Raspunde-mi!"

Stai calm, Rylee. Stai calm, Rylee.

- El - e speriat l-ai făcut asta, vreau să ţip la el. Tu ai făcut asta, o bucată inutilă de sac de rahat ucigaş, dar tot ce fac este să mă repet, încercând ascunde-mi frica şi nu mă bâlbâi. încerc să mă concentrez asupra bătăii inima mea, numărând bătăile care îmi bat în urechi pentru a mă linişti. Pot să simt râuri de transpiraţie se scurg între omoplaţi şi sâni. Simt mirosul frica şi stomacul meu se revoltă, ştiind că al meu miros - amestecat cu al lui.

Şi ţin acest gând.

Că şi el e speriat.

Gândeşte-te, Ry. Gândi. Trebuie să-l păstrez calm, dar să-l protejez pe Zander şi nu am indiciu cum să faci asta. Teama nestăvilită pe care o simt îmi împrăştie gândurile, jefuind eu de coerenţă. Ce naiba ar trebui să fac, pentru că ştiu că este ucis inainte de. A ucis mama copilului său, soţia lui nu mai puţin.

Ce-l va împiedica să mă ucidă?

Nu are nimic de pierdut.

Şi asta mai mult decât orice mă sperie pe rahat.

Forţez o rândunică, cu ochii mişcând peste tot în curtea din spate. îi văd camera iar presa falsă trece pe pământ lângă poartă. îmi văd telefonul mobil la marginea iarba, unde s-a împrăştiat când m-a lovit şi mă gândesc imediat la Colton.

Mă apuc instantaneu de speranţa că m-a auzit, ştie că avem probleme cere ajutor - pentru că dacă nu a făcut-o, nu am nicio şansă să-l protejez pe Zander acest nebun. De a mă proteja.

Lacrimile îmi ustură şi umflătura din ochi de unde mă pândea, doare ca o căţea. Mâinile îmi tremură şi respiraţia se agită de frică, în timp ce volumul crescut al cântecului lui Zander adaugă un nivel sporit de stres la întreaga situaţie.

Este singurul sunet pe care îl aud în liniştea de dimineaţă devreme - scandările unui băieţel ştiind că nu mai are nicio speranţă. Şi cu fiecare moment care

trece, cuvintele şoptite devin din ce în ce mai puternice de parcă ar încerca să sufoce sunetul a vocii tatălui său.

„Ce... ce vrei?" întreb în sfârşit vocea lui Zander, simţind-o pe a lui înţelegerea realităţii a dispărut de mult. Şi nu ştiu să raţionalizez cu un nebun persoană.

Se îndreaptă spre mine, cu ochii alergând pe toată lungimea corpului meu şi chiar
stomacul se strânge violent - atât de mult încât trebuie să lupt cu greaţa care ameninţă.

El întinde arma, iar eu mă îngheţ în timp ce-i trece vârful în sus şi în jos partea obrazului meu. Frigul oţelului, realitatea dură a metalului de pe carnea mea şi ceea ce reprezintă, face ca sângele din vene să se transforme în gheaţă.

- Eşti un lucru destul de mic, nu-i aşa, Rylee? Felul în care îmi spune numele, aşa cum dacă o ia dracu cu limba, mă face să mă bâjbâi. într-o clipă are obrajii mei strâns strâns în mâini, cu faţa la câţiva centimetri de a mea. Lacrimile încep să curgă pe faţa mea. Vreau să fiu dur. Vreau să-i spun să se dea dracu şi să moară. Vreau să ţipă ca Zander să fugă şi să obţină ajutor. Vreau să pledez cu Dumnezeu, cu oricine, pentru ajutor. Vreau să-i spun lui Colton că îl iubesc. Dar nu pot pentru că nimic din toate acestea nu este posibil chiar acum. Genunchii îmi tremură, dinţii încearcă să vorbească înăuntru strânsoarea lui. Tot ceea ce sunt - viitorul meu, posibilităţile mele, următoarea mea respiraţie - se află la moftul acestui om.

El vine mai aproape ca să-i simt pene de respiraţie peste buzele mele ca degetele lui sapă mai adânc în părţile laterale ale obrajilor şi nu mă pot abţine de strigătul de frică care cade de pe buzele mele. „întrebarea este, Rylee ... exact până unde ai merge să protejezi unul dintre băieţii tăi?"

„La dracu". Cuvintele zdruncinate mi-au ieşit din gură înainte să le pot opri, furie îndepărtându-mi filtrul dintre cap şi gură. Şi înainte să pot clipi, pumnul lui se trânteşte în abdomenul meu şi sunt propulsat înapoi. Aterizez cu o bubuitură pe curtea de beton, umerii şi capul meu lovind gardul de lemn din spate pe mine.

Teroarea care mă consumă corpul umbreşte durerea din lovitură. Am aterizat lângă Zander, aşa că mă grăbesc cât de repede pot să mă apropii de el şi să-l trag înăuntru eu, încercând să-l protejez în orice fel pot. Ştiu că e în spatele meu, poate simţi prezenţa grea a pistolului pe care o ştiu este îndreptată spre mine, dar îl zdruncin pe Zander.

- E în regulă, Zand. Nu te va răni. Nu am de gând să-l las să doară tu ", îi spun cu voce tăcută, dar Zander nu se opreşte din legănare, nu se opreşte scandând şi sunt atât de împietrit chiar acum că încep să scandez pentru supereroi cu El în timp ce stăm într-o curte construită pe speranţă şi ceea ce mă tem va fi în curând deteriorat cu violenţă.

„Am venit să-mi iau fiul." Dacă credeam că vocea lui este rece înainte, tonul lui se potriveşte acum cu oţelul pistolului său.

„Nu", îi spun, vacilă în vocea mea trădând încrederea în ceea ce eu vreau sa spun.

„Cu cine dracu crezi că ai de-a face?" mârâie el, arătând spre cu arma în spate, cu nasul greu săpat adânc între omoplaţi. "Este este timpul să mă îndepărtez de fiul meu."

îmi strâng mâinile în pumni pentru a renunţa la agitare, astfel încât Zander să nu ştie cât de speriată sunt. Nici nu vreau ca tatăl său să-şi dea seama. Forţez o randunica ca Suspinele lui Zander încep să-i treacă prin corp şi, dacă nu ştiam deja, eu ştiu acum cu o asemenea claritate - cu o transpiraţie rece care îmi rupe pielea şi frica în inima mea - că nu-l pot lăsa pe tatăl său să-l ia. Cu asta îl voi proteja tot ce am, pentru că nimeni altcineva nu putea înainte.

Botul din spatele meu se sapă mai adânc, iar eu muşc înapoi un bubuit de durere ca lacrimi curge liber pe obraji. încep să-mi fac griji buza de jos între dinţi, pentru că într-o clipă o să mă ridic în picioare. Şi când mă întorc, trebuie arată-i că nu mă tem de el. Trebuie să pun performanţa unei vieţi
pentru a salva acest băieţel.

"Acum!" strigă la mine, corpul meu sărind în timp ce vocea lui trece prin zumzet constant al scandării lui Zander.

îmi aplec gura în jos de urechea lui Zander şi încerc să-l liniştesc în timp ce se balansează, sperând că vorbele mele ajung la el - străbate lumea pe care a transportat-o mintea să - pentru a se salva de frica şi amintirile tatălui său.

„Zander, ascultă-mă",îi spun. „Nu am de gând să-l las să te ia. Eu promisiune. Vin supereroii. Vin bine? 0 să stau în picioare acum, dar când spun Batman, vreau să fugi cât mai repede în casă Bine? Batman."

îmi termin cuvintele când simt că arma îmi lasă omoplaţii, dar simt cizma lui se conectează cu partea mea stângă. Gemu de durere când absorb impactul, încordându-mă

braţ^ejjimeJe î^ji^rul lui Zander în timp ce ne împingem mai tare în gardul împotriva căruia suntem încolţiţi.

„Batman, bine?" Repet, strângând din dinţi în timp ce respir prin durere si forteazâ-mă să mă ridic pe picioarele zbuciumate. Respir adânc si mă întorc în fată Î.

„Eşti un cookie dur!" îi bate joc de mine. „îmi plac femeile mele dure".

îmi înghit bila care creşte în gât şi forţez uniformitatea în tonul meu sper să pot întreţine. „Nu te las să-l iei."

Râde în hohote, ridică faţa spre cer, înainte de a se uita înapoi la mine, şi mă întreb dacă mi-am pierdut singura şansă de a-i spune lui Zander să plece. A alerga. Ale mele inima se răsuceşte la gând. „Acum, chiar nu cred că eşti în situaţia de a fi spunându-mi ce anume pot şi ce nu pot face. Dreapta?"

Capul meu aleargă după lucruri de spus. Modurile de a calma nervii pe care îi văd sunt începând să-l depăşească cu fiecare secundă care trece. Dar totuşi, am nevoie de asta timp. Cu cât am mai mult timp, cu atât este mai probabil să vină ajutorul. „Există o curte plin de presă în faţă. Cum ai de gând să pleci cu el? "

Râde din nou şi ştiu că sunetul îmi va bântui visele pentru restul viaţa mea. „Acolo te înşeli. Toţi au plecat cu prietenul tău fierbinte şi l-a urmat". Se apropie şi ridică arma la faţa mea. „Eşti doar tu, şi eu şi omul Z de acolo. Deci, ce trebuie să spui la asta, nu? "

Jur tot sângele din corpul meu se scurge până la picioare pentru că trebuie luptă să rămân concentrat să stai în picioare în timp ce ameţelile mă atacă. Dupa o moment, reuşesc să mă stabilesc, să văd prin întunericul care-mi înnegreşte viziune şi încearcă să-ţi dai seama ce să faci în continuare.

Singurul gând pe care-l pot veni este să-l distrag cumva, să-l arunc arma şi ţipă la Zander să fugă.

Dar cum?

Cand?

Susţinem ceea ce pare a fi pentru totdeauna - o oprire tăcută în care este mai mult decât evident cine deţine toată puterea în această relaţie forţată. Pe măsură ce timpul se întinde, eu vezi-i mâinile începând să-i tremure, muşchii feţei îi zvâcnesc şi transpiraţia strălucitoare, în timp ce sunetul scandărilor crescânde ale lui Zander continuă să adauge mai multe presiune asupra situaţiei instabile.

„Taci-l dracu!" ţipă la mine în timp ce ochii îi pâlpâie în toată curtea ca un animal prins nesigur de următoarea sa mişcare.

Tresar când aud un zgomot în spatele tatălui lui Zander. Inima îmi sare este pieptul meu în timp ce câinele vecinului de lângă uşă latră rău prin gard. A lui Zander tatăl se răsuceşte la sunet, pistolul mişcându-se cu el. Acţionez după instinct, nu permiţându-mi să mă gândesc la consecinţe.

„BATMAN!" Ţip în acelaşi timp când mă lovesc de tatăl lui Zander. Mă ciocnesc în el, impactul dur al cadrului meu atletic asupra lui dă toate gândurile din capul meu, cu excepţia unuia, sper că Zander m-a auzit. Că am reuşit el şi el aleargă să se salveze pentru că tocmai mi-am pecetluit soarta dacă nu sunt de succes.

Sunetul este asurzitor.

Crăpătura pistolului se stinge.

Zgâlţâirea trupului său din recul lui.

Ţipătul meu, un sunet primar pe care îl aud, dar nici măcar nu-l recunosc ca al meu. Atunci se opreşte. Vântul este scos din mine când ne lovim de pământ. Sunt uimit momentan - corpul, mintea, inima - când aterizez deasupra lui, înainte să încerc să mă lupt să scap. Trebuie să iau arma, trebuie să mă asigur Zander a dispărut.

îl împing în sus pe omul ticălos de sub mine, încă luptându-mă. Singurul meu gând este get arma, ia arma, ia arma şi mâinile mele alunecă în strălucirea de sub mine. Mă împing înapoi în timp ce panica şi durerea radiază prin mine. Aterizez cu o bubuitură fundul meu, forţa mişcându-mi tot coloana vertebrală şi scoţându-mi mintea şocul în care se află.

îmi pierd concentrarea asupra bărbatului, în timp ce mă uit la sângele de pe mâinile mele tremurânde. iau în sângele care îmi acoperea tricoul cu mascota echipei Ricky imprimată pe faţă. Mintea mea se străduieşte să gândească, îşi caută frenetic locurile pentru ceea ce sunt ar trebui să fac asta pentru că vederea - atât de mult sânge - mă face să ameţesc.

Sunt derutat.

Sunt speriat.

Ameţit.

Lumea mea se înnegreşte.

'apter ¿7wentif-£t^i

„Vă rog, iubito, vă rog să vă treziţi".

Colton? Capul meu este înceţoşat când îi aud vocea şi îl miros aproape. încerc să daţi seama ce anume se întâmplă. Pleoapele mele se simt atât de grele, dar nu mă pot deschide ei încă.

„Domnule, trebuie să mă lăsaţi să examinez ..."

„Nu mă duc nenorocit nicăieri!"

Este atât de cald şi confortabil aici în întuneric - atât de sigur - dar de ce este Colton ... Apoi, totul mă loveşte ca un val de emoţii copleşitoare. încep să lupt până la ridica-te. „Zander!" Numele lui este abia un gâlcâit în timp ce mă lupt împotriva armelor, mâinilor, nu sunt sigur ce altceva mă ţine apăsat.

„Shh, shh, shh! Este în regulă, Ry. E in regula."

Colton.

întregul meu corp cade momentan. Colton este aici. Mi se deschid ochii, lacrimi deja plonjează în ele, iar prima vedere pe care o văd este el. Asul meu. 0 lumină strălucitoare în tot acest întuneric. Ochii lui se întâlnesc cu ai mei, liniile din jurul său adânc îngrijorare şi un zâmbet forţat pe buzele lui devastatoare. „Eşti bine, iubito."

Clipesc rapid pe măsură ce orice altceva se concentrează, valul de activitate în jurul nostru în curtea din spate - poliţişti, medici. „Zander. Arma. Tata." Mintea mea este mişcându-mă şi nu pot să aduc gândurile în cuvinte suficient de repede, cu ochii înapoi şi mai departe, concentrându-se pe un grup de bărbaţi ghemuit peste ceva de partea mea.

Repet cuvintele până când Colton se apleacă şi îmi dă un sărut gură. Gust sare pe buzele lui şi mintea mea încearcă să înţeleagă de ce a plâns. Când se retrage, zâmbetul său este puţin mai puţin tremurat. „Este fata mea", spune el încet, mâinile lui netezindu-mi părul, obrajii, faţa. - Eşti bine, Ry. Zander e în regulă, Ry. îşi sprijină fruntea de a mea.

„Dar era sânge..."

„Nu al tău", spune el, cu buzele curbându-se într-un zâmbet uşurat împotriva mea. „Nu al tău", repetă el. „Ai fost ridicol de prost şi sunt atât de furios pe tine pentru asta, darte-ai dus după pistol şi poliţiştii au împuşcat. Sângele lui, iubito. Aceasta era sângele lui. E mort."

Respir în aer. Uşurarea pe care nu mi-am dat seama că nu o eliberasem încă plămânii mei. Şi lacrimile vin acum - dur, zdrenţuit, trupul care tremură suspină eliberaţi totul. Mă ajută să mă ridic şi îmi trage corpul în al lui, aşa că stau eu lateral în braţe, braţele lui mă ţin atât de strâns, sprijinindu-mă, asigurându-mi Siguranţă. îmi îngropă nasul în partea gâtului meu în timp ce ne lipim unul de celălalt.

„Zander este în siguranţă. E înăuntru. Jax îi ţine pe băieţi departe ca să nu ştie - nu văd - ce s-a întâmplat. L-a chemat pe Avery să vină cu Zander. A lui terapeutul este pe cale să vină să-l ajute dacă are nevoie de el", îmi spune el, ştiind totul de grijile pe care le-aş avea şi de a-i alina cu fiecare cuvânt pe care îl vorbeşte. "Tu esti
- unde te doare?"

„Domnule, putem vă rog ..."

"Nu inca!" Colton trage repede vocea din spatele meu. „Nu încă", spune el încet, abia îl aud înainte să mă tragă mai tare, respirându-mă. Sunt complet alert acum, poate vedea activitatea din jurul corpului tatălui lui Zander. Eu cred înţeleg riscul pe care l-am asumat până când simt corpul lui Colton tremurând sub al meu, înfiorându-se în timp ce ţine în suspinele liniştite care-şi aruncă trupul.

Sunt pierdut. Nu ştiu ce să fac pentru acest bărbat puternic care se desfiinţează în tăcere, încep să mă mişc, ca să mă pot schimba şi să mă transform în el, iar el doar mă strânge mult mai strâns. „Vă rog", pledează el cu o voce aspră, „Nu vreau să mă las dracului inca. încă un minut în plus." Aşa că l-am lăsat.

L-am lăsat să mă ţină în curtea din spate, pe un teren de iarbă unde a încercat violenţa jefuiţi Zander de speranţă pentru ultima dată.

Colton închide uşa maşinii pentru mine şi se urcă în partea lui Range Rover înainte de al porni. Scoate din baricadele poliţiei şi trece pe lângă luminile intermitente ale presei în aşteptare când ieşim din Casă. Trei foarte lungi au trecut orele. Trei ore de întrebări şi reluarea a tot ce am putut
amintiţi-vă despre schimbul din curtea din spate. Despre a-i spune lui Zander să fugă mai departe „Batman". Privirile constante ale lui Colton care stătea în colţ în timp ce refuzam asistenţă medicală sau un control la spital. Mânia lui din ce în ce mai mare în timp ce reluam Comentariile şi atacurile fizice ale tatălui lui Zander. Semnând declaraţii şi având

fotografii făcute cu vânătăi pe corpul meu ca dovadă. Fac apeluri telefonice de la Haddie şi părinţii mei pentru a-i linişti că sunt bine, că îi voi suna mai târziu pentru a explica mai multe.

Trei ore de senzaţie de neputinţă pentru a-mi consola băieţii, dorind să le spun eu a fost bine. Terapeutul a crezut că este cel mai bine să nu mă vadă cu vânătăile mele ochiul şi obrazul umflat, pentru că ar putea draga propriile lor istorii. La fel de mult pentru că m-a durut să nu-i văd - arată-le că sunt bine - l-am sărutat pe Zander şi m-am ţinut pe el atâta timp cât am putut, în timp ce îmi repetam laudele de mai multe ori către el că asta
timp în care nu se ascundea în spatele unei canapele. De data aceasta a ajutat la salvarea cuiva, ştiu Nu sunt mama lui, ci pentru a uşura vina şi a calma sentimentul de neputinţă psihicul său traumatizat era imens.

Ne contopim pe autostradă şi, pe lângă vocea lui Rob Thomas, ironic cântând Unwell prin difuzoare, maşina tace. Colton nu spune un cuvânt în ciuda mâinilor care apucă volanul atât de strâns, degetele sale sunt albe. Eu poate să-i simtă furia, să o simtă vibrând în valuri de lângă el şi singurul motiv Pot să mă gândesc că este supărat pentru că m-am pus în pericol.

îmi aplec capul pe spate pe scaun şi închid ochii, dar trebuie să-i deschid imediat pentru că tot ce văd sunt ochii lui, tot ce simt este oţelul rece presat împotriva obrazului meu, tot ce aud este Zander cântând mereu.

Vreau să uşurez tensiunea dintre mine şi Colton, pentru că acum chiar am făcut-o chiar am nevoie de el. Nu am nevoie de el închis în Colton-sunt-supărat-pe-pământ. Eu am nevoie de braţele lui înfăşurate în jurul meu, de căldura respiraţiei sale pe gâtul meu, siguranţă pe care o simt mereu când sunt cu el.

„A făcut ceea ce i-ai spus să facă." Vocea mea este atât de blândă încât nu sunt sigur că aude să-i spun singurul lucru pe care nu i-am spus poliţiştilor. Singurul lucru pe care l-am simţit ar încălca o parte din încrederea pe care mi-o insuflase Colton. După câteva minute, eu auziţi-l suflând şi oferiţi-mi o privire peste mine. Aşa că continui. "Cand eu a ieşit afară, Zander se ghemuit într-o minge şi tot ce am putut auzi tot timpul eram acolo, el îl chema pe super-eroii tăi."

Strig în timp ce Colton se abate brusc pe două benzi, claxoanele maşinii sună şi trânteşte maşina în parcare pe marginea autostrăzii. Nici nu am şansa să inspiră-mi respiraţia sau ca centura de siguranţă să se deblocheze înainte ca el să iasă din maşină şi
urmărind spre umărul drumului spre partea mea de maşină. îmi arunc ochii înainte şi înapoi încercând să-mi dau seama ce naiba se întâmplă. Este ceva greşit cu maşina? îl privesc când trece pe lângă uşa mea şi se îndreaptă spre sfârşitul anului
Rover-ul şi înapoi pe lângă faţă. El continuă să meargă vreo zece picioare şi cu spatele la mine, îl aud strigând ceva în vârful plămânilor într-un sălbatic furie pe care nu am mai auzit-o de el până acum.

Dacă m-aş fi gândit să cobor din maşină, ştiu sigur că nu sunt acum. Eu pot vezi tensiunea din umerii lui când se ridică şi cad cu respiraţiile sale obosite. A lui mâinile sunt pumnate de parcă ar fi gata să lupte, el împotriva lumii.

îl privesc, nu-mi pot lua ochii de la el, în timp ce încerc să-mi dau seama ce se întâmplă în interiorul capului său. După ceva timp, se întoarce înapoi şi se îndreaptă spre uşa maşinii mele şi îl deschide. Mă întorc instinctiv spre el în timp ce îi prind dinţii care scrâşnesc, încordează-i în gât, iar apoi ochii mei se fixează asupra lui. Ne holbăm unul la celălalt şi eu sunt încercând să citească ce spun ochii lui, dar este o contradicţie atât de mare pentru a lui postura că trebuie să mă înşel. îi văd pulsul muscular al maxilarului când mâna i se întinde
spre obrazul meu şi apoi se retrage. îmi înclin capul în cauză, fundul
tremurând buzele pentru că astăzi sunt doar la supraîncărcare. îl observ pe al lui ochii îmi pâlpâie până la gură, îmi iau vulnerabilitatea şi într-o clipă
Sunt zdrobit de pieptul lui, cu un braţ întinzându-mă pe spate, cu o mână ţinând mâna
înapoi în capul meu în timp ce mă strânge la el într-o îmbrăţişare plină de absolut disperare.

Lacrimile mele cad pe cămaşa lui în timp ce ne lipim unul de celălalt. „Nu m-am simţit niciodată aşa neajutorat în toată viaţa mea ", îmi spune el, cu o voce împovărată de emoţie în timp ce el mă strânge mai tare. „Sunt atât de furios chiar acum şi nu ştiu cum să mă descurc." Pot auzi mârâitul furiei sale fierbând chiar sub suprafaţă.

- S-a terminat acum, Colton. Suntem bine ..."

„A avut nenorocitele sale mâini asupra ta!" ţipă în timp ce se îndepărtează de mine şi merge câţiva metri înainte să se învârtă şi să-şi împingă mâinile prin ale sale

păr. Se uită fix la mine, cu ochii lui rugându-i iertare, ceea ce nu este pentru el întreabă pentru că nu a făcut nimic rău. „El a pus mâna pe tine şi eu nu am fost Acolo! Nu te-am protejat şi asta e nenorocita mea de serviciu, Rylee! Pentru a te proteja! La
ai grija de tine! Şi nu am putut! Dracului nu s-a putut!" Se uită în jos la pietriş pe marginea drumului şi angoasa din vocea lui mă omoară, mă sfâşie bucăţi, pentru că nu ar fi putut face nimic, dar ştiu că îi spun
este inutil.

Când se uită înapoi în sus, văd lacrimile sclipind în ochii lui în timp ce se uită fix la mine. „M-am luptat cu ofiţerul la baricadă. M-au pus în spatele unei maşini să mă calmez eu jos pentru că mergeam în casă cu sau fără ei. Te-am auzit mai departe telefonul, Rylee, ţi-a auzit vocea şi a continuat să redea din nou şi din nou cap şi nu am putut ajunge la tine." Clatină din cap ca o singură lacrimă sfâşietoare îi alunecă pe faţă. „Nu am putut ajunge la tine." Vocea i se rupe şi mă schimb din maşină şi el doar ridică mâna ca să mă opresc, să-l las să termine.

„Arma s-a declanşat", spune el, şi îl văd luptându-se să oprească emoţiile îl depăşesc, „şi m-am gândit... Am crezut că eşti tu. Şi acei puţini momente de aşteptare şi apoi văzându-l pe Zander fugind din faţa casei ţipând şi aşteptând să te văd şi tu n-ai venit... dracului Hristos, Ry, eu l-am pierdut. Dracu 'l-a pierdut." Face un pas mai aproape de mine, împrăştiind o lacrimă dosul mâinii. Forţez o rândunică peste emoţia care se umflă în gât.

„M-am asigurat că Zander este în regulă înainte să mă împing în casă. Trebuia să ajung la tu, ne vedem, te atingem ... şi am intrat în camera familiei şi ai fost amândoi pe spatele tău pe iarbă. Amândoi aveaţi sânge pe piept. Şi niciuna dintre voi vă mişcaţi." El păşeşte între V-ul picioarelor mele, făcând fizicul conexiune de care am atât de mare nevoie şi îmi leagă obrazul în mâna lui.

„Am crezut că te-am pierdut. Eram atât de drăguţ pietrificat, Ry. Şi apoi am ajuns la tine
şi am căzut în genunchi să te ţin, să te ajut, să ... Nu ştiu ce dracu am avea să fac cu tine, dar a trebuit să te ating. Şi ai fost bine." Vocea lui se rupe din nou în timp ce se apleacă şi îşi sprijină fruntea de a mea. „Ai fost bine", repetă înainte de a-şi lipi buzele de ale mele şi de a le ţine acolo ca ale lui umerii tremură şi lacrimile îi cad pe obraji până când gust din sarea lor amestecate între buzele noastre.

- Sunt chiar aici, Colton. Sunt bine", îl liniştesc în timp ce ne apăsăm pe frunte împreună, mâinile noastre ţinându-ne unul de celălalt gât ca lumea exterioară suflă pe lângă noi cu optzeci de mile pe oră, dar suntem doar el şi eu.

Simţind că suntem singurii doi oameni din lume.

Acceptând că emoţiile pe care le simţim sunt din ce în ce mai puternice odată cu trecerea timpului.

Făcând faţă noţiunii că nu vom putea întotdeauna să-l salvăm pe celălalt.

Iubindu-ne unul pe altul aşa cum nu am crezut niciodată posibil.

întoarcem pe Broadbeach Road, cu mâinile legate între noi şi intrăm o frenezie mediatică mai mare decât am văzut vreodată. Colton suflă puternic. Al nostru emoţiile au fost trecute prin sonerie şi mă tem cu cât mai mult Colton poate lua înainte să se prindă.

Şi mă rog, această mulţime nesupusă nu va fi paiul care sparge cămila sa întors pentru că, sincer, pur şi simplu nu mai pot lua.

îmi plec capul şi ridic mâna pentru a-mi proteja partea umflată a feţei de la bliţurile şi bătăile constante pe maşină pentru ca noi să ne uităm în sus. în minute Colton conduce încet înainte şi ne îndreptăm spre porţile de deschidere ca Sammy şi ceilalţi doi oameni de securitate de gardă fac un pas înainte pentru a împiedica presa de la intrarea în proprietate. Parcăm şi în câteva clipe Colton îmi deschide uşă, vuietul brusc din mass-media peste porţi mă loveşte ca un val de maree.

El mă ajută să ies din maşină şi mă tresăr de durere când corpul meu începe să se înţepene din tot ce a fost trecut. Colton observă grimasa mea şi înainte de mine poate obiecta, mă are leagănat în braţe şi ne îndreaptă spre faţă uşă. îmi aşez capul sub gâtul lui, îi simt vibraţia în gât, aşa cum spune el, „Sammy" şi dă din cap cu semn de recunoaştere la el.

Şi apoi se opreşte mort. Nu sunt sigur ce a auzit sau ce îl înlătură, dar se întoarce în mod neaşteptat şi se îndreaptă spre porţile de la faţa aleei. „Deschide porţile nenorocite, Sammy!" latră când ne apropiem
ei, şi mă strecur imediat în Colton pe măsură ce confuzia şi incertitudinea se umple pe mine.

Aud zgomotul de metal când motoarele încep să se mişte, aud reporterii devin şi mai frenetic la vederea deschiderii porţilor şi apoi aud ei merg absolut balistic când ne văd pe noi doi stând acolo. Inima mea bate tare şi habar n-am ce naiba face. Stăm acolo pentru o moment, el ţinându-mă, îngropându-mi faţa în gât, necontenit întrebări care sună una după alta, iar camera clipeşte atât de puternic încât pot le văd prin pleoapele mele închise.

Colton îşi înclină faţa în jos şi îşi aşează gura aproape de urechea mea şi chiar deşi există tot acest zgomot exterior, îl aud clar ca ziua. "Aceasta este ceva ce ar fi trebuit să fac când a început acest lucru. îmi pare rău." El apasă pe a sărut cast în obrazul meu. „Te voi lăsa jos acum, bine?"

încerc să-mi dau seama la ce se referă, dar îmi dau din cap. Ceea ce este el face?

Mă coboară la pământ. "Esti bine?" întreabă el în timp ce arată în ochii mei ca. suntem singurii doi oameni care stau aici. Când încuviinţez din cap, primeşte acel mic zâmbet faţa lui şi înainte ca eu să o citesc, buzele lui sunt pe ale mele într-o inimă devoratoare de suflet sărut bătătorit, coapsă, care nu lasă întrebări despre cine

Inima şi emoţiile lui Colton aparţin. Buzele lui mă revendică, gustând ca un nevoiaş om înfometat. Şi sunt atât de pierdut în el, pentru el - la fel de nevoiaş pentru el - încât eu nu auzi oamenii din jurul nostru, clicurile camerelor, pentru că indiferent de lumea exterioară, întotdeauna ne revine.

El rupe sărutul cu un gâfâit de la mine şi îmi dă din nou acel zâmbet. "Dacă o să se holbeze, Ryles." Şi ridică din umeri fără scuze ca mine *termină mental fraza pe care mi-a spus-o în Vegas... la fel de bine ne-am putea pune pe un* spectacol bun .

„Aţi obţinut cu toţii o imagine bună?" strigă el către mulţimea din jurul nostru, iar eu uită-te peste el confuz. „Acum, asta poţi tipări cu naibii tăi imagine. Rylee nu este cel care distruge acasă. Tawny este. La fel cum Tawny este un nenorocit de mincinos." Se uită la mine în timp ce stau acolo cu gura căscată peste cap comentariul lui. „Da", ţipă el. „Testul de paternitate este negativ. Deci povestea ta? Nu este chiar o poveste!"

Durează un minut până când sensul cuvintelor sale se scufundă şi mă holbez doar la el el în timp ce mă priveşte cu cel mai mare zâmbet pe faţă şi clătină din cap în timp ce el mă trage sub braţul lui şi mă bagă împotriva lui. „Ce - de ce - cum?" Bâlbâi pe măsură ce atât de multe emoţii pâlpâie prin mine într-un ritm rapid, cea mai proeminentă: relief.

„Chase mă va ucide pentru asta", mormăie el însuşi cu un zâmbet pe faţa lui pe care nu prea o înţeleg. înainte să pot întreba, Colton ne întoarce şi începe să meargă înapoi prin porţi pe măsură ce întrebările sunt strigate despre cele întâmplate astăzi la The House. El îi ignoră şi aşteaptă porţile să se închidă înainte să se întoarcă şi să mă privească. „Asta sunam să spun tu ... şi apoi totul s-a întâmplat."

Mă uit doar la el. Văd că povara care a fost grea în ochii lui a dispărut - probabil că am plecat toată ziua - dar din nou am fost puţin preocupat, îmi dau din cap, incapabil să vorbesc, în timp ce mă ia de mână şi o ridică la buze.

Şi mă loveşte mai tare ca niciodată.

Noi putem sa facem asta . Toate obstacolele dintre noi au fost eliminate într-unui într-un fel sau altul. Suntem doar această fată altruistă şi acest băiat vindecător şi putem chiar face acest lucru.

El mă priveşte ca lacrimi bine în ochii mei, iar eu păşesc în braţele lui şi nu mă las du-te, pentru că sunt exact unde vreau să fiu.

Exact unde aparţin.

Acasă

Chapter Twenty-N

line

„Eşti sigur că eşti bine?"

Este doar a suta oară când mă întreabă, dar o parte din mine îi zâmbeşte în tăcere cât de bine are grijă de mine. Ziua tocmai devenise din ce în ce mai lungă ca mine i-am asigurat unui Haddie nehotărât că sunt bine şi că nu are nevoie să zboare de acasă slujba ei din San Francisco pentru a vedea fizic că mă simt bine, şi că aş suna-o din nou dimineaţa. Apoi au fost părinţii mei şi aceleaşi asigurări şi apoi băieţii... verificându-l pe Zander şi dorindu-mă să fiu acolo să vorbesc cu el faţă în faţă, precum şi vorbesc cu restul băieţilor. Colton m-a întrerupt după aceea, spunând

restului oamenilor care au sunat - părinţii săi, Quinlan, Beckett, Teddy - că aveam nevoie de odihnă şi îi sunam dimineaţa.

"Sunt bine. Nu mă simt prea bine, dar cred că este pentru că sunt epuizat. Ale mele stomacul este supărat. Ar fi trebuit să mănânc mai multe alimente înainte să iau medicamentele pentru durere. Şi acum mă fac foarte somnoros ..."

Se aşează în pat. „Vrei să mă duc să-ţi iau ceva de mâncare?"

„Nu", îi spun, trăgându-l de braţ, astfel încât să se întindă înapoi. Mă uit peste el. " Ţine-mă ?"

Se schimbă instantaneu şi îşi aşează cu grijă braţele în jurul meu, trăgându-mă înăuntru El astfel încât corpurile noastre să se potrivească unul cu celălalt. "Bine?" murmură în coroana lui capul meu.

„Mmm-hmm", zic eu, cufundându-mă cât de aproape îmi va permite corpul dureros pentru că durerea este puţin mai suportabilă, cu braţele lui ţinându-mă strâns.

Stăm acolo puţin, respiraţia noastră încet seara. Sunt doar pe vârf de somn când murmură: „Te concurez, Ry. Chiar, într-adevăr te concurez pe tine."

Fiecare parte a mea suspină la aceste cuvinte, la admiterea pe care o ştiu că e greu I. Apăs un sărut către locul meu preferat sub linia maxilarului său. „Şi eu te concurez, Colton."

Mai mult decât îţi vei da seama vreodată.

Crampele din stomac mă trezesc.

Mă întind în noaptea neagră, fără lună, ca micile înţepături continue ale durerii combinat cu transpiraţia care îmi acoperă pielea şi ameţeala din cap, spune-mi că trebuie să ajung repede la baie înainte să arunc. Alunec din Colton
mi-a slăbit strânsoarea, încercând să fiu rapidă, dar şi încercând să nu-l deranjez. El bombăneşte ceva încet şi eu încă moment înainte să se rostogolească pe spate şi se linişteşte.

Capul meu este înceţoşat în timp ce stau în picioare şi sunt foarte groggy din cauza medicamentelor pentru durere. Vorbeşte despre sentimentul că merg prin apă. Râd pentru că pardoseala chiar se simte cam umed şi ştiu că este doar creierul meu încărcat de droguri. îmi alerg mâna peretele pentru a mă ajuta să mă întăresc şi să mă ghideze prin camera întunecată, astfel încât să nu fac asta accidental ciocni ceva şi trezeşte-l pe Colton.

Doamne, voi fi bolnav! Simt covoarele uriaşe care acoperă baia podea sub picioarele mele şi aproape gem în durere amestecată cu uşurinţă ştiind toaleta este atât de aproape. îi alunec în timp ce lovesc ţiglele şi îl blestem pe Baxter şi pe blestemat vas de apă din care picură mereu. închid uşa băii şi aprind lumina, strălucirea bruscă îmi răneşte ochii, aşa că îi strâng ca ameţeala mă loveşte din plin. Mă aplec, mâna pe marginea toaletei, stomacul încordat şi gata să arunc, dar tot ce simt este camera care se învârte. Stomacul meu se revoltă, uscat m-au lovit mereu. Stomacul meu se încordează atât de puternic încât simt umezeala îmi curge pe picioare.

Şi încep să râd, simţindu-mă atât de jalnic încât arunc atât de tare că tocmai am m-am urinat, dar mintea mea este atât de lentă, atât de lentă pentru a-mi uni gândurile că, în loc să-mi dau seama ce să fac în continuare, mă afund în genunchi. Alunec pe podeaua marmorată, acoperită cu urină, dar mă doare atât de tare stomacul, cât şi de mine capul este atât de ameţit încât nu-mi pasă. Tot ce mă pot gândi este cât de jalnic trebuie să arăt chiar acum. Cum nu există nicio cale în iad, îl voi chema pe Colton pentru ajutor.

Şi sunt atât de obosit - atât de somnoros - şi de teamă că voi renunţa din nou, eu decide să-mi aşez capul deasupra mâinilor mele pe marginea toaletei şi doar să mă odihnesc ochii pentru un minut.

Capul meu începe să alunece de pe toaletă şi nu ştiu cât timp are a trecut, dar mişcarea care cade mă smulge treaz. Sunt imediat agresat cu un astfel de val de căldură prin corpul meu urmat de o răceală absolută pe care eu forţează-mă să mă opresc un minut şi să trag adânc aer în piept.
Ceva nu eîn regulă.

0 simt imediat, chiar dacă mintea mea încearcă să-mi spargă gândurile împreună, aliniaţi-le astfel încât să fie coerente. Şi pur şi simplu nu pot. Nimic nu e având sens pentru mine. Capul meu este greu şi braţele îmi par un milion de lire sterline. Eu încearcă să-l chem pe Colton după ajutor, fără să-i mai pese dacă îmi va fi jenă stând într-un bazin de urină. Ceva nu este în regulă. Am pus mâna pe wainscot pentru a mă ajuta să mă susţin, astfel încât să mă pot ridica şi să deschid uşa, astfel încât să audă eu îi spun numele, dar mâna îmi alunecă. Şi când pot

deschide ochii, când pot focalizaţi-vă, amprenta mea de mână este murdară de sânge pe perete.
Hmm.
Râd cam când delirul preia. în timp ce privesc în jos pentru a vedea că nu sunt stând în urină. Nu.
Dar de ce podeaua este acoperită de sânge?
„Colton!" Sun, dar sunt atât de slabă încât ştiu că vocea mea nu este suficient de puternică. Plutesc şi este atât de cald şi sunt atât de obosit. închid ochii şi zâmbesc pentru că văd chipul lui Colton. Atat de chipeş. Toate ale mele.
Simt că somnul începe să mă tragă de mine - mintea, corpul, sufletul meu - şi l-am lăsat degetele letargice încep să câştige sfâşierea războiului. Şi chiar înainte să mă iau, înţeleg de ce, dar nu cum. Oh, Colton. *îmi pare rău, Colton.*
întunericul ameninţă să mă tragă sub ghearele sale. *Te rog să nu mă urăşti.*
Nu mai am nimic care să reziste la negura sa sufocantă. Te *iubesc.*
Omul Paianjen. Batm-

Chapter Thirty

<oiton

Sunetul împuşcăturii mă surprinde trezit. Răsar în pat şi trebuie trage-mi respiraţia când îmi spun că s-a terminat totul. Doar un coşmar nenorocit. The nenorocitul nenorocit este mort şi a obţinut ceea ce merita. Zander este bine. Rylee este bine.
Dar ceva este oprit. încă nu este corect.
„Spune ceva la care renunţ la tine ..." Mă scutur de panica din care mă simt auzind versurile când trec prin difuzoarele de sus. Rahat, am uitat să opreşte-le aseară. Asta mi-a speriat dracu '?îmi spăl mâinile peste faţa mea încercând să mă smulg din ceaţa provocată de somn.
Asta trebuia să fie.
„... îmi pare rău că nu am putut ajunge la tine..."
Mă apuc de comanda de pe noptieră pentru a opri muzica. Şi apoi aud din nou, sunetul care sunt sigur a fost ceea ce m-a trezit. - Bax? Strig în camera când îmi dau seama că partea patului lui Ry este goală. Se plânge din nou. „Fuckin 'A, Bax! Chiar trebuie să faci o urină acum? " îi spun în timp ce îmi aşez picioarele pe podea şi stai în picioare, aşteptând o secundă să mă stabilesc şi să-i mulţumesc nenorocitului lui Dumnezeu acest lucru devine mai uşor pentru că mi-e săturat să mă simt ca un bărbat de optzeci de ani de fiecare dată când stau în picioare.
Mă uit imediat către vârful scărilor pentru a vedea dacă sunt aprinse luminile jos şi părul din spatele gâtului meu nenorocit se ridică când este întuneric ca dracu. Baxter se plânge din nou. „Relaxează-te, omule. Vin!" Fac câţiva paşi spre baie şi simţi un pic de uşurare când văd o bucată de lumină în jur *uşa închisă a toaletei, Iisuse, Donavan, dă-i dracu ', e bine.* Nu e nevoie să o sufoc şi să o rahat doar pentru că sunt încă speriat.
Baxter scânceteşte din nou şi îmi dau seama că şi el este în baie. Ce dracu? Câinele şi-a lins mingile de prea multe ori şi înnebuneşte. "Las-o singur, Bax! Nu se simte bine. Te scot." Intru în baie, ştiind că nu va veni cu mine decât dacă îl apuc de guler. Strig un tăcut blestem încercând să-l facă să se supună, dar el nu se mişcă. Sunt nenorocit şi nu intru starea de spirit de a face faţă fundului său încăpăţânat. Mă strecor pe apa de pe podea şi a mea temperamentul se aprinde. „încetează să bei nenorocita de apă şi nu va trebui să mergi baia în mijlocul nenorocitei de nenorocite!" Mai fac un pas şi alunec şi Sunt supărat. Am avut-o chiar acum şi am probleme cu păstrarea mea mişto.
Baxter scânceteşte din nou la uşa băii şi când ajung la ea, o violez ciocăniţi împotriva ei. - Bine, Ry? Tăcere. Ce dracu? „Ry? Esti bine?"
Este o fracţiune de secundă de timp între ultimul meu cuvânt şi uşă deschizându-se, dar jur lui Dumnezeu că se simte ca o viaţă. Atâtea gânduri - a nenorocit de milioane dintre ei îmi zboară prin minte, ca la începutul unei curse - dar una pe care o blochez întotdeauna, cea pe care nu o las niciodată să mă controleze, deţine fiecare nenorocit o parte din mine acum.
Frică.
Mintea mea încearcă să proceseze ceea ce văd, dar nu o pot înţelege pentru că singurul lucru pe care mă pot concentra este sângele. Atât de mult sânge şi aşezat în mijloc din el, umerii se prăbuşeau de perete, cu ochii închişi şi cu faţa atât de palidă încât aproape se potriveşte cu marmura uşoară din spatele ei, este Rylee. Mintea mea se bâlbâie încercând să prindă vedere, dar nu o prelucrează deodată.
Şi apoi timpul se mişcă înainte şi începe să se mişte prea repede.

"Nu!" Nici nu-mi dau seama că vocea mea ţipă, nici măcar nu simt sângele îmbracă-mi genunchii când mă prind de ei şi o apuc. „Rylee! Rylee!" 0 strig numele, încercând să o împingă dracu 'treaz, dar capul îi atârnă doar în lateral.

"Oh Doamne! Oh Doamne!" 0 repet mereu, în timp ce o trag în braţe, leagăn-o în timp ce îi scutur umerii înainte şi înapoi pentru a încerca să o trezesc. Si apoi eu îngheţ - îngheţ dracului singura dată din viaţa mea de care am nevoie să mă mişc cel mai mult. Sunt paralizat al naibii când îmi întind mâna şi mă opresc înainte să se apuce de mic curbă sub bărbie, atât de teamă că atunci când îmi apăs două degete acolo nu va fi o bătaie să-i întâlnesc.

Doamne, este atât de frumoasă. Gândul pâlpâie şi se estompează ca curajul meu.

Nasul umed al lui Baxter în spate mă prinde, iar eu supt o respiraţie pe care nu am făcut-o chiar ştiu că ţineam. Mă prind puţin mai bine de nenorocita mea realitate - a mea dracului de sănătate - şi nu este foarte puternic, dar cel puţin este acolo. Apăs în jos şi scoate un strigăt uşurat când simt pulsul slab al inimii ei.

Tot ce vreau să fac este să-mi îngrop faţa în gâtul ei şi să o ţin, să-i spun că va merge fii bine, dar ştiu că au fost cele treizeci de secunde pe care le-am pierdut dracului stând aici mai mult decât prea mult.

îmi spun că trebuie să gândesc, că trebuie să mă concentrez, dar gândurile mele sunt atât de nenorocite de împrăştiate încât nu mă pot concentra pe unul singur.

Sunaţi la 9-1-1.

Duceţi-o jos.

Atât de mult sânge.

Nu o pot pierde.

„Rămâi cu mine, iubito. Te rog stai cu mine." Pledez şi implor, dar nu ştiu ce mai pot face. Sunt pierdut, speriat, nenorocit lângă mine.

Mintea mea se învârte de sub control cu ceea ce trebuie să fac şi cu ce cel mai important... dar singurul lucru pe care îl ştiu mai mult decât orice altceva este că nu pot las-o. Dar trebuie sa. 0 scot din camera mică care adăposteşte toaleta, a mea picioarele alunecând pe sânge de-a lungul podelei, iar vederea lui pătată - întunecată deteriorarea podelei uşoare - în timp ce o târăsc spre covor provoacă o nouă panică.

0 culc uşor. "Telefon. Vin imediat." îi spun înainte să fug, alunecând din nou la noptiera unde este telefonul meu. îmi sună în ureche în timp ce eu ajunge la ea şi adu imediat degetele mele la gâtul ei, în timp ce sună din nou.

„9-1-1-" '

„5462 Broadbeach Road. Grabă! Vă rog-"

„Domnule, trebuie să ..."

„E sânge nenorocit peste tot şi nu sunt sigur..."

„Domnule, linişteşte-te, noi..."

"Calmeaza-te?" Ţip la doamnă. "Am nevoie de ajutor! Te rog grabeste-te!" Am renunţat la telefon. Trebuie să o duc jos. Trebuie să o apropii de locul unde ambulanţa poate ajunge mai repede la ea.

0 iau, o leagăn şi nu mă pot abţine de la nenorocitul de plâns care mă cuprinde Alerg cât pot de repede prin dormitorul meu până la scări şi le cobor. Panică înconjurată de confuzie şi de frica care mă înnebuneşte mintea străbate prin mine. „Sammy!" Sunt ţipând. Sunt un nebun nenorocit şi nu-mi pasă, pentru că tot ce văd sângele ei acoperă baia. Tot ce mă pot gândi este să fiu un copil mic şi asta nenorocita de păpuşă pe care o avea Quin - Raggedy Ann sau nişte rahaturi de genul ăsta - cum ea capul, braţele şi picioarele se îndreptau spre partea dracului, indiferent de modul în care o ţinea. Cum ar plânge când aş tachina-o mereu că păpuşa ei era moartă.

Şi tot ce mă tot gândesc este nenorocita asta de păpuşă, pentru că asta e Rylee arată ca acum. Capul ei atârnă pe spate peste bicepsul meu complet lipsit de viaţă şi braţele şi picioarele ei atârnă.

"Oh Doamne!" Am plâns când am lovit partea de jos a scărilor, nenorocita de imagine păpuşă înfiptă în capul meu. „Sammy!" Ţip din nou, îngrijorat că i-am spus să plece acasă aseară ca de obicei, mai degrabă decât să dormi în camera de oaspeţi, deoarece presa erau atât de scăpate de sub control.

„Colt, ce este în neregulă?" Aleargă după colţ şi îi văd ochii mari mă vede purtând-o. îngheaţă şi pentru moment ciudat mă gândesc cât de nebun Rylee ar fi la mine acum pentru că l-ar fi lăsat să o vadă aşa - doar într-un tanc vârf şi chiloţi - şi îi aud vocea care mă chinuie. Şi sunetul vocii ei în capul meu este desfacerea mea. Mă las în genunchi cu ea.

- Am nevoie de ajutor, Sammy. Apelaţi 9-1-1 înapoi. Suna-I pe tata. Ajuta-ma! Ajut-o?" Eu pledează-I în timp ce îmi scufund faţa în gâtul ei, legănându-o, spunându-i să se ţină mai departe, că va fi bine, că va fi bine.

Ştiu că Sammy e la telefon, îl aud vorbind, dar creierul meu şocat nu pot procesa altceva decât faptul că trebuie să o repar. Că nu poate lasă-mă. Că e ruptă.

„Colton! Colton!" Vocea lui Sammy mă scoate din panica mea hipnotică. Mă uit la el, telefonul se ţinea până la o ureche, fiind sigur că primeşte instrucţiuni operatorul 9-1-1 si nici nu sunt sigur dacă vorbesc sau nu. „Unde sângerează din?"

" Ce?"

"Uită-te la mine!" ţipă el, scoţându-mă oarecum din ceaţă. "Unde este ea sângerează din? Trebuie să încercăm să oprim sângerarea ".

La dracu! Ce este în neregulă cu mine? Deschid gura să vorbesc, să-i spun, şi îmi dau seama că sunt atât de panicat încât nu am nici o idee.

Ochii lui Sammy se fixează asupra mea ca şi cum ar spune că pot face asta, că are nevoie de mine, şi este capabil să străpungă starea mea mentală cu mişcarea lentă. M-am întins imediat în jos - oricât de mult mă omoară pentru că simt că e atât de rece încât Trebuie să o ţin la cald. încep să-mi trec mâinile peste corpul ei şi încep tremurând Sunt atât de nenorocit de mine pentru că nu m-am gândit la asta, atât de nenorocit de speriat la ce voi găsi.

Strig de teamă când îmi dau seama că sângele îi curge pe picioare şi nu pot chiar începe să proceseze de ce. - Accidentul ei. Ceva din accidentul ei", îmi spun §e W&y&B se g^iei^âi^^^s^gWrfe^M^ye116 care " mângâie pjelea corp rece pe pielea mea caldă - în timp ce Sammy începe din nou să vorbească cu oricine la celălalt capăt al telefonului.

„Stai bine, dragă. Ajutorul vine", îi spun în timp ce o legăn, ştiind că nu există nicio modalitate de a opri sângerarea - a ei sau a inimii mele.

0 ţin strâns şi jur că o simt mişcându-se. îi strig numele pentru a încerca şi ajut-o să se întoarcă la mine. „Rylee! Rylee! Te rog, iubito, te rog." Dar există nimic. Nu dracu 'nimic. Şi când plâng în disperare, corpul ei se cutremură din nou, şi îmi dau seama că eu o mişc. Corpul meu tremură, cerşeşte şi pledează asta o mişcă.

"Oh Doamne!" Strig. - Nu ea. Te rog nu ea. Ai luat totul bine de la mine ", ţip într-o casă goală către un Dumnezeu pe care nu prea cred că există mai mult chiar acum. „Nu o poţi avea", ţip la el, ţinându-mă de singurul lucru pe care îl pot pentru că orice altceva pe care îl ţin adevărat îmi alunecă printre degete. Eu îngropă-mi faţa în gâtul ei, suspinele mă strică în timp ce respiraţia mea caldă o încălzeşte pielea răcindu-se sub buzele mele. „Tu ... nu poţi... să o ai... pe ea."

„Colton!" 0 mână îmi zguduie umărul şi mă scot din transă, nesigur cât timp a trecut, dar le văd acum. Medicii şi intermitentul lumini care se învârteau pe pereţii mei prin uşa din faţă deschisă. Şi ştiu că au nevoie să o iau de la mine ca să o ajut, dar mi-e atât de frică acum că nu vreau să o lase să plece.

Are nevoie de mine chiar acum, dar ştiu că am nevoie de ea mai mult. „Te rog, te rog, nu o lua de la mine", scârţâiesc când o ridică de la mine arme şi nu sunt sigur cu cine vorbesc, cu paramedicii sau cu Dumnezeu.

„Cât timp, Sammy?" M-am ridicat de pe scaun, nervii mă roiau şi picioarele mele nu sunt capabile să mănânce suficient teren nenorocit pentru a-i face să se ia dracu departe.

- Doar treizeci de minute. Trebuie să le dai timp."

Ştiu că toată lumea din nenorocita asta de aşteptare se uită la mine, urmărind omul cu sânge pe toată hainele păşeşte înainte şi înapoi ca un nenorocit în cuşcă animal. Sunt supărat. Neliniştit. Dracu 'îngrozit. Trebuie să ştiu unde este, ce-i cu ea. Mă aşez înapoi, cu genunchiul mişcându-se ca un dracului dracului având nevoie de o soluţie şi realizează că sunt. Am nevoie de remedierea mea. Am nevoie de stilurile mele.

Am crezut că am pierdut-o azi doar pentru a şti că nu am făcut-o şi atunci când cred că e dracului în siguranţă - dracului protejat în braţele mele când adormim - ea a rupt dracu 'departe de mine. Sunt atât de naibii de confuz. Atât de furioasă. Deci... eu nu chiar ştiu ce sunt mai mult pentru că vreau doar să iasă cineva în spatele acelor nenorocite de uşi automate şi spune-mi că va fi bine. Atât sângele arăta de o sută de ori mai rău decât era cu adevărat nenorocit.

Dar nu vine nimeni. Nimeni nu-mi dă răspunsuri.

Vreau să ţip, vreau să dau ceva cu pumnul, să sprintesc zece mile nenorocite - orice să scap de această nenorocită de durere din pieptul meu şi de zvâcnit în mine stomac. Simt că înnebunesc. Vreau timp pentru a accelera dracu 'sau pentru a încetini dracu ', oricare este cel mai bun pentru ea, atâta timp cât o pot vedea în curând, ţine-o curând.

îmi scot telefonul, având nevoie să simt o legătură cu ea. Ceva. Orice. încep să îi scriu un text, îi exprim în modul în care înţelege cel mai bine cum ma simt.

Termin, lovesc trimit şi mă ţin la gândul că va primi asta când o va face se trezeşte - pentru că trebuie să se trezească - şi să ştie exact ce simt eu în asta moment.

‚Colton!"

Este vocea care a reuşit întotdeauna să repare lucrurile pentru mine şi de data asta el

nu se poate. Şi din cauza asta ... când aud vocea lui strigându-mă, pierd dracului aceasta. Nu stau să-l salut, nici măcar să nu ridic capul să-l privesc pentru că sunt atât de nenorocit depăşit de tot ceea ce nu pot funcţiona. îmi las capul în mine mâinile şi începe să plângă ca un nenorocit de prunc.

Nu-mi pasă că sunt oameni aici. Nu-mi paşă că sunt gn pm matur şi ca oarbaţn nu plâng. Nu-mi pasa de nimic altceva decât de faptul ca nu o pot repara chiar acum. Că super-eroul meu final nu o poate rezolva chiar acum. Umerii mei se agită şi mă doare pieptul şi ochii îmi ard când simt că braţul lui alunecă în jurul meu şi trage-mă în pieptul lui cât de bine poate şi încearcă şi mă mângâie când ştiu că nu este o să fac o nenorocită de nenorocită pentru ea. Nu va şterge imaginile a trupului ei neînsufleţit Raggedy Ann şi a buzelor palide care îmi pătează mintea.

Humpty naibii de Dumpty.

Sunt atât de supărat că nici nu pot vorbi. Şi dacă aş putea, nici nu ştiu dacă aş putea pune cuvinte la gândurile mele. Şi mă cunoaşte atât de drăguţ că nici măcar nu spune un cuvânt. El doar mă ţine împotriva lui în timp ce expulz tot ce nu pot exprima in caz contrar.

Stăm în tăcere o vreme. Chiar şi când nenorocitele mele lacrimi au dispărut, el îşi ţine braţele înfăşurate în jurul umerilor mei când mă aplec înainte cu capul meu atârnând în mâinile mele.

Singurele sale cuvinte sunt: „Te-am prins, fiule. Te-am prins." Le repetă şi peste, singurul lucru pe care îl poate spune.

închid ochii, încercând să-mi scap mintea de tot, dar nu este lucru. Tot ce mă pot gândi este că demonii mei au câştigat în cele din urmă. Au luat cel mai pur lucru pe care l-am avut vreodată în viaţa mea şi îi fură nenorocita de lumină.

Scânteia ei.

Ce am făcut?

Aud pantofi scârţâind pe podea şi mă opresc în faţa mea şi sunt atât de speriată despre ceea ce are de spus persoana respectivă, ţin doar cu capul în jos şi cu ochii închişi. Rămân în lumea mea întunecată, în speranţa că am controlul pentru a o împiedica să o revendice de asemenea.

„Tu eşti tatăl?" Aud accentul moale, sudic, care pune întrebarea şi eu Simţi-l pe tatăl meu schimbându-se şi presupunând că dă din cap, gata să asculte ştirile eu, suportă greul sarcinii pentru fiul său.

„Tu eşti tatăl?" Vocea întreabă din nou şi îmi îndepărt mâinile de pe ale mele faţă şi uită-te la tatăl meu, având nevoie ca el să facă asta pentru mine, având nevoie ca el să fie responsabil acum, ca să pot închide ochii şi să fiu copilul neajutorat pe care îl simt ca. Când mă uit peste, tatăl meu se uită direct la mine - îmi întâlneşte ochii şi îi ţine - şi pentru prima dată în viaţa mea nu pot citi ce naiba sunt spunându-mi.

Şi nu se clatină. Se uită la mine ca atunci când eram în liga mică şi mi-e teamă să mă urc pe nenorocita de placă pentru că Tommy-am întotdeauna-lovit-bătătorul- Williams era pe movilă şi mi-a fost frică să nu mă înghesuie cu mingea. El mă priveşte de parcă ar fi făcut dracu 'atunci - ochi cenuşii plini de încurajare spunându-mi că pot face asta - îmi pot face faţă fricii.

întregul meu corp izbucneşte într-o transpiraţie rece în timp ce îmi dau seama ce încercă acel aspect să-mi spună ce încearcă să mă întrebe. înghit tare ca bâzâitul din mine nenorocitul de cap mă atacă, apoi mă lasă zdruncinat până la capăt, în timp ce îmi înclin capul sus pentru a privi pacienţii ochi căprui ai femeii din faţa mea.

„Tu eşti tatăl?" întreabă ea din nou cu o tragere sumbră la buze de parcă ar fi zâmbind pentru a diminua cuvintele pe care ea urmează să mi le spună.

Mă holbez la ea, incapabilă să vorbesc, deoarece fiecare emoţie pe care am crezut-o că am golit-o din mine în timp ce tatăl meu mă ţinea vine înapoi în mine cu o dracului răzbunare. Stau uimit, fără cuvinte, speriat. Mâna tatălui meu mă strânge umăr, îndemnându-mă să

- Rylee? 0 întreb, pentru că trebuie să mă înşel. Trebuie să se înşele.

„Eşti tatăl bebeluşului?" întreabă ea încet în timp ce se aşează lângă mine şi pune mâna ei pe genunchiul meu şi strânge. Şi tot ce mă pot concentra acum este mâinile, degetele mele nenorocite, cuticulele încă învelite cu sânge uscat. Ale mele mâinile încep să tremure, deoarece ochii mei nu se pot îndepărta de vederea lui Rylee sângele încă mă pătează.

Sângele copilului meu mă pătează.

îmi ridic capul, îmi smulg ochii de la simbolul vieţii crăpate şi moarte pe mâinile mele, şi speranţa şi frica pentru lucruri, acum nu sunt sigur de toate la fel nenorocit de timp.

„Da", spun abia peste o şoaptă. înghit peste pietrişul care îl răzuieşte gât. "Da." Tatăl meu îmi strânge din nou umărul când mă uit la maro ochii ca ai mei cer şi da şi nu în acelaşi timp.

începe încet, de parcă aş fi un nenorocit de doi ani. „Rylee încă mai este *am avut tendinţa " spune ea, şi vreau să o scutur şi să întreb ce dracu are* a insemna. Genunchiul meu începe să alerge din nou în sus şi în jos în timp ce aştept să termine, macinarea maxilarului, mâinile strângând împreună. „A suferit fie de o placentară abruptă sau o previa completă şi..."

"Stop!" Spun, neînţelegând niciun cuvânt nenorocit pe care îl spune şi mă uit la ea ca un naibii căprioare în faruri.

„Vasele care o ataşau de bebeluş au fost întrerupte cumva - încearcă determină totul acum - dar a pierdut mult sânge. Ea primeşte transfuzii acum pentru a ajuta cu ..."

„Este trează?' Mintea mea nu poate procesa ceea ce tocmai a spus. Aud iubito, transfuzie de sânge. „Nu te-am auzit spunând că va fi bine, pentru că am nevoie să te aud spunând că o să fie naibii de bine!" Strig la ea ca totul viaţa mea se prăbuşeşte în jurul meu, de parcă m-aş fi întors în nenorocita maşină de curse, dar de data aceasta nu sunt sigur ce părţi voi reuşi să strâng împreună ... şi că mai mult decât orice mă sperie dracu '.

„Da", spune ea încet, vocea ei liniştitoare mă face să vreau să tremur ea ca o Etch A Sketch până când voi obţine un pic mai multă asigurare. Până când şterg ce este acolo şi creează imaginea perfectă pe care o vreau, „I-am dat nişte medicamente pentru a ajuta la durerea de D & C, şi odată ce ea mai ia ceva sânge transfuzată, ar trebui să fie într-o stare mult mai bună, din punct de vedere fizic."

Nu am niciun indiciu nenorocit despre ceea ce tocmai a spus, dar mă agăţ de cuvintele Eu înţelege: va fi bine. îmi atârn capul înapoi în mâini şi împing îmi bag tocurile în ochi, ca să nu plâng, pentru că orice uşurare pe care o simt nu este reală până când nu o pot vedea, atinge, simţi.

îmi strânge din nou genunchiul şi vorbeşte. "îmi pare atât de rău. Copilul nu a făcut aceasta."

Nu ştiu ce mă aşteptam să spună pentru că inima mea ştia adevărul chiar dacă capul meu nu o apucase încă. Dar cuvintele ei opresc lumea învârtindu-mă sub picioare şi nu pot respira, nu pot atrage niciun aer. Am împins mă ridic în picioare şi mă clatin câteva picioare într-o direcţie şi apoi mă întorc pentru a merge pe cealaltă mod, complet copleşit de zumzetul din urechile mele.

„Colton!" îmi aud tatăl, dar scutur din cap şi mă aplec în timp ce încerc să-mi recapăt suflul. îmi aduc mâinile la cap de parcă ţinându-l, va opri frământări bătându-se în jurul său. - Colton.

îmi împing mâinile în faţă, făcându-i semn să-şi dea dracu 'înapoi. „Eu am nevoie de o nenorocită de oprire în groapă!" îi spun în timp ce îmi văd mâinile din nou - sângele lui ceva ce am creat, care făcea parte din Rylee şi de mine - sfânt şi păcătos - pe mine mâini.

Inocenţă neatinsă.

Şi simt că se întâmplă, simt ceva care se spulberă în mine - stăpânul demonii mi-au ţinut sufletul în ultimii douăzeci şi ceva de ani - la fel ca. oglinda din acel nenorocit de bar de scufundări în noaptea în care Rylee mi-a spus că mă iubeşte. Două momente din timp în care singurul lucru pe care nu mi-am dorit niciodată să se întâmple, se întâmplă şi totuşi ... Nu pot să nu simt, nu mă pot întreba de ce se strecoară indicii de posibilităţi în mintea mea când ştiam atunci şi ştiu acum acest lucru pur şi simplu nu poate fi. Aceasta este ceva ce nu mi-am dorit niciodată. Şi totuşi tot ce am ştiut vreodată are schimbat cumva.

Şi nu ştiu încă ce înseamnă asta.

Numai cum se simte: diferit, eliberat, incomplet - nenorocit de terifiant.

Stomacul meu se întoarce şi gâtul se înfundă cu atâtea emoţii, atâtea sentimente că nici măcar nu pot începe să procesez această nouă realitate. Tot ce pot face pentru a păstra să-mi pierd nenorocitul de sănătate este concentrarea asupra singurului lucru pe care ştiu că poate fi a ajutat chiar acum.

Rylee.

Nu-mi pot lua respiraţia şi inima îmi bate ca un nenorocit de tren de marfă, dar tot ce îmi vine în minte este Rylee. Tot ce vreau, tot ce am nevoie, este nenorocita de Rylee.

- Colton. Sunt mâinile tatălui meu pe umeri din nou - mâinile care au m-a ţinut în cele mai întunecate ore - încercând să mă ajute să mă despart de nenorocitul ăsta întunericul încercând să mă tragă înapoi în ghearele sale. „Vorbeşte cu mine, fiule. Ce se intampla prin cap?"

Mă glumeşti al naibii? Vreau să ţip la el pentru că chiar nu să ştiu ce altceva să fac cu frica care mă consumă, dar dă cuiva la persoana respectivă cel mai aproape de mine. Teama care este atât de diferită ca oricând, dar totuşi la fel. Aşa că scutur din cap când mă uit în sus la doamna cu ochi căprui care încearcă să-şi dea seama ce să faci, ce să simţi, ce să spui.

- Ştie ea? Nici nu-mi recunosc propria voce. Pauza în ea, tonul acesteia, neîncrederea deplină care o deţine.

„Doctorul i-a vorbit, da", spune ea clătinând din cap, iar eu realizează în acel moment Rylee se ocupă singură de acest lucru, luând totul în considerare ... singur. Copilului pentru care ar da orice - i s-a spus că nu va avea niciodată ... ea avea de fapt.

Şi pierdut.

Din nou.

Cum a luat-o? Ce-i va face asta?

Ce ne va face asta?

Totul scapă din dracului de control şi am nevoie doar ca să fiu înăuntru Control. Am nevoie de pământ pentru a nu mai mişca dracul sub mine. Cunoaşte singurul lucrul care poate îndrepta din nou lumea mea este ea. Am nevoie de senzaţia pielii ei sub a mea degetele pentru a calma tot haosul care revoltă prin mine.

Rylee.

„Trebuie să o văd."

„Se odihneşte chiar acum, dar poţi să stai cu ea dacă vrei", spune ea în timp ce stă ea.

Doar dau din cap şi îmi trag respiraţia când începe să meargă pe coridor. Ale mele mâna tatălui este încă pe umărul meu, iar demonstraţia lui tăcută de sprijin rămâne până mergem mai departe pe hol până la uşa camerei ei.

„Voi fi chiar afară, dacă ai nevoie de mine. 0 să aştept pe Becks ", spune tatăl meu şi eu doar dă din cap pentru că nodul din gâtul meu este atât de nenorocit de uriaş încât nu pot să respir. Eu
mergi prin prag şi opreşte-te mort în urmele mele.

Rylee.

Este singurul cuvânt pe care îl pot ţine în timp ce mintea mea încearcă să proceseze totul.

Rylee. Arată atât de mică, atât de palidă, atât de asemănătoare unei fetiţe pierdute într-un pat de cearşafuri albe. Când mă îndrept spre partea ei, trebuie să-mi reamintesc să respir pentru că tot ce vreau să fac este să o ating, dar când întind mâna mă sperie atât de tare că dacă o fac, o să se rupă. Spulberă dracului. Şi nu o voi recupera niciodată.

Dar nu mă pot abţine, pentru că dacă aş crede că mă simt neajutorat aşezat în spatele crucişător de poliţie, atunci mă simt complet inutil acum. Pentru că nu pot rezolva asta. Nu pot încarcă şi salvează nenorocita de zi, dar asta ... pur şi simplu nu ştiu ce să fac în continuare, ce să spun, unde să merg de aici.

Şi mă smulge nenorocit.

Stau şi o privesc, o iau înăuntru - de la buzele ei palide, înţepate de albine, până la pielea moale ca păcatul despre care ştiu că miroase a vanilie, mai ales în locul de sub ea ureche; şi o cunosc pe această femeie înfricoşătoare plină de sfidarea ei inteligentă şi non- negociabil, mă deţine.

Dracul mă stăpâneşte.

Fiecare naibii parte din mine. în scurtul nostru timp împreună, ea a fost distrusă nenorociţi ziduri pe care nici nu am ştiut că am petrecut-o toată viaţa construind. Şi acum fără aceşti pereţi, sunt nenorocit fără ea, pentru că atunci când nu simţi nimic pentru atât de mult timp - când alegi să te amorţi - şi apoi să înveţi să simţi din nou, nu poţi opreste-l. Nu o poţi face să se oprească. Tot ce ştiu acum, uitându-mă la absolutul ei

nenorocita de frumuseţe în interior şi în exterior, este că am nevoie de ea mai mult decât orice, am nevoie de ea să mă ajute să navighez prin acest teritoriu străin nenorocit înainte să mă înec în ştiind că i-am făcut asta.

Sunt motivul pentru care va trebui să facă o alegere, una nici măcar nu sunt sigură că eu vreau să mai facă.

Mă afund în scaunul de lângă patul ei şi mă las în faţa singurei mele slăbiciuni acum, nevoia de a o atinge. îi aşez uşor mâna şchiopătată între amândouă, şi chiar dacă doarme şi nu ştie că o ating, totuşi o simt... încă simţim acea scânteie când ne conectăm.

Te iubesc.

Cuvintele îmi pâlpâie prin minte, iar eu gâfâi în timp ce fiecare parte din mine se revoltă cuvintele pe care le cred, dar nu şi sentimentele pe care le simt. Mă concentrez pe nenorocita de deconectare, la împingerea acelor cuvinte care reprezintă doar rănit, pentru că nu le pot avea murdăreşte acest moment chiar acum. Nu pot avea gânduri despre el amestecate cu gânduri despre a ei.

încerc să-mi găsesc din nou respiraţia, pe măsură ce lacrimile sunt bine şi buzele mele se apasă de palma ei. Inima mea se înclină şi capul meu ştie că s-ar putea să aibă
a ridicat ultimul perete din oţel, l-a deschis ca pe naiba cutiei Pandorei
tot răul închis pentru totdeauna înăuntru, ar putea să fugă şi să iasă din sufletul meu cu unul singur lucru rămas.

Dracului de speranţă.

întrebarea este, la ce dracu sper acum?

lapter CTnirty-One

Capul meu este ceaţos şi sunt atât de obosit. Vreau doar să mă afund înapoi în asta *căldură. Ah, e atât de frumos.*

Şi apoi mă loveşte. Sângele, ameţeala, durerea, plăcile dreptunghiulare pe tavan în timp ce targa se repede pe coridor, încă o dată
prefigurând cuvintele doctorului pe care nu mă aşteptam să le mai aud. îmi deschid ochii, sperând să fiu acasă şi sperând că acesta este doar un vis urât, dar apoi văd maşini şi simţi picurarea rece a IV. Simt durerea în abdomen şi sare rigidă unde lacrimile mi-au pătat obrajii.

Lacrimile pe care le plângeam când am auzit cuvintele care confirmă ceea ce deja aveam cunoscut. Şi, deşi am simţit că viaţa mi-a scăpat, a fost totuşi sfâşietoare când medicul a confirmat-o. Am ţipat şi am mâniat, i-am spus că ea a greşit - greşit - pentru că, deşi ea îmi aducea corpul înapoi viaţa, cuvintele ei îmi opreau inima. Şi apoi mâinile m-au ţinut în jos în timp ce eu am luptat cu realitatea, durerea, devastarea până când acul a fost apăsat în mine IV şi întunericul m-au revendicat încă o dată.

Ţin ochii închişi, încercând să simt trecut de golul care răsună în jur în interiorul meu, încercând să împing prin ceaţa neîncrederii, durerea nesfârşită I nici măcar nu pot înţelege. încercând să amuţesc strigătele imaginare pe care le aud acum dar n-am auzit aseară când copilul meu a murit.

0 lacrimă îmi curge pe obraz. Sunt atât de pierdut de tot ceea ce simt, aşa că mă concentrez asupra fiecare sentiment pe măsură ce face coborârea lentă pentru că mă simt la fel.

Singur. Decolorare. Fugind fără nicio certitudine decât necunoscutul.

„Şi ea s-a întors cu noi acum", spune o voce din dreapta mea şi mă uit la o doamnă cu ochi amabili într-o haină albă - aceeaşi doamnă care mi-a dat vestea mai devreme. - Ai ieşit de ceva vreme acum.

Reuşesc un zâmbet slab, singura mea scuză pentru reacţia mea, pentru că cel persoana pe care am vrut să o văd, singura persoană de care am nevoie mai mult decât oricine nu este aici.

Şi sunt devastat.

Ştie despre viaţa pe care am creat-o? împarte-l, împarte-mă. Nu putea să se descurce aşa că a plecat? Panica începe să mă sugrume imediat. Lacrimile încep bine, când clătin din cap, incapabil să vorbesc. Cum este posibil ca Dumnezeu să fie atât de crud să-mi faci asta de două ori în viaţa mea - îmi pierd copilul şi bărbatul pe care îl iubesc?

Nu pot face asta. Nu mai pot face asta.

Cuvintele continuă să-mi curgă prin minte, bisturiul durerii tăindu-se mai adânc, apăsând mai tare, în timp ce încerc să simt orice altceva decât durerea nesfârşită, incomparabila
golul deţinând fiecare parte din mine. înţeleg ceva de care să mă ţin, cu excepţia pumnii de lame de ras cu care continuu să vin.

„Ştiu, scumpo", spune ea, frecându-şi mâna peste braţul meu. „Sunt foarte tare scuze." încerc să-mi controlez emoţiile asupra bebeluşului şi a lui Colton - eu

două lucruri nu pot controla - şi acum ştiu că am pierdut două lucruri. Mă doare pieptul când intru respiraţii care nu vin suficient de repede. în timp ce încerc să înghit emoţia asta îmi ţine ostatic aerian. Şi atunci cred că ar fi mai uşor dacă mă sufoc. Atunci aş face-o fii capabil să te strecoare, să te strecori înapoi sub pelerina aceea a întunericului şi să fii amorţit din nou. Să ai din nou speranţă. Fii îndoit şi nu te rupe din nou.

- Rylee? spune ea în felul acesta de întrebări pentru a vedea dacă sunt bine sau dacă mă duc să o sperie ca pe mine când mi-a spus despre avortul spontan.

Dar scutur din cap la ea pentru că nu pot spune nimic. Mă concentrez asupra mâinile mi s-au strâns în poală şi încerc să mă apuc, să încerc să mă obişnuiesc din nou singurătatea, goliciunea.

Când am liniştit în sfârşit, ea zâmbeşte. „Sunt doctorul Andrews, am spus tu asta înainte, dar este de înţeles că probabil nu-ţi aminteşti. Ce mai faci sentiment?"

Ridic din umeri, disconfortul din pântecul meu gol nu se potriveşte cu durerea profundă inima mea. „Sunt sigur că aveţi întrebări, dacă începem sau doriţi să aşteptaţi pentru ca Colton să revină primul? "

Nu m-a părăsit? Gâfâi într-o respiraţie uriaşă de aer, în timp ce nodul din gât se slăbeşte, lasă să intre aerul, iar cuvintele ei ajută la felia de bisturiu proverbial să rănească o mai puţin. Ea doar îşi înclină capul şi se uită la mine cu tristeţe, iar eu îmi vine *îmi spune ceva fără să-mi spună. Dar ce? Reacţia lui Colton la* ştiri? Mi-e atât de frică să-l înfrunt, să trebuiască să-i vorbesc despre asta pe Tocmai de a şti cum a reacţionat cu bomba lui Tawny, dar în acelaşi timp a pâlpâirea de uşurare se cutremură prin mine că este încă aici. "El este aici?" întreb, al meu voce abia auzită.

„Tocmai a plecat pentru prima dată de când eşti aici", explică ea, simţind temerile mele. „A fost alături de el şi tatăl său a reuşit în cele din urmă să-l ducă du-te să-i întinzi picioarele un minut."

Cuvintele mă umplu de un astfel de sentiment de uşurare, frisoane dansând peste braţele mele pe măsură ce mă loveşte că nu m-a părăsit. Nu m-a părăsit. 0 prostie chiar la egalitate cred că o va face, dar în ultimul timp am fost supraîncărcaţi cu atâtea lucruri persoana are un punct de rupere.

Şi a mea a trecut cu mult timp în urmă.

în sfârşit îmi găsesc vocea şi mă uit înapoi pentru a-i întâlni ochii. „Acum este bine". Eu au atât de multe întrebări care au nevoie de explicaţii. Atâtea răspunsuri de care mă tem Colton nu va vrea să audă. „încerc să procesez totul încă". Eu înghiţi în timp ce muşc din nou lacrimile. "Ce...?" "...s-a întâmplat?" îmi termină când nu continui.

„Mi s-a spus că nu aş putea rămâne însărcinată niciodată, că cicatricile sunt atât de ..." Sunt aşa zdruncinat, mental şi fizic, că nu-mi pot termina gândurile. M-au lovit pe mine mintea ca un foc rapid, aşa că nu mă pot concentra pe unul mai mult de câteva minute.

„în primul rând, permiteţi-mi să spun că am vorbit cu OB-ul dvs. şi am analizat fişierele dvs. şi da, şansa ca tu să poţi purta un făt, să concepi chiar, a fost extrem de mare subţire." Ea ridică din umeri: „Dar uneori corpul uman este rezistent... miracolele pot se întâmplă, natura predomină."

Zâmbesc încet, deşi ştiu că nu-mi ajunge la ochi. Cum mă duceam o *viaţă - copilul meu, o bucată de Colton - şi nu o ştiam? Nu l-am simţit?*

„Cum nu ştiam? Adică cât de departe eram? De ce m-am rătăcit? A fost vina mea, ceva ce am făcut sau a fost copilul - bebeluşul meu - nu va reuşi niciodată oricum la termen complet? " întrebările apar una după alta, alergând împreună, pentru că plâng acum, lacrimile îmi curg pe faţă în timp ce port vesta vinovăţiei peste avortul spontan. Ea îmi permite doar să-mi scot toate întrebările în timp ce stă în picioare acolo cu răbdare, compasiunea îi umple ochii. „A fost sau a fost un lucru unic? există posibilitatea ca acest lucru să se întâmple din nou? Sunt atât de copleşită ", recunosc, respiraţia mi se agăţă. „Şi nu ştiu ... pur şi simplu nu ştiu ce să cred mai mult. Capul meu înoată ..."

- Este de înţeles, Rylee. Ai trecut prin multe", spune ea, schimbându-se poziţia ei, şi când o face, el este chiar acolo sprijinit de stâlpul uşii, mâinile împinse în buzunare, cămaşa pătată de sânge - sângele meu, al

bebeluşului... sângele bebeluşului nostru - şi dacă aş crede că porţile au izbucnit înainte, e

ise dezintegrează completjai vederea lui. „

ET este alaturi de nrnne intr-o clipa, cu faţa gravata de durere şi de un război de ochi
emoţii insondabile. El întinde mâna pentru a mă mângâia şi ezită când el
îmi vede privirea pâlpâind în jos şi se concentrează prin lacrimă cu vedere înceţoşată asupra petelor a cămăşii sale. într-o clipită, îşi scoate jacheta şi cămaşa peste cap, aruncându-i în scaun înainte de a-şi înfăşură braţele în jurul meu, trăgându-mă în el.

Lacrimile urâte încep acum. Jelituri uriaşe, zdrenţuitoare, care se prăbuşesc prin mine corpul pe măsură ce mă ţine - complet pierdut de ceea ce trebuie să fac pentru a-l face mai bun - şi mă lasă să plâng. Mâinile lui se mişcă în sus şi în jos pe spate, în timp ce şopteşte tăcut cuvinte care nu îmi străpung cu adevărat ceata durerii necredincioase.

Şi sunt atât de multe lucruri pe care le simt dintr-o dată încât nu pot alege una afară să se ţină. Sunt confuz, speriat, devastat, gol, şocat, în siguranţă şi eu simţi că atâtea lucruri au fost modificate pentru totdeauna. Pentru mine.

Intre noi.

Speranţe, vise, dorinţe, care au fost smulse de la mine şi predeterminate de o soartă în care nu am avut niciodată un cuvânt de spus. Şi lacrimile continuă să cadă pe măsură ce îmi dau seama ce Am pierdut din nou. Ce speranţe ar putea fi doar o posibilitate pe care nu m-am aşteptat niciodată să o fac capabil să se întoarcă.

Şi în tot acest timp, Colton îmi leagă faţa pătată de lacrimi cu sărutări, peste şi peste, încercând să înlocuiască durerea cu compasiune, durerea cu dragoste. El se apleacă pe al său capul înapoi şi ochii lui se contopesc cu ai mei. Stăm acolo o clipă, cu ochii spunând atâtea lucruri şi buze care nu spun nimic. Dar partea cea mai rea este, pe lângă o uşurare totală, Nu pot să citesc ce îmi spun el.

Singurul lucru pe care îl ştiu sigur este că este la fel de pierdut şi confuz ca mine, dar, în adâncul sufletului, mă tem că el se simte aşa din motivul exact opus al meu.

„Hei", spune el încet, în timp ce un zâmbet moale îşi trage colţul gurii. Eu pot simţi-i mâinile tremurând uşor. - Mi-ai speriat rahatul, Ryles.

„îmi pare rău. Te simţi bine?" Vocea mea sună somnoroasă, lentă.

Colton se uită în jos şi clătină din cap cu un râs înăbuşit. "Tu eşti cel care în patul de spital şi mă întrebi dacă sunt bine?" Când se uită în sus, văd lacrimile îi curgeau în ochi. „Rylee, eu ..." Se opreşte şi scoate o gură de aer inundat de emoţie.

Şi înainte ca el să poată spune ceva mai departe, există o bătaie la pragul uşii. este Dr. Andrews întreabă dacă este în regulă să se întoarcă. Niciunul dintre noi nici măcar nu şi-a dat seama de ea plecasem pentru că eram atât de absorbiţi unul de celălalt.

„Eşti pregătit pentru răspunsurile tale?"

îi dau din cap, ezitantă şi totuşi aveam nevoie să ştiu. Colton mă eliberează momentan - pierderea atingerii sale surprinzătoare pentru mine - în timp ce îşi pune braţele prin hanoracul lui. El se întoarce să-mi ia mâna în a lui, în timp ce ea se întoarce latura patului şi oftează. „Ei bine, din păcate, nu vă pot spune nimic concret, pentru că am avut doar consecinţele a tot ce trebuie încercat
împreună. Acum, că eşti puţin mai coerent decât atunci când ne-am întâlnit prima dată, nu-i aşa ai minte să-mi spui ce îţi aminteşti?"

Capul meu simte că înot sub apă, dar trec prin tot ceea ce eu aminteşte-ţi, până să stai pe podeaua băii şi apoi nimic până nu am fost aici. Ea dă din cap şi face câteva note pe iPad. Eşti foarte norocos că a găsit Colton tu când a făcut-o. Ai pierdut destul de mult sânge şi până ai ajuns la noi intraţi în şoc hipovolemic ".

Sunt atât de multe întrebări pe care vreau să i le pun ... atâtea necunoscute ale mele mintea încă se procesează. Mă uit peste Colton şi ezit să pun întrebarea vreau să răspund cel mai mult din cauza a tot ce am trecut cu Tawny. Asa de Eu optez pentru un altul care mi-a copleşit mintea.

„Cât de departe am fost?" Vocea mea este moale şi Colton mă ţine strâns de mână. Ideea că aş ajunge vreodată să cer aceste cuvinte mă loveşte până la capăt, am fost purtând un copil. Un copil. Bărbia îmi tremură în timp ce încerc să disper să nu plâng din nou.

„Ghicim în jur de douăsprezece până la paisprezece săptămâni", spune ea, şi mă strâng ochii mei se închid încercând să înţeleg ce-mi spune. Degetele lui Colton se încordează în jurul meu şi îl aud expirând o respiraţie controlată, dar inegală. Ea

aşteaptă o bate pentru a lăsa totul să se scufunde înainte de a continua. „Din ceea ce putem spune, tu fie a experimentat o abruptie placentara sau o previa completa in care vasele izbucni."

„Şi ce înseamnă asta?"

„Până când aţi fost admis, sângerarea a fost atât de extinsă şi până acum avansat nu putem decât ghici cauza. Presupunem că a fost o previa
pentru că rareori vedem o bruscă atât de devreme în timpul sarcinii, cu excepţia cazului în care există un fel de traume violente la nivelul abdomenului şi..."

Ea continuă să vorbească, dar nu mai aud un cuvânt şi nici Colton, pentru că a ieşit din patul meu într-o clipă, picioarele bătând, corpul vibrând energie negativă şi furie gravată în liniile feţei sale.

Şi este mult mai uşor pentru mine să mă concentrez asupra lui şi a exploziei lui emoţii pe faţa lui decât a mea. Creierul meu copleşit crede asta privindu-l, nu trebuie să mă confrunt cu ce simt. Nu trebuie să mă întreb dacă eu l-a împins pe tatăl lui Zander un pic prea tare, puţin prea mult, şi eu sunt motivul pentru care toate s-au întâmplat.

Doctorul Andrews se uită la el şi apoi la mine, cu îngrijorare în ochii ei, în timp ce transmit evenimentele zilei. De fiecare dată când menţionez că tatăl lui Zander mă loveşte, pot vezi fizic creşterea agitaţiei lui Colton. Nu ştiu la ce face asta Colton, nu ştiu exact unde îi este capul sau cât poate lua mai mult şi Mă tem de atâtea lucruri pentru că ştiu ce simt.

„Foarte bine ar fi putut fi cauza - declanşatorul tuturor - că a dus la avort spontan ", spune ea după câteva secunde.

îmi strâng ochii momentan şi forţez o înghiţitură ca Colton latră un blestem sub respiraţie, corpul său încă neliniştit, cu mâinile strânse pumnii. Şi îl studiez, încercând să citesc emoţiile care-i pâlpâiau prin ochi înainte să se oprească şi să mă privească. „Am nevoie de un minut nenorocit", spune el înainte întorcându-se şi ieşind din uşă.

Lacrimile revin şi ştiu că sunt o mizerie emoţională, ştiu că nu mă gândesc în mod clar, când mi-a pâlpâit în minte ideea pentru care Colton este supărat pe mine a fi însărcinată, nu pentru pierderea copilului nostru. împing imediat gândul departe - mă urăsc că mă gândesc chiar - dar pe urmele ultimelor săptămâni şi tot ce am trecut, nu mă pot abţine. Şi apoi acest gând cauzează
cu atât mai multe pentru a scăpa de sub control, încât trebuie să-mi spun să mă apuc. Acea Colton îi pasă de mine, nu s-ar îndepărta de mine din cauza a ceva de genul acest. Mă forţez să mă concentrez pe răspunsuri şi nu pe necunoscut.

Şi fără un alt gând, următoarea întrebare este de pe limba mea şi atârnând în aer încă vibrând de furia lui Colton. „Este posibil pentru ... pot sa ramai insarcinata din nou? Aş putea să duc la termen? "

Se uită la mine, simpatia îi străluceşte faţa stoică, un oftat pe buze, şi lacrimile îi curgeau în ochi. "Posibil?" Ea îmi repetă cuvântul înapoi şi închide ochii pentru o clipă în timp ce scutură uşor din cap înainte şi înapoi. Ea întinde mâna şi mă apucă de mâinile ei şi doar mă priveşte o clipă. "Acest nu trebuia să fie posibil, Rylee." Vocea ei se rupe, durerea şi neîncrederea mea afectând-o evident.

Sper că soarta nu va fi suficient de crudă pentru a-ţi face asta de două ori şi nu îţi mai dau o şansă." Ea îndepărtează rapid o lacrimă care cade şi adulmecă. „Uneori, speranţa este cel mai puternic medicament dintre toate."

îl pot simţi înainte să deschid ochii, să ştiu că stă lângă mine. The om care nu aşteaptă pe nimeni mă aşteaptă cu răbdare. Corpul meu suspină încet gândul şi apoi inima mea se zvârcolesc la gândul unui băieţel pierdut pentru totdeauna eu - părul întunecat, ochii verzi, nasul pistruiat, rânjetul răutăcios - şi când deschid ochii mei, aceiaşi ochi din imaginaţia mea se întâlnesc cu ai mei.

Dar ochii lui par obosiţi, obosiţi de luptă şi îngrijoraţi. Se apleacă înainte şi ia mâna pe care o întind.

„Hei", scârţâiesc când mă abat de la disconfortul din abdomen.

„Hei", spune el încet, trecând înainte spre marginea scaunului şi observ cămaşa lui a fost înlocuită cu o pereche de scrubi de spital. "Cum te simţi?"
îmi apasă un sărut în mână, în timp ce lacrimile îmi revin din nou. "Nu." Se ridică, aşezându-l pe al lui şold pe marginea patului meu. „Te rog nu plânge, iubito", spune el în timp ce mă trage de pieptul lui şi îşi înfăşoară braţele în jurul meu.

Clătin din cap, sentimentele alergând într-o cursă rampantă de maxime şi minime pe mine. Devastat de pierderea unui copil - o şansă pe care s-ar putea să nu o mai am vreodată în ciuda poveştii de posibilitate prezentată întreaga situaţie - şi în

acelaşi timp timp vinovat simţind alinare, pentru că dacă aş fi fost însărcinată, de unde ar pleca asta? Colton şi cu mine?

„Sunt bine", îi spun, apăsând un sărut pe partea inferioară a maxilarului, desenând puterea de la pulsul constant care îmi bătea sub buze, înainte de a mă sprijini pernele mele sprijinite ca să mă pot uita la el. Răsuflu o suflare ca să-mi iau părul din faţa mea, nevrând să-mi folosesc mâna şi să ne rupem legătura.

Privirea din ochii lui este atât de intensă, muşchii încordându-se, buzele încordate emoţie, că mă uit în jos la mâinile noastre unite pentru a mă pregăti mental pentru lucruri pe care trebuie să-i spun, dar mă tem de răspunsurile lui. Respir adânc şi încep. „Trebuie să vorbim despre asta." Vocea mea este abia o şoaptă când ridic ochii înapoi pentru a o întâlni pe a lui.

Clătină din cap, un semn sigur al argumentului din care urmează să cadă buzele lui. "Nu." îmi strânge mâna. „Singurul lucru care contează este că eşti tu Bine."

„Colton ..." îi spun doar numele, dar ştiu că îmi poate auzi pledoaria.

„Nu, Ry!" Se ridică de pe pat şi păşeşte micul spaţiu de lângă el, făcându-mă să mă gândesc ieri la el pe marginea autostrăzii, copleşit de vinovăţie. A fost chiar ieri? Se pare că a trecut o viaţă de atunci. "Tu nu-l înţelege, nu-i aşa?" strigă la mine, făcându-mă să mă înfior de vehemenţa dinăuntru vocea lui. „Te-am găsit", spune el, cu ochii înclinaţi spre pământ, cu pauza vocea aproape că mă distruge. „Era sânge peste tot". Ridică privirea şi îmi întâlneşte ochii. „Peste tot... şi tu ... stăteai în mijlocul ei, acoperit în el." Se duce până la marginea patului meu şi mă apucă de ambele mâini. „Eu am crezut că te-am pierdut. Pentru a doua oară într-o nenorocită de zi!"

într-o clipă, mâna lui ţine strâns ceafa mea şi el este apăsându-şi buzele posesiv de ale mele. Pot să gust gustul crud şi palpabil şi are nevoie de limbă înainte să se retragă şi să-şi sprijine fruntea de a mea, mâna încă strânsă pe ceafă în timp ce cealaltă a lui vine şi pahare partea obrazului meu.

„Dă-mi un minut", şopteşte el, răsuflându-i picioarele peste buzele mele. "Permiteţi-mi să ai asta bine? Am nevoie doar de asta ... tu ... chiar acum. Să te ţină aşa pentru că am ieşit din nenorocita mea de minte aşteptând să te trezeşti. Aştept să vii dracu 'la mine pentru că, Ry, acum că eşti aici, acum că eşti în viaţa mea ... devine o parte din mine, nu pot respira fără să ştii că eşti bine. Că te întorci la mine."

„Mă voi întoarce mereu la tine". Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să pot gândeşte-te, pentru că atunci când inima vrea să vorbească, o face fără premeditare. Eu auziţi-l respirând într-o respiraţie tremurătoare, simţiţi-i degetele flexându-se pe gâtul meu şi ştiţi cât de greu încearcă disperat să descopere omul care nu a avut niciodată nevoie de nimeni ce să facă acum, că singurul lucru pe care nu şi l-a dorit niciodată, pe care deodată nu îl poate face fără.

Stăm aşa o clipă şi, în timp ce se apleacă înapoi, pentru a apăsa un sărut pe vârf din nasul meu, aud zgomotul înainte să-i văd butoiul în cameră. "Hristos pe o cârjă, femeie! îţi place să-mi faci atacuri de cord?" Haddie a terminat uşa şi lângă mine într-o clipă. „Scoate-ţi mâinile de pe ea, Donavan şi lasă-mă la ea ", spune ea, şi simt că buzele lui Colton se formează într-un zâmbet în timp ce el îi apasă pe obrazul meu. în câteva secunde sunt cuprins de vârtej adică Haddie, ţinut strâns în timp ce amândoi începem să plângem. „Lasă-mă să te uit la tine!" ea spune, aplecându-se înapoi, zâmbind printre lacrimi. „Arăţi ca un rahat, dar totuşi eşti frumos ca niciodată. Esti bine?" Sinceritatea din vocea ei face ca lacrimile să se întoarcă din nou, iar eu trebuie să-mi muşc buzele pentru a preveni căderea lor. Dau din cap şi Haddie ridică privirea şi deasupra patului meu şi întâlneşte ochii lui Colton. Se ţin reciproc privirea pentru câţiva momente, emoţie înotând în ambii ochi. „Mulţumesc", îi spune ea încet şi închid ochii pentru o clipă, pe măsură ce mă loveşte enormitatea tuturor.

„Fără lacrimi, bine?" Mâna ei o strânge pe a mea şi îmi dau din cap înainte de mine deschide-mi ochii.

„Da". Răsuflu o respiraţie şi mă uit spre ochii lui Colton. Există ceva acolo pe care nu-l pot prinde, dar amândoi am trecut prin atât de multe în în ultimele zile este probabil o suprasolicitare emoţională.

Stăm ceva timp. în fiecare moment care trece, Colton devine mai mult retrasă şi pot să-i spun că Haddie o observă şi ea, dar ea continuă să vorbească de parcă nu

ne aflăm într-o cameră de spital şi nu plâng pentru pierderea unui copil. Şi este în regulă că este, pentru că, ca de obicei, ştie exact de ce am nevoie.

Ea mi-a spus că a vorbit cu părinţii mei şi că sunt în drum spre San Diego când telefonul ei primeşte un mesaj. Se uită la ea şi apoi se uită la Colton. „Becks este jos în parcare şi te doreşte să vină arată-i unde să meargă ".

El îi aruncă o privire ciudată, dar dă din cap, sărutându-mă pe frunte şi zâmbind încet la mine. „Mă întorc imediat, bine?"

îi zâmbesc înapoi si mă uit cum iese pe usă înainte de a privi Haddie.

„Vrei să-mi spui ce naiba se întâmplă aici?" Râd, aşteptând nimic mai puţin decât sinceritatea ei. - Adică rahat. Ea suflă o respiraţie. "Am spus să faci sex imprudent cu el, să curăţe pânzele de păianjen şi să-ţi faci rahat. Nu puteai fi dacă mai ai încercat Jerry Springer. A fi bătut, a lupta cu o armă bătând un bărbat şi purtând greşit un copil pe care nici nu ştiai că eşti purtând."

Lacrimile vin acum - lacrimi de râs - pentru că oricine altcineva ascultă această conversaţie ar crede că Haddie este dureroasă, dar ştiu că în adâncul ei se confruntă cu anxietatea ei bruscă singurul mod în care ştie cum - cu sarcasm, şi apoi câteva. Şi pentru mine, este propria mea terapie personală, pentru că este ceea ce am
s-a agăţat de ultimii doi ani în nopţile cu adevărat grele de după accidentul lui Max.

Râde şi ea cu mine, dar râsul ei este urmărit de lacrimi în timp ce priveşte eu şi continuă. „Adică cine ştia că bărbatul are spermă cu puteri superioare ar putea să pătrundă, să salveze şi să repare un uter rupt ca al naibii supererou?"

Am sufocat o tuse, surprinsă de ceea ce tocmai a spus pentru că nu i-am spus niciodată ea despre Colton şi super-eroii săi, nedorind niciodată să-i trădeze încrederea. Si ea nu observă niciodată, ea continuă. „De acum înainte, de fiecare dată când văd un Superman logo, o să cred că reprezintă Colton şi super sperma lui. Spargere prin ouă şi luând nume."

Râd cu ea, tot timpul zâmbind în tăcere încet la cuvintele ei şi uitându-mă spre uşă, dorind ca el - să aibă nevoie de el - să se întoarcă în cel mai rău cale.

„Ce mai face?" întreabă ea după ce râsul ei plin de lacrimi încet încet.

Ridic din umeri. „Nu se adresează cu adevărat copilului." Mă lupt chiar să spun cuvântul şi strânge-mi ochii ca să încerc să împing lacrimile înapoi. Ea stoarce mâna mea. „Nu va spune asta, dar se învinovăţeşte pe sine. Ştiu că el crede asta dacă el nu mă lăsase singur în casă, atunci tatăl lui Zander nu ar fi fost acolo. Nu m-ar fi lovit. Nu aş avea ... "Şi este o prostie cu adevărat că nu pot spune cuvintele - avort spontan sau pierdeţi copilul - pentru că după tot acest timp, aţi face-o cred că buzele mele ar fi obişnuite să le spun. Dar de fiecare dată când cred asta ... spune-o, eu simţi că este prima dată.

Ea dă din cap şi se uită la mine înainte să se uite în jos la mâinile noastre unite. Aştept să vorbească, unul dintre Haddie-ismii ei să cadă din gură şi să facă râd, dar când ridică privirea, lacrimile îi curg în ochi. „Ai speriat rahat din mine, Ry. Când m-a sunat... dacă ai fi putut auzi ce el a sunat ca ... nu mi-a lăsat nici o îndoială în ce simte el despre tine."

Şi, bineînţeles, ochii mei se rup pentru că este, aşa că stă în picioare şi se mută să stea pe patul de lângă mine, trăgându-mă în braţele ei şi ţinându-mă strâns - la fel
poziţie în care am petrecut ore în şir după ce i-am pierdut pe Max şi pe bebeluşul nostru. Cel puţin de data aceasta povara care-mi cântăreşte inima este puţin mai uşoară.

Chapter Thirty-Two

Simt că sunt într-o paradă în timp ce Colton îmi împinge scaunul cu rotile spre ieşirea din spital. Nu am nevoie de scaunul cu rotile, dar asistenta mea spune că este politica spitalului. Mama discută în linişte cu Haddie, iar tatăl meu ascultă cu jumătate zâmbeşte pe faţă pentru că nici măcar el nu este imun la farmecul lui Haddie. Becks este trăgând Range Rover în faţă pentru Colton în timp ce Sammy stă la intrare la spital, precaut de orice presă care, din fericire, nu a reuşit să prindă povestea. Inca.

Colton este liniştit când mă împinge, dar din nou a fost în cea mai bună parte din ultimele două zile. Dacă ar fi altcineva, i-aş înlătura retragerea până la întâlnire neaşteptată cu părinţii mei. Adică, întâlnindu-l pe celălalt semnificativ părinţii este un pas imens în orice relaţie, să nu mai vorbim de cineva ca Colton care are
o istorie inexistentă cu acest gen de lucruri. Adăugaţi la această întâlnire
părinţii iubitei după ce a dat naştere unui copil pe care nu l-a ştiut niciodată că există.

Dar nu Colton - nu - este ceva diferit. Şi la fel de mult cât îmi iubesc părinţi pentru că s-au grăbit aici, Haddie şi umorul ei nonstop, Becks cu a lui un spirit neaşteptat şi orice altă persoană care a trecut să-mi ureze bine, toate Vreau să fiu singur cu Colton. Când suntem doar noi doi, el nu va putea ascunde-mă de mine şi ignoră orice are în minte. Tăcerea este încet ne sufocând şi am nevoie ca noi să putem respira. Am nevoie să putem ţipa şi ţipă şi plânge şi fii supărat - scoate totul - fără ochii noştri familiile care se uită pentru a ne asigura că nu spargem.

Pentru că trebuie să spargem. Trebuie să ne rupem. Abia atunci putem prelua fiecare bucăţile celuilalt şi se întăresc reciproc din nou.

Arunc o privire în spatele meu şi îi arunc o privire rapidă lui Colton şi sedantului său expresie. Nu pot să nu mă întreb dacă nu s-ar fi întâmplat tatăl lui Zander? Ce daca tot eram insarcinata? Unde am fi atunci?

Nu te concentra pe asta, îmi spun, chiar dacă este tot ce pot să mă gândesc - la mine fiind însărcinată. Se simte ca o posibilitate atât de reală, chiar tangibilă, că este pâlpâind constant prin mintea mea. Colton opreşte scaunul cu rotile când ieşim uşile spitalului şi se plimbă prin faţa mea. Ochii lui se întâlnesc cu ai mei, a catifelare la intensitatea pe care am observat-o acolo în ultimele zile. Un zâmbet se târăşte peste buze. Aş putea să mă îndepărtez vreodată de acest om pentru că vreau un copil şi nu? Aş fi dispus să-l părăsesc pe cel pe care îl ştiu că nu pot trăi fără pentru singurul lucru pe care am crezut cândva că voi face ceva pentru a-l avea?

Nu . Răspunsul este atât de simplu. Acest om - deteriorat, frumos, care lucrează în
omul de progres - este prea mult din tot ceea ce am nevoie pentru a mă îndepărta vreodată.

Colton se apleacă, apăsându-mi un sărut moale pe buze, în timp ce vinovăţia îmi pâlpâie chiar gândind astfel de gânduri. „Te descurci bine?"

Mă ridic şi îmi aşez mâna încet pe marginea obrazului său şi zâmbesc cu un semn subtil din capul meu. "Da tu?"

Rânjetul îi luminează faţa pentru că ştie că mă refer la aspectele pe care le avem amândoi l-au văzut pe tatăl meu oferindu-l în timp ce îşi dă seama dacă acest om este suficient de bun pentru al său fetiţă. „Nimic de care să nu mă descurc", spune el cu un ochi şi cu o mişcare a capului în timp ce se ridică, cu ochii încă închişi pe ai mei, zâmbetul încă îmi încălzeşte inima. "Tu mă îndoiesc de abilităţile mele?"

„Nu, acesta este un lucru pe care cu siguranţă nu-l fac." Râd şi mă opresc când se înclină cu capul în lateral şi se uită fix la mine. "Ce?"

„E bine să te văd zâmbind", spune el încet, în faţa ochilor săi se tulbure şi el îşi atrage atenţia asupra a ceva peste umărul meu. Când se uită înapoi la ochi sunt clare şi expresia lui este mai blândă. „Eşti gata să arunci această articulaţie?"

Colton ţine un cot, iar mama mea pe cealaltă, aşa cum stau eu, amândoi rămânând acolo pentru a mă asigura că sunt stabil, ceea ce nu este necesar. „Sunt bine, într-adevăr", îmi spun lor.

Mama îmi înfăşoară braţele în jurul meu şi mă ţine un pic mai mult împotriva ei decât în mod normal. „Dacă vreţi să mergem, putem rămâne în oraş o zi în plus. A te asigura eşti drăguţ şi confortabil înainte să ne întoarcem acasă."

„Nu pleacă acasă." Jur, capul fiecăruia se învârte ca să se uite Colton, inclusiv a mea. în ciuda tuturor privirilor asupra lui, ale lui sunt doar asupra mea. „Eşti rămânând cu mine. Fără întrebări."

Şi cu acel decret, Colton se plimbă în jurul unui Beckett zâmbitor, mulţumit Haddie şi părinţii mei uimiţi. închide partea din spate a Rover-ului şi trece părinţilor mei. „Eşti mai mult decât binevenit să vii să stai la mine. eu am o mulţime de camere." Ridică sprâncenele spre ei, salutând orice argument care ar putea veni.

"Nu. E în regulă ", spune tatăl meu, întinzând mâna pentru a lua mâna pe care o are Colton extins. „Am încredere că vei avea grijă de ea."

Şi este la fel de simplu ca asta. Legătura nerostită de la tată la bărbatul lui fiica iubeşte trecerea între ei doi. De la bărbat la bărbat. Protector pentru protector. Colton ţine mâna tatălui meu ferm şi dă din cap, acceptând
încrederea pe care tocmai i-a acordat-o. Colton este acum responsabil - în vorbirea omului - pentru pe mine. Se ţin reciproc de ochi şi de mâini încă o clipă. Emoţiile se adăpostesc gâtul meu în timp ce îmi strecor ochii spre mama mea care urmăreşte schimbul, a lacrimă şi în ochi.

Amândoi îi urmărim o clipă înainte ca mama să mă ajute să urc în maşină. îmi leagă centura peste poală şi apoi se uită la mine, ţinându-mi obrajii înăuntru ambele mâini ale ei. „Mi-ai spus odată că nu ştii sigur ce e între
tu şi Colton ". Ea mişcă o buclă errantă de pe coada mea de cal de pe faţa mea. „Omul este îndrăgostit de tine, dragă." Zâmbeşte încet şi
dă din cap din cap când încep automat să vorbesc şi să-l minimizez. „Sunt al tău

mamă, este evident pentru mine, Ry. Bărbaţii nu o văd niciodată, o acceptă, o vor, până nu se împiedică
şi cădea cu faţa mai întâi în el. Eşti norocos să primeşti şansa de două ori în viaţa ta să ai un om dispus să se împiedice intenţionat, să facă acel pas fără fund. Chiar şi când
el încurcă asta - "Ea îşi ridică mâna când încep să-l apăr şi doar
dă ochii peste cap înainte de a continua. „Să recunoaştem, este un om, o să se încurce
asta până acum ... ai ceva răbdare pentru că te iubeşte la fel de mult ca şi tine
I. Cuvintele pe care nu le poate vorbi sunt scrise peste toată chipul acela frumos."

Doar dau din cap, buza de jos îngrijorându-mă între dinţi pentru a preveni nesfârşitul şuvoi de lacrimi de la a începe din nou. "Ştiu." Vocea mea este atât de liniştită, fericire iar tristeţea mă copleşeşte.

Mă întinde şi îmi strânge mâinile acolo unde sunt strânse în poala mea. „Dacă un copil este menit să fie, Ry, se va întâmpla. Ştiu că nu te face să simţi mai bine să mă auzi spunând, dar în mijlocul nopţii, când eşti trist, vei fi
capabil să-mi aud vocea spunându-ţi. Amintiţi-vă, viaţa nu este despre modul în care supravieţuiţi furtuna, ci mai degrabă cum dansezi în ploaie." Se apleacă şi dă un sărut la obrazul meu. "Te iubesc."

„Şi eu te iubesc, mamă", întind mâna şi o înconjur cu braţele ei, cuvintele ei de înţelepciune dansând în capul meu. "Mulţumesc."

La revedere se spune rapid cu toţi ceilalţi, deoarece maşina este în încărcare zona. Beckett este ultimul care îşi ia rămas bun. Intră în maşină şi îmi dă o îmbrăţişare rapidă în timp ce Colton îi vorbeşte lui Sammy despre ceva în afara maşinii. El începe să închidă uşa maşinii şi apoi se opreşte o clipă şi mă priveşte cu o scuturare a capului său. „Chestia cu linia de salvare merge în ambele sensuri, ştii? Foloseste-l. Foloseşte-l. El nu te vei rupe dacă o faci... dar s-ar putea să nu o faci."

„Mulţumesc, Becks. Eşti un prieten foarte bun pentru el".

„Tâmpitul e mai mult aşa!" Spune Colton, alunecând pe scaunul de lângă mine. „A făcut-o fii un prieten şi mai bun dacă îşi ia mâna de pe fata mea şi mă lasă să-i iau dracu 'acasă."

„Vorbind despre prietenul nostru blând," spune Becks râzând, strângând mâna mea. „Şi eu te iubesc, Wood!"

„La fel, omule!" Colton râde în timp ce apasă butonul de pe liniuţă şi motorul răcneşte la viaţă.

„Ţine-l la coadă", spune Becks, făcându-mi cu ochiul şi clătinând din cap înainte de a închide uşa.

Ieşim din parcare, amândoi căzând într-o tăcere confortabilă ca conducem. Sunt nerăbdător să ajung acasă, să dorm în propriul meu pat cu Colton căldură liniştitoare împotriva mea. închid ochii şi îmi înclin capul înapoi, mintea alergând peste fiecare eveniment haotic care s-a întâmplat în ultimele săptămâni. Oftez în tăcerea şi Colton porneşte radioul înainte de a se apropia pentru a-l ţine mână.

Vocea lui Sarah Bareillis pluteşte prin aer şi nu pot să nu fredonez încet şi zâmbeşte la intensitatea versurilor. Ştiu că şi Colton aude cuvintele pentru că el îmi strânge mâna şi când deschid ochii să mă uit la el, sunt uimit de vederea din faţa mea.

„Colton, ce ...?"

„Ştiu că încă eşti rănit, dar am vrut să te aduc undeva aşa fericit."

„Mă faci fericit", zic, închizând ochii cu el pentru a-mi întări cuvintele înainte de a privi spre întinderea de plajă de dincolo de noi.

„De data asta sunt pregătit." îmi zâmbeşte sfios. „Am pături, jachete şi nişte mâncare dacă vrei să mergi să stai puţin la soare cu mine."

Lacrimi din nou în ochi şi încep să râd. "Da. îmi pare rău ", spun înăuntru referire la lacrimile pe care le şterg. „Sunt o mizerie emoţională. Sarcina hormoni şi... "Vocea mea se estompează, dându-mi seama că am atins subiectul tabu încă nu am discutat. Liniştea incomodă se instalează între noi. Colton prinde volanul strâns şi suflă puternic înainte de a ieşi din maşină fără alt cuvânt.

Deschide uşa din spate şi colectează câteva lucruri, apoi mă ajută să ies Roverul. „Uşor", spune el în timp ce alunec uşor de pe scaun.

"Sunt bine."

împreunăm mâinile şi mergem pe drumuri pe plajă în tăcere. Acolo sunt oameni aici astăzi, spre deosebire de ultima dată când am fost aici acum câteva luni - prima noastră întâlnire oficială. Faptul că s-a gândit să mă aducă într-un loc în care găsesc alinare îmi face inima
fericit.

„Este bine?" întreabă el în timp ce îmi dă drumul la mână şi întinde o pătură pe nisip. Pune jos o pungă de hârtie maro şi apoi îmi pune mâinile pe şolduri în timp ce eu începe să te aşezi.

„Nu mă voi rupe", îi spun încet, deşi îmi place sentimentul mâinile pe mine - forţă, confort şi siguranţă - toate cele trei lucruri date cu amplasarea lor simplă.

Se aşează în spatele meu, îmi încadrează picioarele cu ale lui şi mă trage înapoi pieptul său, lăsându-şi braţele strânse în jurul meu. îşi coboară gura şi bărbie până la curba gâtului meu şi oftează. „Ştiu că nu o să te rupi, Ry,
darte-ai apropiat al naibii de aproape. Ştiu că eşti puternic, independent şi obişnuit fac lucrurile singur, dar te rog lasă-mă să am grijă de tine acum, Bine? Am nevoie ... Am nevoie să mă laşi să fac asta." îşi încheie cuvintele cu un sărut lipit de pielea mea, dar nu-şi mişcă niciodată gura, el doar îl ţine acolo, ca să pot simţi căldura respiraţiei sale şi furia miriştilor.

„Bine", murmur eu, un oftat adânc pe buze şi o înţepătură în abdomen amintindu-mi că trebuie să vorbim. îmi înclin bărbia spre soare şi o închid ochii, primind căldura pentru că încă simt frigul din mine.

„Spune-o doar", îmi spune el, exasperându-şi vocea. "Pot să te simt încordându-vă, prefăcându-vă că mintea nu merge cu un milion de mile pe minut orice ai vrea să mă întrebi. Nu te vei relaxa aşa cum ai nevoie până o spui". El chicoteşte, pieptul său vibrează pe spatele meu, dar eu pot simt că nu este prea încântat.

închid ochii o clipă, nevrând să stric pacea dintre noi, ci la având în acelaşi timp nevoie să abordeze tensiunea subiacentă. „Trebuie să vorbim despre ... copilul... "în sfârşit mă descurc şi sunt mândru de mine că vocea mea nu a făcut-o se clatină aşa cum a făcut-o în ultimele zile de fiecare dată când încerc să aduc acest lucru în discuţie. „Eşti nu vorbesc cu mine şi nu ştiu la ce te gândeşti... ce simţi? Şi trebuie să ştiu ..."

"De ce?" Singurul cuvânt se desprinde, o reacţie ciudată de genunchi sunt sigură de când nu-şi poate vedea faţa, dar îşi simte corpul încordat. "De ce conteaza?" el întreabă în sfârşit din nou cu puţin mai mult control în voce.

Pentru că asta faci atunci când eşti într-o relaţie, vreau să-i spun dar expiră încet în schimb. „Colton, ni s-a întâmplat ceva major... mie la cel mai puţin-"

„Pentru noi", corectează el, iar comentariul său mă aruncă o clipă. Este primul de când a recunoscut cu adevărat copilul pe care l-am pierdut. Ceva pe care l-am creat împreună care ne-a legat la nesfârşit.

"... pentru noi. Dar nu ştiu ce simţi. Ştiu că lumea mea a fost zguduită şi mă învârt cu tot. Eu doar... Eşti aici şi treci prin asta cu mine, dar în acelaşi timp simt că te închizi, nu vorbeşti mie." Oftam, ştiind că mă rătăcesc, dar nu ştiu cum să intru în el. Eu încearcă o ultimă încercare. „îmi spui că ai nevoie să te las să ai grijă de mine. Eu înţelege asta. Poţi să înţelegi că am nevoie să vorbeşti cu mine? Că tu nu mă puteţi închide chiar acum? Ultimul lucru pe care trebuie să-l fac acum este îngrijorat despre locul în care stăm."

Mă forţez să mă opresc din mers, pentru că aud disperarea din mine şi încă nu a răspuns, aşa că acum suntem înconjuraţi de un stângaci tăcere. Colton începe să se îndepărteze de mine şi mă pregătesc imediat
pentru goliciunea lui distanţându-se când am cel mai mult nevoie de el. Apoi eu Simţiţi-i nasul în nasul părului şi pur şi simplu mă inspir. îmi închid ochii ca frisoanele îmi dansează pielea pentru că ştiu că nu mă va împinge distanţă, ci mai degrabă îşi ia modul Colton de a lua un minut pentru a-l aduna gânduri.

„Rylee ..." îmi oftează numele în aşa fel, încât mă face să-mi ţin respiraţia pentru că există atât de multe emoţii în ea. îşi sprijină fruntea de
partea din spate a capului meu în timp ce mâinile lui îmi strâng braţele. „Nu pot vorbi despre asta. eu doar nu pot." Şi felul în care spune asta îmi spune că se referă la copil. "Eu pot doar să mă ocup de un singur lucru la un moment dracului şi acum încă încerc să-l înfăşor înconjoară faptul că aproape te-am pierdut".

îşi legănă fruntea înainte şi înapoi de capul meu. "Nu sunt obişnuit cu sentiment, Ry. Sunt obişnuit să mă amorţesc ... să alerg prima dată când rahatul devine prea real. Şi tu, noi, asta ... "El oftează,,... e la fel de drăguţ pe cât de real poate obţine, ma simt ca
Am fost fraier lovit de ceea ce s-a întâmplat când tocmai mă obişnuiam cu
nou dracului normal. Sunt zguduit. Nu ştiu ce dracu naibii este, dar
Mă ocup de asta în cel mai bun mod în care ştiu acum. Şi asta înseamnă a face faţă cu obţinerea imaginii de a arăta ca o păpuşă Raggedy Ann fără viaţă din mine
cap."

Cuvintele sale ajung în adâncul sufletului meu şi îmi redau bucăţile minuscule de speranţă am pierdut cu avortul spontan şi temerile care mă mâncau din tăcerea lui. Aşa că nu vrea - nu poate - să se ocupe de copil, cel puţin mi-a spus. Si ca oricât

vreau şi trebuie să-i vorbesc despre asta, linişteşte-l că el este ceea ce eu nevoie şi orice altceva poate fi aflat mai târziu, eu tac şi îl las să se ocupe cu ce mi s-a întâmplat.

Mă schimb între picioarele lui, aşa că stau lateral în poala lui, cu picioarele odihnite deasupra uneia dintre a lui. Trebuie să-i văd faţa, trebuie să-i arăt că sunt bine. Eu uită-te în ochii lui plini de confuzie şi întinde o mână în sus ca să se odihnească pe a lui obraz cu un zâmbet moale pe buze. - Sunt bine, Colton. M-ai salvat." Mă aplec în şi-i perie un sărut tandru pe buze de care nu pot să mă satur vreodată. „Mulţumesc că m-ai salvat".

„Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc." Clatină subtil din cap. "Tu eşti cel care cine mă salvează".

Cuvintele lui îmi răpesc toate gândurile din cap, cu excepţia cuvintelor pe care nu le pot spune I. Te iubesc . Te iubesc mai mult decât vei şti vreodată sau voi putea vreodată expres. Nu-şi dă seama că singurul mod în care aş putea să-l salvez a fost pentru că în cele din urmă m-a lăsat să intru? Când va accepta că merită să fie salvat? Al nostru ochii sunt închişi unul pe celălalt pe măsură ce se schimbă cuvinte nerostite. Sunt surprins de lacrimile care se strângeau la colţurile ochilor şi de inspiraţia înfiorată
a respiraţiei sale.

- Suntem bine, Ry. Am nevoie doar de o mică oprire în groapă pentru a trece prin toate porcăriile capul meu nu sunt obişnuit, bine? Nu cer spaţiu sau timp separat, ci doar un
puţină răbdare în timp ce încerc să descopăr totul."

îmi dau din cap, buza de jos între dinţi, pentru că nu pot vorbi... fizic nu poate vorbi - pentru că doar m-a lăsat fără cuvinte. El îmi primeşte cea mai mare frică şi vrea să o calmeze înainte ca mintea mea să poată supra-gândi şi să analizează totul, aşa cum fac de obicei.

Stăm puţin, tăcerea aşezându-se în jurul nostru într-un confort uşor. "Tu flămând?" întreabă el după o vreme. Doar ridic din umeri, bucurându-mă de capul meu împins sub al lui bărbie şi braţele lui înfăşurate în jurul meu. „Prima dată când am venit aici, ai aruncat eu pentru o buclă."

"De ce?" Vocea mea este somnoroasă şi mulţumită. Nu mai este nicăieri altundeva chiar acum.

îi simt umerii ridicându-se din umeri împotriva mea. "Nu ştiu. Te aşteptam să te enervezi că te-am adus pe o plajă şi te-am hrănit cu salam şi brânză şi vin din cupe Dixie." Chicoteşte. „Puţin ştiam că vei merge la rock nenorocita mea de lume."

Căldura inundă prin mine. Imaginile îmi pâlpâie prin minte de a sta aici acum câteva luni cu acest bărbat dureros şi frumos, întrebându-se ce naiba văzut în mine. Şi îl înţeleg acum. A văzut bucăţile din mine care puteau face un întreg. A acceptat marginile zimţate care trebuiau vindecate, pentru că şi el avea aceleaşi lucru. Şi aici ne aşezăm din nou, în părţi şi bucăţi, trebuind să fim la loc. Dar de data aceasta ne avem reciproc pe care să ne sprijinim, să căutăm ajutor.

„Doamne, ai fost drăgălaş, dar nu am putut să te împotrivesc, Ace".

„0, iubito, am încă toată aroganţa şi cu siguranţă o mulţime de cocoş."

îmi dau ochii peste cap şi chicotesc. "Dumnezeul meu!" Nu mă pot opri din râs când apasă pe a sărut până la capul meu. „Omul are aroganţă în pică".

„Nu", spune el. „Doar în aşi".

„Şchiop!" Spun, bucurându-mă de bâlbâiala uşoară dintre noi şi aplecându-ne înapoi să-i privească chipul. "Serios? Asta e tot ce-mi poţi da? Nu poţi veni cu ceva mai bun de atât? "

- Oh, Ry. îmi zâmbeşte, cu o privire salată în ochi, în timp ce se apleacă şi îmi apasă un sărut rapid pe buze. „Nu vă faceţi griji cu privire la venirea sau ridicarea ei parte pentru că ţi-ar fi greu să găseşti un bărbat care să poată face mai bine decât pot".

înainte de a putea răspunde, buzele lui sunt pe ale mele, cu mâinile înfăşurate spatele meu şi inimile noastre împletindu-se într-un mod pe care nu l-am crezut niciodată posibil.
Ne-a plăcut. Am pierdut.

Şi acum ne găsim din nou piciorul. Noi din nou. Şi nu se simte niciodată atât de bine să mă pierd în cineva, ca să mă pot regăsi.

„Eşti sigur că eşti bine?"

îi simt greutatea pe pat în timp ce se aşează lângă mine, colonia lui mascând momentan mirosul antiseptic pe care echipa de curăţenie l-a lăsat în urmă. „Mmm-hmm. Sunt doar obosit", îi spun în timp ce mă rostogolesc de partea mea, ca să mă pot uita la el. „Mulţumesc pentru această după-amiază ", spun, gândindu-mă la timpul petrecut pe plajă. Al nostru conversaţie, mâncarea noastră din delicatese

aminteşte de prima noastră întâlnire şi de linişte între noi care nu mai este atât de singură sau de durere. "Te simţi bine?" Eu pune-i aceeaşi întrebare înapoi.

îl îndrăgosteşte pe Baxter pe cap şi se apleacă să-mi apuce un sărut tandru pe buze, şi nu este pierdut pentru mine că el nu răspunde niciodată la întrebare. „Mă duc să fac unii lucrează puţin ", spune el în timp ce se ridică din pat. „Sigur vei fi Bine?"

- Sunt bine, Colton. Mă duc doar să mă culc." îi strâng mâna în timp ce el se întoarce pentru a ieşi din dormitor. „Hei, ştii unde este telefonul meu, aşa că eu o poate anunţa pe Haddie că sunt bine?"

Se îndreaptă spre şifonier şi mi-l aduce, apăsându-mi un alt sărut frunte şi apoi nasul meu înainte de a ieşi din cameră. îl privesc plecând ştiind că vederea lui nu va îmbătrâni niciodată. De atunci nu o voi lua niciodată de la sine a fost nevoie de atâta muncă pentru a ajunge la acest punct.

îmi pornesc telefonul, surprins că mai are baterie de când este aici de când noaptea s-a întâmplat totul. Se aprinde şi scutur din cap la texte nesfârşite de urări de bine. Am citit câteva despre ceremonia de inovare am venit să comemorăm începutul noului proiect. Şi apoi a mea ultimul text mă aruncă complet.

Scoate vântul din mine şi îmi fură inima.

Este de la Colton şi nu cred că cuvintele de la el au fost vreodată atât de sincere sau adâncurile disperării sale atât de crude.

Sunt pierdut aici. Eşti undeva în acest nenorocit de spital şi trebuie să vorbesc pentru tine. Fucking te atinge. Ceva pentru tine, pentru că mi-e frică ca dracu ... aşa că am să-ţi spun aşa cum ştiu că mă vei auzi. Spart de Lifehouse.

Şi lacrimile vin acum. Ele cad liber pe faţa mea şi eu nu încerc opreşte-le sau ascunde-le pentru că nimeni nu este aici să le vadă acum. Şi pentru că sunt lacrimi de bucurie. El mă iubeşte

.Ciiapter CTkirtij- CTiiree Colton

„O să stai aici şi să-ţi îneci nenorocirile de nenorocite toată noaptea ca o căţea micuţă sau ce?"

Vocea care iese din noaptea neagră, mă sperie. „Dracului Hristos, Becks!" Am latrat când mă întorc să-l văd mergând pe partea laterală a casa. „Ce dracu, omule? Ai auzit vreodată de uşa din faţă?"

„Da, ei bine, ai auzit vreodată că ţi-ai răspuns nenorocitului tău telefon mobil? In afara de asta, ciocănirea este pentru prieteni şi eu sunt nenorocită de familie, aşa că renunţă la ticăloşia ta."

„Am fost în spital mai mult decât suficient în ultimele două luni, a atacul de cord nu face parte din nenorocitul meu plan de joc." Iau o tragere lungă de bere, capul meu devenind în cele din urmă destul de neclar ca atunci când mă gândesc la Rylee, imaginea lui frigul ei, acoperit de sânge nenorocit şi care nu răspunde nu este ceea ce îmi vine în minte primul.

„Ei bine, ce face parte din planul de joc atunci?" întreabă el în timp ce deschide berea pe care o are scos din frigider, zâmbetul ăla nenorocit pe faţă spunându-mi că are un punct şi dracu 'cu mine, nu mai am nevoie de alte puncte sau sfaturi sau de dracu' ceva corect acum.

„într-adevăr, fă-te acasă", îi spun. „Fură-mi berea".

„Nu, împrumută-l", spune el în timp ce se apleacă pe scaunul de lângă mine şi stăm în tăcere, încercând să măsurăm starea de spirit a celuilalt. „Nu am avut ocazia să facem asta vorbesc mult la spital."

„Da? Ei bine, aveam în minte lucruri mai importante decât să trag de rahat Cu tine." Şi dracu 'dacă nu sunt un tâmpit. Am avut nevoie şi de el acolo, dar eu sunt nu prea se simte confortabil cu ce dracu merge cu asta. Mă simt un Becks *îmbracă-te venind. La dracu* 7

- Ea doarme? întreabă el ridicându-şi bărbia spre a doua poveste.

„A trecut miezul nopţii, ce crezi?"

„Să nu fii aşa de tâmpit. Uite, ţi s-a dat o mulţime de rahaturi tratează şi...

- La naiba, Becks. Lasă-mă să beau nenorocita mea de bere în pace." Eu aruncă-mi sticla goală spre coşul de gunoi şi dracului. Trebuie să fiu mai beat decât am crezut. Fuckin 'A.

„Nu se poate, frate". El oftează în timp ce eu mormăi nenorocit sub respiraţia mea care îi atrage o chicotire scoasă. „Ai scăpat de asta prea multe ori, aşa că sunt aici să vă ajut".

„Nu lăsa uşa să te lovească în fund la ieşire, dragă." vreau doar să fii lăsat dracu în pace. Eu, berea mea, câinele meu şi nenorocita mea de pace.

„încearcă frumos, dar eşti blocat cu mine. Un fel de herpes, doar mai bine."

Ce dracu? „Omule, chiar te-ai comparat cu nenorocitul herpes?" îmi aplec capul pe spate şi mă uit la stelele de pe cer înainte să-l înclin să mă holbez la el şi să clătin din cap. „Pentru că măcar cu herpes, puia mea primeşte service mai întâi. Cu tine, este mai mult ca şi cum ai fi îndoit fără nici un lubrifiant."

El râde de râsul lui care îmi trage un zâmbet la colţul gurii. Ticălosul încăpăţânat ajunge la mine când tot ce vreau este să fiu lăsat dracu în pace.

„Ei bine, cel puţin este plăcut să ştii că mă laşi cumva să intru", spune el, făcând cu ochiul şi uitându-mă la mine până nu pot să o iau. Am scăpat râsul pe care l-am ţinut.

„Eşti un dracu bolnav, ştii asta?" Spun, desfăcând o altă sticlă de bere.

„Nu mi-ai dori altfel."

„Mmm-hmm", spun în timp ce cobor jumătate din sticlă lăsând liniştea nopţii stabiliţi-vă în jurul nostru. Oricât de mult aş vrea să fiu lăsat singur - să mă descurc cu dracu ' rahat în capul meu care îmi spune că o decizie va trebui să vină mai devreme decât

iai târziu - e frumos că Becks este aici, chiar dacă e o nenorocită dejdurere în fundul meu. Tamburez egetefe mari către Seetner jucând prin difuzoare in timp ce îmi da cateva cu câteva minute înainte să înceapă să joace să se micşoreze la nenorocitul de rahat otrăvitor din capul meu.

- îţi aminteşti de fata aia, Roxy Tomlin? întreabă în cele din urmă, aruncându-mă după o buclă.

„Hoover?" Râd, curios de ce aduce educaţia reginei
din trecutul nostru. Cel care l-a supt pe Becks off doar ca să ajungă la mine. Şi în mod normal, Aş fi scos rahatul ăla pe dracului de uşă cu o cascadorie ca asta, dar după ce a făcut-o laudat că a dat cel mai bun cap pe care l-a avut vreodată, am profitat de mai mult decât ofertă dispusă.

„Da, nenorocit de Hoover. Aspiraţia care nu s-a oprit niciodată." Râde cu mine, clătinând din cap la amintire. „încă destul de naibii de sus pe scara clasamentului în cartea mea."

„Fără dracului de Rylee, dar da." Ridic din umeri. „A fost decentă".

"Decent?" latră. „îl jur pe Dumnezeu, femeia nu a avut nenorocit de gag reflex."

„Poate că asta pentru că nu eşti suficient de mare încât să ajungi în fundul gâtului ei". Eu aruncă-mi sprâncenele când termin o altă bere. Vrea să vină la mine acasă şi dracu cu capul meu, sigur ca rahat o sa dracu cu al lui.

- La dracu, Wood.

Capacul lui de sticlă mă loveşte în piept când mă aşez pe spate şi zâmbesc. „Am avut multe oferte mai bune, prietene, dar mulţumesc oricum." Capul meu se învârte încercând să-mi dau seama unde naiba se duce cu această linie de gândire, dar dracu, dacă pot să-mi dau seama afară.

„Am dat peste ea zilele trecute." Cadenţa lui calmă mă face să întorc capul si uită-te la el.

"Şi...?"

„Şocată de rahatul din mine este ceea ce a făcut ea."

"De ce e aşa?" Mă prefac că mă interesează, dar mă pierde. Arunc o privire spre fereastra dormitorului în spatele meu, unde lumina este încă stinsă, şi chiar dacă sunt mult dincolo de drumul spre beat, îmi place să ştiu că Ry e acolo sus. încerc să mă concentrez din nou asupra Becks, dar de ce dracu îmi pasă de piesa uşoară pe care am avut-o amândoi înapoi naibii când cu un cap atât de înşelat încât a rivalizat cu al meu?

„Abia am recunoscut-o. încă superb ca dracu. Completat în mod corect acum."

Da, da, ajunge la nenorocitul tău, Beckett.

„Şi a avut trei copii în remorcă."

„Uite, tipule, ştiu că există un fel de şase grade ale lui Kevin Bacon dracu 'se întâmplă aici chiar acum, dar nu te urmez dracului aşa că scuip afară nenorocita ta de punct." Atunci mă loveşte. Oh, la naiba! „Nu sunt copiii tăi ei, Becks?"

„Iisuse Hristoase, Donavan, eşti al naibii de beat decât credeam." Se sufocă tuse înainte de a ridica mâna în aer şi de a arăta spre sine. „Rege al geantă dublă înainte de a înjunghia, chiar aici!"

„Şi cine te-a învăţat asta, geantă de duş?"

„Se pare că nu tu, deoarece evident că nu ai exersat ceea ce dracu predica."

Cuvintele sale neaşteptate îmi provoacă o înţepenire în intestin pe care o urăsc dracului. La fel nenorocit de ticălos pe care îl primesc de fiecare dată când mă gândesc la Rylee care stă acolo pe naibii etaj singur, pentru cine ştie cât de mult, şi de fiecare dată mă gândesc la mic o bucată din mine murind în interiorul ei. înghiţ berea, împingând gândurile nenorocitul meu de cap şi mă forţez să respir.

„Unde dracu te duci cu asta, Daniels, pentru că sunt beat, are fără răbdare nenorocită şi cred că încerci să-mi apeşi butoanele să reacţionez la orice punct dracului îţi iei timp de fundul tău dulce la. Aşa că, dracului, ajungi la asta."

- îţi aminteşti că într-o seară ne-am tencuit cu toţii la focul lui Jimmy?

„Beckett!" Mârâi la el pentru că toleranţa mea s-a epuizat ca cinci naibii acum câteva minute.

„Chill out, închide dracu şi ascultă." îmi dau capul peste cap ca să-l privesc pentru că nu am nici o dispoziţie. „Am fost irosiţi şi a început să vorbească despre ea rahatul care i se întâmplase - rahat rău - îţi aminteşti?" li dau o
aprobare măsurată, totuşi fără să urmeze nenorocita hartă de drum pe care s-a pierdut, dar
aminteşte povestea abuzului sub toate formele. 0 conversaţie la care nu am participat. „Şi ea
a spus că nu şi-a dorit niciodată copii, că viaţa este prea înşelată şi că nu a vrut ca ei trece prin rahatul pe care l-a făcut. Şi acum are trei copii, este căsătorită şi pare cu adevărat fericit."

„Punctul nenorocit?" Mârâiesc la el

„Nu mai fi atât de încăpăţânat, Donavan, şi conectează nenorocitele de puncte, veţi?"

„Nu sunt o nenorocită de constelaţie. Punctele dvs. nu desenează o imagine, aşa că ajutaţi-vă eu dracu '."

„Arăţi ca Mica Scufundare pentru mine." El zâmbeşte.

Ridic perna de lângă mine şi o arunc spre el. „La dracu! Big Carul lui mai mult ca asta." Trag lung berea mea. La dracu, e gol. Ei sunt dispărând mai repede decât pot să le număr. De obicei, mă prăbuşeam chiar aici, dar dracu 'Ry e acolo sus. în niciun caz nu dorm fără ea lângă mine. Oft, Becks
cuvinte care îmi circulă cercuri în cap, aluzionând la punctul său, dar niciodată nu aterizează cu adevărat nenorocitul de ochi de taur. „Serios, Becks, ce încerci să-mi spui aici? Scuipă-l."

„Lucrurile se schimbă dracului, omule! Schimbări de viata. Priorităţile se schimbă. Pre-dracului- noţiunile concepute se schimbă. Trebuie să te adaptezi şi să te schimbi cu ei sau cu fundul tău rămâne în urmă." Se ridică din scaun şi se îndreaptă spre balustradă şi priveşte în întunericul de dincolo. Când se întoarce înapoi, este mort serios. „Am fost cei mai buni prieteni pentru ce? Aproape douăzeci de ani. Te iubesc, omule. Nu mă amestec niciodată cu rahatul pe care îl ai... care femeie se încălzeşte cearşafurile, dar dracu 'A, Wood ..."

Nu-mi place încotro se îndreaptă această conversaţie. Devierea este singura mea gând. „Am crezut că mi-ai spus că trebuie să trag un B în schimb", spun, încercând să adaug un pic de umor pentru această conversaţie serioasă şi dracu tot dacă pot urmări modul în care noi s-a dus de la Hoover Tomlin la Becks lipindu-şi nenorocitul de nas acolo unde nu dracului aparţine.

El râde - are bile să-i bată joc de mine - înainte de a se apropia de mine şi clătinând din cap spre mine. „Nu-l înţelegi, nu-i aşa? La dracu cu A sau B, tu ai tot nenorocitul de alfabet sus şi ea doarme în nenorocitul tău pat chiar acum, dar singura scrisoare care poate face asta este U!" strigă la mine.

Ce dracu? 0 ia de partea ei? Jur pe Dumnezeu, Ry a lucrat-o nenorocit de păsărică voodoo pe el şi nici măcar nu a mai avut-o până acum. Vorbi despre super puteri şi rahat.

„Becks? Cum am de gând să trag asta? E aici, nu-i aşa? o vreau aici, a adus-o aici, deci ce naiba mai vrei de la mine? Şi cum naiba face factorul Hoover în acest rahat?"

„Iisuse naibii de Hristos!" jură în timp ce păşeşte în faţa mea şi durează mult trage-i berea. „Este aici deocamdată! Ea este aici până când începi să te gândeşti şi tu nenorocit despre cum, acum, că ar putea fi capabilă să aibă un copil, ea doar s-ar putea să nu te mai dorească pentru că nu ţi-ai dorit niciodată unul. Până când începi împingând-o dracu şi încercând să o rănească, astfel încât să ia decizia pentru tu, aşa că nu trebuie să te descurci dracului. Dar lucruri nenorocite schimbă-te, Colton! Uită-te la Roxy „Hoover" Tomlin. Nu a vrut niciodată copii pentru că a rahatului care i s-a întâmplat când era copil şi acum copiii ei? Sunt întregii ei nenorocita de lume!"

"La dracu. Tu." Gheaţa din vocea mea rivalizează cu răceala nenorocitei calote polare.

„Nu, dracu, Colton! Ai stat în nenorocita aia de spital când ea am avut cel mai mult nevoie de tine şi sigur că dracu ai fost acolo ... dar perne pufoase nu rezolvă rahatul care doare în interiorul ei. Sau în tine. Am stat acolo şi simplu ca. nenorocita de zi te-a urmărit cum începi să tragi dracu 'de la ea."

„Te avertizez, Becks!" Spun, în picioare, cu pumnii strânşi, cu furie prin vene. Cuvintele lui s-au lovit puţin prea aproape de naibii de acasă. Un pic şi el aproape de un adevăr pe care întotdeauna am spus că nu l-am dorit niciodată - nu voi tolera niciodată - dar acum totul dintr-o dată nu-mi pot ieşi din minte. Idei de viaţă pe care nici măcar nu le-am crezut că ar putea exista pentru mine. Dar cum este posibil chiar asta? Caruselul spart în capul meu continuă să se învârtă, dar tot ce mă pot gândi este să-l închid pe Becks dracu pentru că are dreptate când mă retrag. Despre mine că nu sunt acolo pentru ea când avea cea mai mare nevoie de mine. Aşa că dracu 'cu stomacul meu este nenorocit mizerie.

„Adevărul rănit, omule? Vrei să arunci cu pumnul în mine? Ia-ţi adevărul nu vreau să mă înfrunt?

Strâng din dinţi şi îmi arunc sticla în cutie şi mă uit cum se sparge într-un milioane de piese nenorocite. Şi încă o dată mă întorc aici - sticlă spartă, spartă minte, şi futut peste tot. îmi împinge umărul din spate, îndemnându-mă mai departe, şi iau nenorocita de momeală atât de repede încât nu este nici măcar un gând. Mă învârt în jur, braţul înclinat, pumnii încleştaţi şi un nenorocit de tren de marfă se rupe prin mine.

Şi Becks stă acolo, cu ochii închişi pe ai mei, cu bărbia ridicată în asta poziţie îndrăznind să fac o lovitură. „Care este problema ta, hotshot? Nu atât de dur acum, nu?

Corpul meu nenorocit, vibrează cu fiecare uncie de emoţie pe care o am a avut loc în ultima săptămână, dar tot ce pot face este să mă holbez la el, dorind atât de disperat pentru a expulza vina nenorocită mâncând la fiecare nenorocită de bucată din mine.

Vinovăţia că toate acestea s-au întâmplat din cauza mea - să nu mă intensific să fiu bărbat, lăsând-o singură cu Zander, fără a ajunge la Casa destul de repede, nu ajungând la baie suficient de repede. Vinovăţia se agaţă de atâtea lucruri nenorocite în mine - otravă şi speranţă - că singurul lucru pe care vreau să-l fac este să beau o altă nenorocită de bere, amorţiţi-mă şi împingeţi-o.

"Vrei să lupţi? Cum îl salvaţi? Ce zici de lupta pentru ce chestii nenorocite? Pentru că ea ", spune el, arătând spre fereastra dormitorului şi coborându-şi vocea spre un oţel nenorocit şi liniştit, „merită lupta, omule. In valoare de fiecare nenorocită de frică să mănânce la tine. Fiecare bucată, Colton - A to nenorocit de Z." El păşeşte în mine şi îmi bate un deget în piept. "Timp pentru să te ocupi de trecutul tău, pentru că Rylee? " Arată din nou spre cameră şi apoi înapoi la mine. „Este nenorocita ta de viitor. Este timpul luptei sau al zborului, omule. Hai doar sa sper că eşti omul pe care am crezut întotdeauna că eşti."

întregul meu corp se încordează la cuvintele lui şi sunt atât de nenorocit de mine încât Nu-i spun imediat că este plin de prostii. Sunt atât de nenorocită de furioasă că pentru o clipă - doar o clipire de clipă - frica mă consumă, aşa că mă gândesc la asta zbor.

Gândeşte-te la zbor când nu a făcut altceva decât să demonstreze că este o luptătoare - o nenorocită luptător superb, sfidător, scrappy când vine vorba de ceea ce este al ei - în timp ce eu a ezitat nenorocit. Dinţii mei sunt strânşi atât de tare, îmi jur că molarii sunt o să mă rup, şi mă întorc cu spatele la el şi mă îndrept spre balustradă şi cuss în întunericul care rivalizează cu negrul pe care îl simt în sufletul meu acum.

Nu o merit. Păcătos şi sfânt. Atenţia mea faţă de ea nenorocit de steag steag. Şi cât ştiu asta - la fel de mult ca al meu pieptul naibii doare la fiecare respiraţie din cauza asta - ea este singurul lucru pe care îl văd. *Singura pe care o vreau. Nenorocita mea de Rylee.*

- Pisica ţi-a luat limba, Colt? batjocoreşte din spatele meu. „Eşti asta prost al dracului o să te îndepărtezi pentru că a rămas însărcinată? Din cauza ceva rahat care se întâmplă ..."

Şi am terminat.

A izbucnit temperamentul.

Gazul s-a adăugat la nenorocitul meu de foc.

„Nu ai niciun indiciu nenorocit despre ce s-a întâmplat!" Ţip la el, cu vocea mea rupându-mă când mă întorc cu faţa spre el. „Nu e nici un indiciu!"

Vătămarea este simţire şi simţirea trăieşte şi nu este bine să fii viu? Al tatălui meu mantra îmi trece prin minte când intru în camera mea şi o văd pe Ry dormind. La dracu.

Beckett este în faţa mea în cinci paşi. "Ai dreptate! Nu am dracu [1] cheie!" Mă apucă de umeri, astfel încât să nu mă pot îndepărta de el şi la fel de tare ca încerc Nu pot să-i ridic din umeri. „Dar, Colton, frate, te-am urmărit luptă-te ani de zile cu orice dracu ţi-a făcut acea căţea a unei mame copil, dar nu mai eşti tu. Nu eşti acel copil. Niciodata . Şi, tipule, Rylee acceptă asta. Te acceptă. Dracu 'te iubeşte. Aflaţi cum să o acceptaţi iar restul se va da seama." El întinde mâna şi îmi manşează partea laterală a feţei
cu o mână înainte să se dea înapoi şi să clătine din cap. „Este timpul să omulim dracu 'şi realizează că şi tu o iubeşti, înainte să fie prea târziu şi pierzi singura persoană care te-a făcut din nou întreg. Aflaţi cum să faceţi faţă cu trecutul tău, ca să nu-ţi pierzi nenorocitul de viitor."

Şi cu asta ticălosul dă din cap şi se îndreaptă spre casă ca şi cum ar fi el nu mi-a dat drumul doar cu mine. Se opreşte în timp ce deschide uşa şi se întoarce înapoi pe mine. „Când eram mai tineri nu am reuşit, dar ceea ce tatăl tău îţi spunea despre rănire este simţire şi nişte rahaturi aşa?" Dau doar din cap. „Da, cred că tu trebuie să-mi amintesc asta acum."

Se întoarce înapoi şi dispare în casă, lăsându-mă singur fără nimic altceva decât o noapte goală şi amintiri obsedante.

Încă îmi ia respiraţia. Încă mă face să vreau şi să am nevoie şi dracu '
durere ca nimeni nu a avut vreodată. Şi dracu, încă vreau să o corup - partea asta va fi nu pleca niciodata. Râd de mintea mea nenorocită, dar ştiu în adâncul corupţiei nu mai contează. Pentru că ea este ceea ce contează acum.

Rylee. Nenorocite de steaguri şi rahaturi.

Mă îndrept spre pat ştiind că aş putea să stau şi să o privesc ore în şir. întuneric bucle mi-au vânturat perna, bluza acoperind acele ţâţe nenorocite perfecte şi călărind pe abdomenul ei astfel încât lumina lunii să arate cicatricile trecutului ei. The cicatrici care i-au prădat un viitor pe care îl credea imposibil, până la trei nenorocite zile în urmă.

îmi frec mâna pe partea mea în timp ce o privesc, o alunec peste cicatricile mele cernelite aminteşte-mi de un viitor pe care nu mi l-am imaginat niciodată că este o posibilitate - până la trei nenorocite cu câteva zile în urmă, iar degetele mele zăbovesc peste ultimul - necolorat şi gol. The un lucru rămân trebuie să-mi dau seama înainte să ştiu sigur dacă pot face ceea ce am capul şi inima sunt de acord.

Pentru că bagajul poate fi un lucru puternic. Vă poate conţine. împiedică-te de la a trece mai departe. Te omoară. Şi, uneori, sentimentele nu sunt suficiente pentru a le rupe ţine. Pentru a vă permite să mergeţi mai departe. Dar chiar ca o nenorocită de ploaie, stând aici, urmărindu-i pieptul ridicându-se şi coborând, este timpul să-mi iau 747 - bagajul şi tot dracului de zbor.

Pentru că am ales lupta.

Respiraţia mi se prinde în gât când ajung la conştientizarea faptului că vreau acest lucru. Eu o vrea dracului. în viaţa mea - zi, noapte, acum, mai târziu - şi gândul se clatină pe mine. Mă rupe şi mă repară. îl îmblânzeşte pe cel nenorocit. Fuckin'A.

Clătin din cap şi râd încet. Cred că ar trebui să-i spun A nenorocitului de Z. Şi eu nu mai rezist. Mă afund încet în patul de lângă ea şi mă împing imagini cu ceea ce s-a întâmplat în ultima seară în care ne-am întins acolo împreună.

Mă descurc în necesitatea care mă străbate ca adrenalina pe care o doresc. Eu întinde mâna şi trage-o strâns de mine. Când o fac, ea se rostogoleşte în braţele mele aşa că faţa ei este cuibărită sub bărbia mea, cu braţele apăsate între piepturile noastre şi căldura respiraţiei ei gâdilându-mi pielea în timp ce murmură: „Te iubesc, Colton".

Este atât de moale încât aproape că nu o aud. Atât de liniştită şi leneşă încât îmi dau seama că este încă adormit, dar nu contează, mi se opreşte respiraţia. Pulsul îmi curge şi inima constricţii. Deschid gura, dar apoi o închid pentru a înghiţi, pentru că simt că sunt doar a mâncat o gură de bumbac. Fac singurul lucru pe care îl pot. Apăs un sărut la vârful capului ei.

Vreau să dau vina pe alcoolul nenorocit. Şi vreau să cred că într-o bună zi ar putea fi posibil să spun acele cuvinte fără să simt că deschid răni vechi doar pentru a le infecta din nou.

Vreau să am speranţa că normalul ar putea fi doar o posibilitate pentru mine. Că asta femeia ghemuit lângă mine este cu adevărat leacul meu.

Aşa că mă mulţumesc cu singurele cuvinte care vor veni, cu cele pe care ştiu că le ştie contează.

- Te concurez, Ry. Apăs un sărut pe umărul ei. - Noapte, iubito.

Chapter Thirty-Four

„Ceremonia începe la patru. Vei fi acolo, nu? "

"Da, mamă! Vom fi acolo." Shane mă strigă în timp ce se îndreaptă spre front uşă cu un zâmbet uriaş pe faţă, cu un pic de zdrobire în pas şi cheile maşinii zvârcolind în mână.

„Mă tem că vom crea un monstru". Râd când mă uit la Colton, care a făcut-o un umăr s-a sprijinit de perete şi mă priveşte cu o intensitate liniştită. Eu observă cercurile întunecate încă sub ochii lui care au fost acolo în ultimii câţiva săptămâni şi mă întristează că are din nou coşmaruri şi nu vorbeşte cu mine despre ele. Din nou, el nu-mi vorbeşte deloc despre nimic, altceva
decât munca sau băieţii sau ceremonia de tăiere a panglicii mai târziu astăzi pentru a da startul
proiect. Şi este ciudat. Nu este ca şi cum ar fi ceva oprit între noi, de fapt este opus. Este mai atent şi mai fizic ca niciodată, dar se simte aşa
este modul lui de a compensa faptul că încă nu am vorbit despre avortul spontan.

El a cerut spaţiu şi i l-am dat, fără să vorbesc despre pierdere sau cum Simt, cum fac faţă. Am mers chiar atât de departe încât să nu-i povestesc despre al meu programare ulterioară ieri.

Am înţeles că amândoi avem de-a face cu asta în felul nostru. Calea lui este să se zidească el însuşi, dă-i seama singur, când al meu va ţine puţin mai strâns, are nevoie de el un pic mai mult. Distanţa momentană dintre noi o pot rezolva - ştiu că este temporar - dar, în acelaşi timp, mă ucide să ştiu că doare. A fi rănindu-mă când am nevoie de el şi nu mai pot cere de la el. Având nevoie conexiunea care a fost întotdeauna o constantă între noi.

Pentru a-i oferi spaţiul pe care l-a cerut, când tot ce vreau să fac este să repar.

Noaptea târziu, când mă trezesc din vise pline de accidente auto şi podele plin de sânge, îl privesc dormind şi mintea mea rătăcea spre cei adânci, întunecaţi gânduri de care mă pot ascunde în plină zi. Mă întreb dacă nu se adresează sau să se ocupe de avortul spontan pentru că este îngrijorat că poate un copil este ceea ce eu vrea acum. Că poate suntem condamnaţi pentru că el nu o va face niciodată.

Dar dacă nu pot vorbi cu el, dacă schimbă subiectul oricând încerc să-l aduc sus, nu-i pot spune altfel.

Şi da, în timp ce gândurile despre un copil mi-au trecut prin minte, nu pot să-mi spânzură pălărie pe idee. Nu mă pot lăsa să cred că mi se va acorda acel post-accident şansă miraculoasă de mai multe ori în viaţa mea. Sper că aşa te poate ruina dacă e tot ce ţii.

Dar dacă mă aştept la speranţa că va vorbi cu mine - întoarce-te la
eu - mai degrabă decât să mă strecor încet şi prin degete? Acea speranţă nu va ruina şi eu? Becks mi-a spus să stau strâns, că Colton îşi dă seama la fel de mult după cum îşi dă seama din anii lor de prietenie, dar să nu-l lase să se îndepărteze prea mult. Cum naiba ar trebui să ştiu exact cât de departe este prea departe?

Am nevoie ca el să aibă nevoie de mine atât cât am nevoie de el în timp ce trec prin emoţii de a pierde o bucată din ceva care ne era unic ... şi faptul că nu, mă omoară. Da, braţele lui sunt înfăşurate în jurul meu noaptea în timp ce noi somn, dar mintea lui este în altă parte. Pierdut poate în textele sale nesfârşite şi tăcut conversaţii până târziu. Cei care mă deranjează, în ciuda faptului că ştiu adânc, nu măînşală.

Dar ascunde ceva, se ocupă de ceva şi este fără mine când Am nevoie ca el să mă ajute să fac faţă acestui lucru.

încerc să-mi spun că lipsa conexiunii noastre fizice mă face să mă fac citiţi totul prea mult. Peste analizând totul. în timp ce eu zac în a lui braţele în fiecare seară, strânse strâns de pieptul său exact acolo unde doresc să fiu, am încă să facă dragoste de când s-a întors de la spital. Ne sărutăm şi când încerc adânceşte-l, mişcă-mi mâinile pe corpul lui şi atrage-l să mă dorească aşa cum doresc el, îmi va încheia încheieturile şi îmi va spune să aştept până mă simt mai bine, în ciuda faptului că am spus el nu sunt rănit şi că sunt perfect bine. Că vreau să-l simt în mine, conectându-mă cu mine, luându-mă din nou.

Respingerea înţepeneşte ceva acerb pentru că îl cunosc pe Colton - cunosc viril, fizic de care are nevoie atunci când suferă - deci de ce nu o ia, ia eu, dacă are durerea pe care o văd în ochi?

Mă scutur de gândurile mele şi mă concentrez asupra ochilor smarald închişi A mea. Omul pe care îl iubesc. Omul de care mă tem ca iadul alunecă de la mine.

"Un monstru? Nu ", spune el cu o mişcare a capului şi un zâmbet înclinând în sus colţul stâng al gurii, astfel încât gropiţa lui se adânceşte. „Un adolescent în libertate? Cel mai categoric."

îi zâmbesc când închide distanţa dintre noi, liber să mă atingă de la restul băieţilor sunt la antrenamentele de baseball şi ne vor întâlni la tăierea panglicii după aceea. "Esti bine?" îl întreb, probabil pentru a unsprezecea oară în trecut săptămână.

"Da, sunt bine. Tu?"

„Mmm-hmm". Şi aşa merge conversaţia noastră obişnuită de trei ori pe zi - cel puţin. Afirmaţia noastră că totul este în regulă, chiar dacă totul se simte foarte bine diferit. „Colton ..." Vocea mea se estompează pe măsură ce pierd curajul de a-l întreba mai mult.

, El simte ezJtarea mea si întinde mâna spre a-mi-cupa .fata,.a lui „ degetul mareTrecandu-se'uşor peste obrazul meu. închid oChii şi absorb rezonanţa de atingere pentru că este mult mai mult decât doar piele la piele. Vibrează prin Mă şi pătrunde în fiecare fibră a fiinţei mele, pătrunzând în locuri necunoscute şi întipărindu-i pentru totdeauna cu prezenţa lui, ruinându-mă pentru oricine altcineva cu tatuaje invizibile.

Când deschid ochii, ai lui sunt în faţă şi în centrul vederii mele. „Hei, renunţă îngrijorătoare. Totul va fi în regulă. Suntem bine." înghite şi coboară ochii lui înainte de a-i aduce înapoi la ai mei. „încerc doar să-mi dau seama de al meu rahat, ca să nu ne afecteze."

„Dar..." întrebarea mea este întreruptă când buzele lui se întâlnesc cu ale mele. Este un oftat moale de sărut pe care îl adânceşte încet când îşi strecoară limba între buzele mele pentru a dansa o încâlcire lentă cu a mea. Am nevoie de nevoie dantelată de dorinţă, dar de tot capul se poate gândi de ce nu va acţiona în acest sens?

îmi ridic mâinile în sus, astfel încât degetele mele să se poată răsuci în părul care se curbează peste gulerul lui şi spune-mi minţii să tacă, spune-i să se liniştească, astfel încât să mă pot bucura de acest moment, bucură-te de el. Simt bine lacrimile, pe măsură ce gingăşia din spatele atingerii sale copleşeşte pe mine. De parcă aş fi fragil şi mă voi rupe.

Nu sunt sigur dacă el poate simţi tresărirea respiraţiei mele, în timp ce încerc să-l înfrâng emoţii, dar el mai pune un sărut moale pe buzele mele şi apoi pe nasul meu, asta aproape îmi sparge porţile, înainte de a mă retrage pentru a mă privi. Mâinile încadrează partea feţei şi ochii mei o caută pe a mea. „Nu plânge", şopteşte el înainte de a se apleca şi apăsându-mi un alt sărut pe frunte. „Vă rog să nu plângeţi", murmură el.

„Eu doar..." Oft, cuvintele care mi-au scăpat despre cum să exprim ceea ce simt şi am nevoie şi vrei de la el fără să-l împingi prea tare.

„Ştiu, iubito. Ştiu. Şi eu." îmi apasă un sărut pe buzele mele care îl provoacă o altă lacrimă care să-mi alunece pe obraz. "Şi eu."

Mulţimea bate din palme când îmi termin discursul şi cobor de pe podium, ochii mei măturând asupra publicului. îl văd pe Shane stând lângă Jackson, bătând ca şi ceilalţi băieţi, dar nu-l văd pe Colton.

Mă lupt să vin cu o scuză valabilă pentru motivul pentru care cel mai mare sponsor al proiectul va fi AWOL la ceremonia de tăiere a panglicii şi apasă pe fotografie sesiune, care are loc în mai puţin de zece minute.

Unde naiba e? Nu ar lipsi niciodată în mod intenţionat ceva pentru băieţi sau proiectul, el a fost atât de important în realizarea realităţii. Mă uit în jos la a mea telefon în timp ce mă îndrept spre Shane să-l întreb unde este Colton şi nu este nimic. Fără apel ratat, fără text, fără nimic.

Bătăile se potolesc în timp ce Teddy urcă din nou pe podium pentru a învârti presa conferinţa jos. „Shane!" Şoptesc tare în timp ce-l fac să-i facă semn spre mine. „Shane!"

Jax îl împinge astfel încât să stea în picioare şi să se îndrepte spre mine. întorc spatele şi începe să te îndepărtezi de mulţime, presupunând că mă urmăreşte. întoarcem un colţ, aşa că suntem departe de presă şi mă forţez să respir.

„Unde este Colton?" întreb fără să încerc să par că sunt neliniştit.

„Ei bine", spune el, amestecându-şi picioarele înainte de a privi înapoi în faţa ochilor mei. „Când eram pe drum, a primit un telefon de la cineva numit Kelly şi el m-au făcut să trag spre marginea drumului, ca să poată ieşi şi vorbeşte-i în privat."

Inima îmi sare şi se adăposteşte în gât, în ciuda faptului că mi-am spus că există să fie o explicaţie perfect logică pentru aceasta. Spunându-mă şi convingător Eu însă sunt două lucruri foarte diferite.

"Te simţi bine?" mă întreabă el, ochii albaştri privindu-mi faţa şi întâlnindu-se ochii mei.

Mă pedepsesc mental şi trebuie să-mi amintesc că Shane nu mai este un în vârstă de doisprezece ani, ci mai degrabă un adolescent aflat la un pas de bărbăţie, care observă lucruri. „Da, sunt bine, bine, doar surprins că nu este aici. Asta e tot."

„Ei bine, s-a întors în maşină şi i-a spus doamnei că o va suna înapoi într-un cuplu de minute pentru că trebuia să ne aducă aici la timp. Am parcat chiar înainte de
au început discursuri şi mi-a spus să intru şi va fi chiar acolo. A ieşit
şi m-a privit stând lângă Jax şi l-am văzut vorbind la telefon în timp ce făcea semn la revedere de la mine. De ce? E ceva în neregulă, Ry? "

"Nu. Deloc. Tocmai am ratat apelul lui, „îl mint pe Shane şi, cel mai probabil, eu, a înmuia lovitura. „Am vrut să văd dacă ţi-a spus când se va întoarce pentru că aş face-o urăsc pentru el să rateze ceremonia de tăiere a panglicii."

„Da, bine, sunt sigur că a apărut ceva destul de important pentru ca el să nu fie Aici. Ştie cât de mult înseamnă pentru tine şi altele", spune el, răsucindu-şi buzele, încercând să mă mângâie în acel mod incomod prepubescent care îmi face inima umfla-te de mândrie.

„Trebuie să fi fost foarte important". îi zâmbesc. „Voi vă referiţi la pentru el." îmi pun braţul în jurul umărului lui şi încep să merg înapoi spre mulţimea, sperând că îi va fi dor de ceea ce nu spun, că poate nu mă refer la lume pentru el mai mult.

0 revenim în timp pentru ceremonia de tăiere a panglicii şi nu o pot opri ochii căutând frenetic mulţimea după el. Mintea mea repetă a lui Shane cuvinte iar şi iar. Trebuie să fie ceva foarte important. Ceva uriaş, dar întrebarea este ce?

Şi, desigur, se îndoieşte să se strecoare şi să ronţeşte hotărârea mea. Am făcut ceva veni cu Tawny? Cu familia lui? Dar dacă ar fi avut, m-ar fi sunat, mi-a trimis un mesaj, ceva, nu?

Până la sfârşitul ceremoniei şi mi-am luat rămas bun de la băieţi, al meu nervii sunt sfâşiaţi. Am trecut de la îngrijorat, la supărat, la neliniştit, la furios şi în timp ce accelerez Pacific Coast Highway către Broadbeach Road - mesageria sa vocală răspunzând de fiecare dată când dau apel - sunt bolnav de stomac de îngrijorare.

Când ajung la porţi şi mă trag într-o alee goală, sunt un nebun mizerie. Deblocez şi deschid uşa din faţă, numele lui strigând pe buze. Dar înainte de a trece chiar de bucătărie, ştiu că nu este acasă. Nu este doar excitat frenetic Baxter care îmi spune, dar şi liniştea stranie din casă.

Deschid uşa glisantă din sticlă pentru a-l lăsa pe Baxter să iasă în timp ce mă loveşte un gând nou. Ce dacă i s-a întâmplat ceva la cap? Dacă este accidentat undeva şi are nevoie ajutor şi nimeni nu ştie?

Alerg înapoi la tejgheaua din bucătărie şi-l formez pe Haddie.

"Hei!"

- A sunat Colton la casă?

„Nu, ce e în neregulă?" îngrijorarea inundă vocea lui Haddie, dar nu am timp să o fac intră în detalii.

- 0 să explic mai târziu. Mulţumiri." închid legătura cu ea în timp ce ea încă vorbeşte, povestind îmi cer scuze mai târziu, în timp ce telefonul sună deja pentru următoarea persoană.

„Rylee!"

„Becks, unde este Colton?"

„Fără indicii, de ce?"

Aud o femelă chicoteşte în fundal şi nici nu dau o secundă m-am gândit să întrerup orice ar fi, îl întrerup. „Nu a apărut la
ceremonia. Shane a spus că a primit un telefon şi acesta este ultimul lucru pe care l-a văzut cineva despre el".

îl aud pe Becks spunând femeii să tacă. - Nu a arătat? Reţinere îşi dantelează vocea în timp ce aud amestecând la celălalt capăt al liniei.

"Nu. Cine este Kelly?"

"Care?" întreabă el înainte ca linia să tacă o clipă. "Habar n-am, Ry."

Tăcerea lui mă face să-i pun la îndoială onestitatea şi gândurile împrăştiate din mine mintea ajunge la gura mea. „Nu dau dracu 'cu codul de om şi toate astea, Beckett, deci dacă ştii - nu-mi pasă dacă mă va răni - trebuie să-mi spui pentru că sunt îngrijorat de dracu de bolnav şi... şi... "Mă plimb frenetic şi eu forţează-mă să mă opresc pentru că încep să devin isteric şi chiar nu am motiv pentru a fi, cu excepţia intuiţiei care îmi spune că ceva nu este în regulă.

"Calmeaza-te. Ia o pauza. Bine?" închid ochii şi mă prind.
„Am vorbit ultima dată cu el că îl scoate pe Shane la volan şi apoi se îndrepta spre ceremonie. Tu stii-"

„De ce nu răspunde atunci la telefon?"

„Ry, are o mulţime de rahat prin care trece, poate doar..." Se estompează afară, nu sunt sigur ce să-mi spui. îl aud suflând puternic în timp ce mă îndrept pentru a închide uşa pe care tocmai a intrat Baxter. Telefonul casei de pe tejghea începe să sune şi ID-ul apelantului spune Quinlan. Ceva se întâmplă şi vedere numele ei îmi spune că am dreptate să fiu îngrijorată.

„Sună Q. Trebuie să plec, îi spun, schimbând telefonul când îl aud spunându-mi să-l chem înapoi.

„Este bine?" Cuvintele mele apar într-o gură de aer în timp ce răspund la apelul ei, anxietate care face ca acidul să se rotească în stomacul meu.

„Asta sunam să te întreb." Preocuparea din vocea ei rivalizează cu a mea.

"Ce? De unde ai ştiut că ceva nu este în regulă?" Sunt derutat. Am crezut că ea ştia ce se întâmplă.

„Am fost la curs toată ziua şi am avut telefonul oprit. Tocmai l-am repornit şi el lasa un mesaj." Mi-e teamă să o întreb ce spunea acel mesaj. A sunat deranjat. A zbătut spunând că trebuie să vorbească cu cineva din cauza capului său a fost tot dracu '. Că ştie. Dar nu a spus ce înseamnă asta."

Plumbul îmi cade prin suflet în timp ce încerc să conectez piese de puzzle care nu aparţin împreună.

- S-a întâmplat ceva, Ry? Este din cauza avortului spontan? Am doar... Nu l-am mai auzit niciodată sunând aşa ".

Gândurile pâlpâie şi se estompează în mintea mea, în timp ce încerc să-mi dau seama ce ar putea avea i s-a întâmplat lui Colton. Şi sunt deja în mişcare şi alerg la etaj ca al meu creierul începe să prindă posibilităţile unde ar putea fi. „î, cred că ştiu unde este el. Te sun când ştiu sigur."

Arunc telefonul pe pat în timp ce mă grăbesc în baie dezbrăcându-mi afacerea costum, lăsând o urmă de haine în timp ce merg. în câteva minute m-am transformat în al meu îmi îmbrac haine şi îmi încordez pantofii cât de repede pot. Mă apuc de telefon şi cobor pe scări, ieşesc pe uşile care duc la punte şi cobor până la plaja de dedesubt.

Am izbucnit într-un sprint complet spre locul în care Colton m-a luat prima dată noapte fatidică aici, locul său fericit, unde se duce să gândească. Cu cât mă gândesc mai mult cu atât sunt mai încrezător că aici este el. Probabil stă pe al său stâncă privind soarele scufundându-se în mare şi venind la înţelegere cu tot asta s-a întâmplat.

Dar de ce nu l-a luat pe Baxter? Unde este maşina lui? îndepărtez îndoielile, convingându-mă că doar acolo contemplă lucruri, dar incertitudine
începe să crească cu fiecare pas puternic.

Dar ştiu că, în jurul cotului, nu-l voi găsi aici. Şi ca şi eu vino la poieniţă, am deja telefonul apelat şi sunând.

- L-ai găsit? îmi dau seama că Becks este speriat şi mă simt rău că fac el se simte aşa, dar sunt îngrijorat.

"Nu. Am crezut că da, dar... "Trebuie să mă opresc ca să-mi trag sufletul pentru că a mea plămânii îmi ard din sprintul de pe plajă.

„Ry, ce se întâmplă?"

„L-a sunat pe Quin şi a spus că ştie, iar capul lui este înfundat." Gâfâi afară. „Aşa că am fugit la locul lui pe plajă, dar el nu este aici. îl cunoşti mai bine decât cineva ... unde se duce când trebuie să-si lase capul în afară de aici?"

"Tu."

"Ce?"

„Se duce la tine". Onestitatea din vocea sa rezonează prin linia telefonică.

Picioarele mele nu se mai mişcă la cuvintele lui. Lovesc adânc şi îmi fac inima să se răsucească cu dragoste şi îngrijorare. Lacrimile mi se ivesc în ochi când îmi dau seama cât de disperată îmi este dor el în acest moment - el pe care l-am întors abia acum câteva săptămâni pentru a fi luat din nou, prin cruntă întoarcere a soartei lui Dumnezeu cu avortul spontan. îmi înghit nodul gât şi îmi ia un minut să-mi găsesc vocea. „înaintea mea, Becks ..."

"Melodia."

„Acolo trebuie să fie." încep să alerg înapoi spre casă. "Sunt m-am îndreptat acolo acum."

„Vrei să ..."

„Trebuie să fac asta, Becks. Trebuie să fiu eu." Nu am rostit niciodată cuvinte mai adevărate pentru că în adânc ştiu că are nevoie de mine. Nu ştiu de ce, ştiu doar că da.

„Vă voi trimite un mesaj cum să intraţi în unitate, bine?"

"Mulţumiri."

|apter Oliirtu- cFive

Se pare că m-a luat pentru totdeauna să ajung pe autostradă din cauza traficului pe autostradă. Trec de la ieşirea din Fontana, cu inima aşezată în gât şi Speranţa mea în aer în timp ce mă întreb în ce voi păşi când îl voi găsi.

Panica izbucneşte când trag prin porţile complexului pentru că este pitch negru, cu excepţia câtorva lumini de parcare aleatorii. Conduc în jurul marginii

înspre tunelul din interiorul terenului şi răsuflu uşurat atunci când vezi Range Rover-ul lui Colton.

Deci este aici, dar acum ce am de gând să fac?

Mă ridic lângă el, întunericul de pe autostrada goală părând de rău augur. Eu pune-mi maşina în parc şi ţipă când aud o bătaie în partea pasagerului fereastră. Inima îmi bate, dar când văd faţa lui Sammy în fereastră, eu spune-mi să respir şi să cobor din maşină.

îngrijorarea din ochii lui mă face şi mai îngrijorat. „Te rog, spune-mi că este bine, Sammy." îl văd luptându-se să-mi vorbească şi să-l trădeze pe al său şeful şi prietenul său.

„Are nevoie de tine". Atât spune el - singurul lucru de care are nevoie.

"Unde este el?" întreb, deşi îl urmez deja printr-un întunecat intrarea sub tribunele masive. Ajungem la un decalaj între gradinele şi îmi dau seama că sunt în mijlocul tribunelor, privind spre o pista de curse extrem de goală. întâlnesc ochii lui Sammy prin întuneric şi el semnale peste umărul meu stâng. Mă întorc instantaneu.

Şi îl văd.

Există o singură lumină aprinsă într-o secţiune a tribunelor şi chiar în marginile sale Văd o umbră singuratică care stă în întuneric. Picioarele mele se mişcă fără să mă gândesc şi începe să urci scările, unul câte unul, către el. Nu-i pot vedea faţa în întuneric, dar ştiu că ochii lui sunt asupra mea, îi simt greutatea privirii. Ajung la rândul de înălţimea în care stă şi încep să mă îndrept spre el, neliniştit şi calm acelaşi timp.

încerc să mă gândesc la ce să spun, dar gândurile mele sunt atât de amestecate de îngrijorare nu se poate concentra. Dar odată ce-i pot vedea faţa umbrită, totul dispare, dar durere de inimă, iubire necondiţionată.

Postura lui spune totul. Stă aplecat, cu coatele pe genunchi, pe umeri lăsat, şi faţa pătată de lacrimi. Şi ochii lui - cei întotdeauna atât de intensi dar dansul cu răutate sau veselie - sunt plini de disperare absolută. Se blochează pe a mea, cerşind, rugând, cerându-mi atât de mult, dar nu sunt sigur cum să fac asta răspunde.

Când ajung în sfârşit la el, durerea lui se prăbuşeşte în mine ca un val de maree. înainte sa poate spune un singur lucru, strangulează un suspin în acelaşi timp când întinde mâna şi mă trage în el. îşi îngropă faţa în curba gâtului meu şi se agaţă ca şi cum aş fi salvarea lui, singurul lucru care îl împiedică să alunece sub şi înec. îmi înfăşor braţele în jurul lui şi mă lipesc de el încercând să-i dau ce el are nevoie.

Pentru că nu este nimic mai neliniştitor decât a privi o persoană puternică şi încrezătoare omul vine complet anulat.

Mintea îmi curge în timp ce suspinele sale înăbuşite umple tăcerea şi tremurul său ricoşează trupul prin al meu. Ce s-a întâmplat pentru a-mi reduce trufaşul arogant acest om tulburat? El continuă să se ţină în timp ce îl împing şi mă ascund subtil si mai departe - orice pot pentru a linişti furtuna care, în mod evident, se dezlănţuie înăuntru Î.

"Sunt aici. Sunt aici." Este singurul lucru pe care îl pot spune în timp ce eliberează toate emoţia tumultuoasă. Şi aşa îl ţin în întuneric, într-un loc unde a făcut visele sale se împlinesc, sperând că doar poate că se va împăca - să se oprească şi cu faţa la cap - demonii pe care îi foloseşte de obicei această pistă pentru a depăşi.

Timpul trece. Sunetele traficului de pe autostradă dincolo de parcarea goală mult se diminuează şi luna se mişcă încet pe cer. Şi totuşi Colton încă mai ţine în continuare, mai atrage tot ce are nevoie de la mine, în timp ce mă bucur de faptul că el încă are nevoie de mine când am crezut că nu mai are. Mintea mea se mişcă înainte şi

înapoi din amintirile unei bănci de duş şi a lui care se agăţa de mine atunci ca acum. D

e^tâ^lnmi ţ^fiTOlfo^M-^ M^SPfuîffefe-â'JS^^^/ii feMe lui încet încet şi tensiunea din corpul său scade.

Nu ştiu ce să spun, ce să cred, aşa că spun doar primul lucru îmi vine în minte. "Te simţi bine? Vrei sa vorbim despre asta?"

îşi slăbeşte strânsoarea şi îşi apasă palmele mâinilor în spatele meu, trăgând mă mai strâns împotriva lui, dacă este chiar posibil, în timp ce inspiram o respiraţie tremurătoare. Mă sperie, nu într-un mod rău, ci în sensul că trebuia să facă ceva uriaş s-a întâmplat să atragă din el acest tip de reacţie.

Se apleacă înapoi şi îşi strânge ochii înainte să am ocazia să mă uit înăuntru ei, frecându-şi mâinile peste faţă înainte de a sufla puternic. El îşi atârnă capul înapoi şi îl scutură şi urăsc faptul că nu-i pot vedea faţa corectă acum.

„Am făcut..." El suflă o altă respiraţie şi eu întind mâna şi pun mâna pe ea genunchiul lui. El doar dă din cap din cap, de parcă ar vorbi cu el însuşi şi apoi cu corpul se încordează din nou înainte de a vorbi. „Am făcut ceea ce ai spus că ar trebui să fac."

Ce? încerc să-mi dau seama ce anume i-am spus să facă.

„Am făcut ceea ce ai spus şi acum ... acum capul meu este atât de tras de el. Sunt o nenorocită de nenorocită ".

Durerea crudă care îi rupe vocea mă face să stau lângă el şi să aştept el să-mi ridice privirea în ochii mei. "Ce-ai făcut?"

El întinde mâna şi mă apucă de mână, legându-ne degetele şi strângându-le strâns. „Mi-am găsit mama."

Respiraţia mă prinde în gât, pentru că atunci când am făcut acel comentariu, niciodată în un milion de ani, aş fi crezut că o va face de fapt. Şi acum nu ştiu ce să spun, pentru că eu sunt catalizatorul pentru toată această durere.

„Colton ..." Este tot ce pot spune, tot ce pot oferi în afară de ridicarea mâinilor şi apăsând un sărut în spatele lui.

„Kelly m-a sunat în timp ce eram ... 0 dracu! Mi-a fost dor de ceremonie. Te-am stat sus." Şi îmi dau seama prin încrederea absolută din vocea lui că el într-adevăr, cu adevărat uitat.

„Nu, nu, nu", îl zguduiesc, încercând să-i spun că nu contează. Doar acela să-şi înfrunte temerile este ceea ce contează. "E in regula." Ne strâng din nou mâinile.

„îmi pare foarte rău, Ry ... Eu doar... nici măcar nu pot să mă gândesc nenorocit chiar acum." îşi rupe ochii de ai mei şi îi împiedică de ruşine în timp ce îşi foloseşte cealaltă mână să-i şteargă lacrimile de pe obraji. „Ştii..." clătină din cap în timp ce priveşte ieşind pe pista întunecată din faţa noastră „... este cam amuzant că acesta este locul în care eu vino să uiţi totul şi în seara asta e primul loc în care m-am gândit să merg în ordine să se împace cu toate acestea."

îi urmez ochii şi mă uit la pistă, luând în considerare enormitatea tuturor - pista şi acţiunile sale. Stăm în tăcere când importanţa din spatele cuvintelor sale a lovit
pe mine. încearcă să înfrunte lucrurile, să meargă mai departe, să înceapă să se vindece. Şi nu am fost niciodată mai mândru de el.

„L-am întrebat pe tatăl meu acum câteva luni dacă ştia ce s-a întâmplat a ei. M-a luat în legătură cu un PI - Kelly îl cheamă - pe care îl angajase când eu a fost mai tânăr, care a ţinut-o pe ea timp de zece ani pentru a se asigura că nu vine înapoi pentru mine." Vocea lui este uniformă, plată, un astfel de contrast cu disperarea sughiţului de acum câteva momente, şi totuşi simt extremitatea emoţiei vibrează doar sub suprafaţă. „M-a sunat azi. A găsit-o." Se uită la mine,
iar privirea deznădăjduită din ochii lui - un băieţel pierdut care încearcă să-şi găsească drumul - anulează eu, rup stăpânirea emoţiei pe care încerc să o tin, pentru a putea fi puternică I.

Fii stânca în timp ce se sfărâmă.

Prima mea lacrimă cade în timp ce întind mâna şi îmi aşez mâna pe obrazul lui, simplu atingere care transmite atât de mult despre ceea ce gândesc, cum mă simt, ce ştiu el
are nevoie de la mine. Mă aplec, cu maxilarul strângându-se sub palma mea, cu ochii topiţi
a mea şi pune un sărut moale de pene pe buzele lui. "Sunt atât de mândru de tine." Şoptesc
cuvintele către el. Nu-l întreb despre ce a găsit sau cine este. Mă concentrez asupra

el, pe moment, pentru că ştiu că capul său încearcă disperat să împace
trecut în timp ce încerca să descopere viitorul. Aşa că mă concentrez pe aici, acum şi sper să înţeleagă că voi fi aici pentru fiecare pas al drumului dacă îmi permite
pe mine.

Stăm aşa, tăcerea întăreşte liniştea atingerii mele şi a
înţelegere în spatele sărutului meu. Şi pentru o dată, tăcerea este reconfortantă, acceptantă a sufletului său chinuit.

Lucrează o rândunică în gât şi clipeşte rapid din ochi, de parcă şi el ar fi încercând să înţeleagă totul şi totuşi are încă atât de multe piese din puzzle decât mine, aşa că stau şi aştept cu răbdare să continue. El ne rupe contactul vizual şi se apleacă înapoi, cu ochii atraşi înapoi pe pistă.

„Mama mea este moartă", spune el cuvintele fără nicio emoţie, chiar dacă plutesc în noapte, îi simt sufocându-l. Mă holbez la el, iau în profilul său luminat de lună pe cerul nopţii şi aleg să nu spun nimic, să las el să conducă această conversaţie.

Neliniştit, se ridică din scaun şi se îndreaptă până la capătul culoarului şi apoi se opreşte, silueta lui ascunse de lumina unică dincolo de el. „Nu s-a schimbat niciodată. Cred că nu ar fi trebuit să mă aştept să găsesc ceva diferit", spune el în linişte, dar tot pot auzi fiecare inflexiune în tonul său, fiecare ruptură din voce. Se întoarce cu faţa spre mine şi se îndreaptă câţiva metri spre mine şi se opreşte.

„Sunt... Sunt... capul meu este o mizerie atât de nenorocită acum, doar că..." El freacă mâinile deasupra feţei şi prin păr înainte de a emite un auto-depreciat râs care îmi trimite fiori pe coloana vertebrală. „Nici măcar nu am amintiri pozitive de ea. Nici unul. Opt ani din nenorocita mea de viaţă şi nu-mi amintesc nimic asta mă face să zâmbesc".

Ştiu că se luptă şi îmi doresc cu disperare să trec distanţa între noi şi atingeţi-l, ţineţi-l, consolaţi-l, dar ştiu că trebuie să obţină asta afară. Trebuie să se scape de otravă auto-proclamată, mâncându-i sufletul.

„Mama mea era o curvă drogată. A trăit de sabie şi a murit de sabie ... "Răul din vocea lui, durerea, este atât de puternică şi crudă încât nu mă pot abţine lacrimi atât de bine în ochii mei sau fiori în respiraţie în timp ce inspir. „Da", spune el, râsul acela căzându-i din nou din gură. „Un drogat. Nu era discriminată deşi. Ar lua orice pentru a obţine acea grabă, pentru că asta era important. Dracu 'mai important decât băieţelul ei care stă speriat ca dracu' în colţ." Ridică umărul şi îşi degajă gâtul, de parcă ar încerca să se înăbuşe
emoţie. „Deci pur şi simplu nu înţeleg ..." Vocea lui se estompează şi încerc să urmez ceea ce este
spunând dar nu pot.

- Nu înţelegi ce, Colton?

„Nu înţeleg de ce îmi pasă că e moartă!" ţipă el, vocea lui răsunând prin stadionul gol. „De ce mă dă peste cap? De ce sunt supărat aceasta? De ce mă face să simt altceva decât uşurarea? " Vocea îi crapă din nou, cuvintele sale ricoşând din beton.

Stomacul meu se înnodă din cauza faptului că îl doare pentru că nu pot face ceva nenorocit de lucru. Nu pot repara, remedia sau rezolva, aşa că mă linişţesc. "Ea a fost mama ta, Colton. Este normal să fii supărat pentru că în adâncul meu sunt sigur în ea felul în care te iubea ..."

"Ma iubea?" ţipă el, surprinzându-mă cu schimbarea bruscă de la confuz durerea la furie nestăvilită. "Ma iubea?" ţipă din nou, mergând spre mine şi bătându-l pe piept cu cuvintele sale înainte de a merge cinci metri şi de a se opri. "Do vrei să ştii ce dragoste a fost pentru ea? Love îl tranzacţiona pe fiul ei de şase ani pentru droguri, Rylee!"

„Dragostea îi lăsa pe droguri să-şi violeze fiul, să-şi tragă băieţelul în timp ce el trebuia să repete cu voce tare cât de mult îl iubea, îl iubea, ca ea să poată ia-o pe următoarea dracului! Tratează-l mai rău decât un câine nenorocit, astfel încât să poată înscrie suficiente medicamente pentru a-i asigura următorul nivel! Ştia că dracu 'îi dă cele mai mici nenorocite de cantităţi posibile pentru că abia aşteaptă să se întoarcă şi Fă totul de la inceput. Dragostea stătea de cealaltă parte a dormitorului închis uşă şi auzindu-l pe băieţelul ei ţipând în cea mai gravă durere nenorocită ca şi el despărţit fizic şi emoţional şi fără a face un lucru nenorocit să-l oprească pentru că este atât de naibă de egoistă ".

Se agită la cuvinte, corpul lui a fost strâns atât de tare încât mă tem că vor avea următoarele cuvinte rupeţi tensiunea, uşuraţi-l pe băiat, dar rupeţi-l pe om. Mă uit la el, al meu propria inimă zdrobind, propria mea credinţă s-a dizolvat imaginându-mi groaza lui mică corpul îndurat şi mă forţez să opresc repulsia fizică pe care o evocă cuvintele sale pentru că mă tem că va crede că este pentru el, nu pentru monştrii care l-au abuzat.

îl aud cum se luptă să-şi recapete răsuflarea, îl văd revoltându-se fizic împotriva propriilor sale cuvinte cu o înghiţitură puternică. Când începe să vorbească din nou, vocea lui este mai controlată, dar tonul extrem de liniştit îmi frig pielea.

„Iubirea îi rupea braţul băieţelului în jumătate pentru că l-a muşcat pe bărbat violând atât de tare încât acum nu va renunţa la următorul ei nenorocit de rapid. Iubirea a fost spunându-i fiului ei că o doreşte, o merită, că nimeni nu-l va iubi vreodată dacă ar vrea stii. Oh şi pentru a încheia afacerea, îi spunea fiului ei că supereroii îi cheamă până când sunt încălcaţi - ruinaţi - da, aceştia nu vin niciodată Salveaza-l. Nu!" Strigă în noapte, lacrimi curgând pe amândouă feţele, iar umerii lui tremură de uşurarea de a nu fi împovărat
greutatea pe care a purtat-o de peste douăzeci şi cinci de ani.

„Deci dacă asta e dragoste?" Râde din nou negru, „... atunci da, primii mei opt nenorociţi ani din viaţa mea, am fost iubit aşa cum nu ai crede." El se îndreaptă spre mine şi chiar prin întuneric simt furia, disperarea, durerea care-i trece prin corp. Se uită în jos pentru o bătaie şi Privesc lacrimile care îi cad de pe faţă întunecând betonul alb de dedesubt. El clatină încă o dată din cap şi, când ridică privirea, resemnarea din ochii lui ruşine care o mărgineşte, mă devastează. „Aşadar, când întreb de ce sunt confuz despre cum Pot simţi altceva decât ura să ştiu că e moartă? De aceea, Rylee ", a spus el spune atât de liniştit că mă străduiesc să-l aud.

Nu ştiu ce să spun. Nu ştiu ce să fac, pentru că fiecare parte din mine tocmai s-a spulberat şi s-a prăbuşit în jurul meu. Am auzit totul în slujba mea, dar să-l aud de la un om crescut rupt, pierdut, abandonat, împovărat de greutate de ruşine de-a lungul unei vieţi întregi, un bărbat căruia i-aş da inima şi sufletul dacă aş fi Ştia că va îndepărta durerea şi amintirile, mă lasă complet pierdut.

Şi în fracţiunea de secundă mă iau să mă gândesc la toate acestea, îl loveşte pe Colton ceea ce este doar am spus. Adrenalina din spovedania sa se diminuează. Umerii lui încep să se agită şi picioarele îi cedează în timp ce se prăbuşeşte pe banca din spatele lui. în bătăile inimii de timp îmi trebuie să ajung la el, el plânge în mâini. Inima plângeri suflătoare care curăţă sufletul, care îi străbate întregul corp, spunând: „0, măi Dumnezeu!" cade de pe buze iar şi iar.

îmi înfăşor braţele în jurul lui simţindu-mă complet neajutorat, dar fără să vreau dă-i drumul, fără să vreau niciodată să-i dai drumul. - Eîn regulă, Colton. Este în regulă ", repet din nou şi între cuvintele lui repetate, lacrimile mele cădeau pe umerii lui când mă ţin strâns făcându-i să ştie că oricât de departe ar cădea, îl voi prinde.

îl voi prinde mereu.

încerc să-mi reţin suspinele care îmi străpung corpul, dar nu are rost. Există nu mi-a mai rămas decât să mă simt cu el, să mă întristez cu el, să mă plâng cu el. Şi aşa stăm aşa în întuneric, eu ţinându-mă de el şi el lăsându-l să plece într-un locul care i-a adus întotdeauna pace.

Mă rog doar ca de data aceasta pacea să găsească o oarecare permanenţă în cicatricile sale suflet.

Lacrimile noastre se potolesc, dar doar îşi ţine capul în mâini, cu ochii strânşi, şi atâtea emoţii îl dezbracă direct până la miez. Vreau să ia conduc aici, am nevoie de el să mă anunţe cum să-l ajut, aşa că stau liniştit.

„N-am mai... niciodată nu am mai spus aceste cuvinte cu voce tare înainte", spune el, cu voce răguşit de plâns şi ochii focalizaţi pe degetele lui agitate. „N-am spus niciodată oricine ", şopteşte el. „Cred că m-am gândit că dacă aş spune-o, atunci... nu ştiu ceea ce credeam că se va întâmpla ".

„Colton", îi spun numele în timp ce încerc să-mi dau seama ce să spun în continuare, trebuie sa vad ochii lui, au nevoie să-l vadă pe ai mei. „Colton, uită-te la mine, te rog", spun cu blândeţe pe cât posibil şi el doar clatină din cap înainte şi înapoi ca un copil mic de care se teme intrând în necazuri.

îi dau timp, îi permit să se ascundă în tăcerea şi întunericul nopţii, gândurile mele consumate de durere pentru acest om pe care îl iubesc atât de mult. îmi închid ochii, încercând să proceseze totul, când îl aud şoptind singura linie pe care nu o aş fi niciodată aşteptaţi în acest moment.

" Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier."

Şi mă loveşte ca o tonă de cărămizi. Ce încearcă să-mi spună cu afirmaţie simplă, şoptită. îmi cade inima şi îmi ţipă capul. "Nu Nu NU, Nu!"

Mă las în genunchi în faţa lui, întinzând mâinile spre partea lui înfruntă-l şi îndreaptă-l în sus, astfel încât ochii săi să-l poată întâlni pe ai mei. Şi mă înfricoşez când el tresări la atingerea mea. El este împietrit să facă acest prim pas spre vindecare. Speriat despre ceea ce cred despre el acum că îi cunosc secretele. îngrijorat de ce fel de om pe care îl percep ca fiind, pentru că, în ochii lui, a permis să i se întâmple asta. îi este ruşine că îl voi judeca pe baza cicatricilor care încă îi stăpânesc mintea, corpul şi suflet.

Şi nu putea fi mai departe de adevăr.

Stau şi aştept cu răbdare, degetele mele tremurând pe obraji pentru o vreme până când ochii verzi sclipesc în sus si mă privesc cu o durere în care nu-mi pot imagina reflectată lor.

„Sunt atât de multe lucruri pe care vreau şi trebuie să ţi le spun acum ... aşa că multe lucruri", spun, permiţându-mi vocea să tremure, lacrimile să cadă şi gâscă umflături pentru a-mi acoperi întregul corp, „aş vrea să-i spun băieţelului că tu ai fost şi pentru bărbatul incredibil care eşti." El forţează o înghiţitură în timp ce muşchiul său intră ticurile maxilarului său, încercând să-şi întoarcă lacrimile care-i pătrundeau în ochi. Văd frica amestecată cu neîncredere în ele.

Şi văd şi speranţă. Este chiar sub suprafaţă şi aşteaptă şansa să vă simţiţi în siguranţă, să vă simţiţi protejaţi, să vă simţiţi iubiţi pentru ca acesta să prindă viaţă, dar este acolo.

Sunt înspăimântat de vulnerabilitatea pe care mi-o încredinţează, pentru că nu pot imaginaţi-vă cât de greu este să vă deschideţi atunci când tot ce aţi ştiut vreodată este durerea. Eu freacă-mi degetul mare peste obraz şi buza de jos în timp ce se uită fix la mine şi găsesc cuvinte trebuie să transmit adevărul pe care trebuie să-l audă.

„Colton Donavan, nu este vina ta. Dacă auzi un lucru, îţi spun, te rog, lasă-l să fie acesta. Ai purtat asta cu tine atât de mult timp şi am nevoie să mă auzi spunându-ţi că nimic din ceea ce ai făcut în copilărie sau ca bărbat, nu merita Ce ţi s-a întâmplat." Ochii lui sunt mari şi îşi întoarce corpul, se deschide poziţia sa de protecţie şi sper să fie o reflectare a felului în care se simte cu mine. Că ascultă, înţelege, aude. Pentru că sunt atât de multe lucruri Am vrut să-i spun atât de mult despre lucrurile pe care le-am presupus şi acum ştiu. Acum le pot exprima.

„Nu ai de ce să-ţi fie ruşine, atunci, acum sau vreodată. Sunt înspăimântat de tine putere." El începe să se certe cu mine şi eu doar i-am dus un deget pe buze pentru a se linişti el înainte să repet ceea ce spuneam. „Sunt înspăimântat de puterea ta de a păstra acest lucru îmbuteliată în tot acest timp şi nu autodistrugerea. Nu eşti deteriorat sau futut sus sau fără speranţă, dar destul de rezistent, curajos şi onorabil." Mi se rupe vocea cu ultimul cuvânt şi îi simt bărbia tremurând sub mână pentru că a mea cuvintele sunt atât de greu de auzit după ce gândesc contrariul atât de mult timp, dar el stă cu ochii pe ai mei. Şi numai asta semnalează că se deschide noţiunea de vindecare.

„Ai venit dintr-un loc de durere de neînţeles şi totuşi tu ... eşti asta o lumină incredibilă care a ajutat să mă vindece, a ajutat să-mi vindec băieţii." Mă scutur capul meu încercând să găsesc cuvintele pentru a transmite ce simt. Aşa că înţelege că există atâta lumină în el când tot ce a văzut atât de mult timp este întuneric.

„Ry", oftează el şi îl văd luptându-se să accepte adevărul în mine cuvinte.

- Nu, Colton. E adevărat, iubito. Nu-mi pot imagina cât de greu a fost să-l întrebi pe tatăl tău pentru ajutorul de a-ţi găsi mama. Nu-mi pot imagina cum te-ai simţit primind acel apel azi. Nu pot să înţeleg cât de greu ţi-a fost să mărturiseşti doar secretul care are a cântărit atât de mult pe sufletul tău atât de mult timp ... dar te rog să ştii asta, a ta secretul este în siguranţă cu mine."

Adulmecă înapoi un suspin, cu ochii clipind rapid, cu o expresie dureroasă, iar eu apleacă-te înainte şi apasă un sărut moale pe buzele lui - un strop de fizicitate pentru a-l linişti amândoi. îi apuc un sărut pe nas şi apoi îmi sprijin fruntea de a lui, încercând să iau o clipă pentru a absorbi toate acestea.

„Vă mulţumesc că aţi avut suficientă încredere pentru a împărtăşi cu mine", îi şoptesc eu cuvinte care îi treceau peste buze. Şi nu răspunde, dar nu am nevoie de el. Stăm aşa, din frunte în frunte, acceptându-ne şi mângâindu-ne reciproc şi limitele care au fost trecute.

Nu mă aştept să mai împărtăşească, aşa că, atunci când începe să vorbească, sunt tresărit. „Crescând nu ştiam cum să fac faţă tuturor, cum să fac faţă". Absolutul ruşinea din glasul lui mă spală, mintea mişcându-se din singurătatea pe care trebuie au îndurat în adolescenţă. îmi frec degetul mare înainte şi înapoi peste obraz, astfel încât ştie că sunt aici, ştie că ascult. Oftă încet, respiraţia lui mă încălzeşte buzele când îşi termină mărturisirea.

„Am încercat repede să demonstrez că nu eram blestemat de Iad, chiar dacă el a făcut-o
acele lucruri pentru mine. Am fugit prin gama de fete din liceu pentru a demonstra eu însămi altfel. M-a făcut să mă simt bine - să fiu dorit şi dorit de femei - pentru că a îndepărtat frica asta ... dar apoi a devenit şi modul meu de a face faţă ... mecanismul meu. Plăcerea de a îngropa durerea."

0 şoptesc în acelaşi timp cu el. Linia pe care mi-a spus-o în hotelul din Florida cameră care mi-a rămas, a mâncat la mine, pentru că voiam să înţeleg de ce se simţea în acest fel. Şi îl înţeleg acum. Am dormit în jur. Dracu 'le şi aruncă

le. Toţi aceştia o modalitate de a-şi demonstra în sinea lui că nu a fost cicatriciat de trecutul său. A mod de a plasa o bandă de ajutor temporară peste rănile deschise care nu s-au vindecat niciodată.

îmi strâng ochii, mintea şi inima mă doare pentru acest om, când al lui ^^U-iffi^Hffl^fe^fSftjl, dar îmi amintesc că obişnuia să vină la mine
din spate. De aceea ... "vocea lui este atât de blândă încât se opreşte, răspunzând la o întrebare I a întrebat noaptea galei caritabile.

„Bine", îi spun, aşa că ştie că îl aud, ştie că înţeleg de ce a fost jefuit de capacitatea de a accepta o atingere atât de inocentă.

„Super-eroii", continuă el, sinceritatea lui ascultându-mi respiraţia. "Chiar în copilărie, a trebuit să mă ţin de ceva pentru a încerca să scap de durere, de ruşine, de frică, aşa că i-aş chema să încerce să facă faţă. Să aibă un fel de speranţă de păstrat pe la."

Gust sare pe buze. Presupun că este din propriile mele lacrimi, dar nu pot fi sigur pentru că nu-mi dau seama unde se termină şi încep. Şi nu ne mişcăm, rămânând frunte în frunte şi mă întreb dacă îi este mai uşor să stea aşa - ochi închise, inimile bătând, sufletele ajungând - pentru a scoate totul. Deci nu trebuie să vadă disperarea, durerea şi compasiunea din ochii mei. Dar, chiar dacă ochii lui sunt închis încă mai simt că lanţurile care i-au legat sufletul de atâta timp încep scăpa. îi simt zidurile începând să se sfărâme. Simt că speranţa îşi ia zborul a acestui loc în întuneric. Doar el şi cu mine într-un loc în care acum îl poate urmări pe al său visează fără ca trecutul lui să se închidă asupra lui

îmi înclin capul în jos şi îi dau un sărut pe buze. îi simt tremurând dedesubt a mea, omul meu sigur pe sine dezbrăcat şi deschis. în cele din urmă îşi uşurează capul înapoi, frunţile noastre nu se mai ating, dar acum pot să-i privesc ochii şi eu pot vedea o claritate care nu a mai fost acolo până acum. Şi un loc mic în mine oftează că el ar putea fi capabil să găsească o linişte acum, ar putea fi capabil să se întindă demonii să se odihnească.

îi zâmbesc solemn, în timp ce el respiră zdrenţuitor şi ajunge la mâini afară şi mă îndeamnă să mă ridic din genunchi şi să ajung pe poala lui, unde îşi înfăşoară braţele în jurul meu. Stau acolo leagănat, mângâiat şi iubit de un om capabil să facă asta mult. Sper că în sfârşit va putea să o vadă şi să o accepte. Un om care jură nu ştie să iubească şi totuşi exact asta îmi dă acum
- Iubire - în mijlocul faptului că se află în cea mai întunecată disperare. Apăs un sărut la partea inferioară a maxilarului, miriştea lui gâdilă buzele mele sensibile.

Praful unui trecut rupt se aşează în jurul nostru, pe măsură ce speranţa răsare din rămăşiţele sale.

„De ce să-mi spui acum? "

Respiră repede şi îşi strânge braţele în jurul meu, apăsând un sărut până în vârful capului şi chicotesc încet. „Pentru că tu eşti nenorocitul alfabet."

Ce? Capul îmi clătină înainte şi înapoi şi mă aplec în spate, astfel încât să mă pot uita la el. Şi când îi întâlnesc ochii, când zâmbetul care se întinde pe faţa lui luminează
verde în întunericul din jurul nostru, inima mea se prăbuşeşte spre noi adâncimi de dragoste pentru asta om." Alfabetul ?"

Sunt sigur că aspectul de pe faţa mea are zâmbetul lui lărgit, gropi care face cu ochiul, iar capul îi tremura. „Da, A la nenorocita de Z." 0 scânteie a personalităţii sale că a pierdut strălucire trecătoare şi îmi încălzeşte inima să aud acea atingere de aroganţă amuzată în glas. Râde din nou şi spune „Fucking Becks" înainte de a se apleca înainte şi de a-şi lipi buzele de ale mele fără să-mi răspundă întrebare.

Se trage înapoi şi mă priveşte, cu ochii intensi. „De ce acum, Ry? Din cauza ta. Pentru că te-am împins, te-am tras şi te-am rănit prea mult... şi în ciuda tuturor că ai luptat pentru mine - să mă păstrezi, să mă ajuţi, să mă vindeci, să mă concurezi - şi pentru o dată în viaţă, vreau ca cineva să facă asta pentru mine. Şi vreau să fiu liberă să faci asta pentru altcineva. Eu ... "Oftă încercând să găsească cuvintele care să se potrivească cu emoţie înotând în ochii lui. Ochii încă bântuie pe margini, dar cu atât mai puţin acum ca niciodată, şi numai asta îmi uşurează durerea din suflet. "Vreau şansa de a demonstra că sunt capabil de asta. Că toate astea ...", spune el cu un ¡relevant fluturând mâna, „nu m-a jefuit de asta. Că pot fi cine ai nevoie şi dăruieşti tu ce vrei", îi pledează vocea.

Aud tristeţea din mărturisirile sale care încă îi nuanţează vocea, dar pot şi eu auziţi speranţa şi posibilitatea ţesute şi acolo. Şi este un sunet atât de binevenit că îmi pun buzele în pungă şi le lipesc de ale lui.

încă mai simt emoţia tremurând prin el când îşi alunecă limba între buzele mele despărţite şi dispuse să adâncească sărutul. îl mai simt încercând să înţeleagă acest nou teren, încearcă să-şi găsească piciorul, dar ştiu asta o va găsi.

Pentru că este un luptător.

întotdeauna a fost.

Va fi tot timpul.

Chapter UÎiirUj-Six

Mă uit la el, urmărind cum lumina farurilor se joacă peste unghiuri a feţei sale în timp ce cânt încet la Lifehouse's Everything la radio. E târziu, dar timpul nu avea nicio importanţă, deoarece stăteam împreună în tribunele vechi răni pentru odihnă şi aducerea de noi începuturi la masă. Sammy mă conduce maşina către casă, dar pe măsură ce Colton şi cu mine ieşim de pe autostrada din Range Rover, realizează că nu plecăm acasă încă.

Acasă.

Ce noţiune nebună. Că mă duc acasă cu Colton, pentru că acum, după diseară, cuvântul înseamnă mult mai mult decât o simplă cărămidă clădire. înseamnă confort şi vindecare şi Colton. Asul meu. Oft, pieptul meu strângând cu dragoste.

Mă uit din nou la el şi el trebuie să simtă greutatea privirii mele pentru că el mă uită cu ochii încă uşor roşii din cauza plânsului. Se blochează pe ale mele momentan în timp ce zâmbeşte încet şi apoi clătină subtil din cap, de parcă ar fi nemişcat încercând să proceseze evenimentele din ultimele ore înainte de a privi înapoi la drum. Dar eu stau cu ochii pe el pentru că ştiu în adâncul locului unde vor ajunge aterizaţi întotdeauna indiferent unde mai privesc.

Sunt atât de profund în gânduri încât nici nu recunosc locaţia noastră când Colton trage într-o parcare şi pune maşina în parc. „Trebuie să fac ceva. Vino cu mine?"

îl privesc confuz cu privire la ceea ce facem la unsprezece noaptea nişte parcări aleatorii la periferia Hollywoodului. Evident, este important pentru că după diseară tot ce pot să mă gândesc este că este probabil epuizat şi drept vrea să plece acasă. "Desigur."

Ieşim din maşină şi mă uit în jur, un pic dezgustător lăsând o maşină atât de drăguţă în asta pustiu, teren slab luminat, dar Colton este complet neobosit. Mă trage aproape de partea lui şi mă conduce spre o uşă de lemn foarte formidabilă care seamănă cu ea a ieşit direct din timpurile medievale. Colton îl deschide şi sunt imediat confruntat cu lumini strălucitoare, muzică redată uşor şi un lucru ciudat de unic sunet zumzet.

îmi biciuiesc capul către Colton, care mă urmăreşte cu o curiozitate nedumerită. El doar chicoteşte şi clătină din cap la reacţia mea şi la lărgirea mea ochi.

Niciodată nu am păşit niciodată în vreunul dintre aceste locuri. în adâncul unei părţi din mine stie de ce suntem aici, dar nu are sens.

Colton îşi leagă degetele de ale mele în timp ce mergem pe un hol îngust spre o cameră în care sunt lumini puternice. Colton trece pragul din faţa mea şi se opreşte momentan până când încetează zumzetul.

„Ei bine, nenorocit de nenorocit! Nenorocitul băiat minune face o vizită, "a strigă vocea zgomotoasă, iar Colton râde înainte de a fi tras mai departe în cameră. „Ei bine, la naiba, eşti o privelişte pentru ochii răi, Wood!"

Mă uit la braţe, îmbrăcate într-o varietate de culori şi imagini, înfăşurate Colton şi adu-l pentru o îmbrăţişare rapidă. Văd o pereche de ochi alune care văd eu peste umărul lui Colton.

„Oh dracului! îmi pare atât de rău pentru toate nenorocitele nenorocite ", a spus vocea apartenenţa la ochi spune în timp ce îl împinge pe Colton înapoi şi se îndreaptă spre mine. „Omule, dacă aduci aici o nenorocită de doamnă, trebuie să te asiguri că-mi dai avertisment pentru a putea fi respectabil şi rahat!"

Colton râde când bărbatul îşi şterge mâna de pe blugi înainte de a ajunge la el să-l scuture pe al meu. Ochii mei rătăcesc peste setul greu, tatuat de om părul tăiat îndeaproape şi o barbă lungă şi neregulată, dar ceea ce mi se pare cel mai îndrăgit roşeaţa îi pătează obrajii. De fapt, este destul de adorabil, dar mă îndoiesc că ar fi amuzat dacă aş spune asta chiar acum.

„îmi pare rău! Hristoase, tocmai am făcut-o din nou ", el clătină din cap cu un râsete de râs şi nu pot să nu zâmbesc.

„Fără griji", îi spun, ridicând bărbia spre Colton. „Gura lui e dreaptă la fel de rău. Sunt Rylee."

„Bine, bine, voi încerca să menţin nenorocitul la minimum", spune el şi apoi înroşeşte din nou. „Adică - nu cu tine, desigur, bine, dacă nu vrei pentru că atunci-"

„Nici măcar nu te gândi la asta, Sledge", avertizează Colton râzând în

timp ce Sledge, eu presupune, clatină din cap şi doar râde din nou râsul său unic dinainte introducându-ne în salonul de tatuaje

.„Depi, tipule, într-adevăr?; Il întreabă Sledge pq, Colton. .

„Da . Se uita la mine şi zâmbeşte. într-adevăr. Şi sunt complet pierdut.

„Indiferent ce-ţi aruncă omul cu puia", spune el, clătinând din cap în timp ce trece la un tejghea şi începe să scotocească printre nişte hârtii. „Vorbind despre smuls sculele şi rahatul... "Se uită la mine şi faţa lui se ridică în scuze înainte de a continua să caute ceva. „Ce mai face sora asta de fundul tău Mi-ar plăcea să le smulg al meu, printre altele."

Mă aştept ca Colton să se sperie, dar el doar aruncă capul în spate şi suflă afară un râs. Reacţia lui mă face să-mi dau seama că aceste două merg mult înapoi.

„Te-ar mânca în viaţă şi ştii, omule ... eşti o păsărică aşa".

„La dracu!" Sledge râde când Colton începe să-şi tragă cămaşa peste cap. Şi chiar şi cu atât de multe atracţii noi de luat aici, nu pot să-mi smulg ochii de la ai lui abdomen cizelat. Prind cele patru simboluri - reprezentări ale trecutului său - şi mă întreb ce va face acum.

"Da ... destul de tare", îl şicanează Colton în timp ce mă duce la un scaun şi îmi apasă un sărut cast pe buzele mele. Mă priveşte o clipă în ochi, ca şi când ar vrea spune încredere în mine, înainte să se aşeze singur pe un scaun. „Omul cu cerneală care *îl ascultă pe Barbara Streisand şi îşi ţine cele cinci păsări în camera din spate. " Ce* in naiba vorbeşte? „Nu ştiai, dacă te vei preface că eşti
Badass trebuie să asculţi death metal şi să ai un pitbull care mănâncă bărbaţi în loc de
destule pisici pentru a rivaliza cu o bătrână. Colton râde, fără griji şi eu
iubesc că oricine este această contradicţie a unui om scoate în evidenţă acest lucru în Colton.

„Sunt o floare delicată!" Sledge aruncă înainte de a striga: „A-ha!"

„înfloreşte-mi fundul!" Spune Colton clătinând din cap şi râzând în timp ce Sledge se apropie de el cu o bucată de hârtie în mână. - Asta? întreabă Colton, iar eu îndreaptă-mi postura pentru a încerca să văd ce este pe ea. Se uită fix la el o clipă, buzele urmărind, capul fluturând subtil după cum o consideră el. "Sunteţi sigur? Chiar va funcţiona? " Aruncă ochii în sus spre Sledge, expresia lui întărind întrebarea.

„De parcă ar trebui să întrebi. Oops, acolo mă duc din nou cu nenorocitul." El ridică sprâncenele în timp ce se uită la mine într-o scuză tăcută. „Omule, dacă sunt te voi pata, o voi cerceta pentru a mă asigura."

„îţi place cercetarea Google sau cercetarea fundului unei sticle?" întreabă Colton.

„Ieşi din nenorocitul meu de scaun!" Sledge îl tachină, aruncându-şi braţul spre direcţia uşii înainte de a mă privi. „Chiar ai suportat rahatul ăsta zilnic?"

îmi dau din cap şi râd în timp ce Colton se apleacă în faţă şi se uită fix la mine şi pentru o în al doilea rând, văd că tristeţea pâlpâie acolo, dar dispare la fel de repede pe cât a apărut. „Ryles?"

„Da?" Trag până la marginea scaunului meu, încă curios ce are hârtia pe el.

„E timpul să-i odihnim pe demoni", spune el, cu ochii închişi asupra mea, „şi mergi mai departe."

Mă forţez să mă uit departe de ochii lui şi în jos la schiţa curbată, liniile de interconectare. Ştiu că simbolul este un nod celtic şi este similar, dar diferit pentru ceilalţi, dar nu ştiu de ce este semnificativ.

îmi ridic ochii de pe ziar, cu ochii mei implorându-i lui Colton explicaţii, „începuturi noi", spune el, cu ochii spunându-mi că este gata, „... renaştere".

Supt o respiraţie, cu ochii arşi de lacrimi, semnificaţia simbolului este atât de intens încât nu pot găsi cuvintele pe care să le spun, aşa că dau din cap.

„Bine, înţeleg că sunteţi cu toţii dracului de dragoste şi de rahat, dar sunt mâncărime să cauzez ai o durere nenorocită, Wood, aşa că dă-ţi fundul înapoi", spune el, apăsând
Colton a umerii înapoi şi mi-a făcut cu ochiul zâmbind. „Pentru că nu eşti Voi avea şansa să renăsc, nenorocitule, dacă stai şi o priveşti aşa mult timp că vei muri dracului între timp."

Râd, dragostea mea pentru acest bărbat pe care tocmai l-am cunoscut este deja profundă. Colton se conformează dar nu fără o revenire. „Omule, eşti gelos!"

„La dracu, da, sunt. Sunt sigur că ea poate ... "se opreşte el, cu ochii întorcându-se spre mine şi apoi până la locul unde este ocupat să-şi aranjeze proviziile „... biciuiţi-vă rău castron cu macaroane şi brânză." Scoate din nou râsul acela.

„La naiba drept", spune Colton, bătându-l pe umeri. "Dragut si cremos."

îmi sufoc respiraţia în acelaşi timp cu Sledge, ambele feţe ne pătând roşu de jenă. îi arunc lui Colton o privire neîncrezătoare şi clătin din cap în timp ce răutatea îi licăreşte în ochi. Şi vederea ei - tulburător în întregime
efect - mă face să zâmbesc şi mai luminos.

„Doar pentru asta ar trebui să-ţi dau o nenorocită de panseluţă în loc ..." El îl scutură capul în timp ce acul dă viaţă şi Colton zguduie la sunet. Sledge o aruncă pe a lui întoarce-te şi râde un bubuit adânc. „Pansy ass motherfucker! Hopa, există o inimă. Hopa, există un vagin. Oops, există o margaretă!" Sledge o tachină prefăcându-se că aşează acul pe corpul lui Colton.

Mor de râs, aşa că am nevoie disperată de acest umor după greutatea nopţii noastre.

„Hopa, există o cizmă în fundul tău, este mai mult aşa." Colton începe să râdă dar opreşte minutul Sling unghiază acul lângă partea lui. Nu am văzut niciodată pe nimeni fă-ţi un tatuaj înainte şi sunt destul de curios. Stau şi mă îndrept spre un scaun gol lângă Colton ca să mă pot uita.

Nici măcar nu mă uit la început - nu pot aşa cum văd corpul lui Colton încordat şi respiraţia lui şuieră când acul îl atinge pentru prima dată.

„Dumnezeu nu se schimbă nimic", spune Sledge, exasperat în vocea sa. „Odată ce a fost întotdeauna o păsărică." Zgomotul se opreşte şi îşi ridică capul pentru a-şi ridica privirea spre Colton. „Serios, omule? Dacă trebuie să-mi fac griji că tremuri ca un nenorocit chihuahua, atunci vom avea nişte probleme serioase şi nu sunt Voi revendica această slujbă ca a mea."

Colton ridică doar o mână şi îi aruncă lui Sledge degetul mijlociu înainte de a-l bate ochii spre mine şi apoi închizându-i în timp ce acul începe din nou. De data asta buzz-ul rămâne constant şi, după ce Colton se relaxează, mă deplasez spre cealaltă parte a Sledge pentru a testa dacă pot să mă uit la el cum trage sângele lui Colton. Şi când am curajul să mă uit în cele din urmă, sunt confuz.

Acul lui Sledge lucrează peste simbolul răzbunării. A tăiat roşu închis linii care mă fac să mă înghesuie la gândul la ceea ce trebuie să mă simt
Cuşca toracică a lui Colton. Ridic ochii pentru a găsi ochii lui Colton închişi asupra mea în timp ce încerc află ce se întâmplă.

„Sledge şi-a dat seama cum să suprapună noul nod pe răzbunare."

„Răzbunarea a dispărut", şoptesc şi, din anumite motive, acest concept este aşa mişcându-mă către mine că stau acolo, cu buzele deschise, cu capul tremurând şi cu ochii urmărindu-l pe Sledge reconfigurând un concept care l-ar distruge pe Colton în continuare şi dă-i în schimb unul plin de speranţă.

„E timpul să-i odihnim pe demoni."

înghit peste nodul din gât la cuvintele lui Colton şi întind mâna să mă ţin mâna lui în timp ce privim transformarea lentă a uneia dintre cicatricile sale cu cerneală. Una care este acum un simbol al speranţei şi al vindecării.

După ceva timp şi mai multe nervuri între ei doi - împreună cu mine îndrăgostindu-se mai mult de Sledge - tatuajul lui Colton a fost transformat.

„Vreau să-l văd înainte să îl pansezi", spune Colton în timp ce Sledge o prinde cu vaselină. „Du-te cu păsăricele şi asigură-te că nu te-ai strecurat inimile sau curcubeele acolo undeva de când mi-ai blocat viziunea, tu Nenorocitule." Colton se ridică de pe scaun şi observ timpul necesar pentru a se stabiliza el însuşi după efectele ulterioare ale accidentului său este mult mai scurt acum. Se îndreaptă spre camera din spate unde este oglinda.

Şi nu ştiu ce este - poate evenimentele din noapte sau poate sper să-şi croiască drum în vieţile noastre - dar decizia mea a fost luată înaintea lui Colton chiar curăţă uşa din spate. Trebuie să acţionez acum înainte să pierd curajul, înainte ca capul meu raţional să ajungă din inima mea iraţională.

înainte să scot afară.

„Hei, Sledge", spun în timp ce mă aşez pe scaun, Colton este liber, trăgând de banda elastică a pantalonilor mei de exerciţiu jos deasupra osului şoldului şi arătaţi acolo. „Eu cred că este momentul perfect pentru a-mi face primul tatuaj. Vreau acelaşi lucru doar foarte mult mai mica."

Se uită la mine, ochii dansând şi tresărit. „Darlin', când am spus dracului, nu credeam că vei oferi, cu atât mai puţin îţi vei da jos pantalonii pentru asta Lemn în camera din spate." îmi face cu ochiul şi zâmbeşte înainte de a se uita fix ochii mei. - încerci să mă ucizi?

Râd. „0 să meargă uşor. Cred că are un punct moale pentru tine, Sledge."

"Da, un punct moale în capul lui mai mult." El doar îşi linge buzele şi se uită jos la şold înainte de a-mi reveni la ochi, îngrijorare şi incertitudine în ale lui. "Tu sigur? Este cam permanent", întreabă el cu o ridicare amuzată a sprâncenelor. Eu dă din cap din cap înainte să-mi pierd curajul de a continua - pentru a-i demonstra lui Colton că vreau să fiu acolo pentru el la fiecare pas din această călătorie.

Sledge râde şi îşi freacă mâinile. „îmi place mereu să fiu primul atinge pielea virgină. îmi face nenorocitele de bile să se strângă şi să-mi dea rahat... "El suflă o respiraţie. „La dracu ', îmi pare rău. Din nou." Clatină din cap când începe urmăreşte imaginea de pe osul hipos după ce mă uit în sus la mine pentru a mă asigura că este locul în care mă aflu il vreau.

„Eşti pozitiv?" întreabă el din nou şi dau din cap pentru că sunt atât de nervos abia pot forţa o înghiţitură pe gât.

Nu sunt un tip de fată de tatuaj, îmi spun, de ce fac asta? Si apoi eu realizează că nici eu nu sunt un băiat rău. Uite ce greşit am fost cu asta presupunere.

Am zguduit când acul bâzâie, respiraţia mi se agită şi corpul vibrează anticipare anxioasă. îmi muşc buza de jos şi-mi dau cu pumnul în mâini în timp ce primele lovituri pe *mine. Rahat sfânt! Mă doare mult mai mult decât mă aşteptam. Nu te distruge, nu* Wimp afară, repet mereu în cap pentru a încerca să înec acul asta îmi ustură şoldul ca o căţea. Şi cântarea mea nu uşurează durerea, aşa că mă închid ochii mei şi expir o răsuflare, dând din cap către Sledge să continue pentru că sunt bine când se opreşte şi se uită în sus ca să mă verifice.

Nu-l aud şi nu-l văd, dar ştiu momentul în care Colton reintră în cameră pentru că îl pot simţi. Energia lui, conexiunea noastră, atracţia sa asupra mea mă are deschizându-mi ochii şi blochându-l pe al lui instantaneu.

Privirea de pe chipul său este de nepreţuit - şoc, mândrie, neîncredere - pe măsură ce se apropie să vadă în jurul mâinilor lui Sledge. Ştiu când îl vede pentru că îl aud aspirând un gâfâit tresărit în faţa ochilor lui fulgerând spre ai mei.

"Noi începuturi." Tot ce spun în timp ce privesc emoţia dansând în scânteile lui de verde.

„Ştii că e permanent, nu?" murmură el, dând din cap la mine, încă pardosită de ceea ce fac.

„Da", zic eu, întinzând mâna pentru a-mi lăsa degetele cu ale lui, „cam ca şi noi".

Ciiapter OTivrUj- Se

Nu pot să nu râd şi să mă simt sentimental pe măsură ce Colton termină să explice întregul comentariu despre alfabet pe care îl făcuse mai devreme. Sunetul plin de inimă de la Colton mă face mulţumit, mă face să-mi amintesc de zilele întunecate din spital când toate Voiam să aud din nou acel sunet şi cererea mi-a ieşit din gură înainte Mă gândesc de două ori. „Putem lua îngheţată la micul dejun?"

Mâna lui Colton se opreşte pe coapsa mea, în timp ce el bâlbâie un râs. "Ce?" iubesc uită-te pe faţa lui chiar acum. Găsit fără griji, nepăsător şi neîncărcat de secrete care nu mai sunt între noi.

îi zâmbesc doar întins pe o parte lângă mine, în timp ce reglez perna din spate eu şi mă întind înapoi, oftând, ochii lui amuzaţi încă se uită la mine. Muzică joacă deasupra capului, în timp ce mă ridic din umeri, simţindu-mă brusc prost pentru comentariul meu. Doar că eu simţi că totul se apropie complet. Lucrurile pe care le-am spus că vreau să le fac, am nevoie de făcut, promisiunile pe care le-am făcut când stătea întins în patul de spital, trebuie să le ţin.

„Da, îngheţată la micul dejun", îi spun, tresărind în timp ce mă mişc şi chiloţii trage bandajul peste noul meu tatuaj - tatuajul pe care îl va ucide mama mea peste când află de asta. Dar privirea brusc surprinsă din ochi îi trage mă gândeşte şi mă face să mă aplec înainte să-l privesc mai aproape, curios despre ce tocmai l-a pus acolo. Se uită înapoi la mine momentan, apoi după ce a clipit din ochi de câteva ori de parcă ar încerca să descopere ceva, el doar clatină din cap şi îmi zâmbeşte, topindu-mi inima şi confirmând că eu să nu ai absolut niciun regret.

Despre a fi cu el sau pentru tatuaj, trebuie doar să dovedesc asta.

Din urcuşurile şi coborâşurile prin care a trecut relaţia noastră, perseverat şi ieşi mai puternic pentru.

Nimic, pentru că ne-a adus aici până în acest punct - chiar aici, chiar acum.

Vindecarea împreună şi iubirea reciprocă.

Facem primii paşi către viitorul nostru.

Tşi înclină capul pe mână sprijinit pe cot sub el şi se ciudă buzele lui. „Ei bine, ce vrea femeia, femeia primeşte."

„îmi place sunetul acestui lucru", zic eu, mişcându-mi şoldurile, „pentru că am un întreg multe dorinţe, domnule Donavan."

"Oh, chiar aşa? Şi ce ar putea fi acestea?" Ridică sprâncenele, un lasciv zâmbeşte trăgând la un colţ al gurii în timp ce se apleacă înainte şi apasă un soft

sărut până la marginea bandajului meu. Se uită la mine, poftă şi multe altele dansând în adâncul ochilor în timp ce se târăşte încet pe corpul meu până când buzele lui sunt la câţiva centimetri de ale mele.

Şi Doamne, vreau să mă înclin şi să gust acele buze şi să-mi simt pielea fredonând la viaţă din atingerea lui, dar optez pentru încă o cerere înainte de a mă pierde în el, către el. „Pentru cină, vreau ..."

„Clătite". Colton îmi termină propoziţia. „îngheţată la micul dejun şi clătite pentru cină. îmi amintesc că te-am auzit spunând asta ". Vocea lui este plină de reverenţă uimită pe măsură ce inima mea se avântă la revelaţia că m-a auzit când a fost inconştient în spital. îl privesc încercând să proceseze totul cu un soft scutură din cap. „Ai vorbit mult", murmură el, aplecându-se mai aproape de buzele mele, dar fără să se atingă şi ştiu că zâmbeşte pentru că văd liniile în jur Ochii lui.

„Deci, avem meniul planificat pentru mâine..."

Colton se apleacă înainte şi îmi surprinde gura cu a lui într-un sărut moale. "Este timpul să nu mai vorbesc, Ryles ", spune el în timp ce se apleacă înapoi pentru a mă privi în ochi, umor şi dragostea nepăzită reflectată în ele.

„Colton", zic, arcuindu-mă pe spate pentru a încerca să-mi periez sânii împotriva lui piept pentru că totul în corpul meu în acest moment este disperat pentru atingerea lui, gustul lui, legătura dintre noi. Şi când el rămâne nemişcat şi nu se mişcă, eu întinde mâna şi apucă ceafă, încercând să-l tragă în mine, dar el nu se mişcă.

El doar rămâne nemişcat, privindu-mă cu atâta intensitate. Şi pentru prima dată înţeleg ce a vrut să spună când mi-a spus că sunt primul care a fost vreodată să-l văd cu adevărat - să văd în adâncul sufletului său - pentru că acum există nimic din ce pot ascunde de el. Absolut nimic. Conexiunea noastră este atât de puternică, că de nerefuzat.

A fost o seară atât de emoţionantă, mai mult pentru el decât pentru mine, dar a mea corpul fredonează pentru o eliberare fizică. Vibrează de nevoie si tot ce îmi doresc este I.

„Rylee ..." Este acea pledoarie a numelui meu pe buzele sale care mă atrage pe mine timp.

„Nu mă face Rylee", îl implor în timp ce privesc îngrijorarea înlăturând dorinţa lui ochi. îmi mişc mâinile pentru a-i încadra obrajii şi-l ţin nemişcat, astfel încât să nu aibă nicio opţiune dar să mă audă. - Sunt bine, Colton.

„îmi este atât de teamă că îţi voi face rău ..." Vocea lui se estompează şi îngrijorarea asta inundaţii, face ca fiecare parte din mine să alunece mai departe sub valul său de dragoste.

„Nu, iubito, nu. Nu mă vei răni." Mă aplec înainte şi mă periez buzele spre ale lui şi apoi aplecându-mă pe spate până când îi pot vedea din nou ochii. „Nu vrei fii cu mine, asta mă doare. Mă distruge. Am nevoie de tine, Colton, de fiecare parte a ta ... fizic şi emoţional. După diseară, după ce am dezbrăcat totul asta ne-a ţinut departe, trebuie să vă împărtăşesc asta. Conectaţi-vă în toate modurile posibil pentru că este singurul mod în care îţi pot arăta cu adevărat ce simt pentru tine. Arată-mi ce-mi faci."

îi aud expirarea tremurată cu câteva momente înainte ca căldura să-mi lovească buzele. Mâna lui se îndoaie pe bicepul meu şi apoi se înmoaie ca şi când ar vrea şi apoi nu doresc în acelaşi moment. El doar se uită fix la mine, nehotărârea scrisă peste el faţă. Şi apoi acel muşchi îi pulsează în maxilar, ultimul său indiciu despre rezistenţă, pentru că dorinţa care îi înnegreşte ochii îmi spune că decizia sa a fost deja luată.

Când se apleacă să mă sărute, nu cred că victoria a avut vreodată un gust atât de dulce.

Buzele lui se peretează încet de ale mele, o dată, de două ori, apoi limba i se adânceşte între buzele mele şi linge împotriva mea. îşi alunecă mâinile la spate şi mă adună împotriva lui în timp ce limba noastră dansează un balet seducător. Mâinile lui găseşte-şi drumul sub tivul cămăşii mele şi apoi îmi tachină pielea goală în timp ce el îmi trage cămaşa în sus şi peste cap.

Un oftat moale îmi scapă de buze în timp ce ne despărţim, astfel cămaşa îmi poate curăţa faţa şi apoi

răspunzând, încordându-mă la atingere. Geamătul gutural pe care îl emite din spate gâtul lui mă aprinde, mă ademeneşte, mă face să vreau şi să am nevoie de mai mult.

Dorinţa de bobine şi nevoie de arcuri cu fiecare secundă care trece, coapsele mele încleştându-se împreună, respiraţia mea venind mai repede. „Colton", murmur în timp ce buzele lui se îndreaptă în jos linia maxilarului până la punctul de plăcere

chiar sub urechea mea care mă face să mă arcuiesc înapoi şi gemând cu voce tare la contact, căldură încălzită pe carnea dorită. A lui mâinile îmi zgârie cutia toracică şi îmi cupează sânii, deja împovăraţi de dorinţă. Senzaţiile spirală în şi apoi prin fiecare parte a mea.

- La dracu, Ry, testezi controlul unui bărbat. Mi-a poftit gustul acelui dulce păsărică a ta. Sunetul ăla îl faci când îmi îngrop puia în tine. Senzaţia de venind în jurul meu."

El geme în timp ce îmi strecor mâinile între pantaloni scurţi şi îi prind carnea încinsă. Şi oricât de incendiare sunt cuvintele sale, pe cât de mult au stivat deja focurile scăpând de sub control, există o duioşie adăugată în atingerea sa, care este foarte puternică în contrast cu explicitatea lor.

„Vreau ca fiecare centimetru din voi să tremure, să se agite dracului, să mă implore să-l iau tu, Ry, pentru că naiba dacă nu voi face acelaşi lucru. Vreau să fiu suspinul tău gemete, strigătul tău de plăcere şi fiecare sunet nenorocit între ele." Se apleacă înăuntru şi îmi aruncă buza şi îl simt tremurând şi ştiu că este la fel de afectat ca şi el Eu sunt.

" Vreau sa te simt. Unghiile tale s-au săpat în umerii mei. Coapsele tale încordaţi-vă în jurul meu în timp ce vă aduc mai aproape ". Respiră, dominaţia lui tonul franjurat cu o necesitate crudă îmi face tot corpul să vibreze de nevoie. „Eu vreau să vă văd degetele de la picioare curlându-se în timp ce mă împing pe pieptul meu. Vrei să te uiţi la gura se deschide şi ochii tăi se închid când devine prea mult - plăcerea aşa dracului de intens - pentru că, iubito, vreau să ştiu că te fac să te simţi aşa. Vreau să ştii că te simţi la fel de dracului de viu înăuntru pe cât mă faci tu."

Şi nu mai suport, cuvintele sale sunt cele mai seducătoare preludii pentru mine corp care îşi doreşte deja atingerea. îl trag spre mine, ezitând la distanţă memorie. Corpurile şi inimile noastre se prăbuşesc împreună când cădem din nou pe patul de dedesubt noi, pe măsură ce mâinile şi gurile explorează, gustă şi ispitesc.

îl forţez pe spate punându-mi unghiile pe piept, pe muşchii lui încordându-se şi gâtul fredonând cu un geamăt disperat. Gura mea urmăreşte o o urmă lâncuroasă pe linia gâtului său, peste muşchii săi ai lui
abdomenul scrunchind şi flexându-se cu fiecare lingere a limbii mele sau răzuirea mea degete. Mă sărut pe o parte a lui sexy ca infernul V şi apoi fac o copie de rezervă
cealaltă parte, precaut cu privire la cutia toracică proaspăt tatuată pe măsură ce vârful degetelor mi se pare şi înconjoară lungimea oţelată prin pantaloni scurţi.

Ridic ochii şi îi întâlnesc ochii, înnoriţi de dorinţă şi împovăraţi de emoţie, în timp ce îi dau jos pantalonii scurţi. Mă sărut pe linia minusculă de păr şi apoi mă mişc în jos şi tachinează creasta penisului său cu căldura umedă, a buzelor mele. Puia lui mi-a apăsat buzele în timp ce el şuieră: „La dracu!" Modul desenat de el spune cuvântul mă încurajează să-l duc mai departe în gura mea şi să-mi apăs limba partea de jos în timp ce alunec în jos şi îl duc mai adânc.

Mâinile lui aşezate în gol pe pat se încleştează în pumni, iar şoldurile îi zvâcnesc în timp ce eu alunecă-l înapoi afară până când vârful lui este în gura mea. îmi rotesc limba în jurul ei, acordând o atenţie specială nervilor de pe partea inferioară, înainte de a aluneca înapoi în jos până când îmi loveşte ceafa. într-o clipă, mâinile lui îmi împing părul plăcerea îl depăşeşte. „Dulce Hristos", trage printre respiraţiile obosite ca. Conţinu să-l lucrez cu gura mea. „Atât de bine."

Vârfurile degetelor îi tachină pielea sensibilă de dedesubt, gâdilând şi apăsând, pe măsură ce mă scobesc obrajii mei cu fiecare alunecare în jos şi ulterior suge înapoi afară. îmi ridic privirea el şi nu se poate abţine de zâmbetul mulţumit care încearcă să se formeze în ciuda locului său în mine gură. Capul lui Colton este aruncat înapoi, buzele strânse de plăcere şi muşchii sunt încordaţi în gâtul său. Vederea lui care se desfăcea încet ar fi mă ude şi vreau dacă nu eram deja.

Mă strâng cu mâna în jurul lui şi o lucrez cu mişcări circulare în timp ce o mişc capul în sus şi în jos peste restul lui. El geme, transformându-se în oţel în mine gura şi într-o clipă mă târăşte în lungimea lui, sfârcurile mele durerea de piele la contactul cu pielea.

Gura lui este pe a mea în momentul în care buzele mele sunt la îndemână, un ciocnitor lacom de
buzele, limbile si dinţii în timp ce domină sărutul, luând chiar ceea ce vrea deşi renunţ la e'a mai mult decât de bună voie. Ne schimbă poziţia într-o clipită un ochi aşa că sunt pe spate, pe perne sprijinite în spatele meu. îl zgârie privesc lungimea trunchiului meu, un zâmbet răutăcios luminându-i faţa în timp ce el se uită la chiloţii mei şi apoi la mine.

„Nu mai am practică", spune el cu o mişcare a capului şi o fulgerare a singurei sale gropiţă. Şi apoi, în ciuda nevoii carnale care mi-au greşit, deşi fiecare dintre nervii mei, Nu mă pot abţine de râsul care îmi cade de pe buze pe măsură ce

materialul chiloţilor mei este rupt în jumătate. „Acolo", spune el, coborând gura spre abdomenul meu şi apăsând un sărut Acolo. "Mult mai bine."

Şi nu este sărutul în sine, ci neaşteptatul buzelor lui care se ţin pe loc momentan, chiar sub ombilicul meu, asta îmi sobrează momentul. Dar la în acelaşi timp, o face mult mai dulce. Ochii lui sunt închişi şi buzele sale apăsat deasupra pântecului care îi ţinea copilul şi frisoanele trec imediat peste mine carne anticipatoare.

După o clipă, buzele lui fac ascensiunea lor torturoasă şi lentă în cuşca mea toracică sânul meu. îi simt respiraţia fierbinte, alunecarea limbii, aspiraţia lui gura când se închide peste mamelonul meu şi strig involuntar. Senzaţiile evocarea gurii lui este ca un fulger pentru sexul meu, inhibiţiile mele s-au cântat şi corp aprins.

„Colton", gâfâi pe măsură ce durerea din miezul meu se intensifică şi unghiile scot pielea pe umeri pe măsură ce gura îi face plăceri şi sugerează lucrurile viitoare. Cand sfârcurile mele sunt strânse şi tachinate atât de bine încât sunt pe marginea durerii, el mişcă înapoi corpul meu. Una dintre mâinile lui pumnul în părul meu, ţinându-mi buclele ostatice, în timp ce celălalt alunecă pe corpul meu şi alunecă între picioarele mele.

îmi ţin respiraţia în acel spaţiu de timp între simțirea degetelor sale mişcându-mi coapsele despărţite şi ele mă ating de fapt. Plămânii jefuiţi de aer şi corpul plin de anticipaţie, Colton îşi scoate gura spre a mea într-un suflet căzător, care sfidează gravitaţia sărut şi tocmai când îmi lasă capul răsucindu-se şi dorinţa să iasă din spirală controlează, degetele lui mă despart şi pun în joc pretenţia lor. Gura lui surprinde gemerea el trage de la mine, pe măsură ce nervii mei sunt manipulaţi în mod expert. Căldura se aprinde şi a un geam răpit emana din fundul gâtului meu, pe măsură ce sunt în întregime consumat şi complet anulat de Colton.

Degetele lui acoperite de excitaţia mea alunecă înapoi afară şi în sus pentru a adăuga fricţiune la mine deja clitoris palpitant. "Ah!" Nu pot să nu plâng zgârcit când degetele lui se conectează, senzaţiile copleşesc şi emoţiile se umflă. Degetele îi mângâie şi gura
îmi ispiteşte pielea de-a lungul gâtului în timp ce corpul meu urcă pe val într-un ritm rapid. Ale mele sfârcurile se strâng şi coapsele se încordează pe măsură ce dorinţa ricoşează prin mine şi apoi vine
înapoi să mă lovească de zece ori mai tare.

Şi sunt pierdut. Am păşit într-o uitare care îmi asaltă toate simţurile şi copleşind toate gândurile. Mâinile mele îl prind de braţe şi şoldurile mele se învârt ca pe ale mele corpul detonează într-un milion de aşchii de plăcere. Singurul lucru pe care îl aud în afară de asta pulsul meu tunând în urechile mele este un geamăt satisfăcut care cade de pe buzele lui.

într-o secundă de la ieşirea din ultimul val al orgasmului meu, Colton se schimbă, împingându-mi coapsele despărţite cu genunchii în timp ce îşi aşază capul cocoşului intrarea mea încă pulsantă.

Şi apoi mă loveşte - îmi străbate starea ceaţă de dorinţă - şi mă şochează înapoi la simţurile mele. îl împing pe pieptul lui, clătinând din cap. „Colton ... noi am nevoie de prezervativ ... "îi spun, realitatea m-a lovit mai puternic decât tremurăturile din punctul culminant încă zvârcolind prin mine.

Corpul lui Colton se încordează şi capul i se rupe de unde ne urmăreşte conexiune. îşi înclină capul şi doar mă priveşte, singurele sunete din cameră sunt respiraţia mea încă tremurată şi tulpinile moi de Furt pe difuzoare deasupra capului. Dar felul în care mă priveşte - de parcă aş fi următorul lui suflu - se opreşte orice alte proteste de pe buzele mele.

- Nu vreau să folosesc prezervativul, Rylee. Cuvintele lui mă surprind, dar mai mult decât că, aşa cum le spune el, a resemnat neîncrederea dantelată de iritare.

Dar de ce?

Neîncredere pentru că am stricat starea de spirit de a întreba? Iritare pentru că trebuie să o facă acum? „Haide, Colton, nu fi un astfel de tip. Ştiu că nu se simte la fel, dar noi trebuie să fiu inteligent şi..."

Schimbarea bruscă a lui Colton în pat, trăgându-mă în sus şi în el, aşa că mă încord pe a lui poală, mă surprinde atât de mult încât îmi abandonez protestul. Mâinile lui găsesc ceafa gâtul meu, degetele mari încadrându-mi părţile laterale ale feţei, iar ochii lui se plictiseau în ai mei cu o intensitate reverenţă pe care nu am mai văzut-o până acum. - Nu, Ry. Nu vreau să folosesc un prezervativ şi nu din cauza lipsei de sentiment. La dracu, iubito, aş putea avea pânză înfăşurat în jurul pulei mele şi încă te voi simţi."

Vreau să râd când mintea mea încearcă să-şi dea seama exact ce îmi spune Colton. „Ce faci - ce încerci să spui?" Şi chiar dacă nu a făcut-o
mi-a răspuns încă, bătăile inimii mele se accelerează şi degetele încep să tremure.

îl privesc înghiţind, mărul lui Adam zvâcnind, iar buzele i se întorc într-un fantoma unui zâmbet. Clatină uşor din cap în timp ce zâmbetul se adânceşte. - Nu ştiu cum să-l explic, Ry. Noaptea aceea a fost oribilă. A fost ceva care va fi' fi întotdeauna gravat în mintea mea - tu, eu ... copilul... "Vocea lui se estompează în timp ce el
clătină încet din cap, privind în jos o clipă pentru că ştiu că e încă
încercând să ne împăcăm cu faptul că am pierdut un copil împreună. El expiră a respiraţie tremurătoare şi când îşi ridică privirea, sinceritatea brută din ochii mei mă ţine
a mea. „M-am speriat fără rahat", spune el, aplecându-se şi periat cel mai mult tandru de sărutări pe buzele mele înainte de a-mi săruta nasul şi apoi să mă aplec pe spate.
„încă mă sperie de fiecare dată când mă gândesc la asta şi la ce s-ar fi putut întâmpla. Eu-
Pur şi simplu nu sunt sigur cum să explic asta." El suflă puternic şi pot
vezi nevoia în faţa lui de a încerca să surprindă cuvintele potrivite pentru a exprima cum el
simte.

„Ia-ţi timp", şoptesc, ştiind că i-aş da tot timpul din lume dacă a ce rut-o.

îşi freacă degetele mari înainte şi înapoi pe obrazul meu, cu găina dansând peste pielea mea la intensitatea momentului. „0 parte din mine ..." Vocea lui se rupe şi îi văd muşchiul din tic-ul maxilarului în timp ce încearcă să controleze emoţia pe care o văd înotând în ochii lui. „... o parte din noi a murit în acea zi. Dar a fost partea mea de care m-am ţinut".

Când se referă la bebeluş ca la al nostru, respiraţia mea se prinde în pieptul meu şi al meu mâinile se întind să-i ţină bicepsul.

„Am stat în sala de aşteptare, Ry, cu sângele tău, sângele bebeluşului nostru, pe mine pielea şi nu cred ... nu cred că m-am simţit vreodată atât de dracului de viu." Atât de moale zâmbetul s-a întors pe acea gură magnifică a lui, dar ochii lui sunt cei care îi captivează pe mine. Acele scântei de verde care pledează, cer şi caută să se asigure înţeleg cuvintele - rostite şi nerostite - pe care mi le spune chiar acum.

Se uită în jos la mâini pentru o bătaie, emoţia pâlpâind peste faţă în timp ce el îşi aminteşte cum s-a simţit înainte de a se uita înapoi la mine. „Voi sângele unui bebeluş nu ne întâlnim niciodată, dar asta era ceva ce am creat împreună ... "Pietrişul lui vocea se rupe în ultimele sale cuvinte, dar ochii lui rămân ferm pe ai mei, asigurându-se Văd totul în el - durere, necredinţă, pierdere.

„Toate emoţiile ... tot ce se întâmpla ... încercând să o procesăm toţi aveau chef să iau o gură de apă dintr-un furtun de foc." El expiră pe altul respiraţie, închizând ochii momentan în timp ce devine copleşit de memorie şi cum să o explicăm cel mai bine. „Şi încă nu ştiu dacă voi reuşi vreodată procesează-l, Ry. Dar singurul lucru pe care îl ştiu ", spune el, cu vârful degetelor strâns obrajii mei pentru a întări certitudinea cuvintelor sale, „atunci când am stat în asta sala de aşteptare şi medicul mi-a spus ... despre bebeluş ... sentimente pe care nu le am niciodată credea posibil că m-a umplut", spune el, cu ochii neclintiţi şi cu veneraţie completă vocea lui care îmi face inima să se umfle de speranţă pentru lucruri pe care nu le-am crezut niciodată mi-aş putea imagina.

Degetul său mare îmi şterge o lacrimă care îmi curge pe obraji pe care nici măcar nu o ştiam Aş vărsa şi el continuă. „Şi aşezat acolo în nenorocita aia de spital, aşteptând să te trezeşti... mi-am dat seama ce ai însemnat pentru mine, ce am avut create împreună - cele mai bune părţi din noi combinate. Şi apoi m-a lovit", spune el cu atâta gingăşie în ochi, încât când mă duc să deschid gura să spun ceva nu iese nimic. îmi zâmbeşte încet, aruncându-şi limba
udă-i buza de jos. „Mi-am dat seama că ceea ce mi-a făcut ea nu trebuie să se întâmple din nou. Că pot oferi cuiva viaţa pe care nu am avut-o niciodată, Rylee. Viaţa pe care ai arătat-o eu sunt o posibilitate."

Muşc înapoi comentariile care se năpustesc în capul meu, pe măsură ce cuvintele lui Colton se sparg până la ultima formă de protecţie pe care am ţesut-o vreodată în jurul inimii mele. Degetele mele încordat pe bicepsul lui şi bărbia mea tremură de emoţiile care trec prin mine.

„Nu, nu plânge, Ry", murmură el în timp ce se apleacă şi sărută urmele lacrimilor alergând pe obraji. Ai deja plâns suficient. Vreau doar să fac eşti fericit pentru că dracu, iubito, tu eşti diferenţa. Tu ai permis
să văd că cea mai mare frică a mea - cea mai întunecată otravă nenorocită - nu era cu adevărat o teamă toate. A fost o scuză pentru mine să nu mă deschid spunând tot ce puteam face era aduce durere şi transmite-mi demonii. Dar ştiu - ştiu - că nu aş putea face niciodată rău un copil - un copil care este propria mea carne şi sânge.

Şi sunt sigur că te cunosc nu i-ar putea face rău niciodată doar pentru a mă supăra pe mine."

îşi lacrimează bine ochii când îi coboară o clipă şi clătină din cap, mărturisirea şi curăţarea sufletului său îşi iau în sfârşit efectul. Dar când se uită la mine, în ciuda lacrimilor care îi înotă în ochi, văd o astfel de claritate, aşa veneraţie, că mi se fură respiraţia. Inima mea care a fost jefuită cu mult timp în urmă este incontestabil a lui. „Este ca şi cum ai ieşi din întunecimea oribilă cu care am trăit întreaga viaţă a venit această incredibilă rază de lumină."

Vocea i se rupe şi o lacrimă cade în timp ce stăm în această fiară a patului, trupurile goale, trecuturile nu mai sunt ascunse, inimile goale şi complet vulnerabile şi totuşi am Nu m-am simţit niciodată mai sigur despre nicio altă persoană din viaţa mea.

îmi înclină capul înapoi pentru a-l privi. „Deci eşti bine cu asta?"

Mă uit la el, nu sunt sigur ce întreabă, dar sperând că presupunerile mele sunt adevărate.

Chapter Thirty-Eight

Colton

„Doamne, trebuie să ştiu că eşti bine cu asta, Ry?" îi cercetez pe faţă orice indiciu că este pe drum, pentru că acum, inima mea dracului bătând şi pieptul meu se constrânge la fiecare respiraţie afurisită.

Acei ochi violetaţi ai ei - singurii care au putut vreodată să vadă direct în sufletul meu şi văd tot ce am ascuns - clipi înapoi lacrimi şi încearcă să procesează ceea ce i-am spus că nu mi-am dorit niciodată, acum vreau cu ea.

Mâine.

Posibilităţi.

Un viitor nenorocit.

Ultimul steag nenorocit.

Şi adânc în inima mea ştiu cu o certitudine absolută ce simt despre asta femeie care s-a prăbuşit în viaţa mea afurisită, m-a apucat de bile - şi aparent inima mea - şi niciodată nu-mi dau drumul. Nu pot rezista unui gust scurt pentru a calma reţinerea străbate prin mine, pentru a uşura răsturnarea sufletului pe care îl am întotdeauna gândul a fost sortit Iadului. Mă aplec şi îmi lipesc gura de a ei folosind-o moale buzele ca o asigurare tăcută pe care nici măcar nu ştie că mi-o dă.

Mă uit la mâinile mele tremurând pe obraji şi ştiu că acest tremur are nimic de-a face cu nenorocitul de accident şi tot ce are legătură cu vindecarea răni atât de vechi şi de cicatricate încât nu am crezut niciodată că pot fi reparate. Ridic ochii să o întâlnesc din nou pe a ei, pentru că, atunci când îi spun, am nevoie să ştie că poate au fost mulţi înaintea ei, dar ea este singura nenorocită care va auzi vreodată acest.

„Ţi-am spus în Florida că am folosit întotdeauna adrenalina - neclaritatea, femeile - umple golul pe care l-am simţit întotdeauna. Şi acum ... "Clătin din cap, nu ştiu cum sunt Voi obţine cuvintele curse în jurul nenorocitului meu de cap pentru a suna coerent. Eu inspiră adânc, deoarece aceste cuvinte sunt cele mai importante pe care le-am avut vreodată vorbit. „Acum, Ry, nimic din toate acestea nu contează. Tot ce am nevoie esti tu. Doar. Tu. Si băieţi. Şi orice ar fi, creăm împreună."

Frisoane dansează pe pielea mea şi sunt atât de copleşit de toate - moment, sentimentul, nenorocita de vulnerabilitate - că trebuie să forţez o înghiţitură ca închid ochii momentan. Şi când le deschid, compasiunea şi dragostea în a ei - şi simpla noţiune că o văd iubind-o, acceptă-o - are pulsul meu alergând din euforia pe care o aduce şi rupe bariera finală a trecutului meu.

- Te iubesc, Rylee. Şoptesc cuvintele. Greutatea din pieptul meu se fracturează,

se desparte într-un milion de nenorocite de bucăţi eliberându-mi sufletul ca un 747 care ia zborul

.Cnap ter CJÎiirtif-JSine

El mă iubeşte.

Gândul îmi curge în minte, mereu, pe măsură ce adrenalina creşte prin mine.

Mi-a spus doar că mă iubeşte.

Cuvintele îmi scapă pe măsură ce o umflătură de dragoste şi mândrie pentru acest om mă cuprinde, înfăşoară eu în coconul său de posibilităţi şi linişte orice îndoială rămasă pe care aş putea să o am a avut. „Colton ..." Sunt atât de depăşit de emoţie încât nici măcar nu găsesc cuvintele spune-i ce am aşteptat atât de mult să spun.

„Shhh", spune el, aducându-mi un deget pe buze în timp ce un zâmbet timid i se formează. "Lasă-mă să termin. Te iubesc, Rylee." Vocea lui este mai sigură acum în a lui
declaraţie, pe măsură ce îşi găseşte piciorul în această lume nou descoperită. Zâmbetul lui se lărgeşte şi
la fel şi al meu cu degetul său încă apăsat pe buzele mele. „Cred că am făcut-o mereu
... din acea primă noapte afurisită. Ai fost acel punct luminos - acea scânteie nenorocită - eu
nu mă puteam ascunde nici măcar când întunericul mă revendica. Doamne, iubito, avem
am trecut atât de dracului încât eu ... "Vocea lui se estompează pe măsură ce umezeala se strânge
în ochii lui se scurge, o singură lacrimă alunecând pe faţa lui.
Sughiţesc suspinul pe care l-am ţinut pentru că este imposibil să-l ţin dafin. Mă ridic şi-i ţin obrajii, mirişte lui grosolană şi reconfortantă dedesubt
palmele mele şi apasă-mi buzele pe ale lui în timp ce braţele lui se înfăşoară în jurul meu şi mă trag înăuntru
strâns de corpul său. îmi sprijin fruntea de a lui, pe măsură ce degetele îmi pumnează în păr
ca să-i pot trage capul înapoi pentru a-i vedea ochii. - Te iubesc, Colton. Am vrut spune-ţi din nou aceste cuvinte atât de mult timp." Râd, incapabil să conţin fericirea care clocoteşte în mine. „Te iubesc, eşti curajoasă, uimitoare, complicată, bărbat încăpăţânat, superb, pe care parcă nu-l pot obţine vreodată ..."
Buzele lui îl captează pe ale mele, gurile noastre se unesc într-un sărut plin de atâtea emoţie Nu pot să-mi conţin lacrimile care cad sau murmurele repetate ale cuvintelor pe care a trebuit să le reţin atât de mult timp, în cele din urmă fiind eliberate. Căluşurile de pe degetele lui îmi zvâcnesc pe spate când mă apasă în el, pielea lui oţelată împotriva moliciunii sânilor mei reaprinzând lingele dorinţei
adânc în burta mea. Limbile se adâncesc, suspinele expulzează, nevoile se intensifică pe măsură ce alunecăm într-un sărut lent, dar complet furnicătos, înţepenitor al minţii. Fiecare nerv din corpul meu mănâncă ca degetele să păşuneze şi să-şi pună pretenţia oriunde şi peste tot.

Îmi legăn vârful dureros peste vârful erecţiei sale, în acelaşi timp cu limba mă lasă slab şi lipsit de apărare, marcându-mi semnul de neşters de pe mine din sărutarea lui singur. Degetele mele mângâie absent peste muşchii tari ai umerilor lui înainte să le înfig în păr, ţinându-şi capul captiv ca şi cum a făcut deja la fiecare bucată din mine.

Se trage înapoi, rupându-ne sărutul, iar eu strig în semn de protest, simţind că o voi face nu-mi satisface niciodată pe deplin dorinţa pentru el. îi iau părul înfundat şi ochii scânteietori înainte de a fi atras de buzele lui ghemuit într-un zâmbet care bate complet lumea mea dezechilibrată. Vârfurile degetelor trasează linii luminoase de pene pe coloana coloana mea vertebrală în timp ce încerc să mă ajut ce-mi spun ochii lui.

„Lasă-mă să fac dragoste cu tine, Ry", spune el, cu blândeţea vocii sale afecţiune.

De câte ori în seara asta o să mă lase fără suflare? Cum de multe ori mai are de gând să-mi dea bucăţile rupte din el ca să pot ţine ei şi să se vindece cu el pentru a-l face din nou întreg?

Mă uit fix la el, cu buzele formând un zâmbet în timp ce spun: „Am fost întotdeauna". Eu clătină din cap în timp ce emoţia îmi pătează obrajii. E chiar o prostie, să fii jenat prin mărturisirea mea, când toate celelalte dintre noi au fost împărtăşite, dar îmi place scânteia din ochi şi despărţirea buzelor în timp ce cuvintele mele îl loveau. Alerg o mână în sus braţul şi odihneşte-l peste inimă. „Am făcut mereu dragoste cu tine, pur şi simplu niciodată ştia."

Respiră un râs, rânjetul care se adânceşte pe măsură ce se schimbă şi ne aşează pernele din spatele meu. Faţa lui este la câţiva centimetri de a mea, corpul său sprijinit pe al său coatele şi genunchii lui între coapsele mele.

"Ei bine, de data aceasta, vom şti amândoi", spune el, inspirând o respiraţie tremurată ca a lui prese de lungime oţelată la deschiderea mea.

închid ochii când corpul meu tremură sub ai lui, având nevoie şi dorind de bombardamentul senzaţiei atot-consumatoare pe care ştiu că vine. "Uită-te la mine, Ry." Ochii mei se deschid şi se uită în sus pentru a mă pierde în frumuseţea feţei lui. „Eu vreau să te privesc în timp ce te iau. Vreau să te privesc cum mă laşi să te iubesc". El îşi înclină capul în jos şi îmi tachină buzele cu şoaptea unui sărut înainte regăsindu-mi ochii. "Te iubesc."

În timp ce spune cele trei cuvinte, se împinge în mine şi jur că scânteie aprindeţi-vă cu uniunea noastră pentru că de data aceasta este mai mult decât doar fizic conexiune. Este unirea inimilor noastre, a sufletelor şi a tot ceea ce este între ele. Eu priviţi-i ochii tulburi de dorinţă şi întunecându-se de emoţie în timp ce se aşează deplin în mine.

„Iisuse dulce!" El geme când începe să se mişte, grăbind peste fiecare interior nerv posibil. Corpul meu reacţionează instinctiv, şoldurile înclinate şi arcuite în spate, aşa că eu poate extrage orice uncie posibilă de plăcere de la acest om incredibil.

Mă simt bombardat de senzaţie. Alunecarea pielii sale peste a mea. The pofta nestingherită şi dragostea neîngrădită în ochii lui. Geamătul plăcut al plăcerii din fundul gâtului. Furtuna de căldură mă învăluie în timp ce mă macină în mine încercuindu-şi şoldurile înainte de a se retrage încet afară doar pentru a o lua de la capăt.

Corpul meu vibrează din acest înalt senzual - o coliziune a totul cu momentul cel mai perfect de care nu aş putea scăpa chiar dacă aş vrea.

Presiunea creşte şi plăcerea mă catapultează la un nivel ameţitor pe măsură ce găseşte Colton o cadenţă lentă, dar constantă, care îi permite să se retragă şi să treacă până la sfârşit nerv. Ochii lui încă mă ţin, dar văd că plăcerea începe să iasă la iveală trebuie să mă privească când ochii i se închid momentan, cu maxilarul strâns concentrare, pleoapele lui grele şi nările se aprindeau.

„Colton ..." Gemu când o devastare dezirabilă începe să se strecoare prin mine, a mea muşchii se încordează în pregătirea pentru atacul senzaţiilor chiar la îndemână. Odată cu strigarea numelui său, el se schimbă, trăgându-şi mâinile pe lungimea mea în timp ce se aşază din nou în genunchi. Mâinile lui mătură peste sexul meu, degetul mare păşunând peste clitorisul meu, făcându-mă să-mi arunc şoldurile cerând mai multe.

Liniile de concentrare de pe faţa lui se uşurează în timp ce buzele lui se învârtesc într-un lasciv rânjet. „Vrei mai mult din asta?"

Tot ce pot face este să încuviinţez, cuvintele mele pierdute în urma atacului senzaţiei. Degetele lui, grijă de noua mea cerneală, apucă carnea de pe laturile şoldurilor, ţinându-mă cu fermitate, în timp ce zâmbetul lui se mai joacă peste faţă, dar şoldurile îşi continuă dureros creşterea rafinată şi retragerea ulterioară. Nu pot face altceva decâ tconcentrează-te, încearcă să gestionezi atacul atot-consumator asupra simţurilor mele în timp ce el îmi tine privirea, conducându-mă tot mai sus. Coapsele mele se încordează şi capul îmi cad£ înapoi ca forţa iminentului meu punct culminant creşte.

Şi apoi nimic.

Colton opreşte orice mişcare furându-mi orgasmul cu lipsa lui bruscă de mişcare. Capul meu se ridică în sus pentru a-l privi, frustrat, pentru a întâlni ochii verzi dansând cu veselie şi plin de reţinere.

Se apleacă înainte, lungimea sa încălzită crescând până la adâncimi inimaginabile în interiorul eu, trăgând un geamăt de nesuprimat pe care nici măcar nu încerc să-l opresc. Mâinile lui împingeţi spatele coapselor mele înainte, pe măsură ce faţa lui îmi umple întreaga linie de vedere. Eu pot simţi căldura respiraţiei lui gâfâind pe faţa mea şi vezi-i muşchii strângându-seîn timp ce el îşi controlează nevoia de a mă bate cu un abandon imprudent şi de a ne conduce la se apropie rapid şi greu, aşa cum ştiu că îi place.

„La dracu, iubito, te simţi ca Raiul", spune el în timp ce se apleacă înainte şi se perie gura lui la a mea. Mă surprinde când îşi împinge limba între buzele mele şi domină sărutul în acelaşi mod în care el îmi domină inima. Eu pot

simţi că îi alunecă reţinerea, poate simţi că fiecare centimetru dulce din el se extinde în interior eu, pot gusta dorinţa montându-mă, am nevoie de marginea tuturor motivelor.

Gura lui mă marchează şi mă revendică în timp ce corpul său începe să se mişte încet din nou
- a lua, a juca, a-l împinge pe al meu să-i accepte provocarea. Focul lichid pâlpâie la viaţa din nou, lava topită cântând şi alimentând infernul la care tocmai m-a forţat abandon. Îi înghit geamătul în timp ce el se lovi mai adânc în mine, scânteind palpitând plăcere aprinzându-mi terminaţiile nervoase.

Îmi frânge buza de jos şi rupe sărutul în timp ce începe să-şi ridice ritmul, intră în mine cu o disperare pasională în timp ce îşi lasă fruntea spre mine umăr. Corpul meu începe să tremure de tragerea intensă din miezul meu în timp ce el îşi continuă ritmul pedepsitor. Camera este plină de gemetele mele moi, ale lui mormăi inarticulate şi palma de piele pe piele pe măsură ce mă învârte mai sus şi superior.

Zgârieturile dinţilor lui de-a lungul claviculei mele sunt desfacerea mea. Fără minte plăcerea mă apucă pe măsură ce corpul meu se strânge în jurul lui şi se încadrează liber uitare răpitoare pe măsură ce mă predau lui.

Am uitat totul - el m-a făcut să uit totul - cu excepţia parfumul, sunetele, gustul, atingerea lui. Corpul meu se prăbuşeşte în valul de senzaţie, numele lui pe buzele mele, corpurile noastre unite ca unul singur.

„Atât de fierbinte să te văd cum te desfiinţezi", şopteşte el în timp ce se încurcă zgârieturi de gâtul meu, corpul lui liniştit şi apoi mişcându-se în mine şi în afară vreodată atât de încet pentru a extrage ultimele rămăşiţe ale orgasmului care încă trăgeau prin mine. Eu pulsează şi strânge în jurul cocoşului său, unghiile mele scormonindu-i umerii în timp ce o ţin strâns la fiecare val de plăcere.

„La dracu, Ry, se simte atât de bine!" El geme când şoldurile încep smucitură, propriul meu orgasm începe să-l tragă de la el. Şi într-un moment Colton este din nou în genunchi, mâinile îmi împing coapsele în sus şi şoldurile lui sunt lovind în mine în timp ce îşi urmăreşte propriul punct culminant.

„Haide, iubito", gâfâi în timp ce încerc să-l întâlnesc cu forţă, predându-mă complet nevoilor lui.

Geamătul său gutural umple camera în timp ce atinge vârful, tresărind şi corpul încordându-se în timp ce îşi călăreşte propriul înălţime. După o bătaie, ne răstoarnă, şoldurile noastre rămânând conectat în cele mai primare moduri, astfel încât să stau deasupra lui, al meu obraz pe pieptul lui unde îi aud bătăile inimii tunătoare.

Şi stăm aşa o clipă, degetele trasând linii leneşe peste fiecare carnea goală a altuia, recâştigându-ne respiraţiile şi liniştind inimile noastre bătătoare. The tăcerea din jurul nostru este atât de confortabilă, fără ca demonii să bântuie umbrele. Da, va avea întotdeauna o parte din el bântuită şi deteriorată, dar pentru prima dată oricând are pe cineva cu care îi poate împărtăşi. Cineva care să faciliteze povara, pentru a ajuta la vindecare.

Oftez la gând şi sunt complet mulţumit în timp ce apasă un sărut până sus a capului meu. „Te iubesc", şoptesc cuvintele încă copleşite de tot
care s-a întâmplat în această seară. Degetele sale continuă urmărirea fără scop peste mine coloanei vertebrale. Închid ochii şi mă bucur de senzaţia corpurilor noastre lipite de unul al altuia şi simplitatea atingerii sale. Şi apoi TOC-ul meu începe ca mine
urmăreşte mental ceea ce scriu degetele lui şi îmi schimb capul, astfel încât bărbia să se sprijine pe mâinile mele acoperindu-i sternul.

"Ce?" întreabă el inocent, în ciuda zâmbetului care trage la colţul lui gura şi ochii reflectând răutatea pe care am ajuns să o iubesc şi să o aştept de la el. Când tot ce fac este să ridic sprâncenele, simt zgomotul chicotelii lui prin a lui piept şi în al meu.

„Alfabetul, Ace?" Ridic o sprânceană şi încerc să-mi muşc zâmbetul, dar este inutil.

"Da. Văd alfabetul într-o lumină cu totul nouă în aceste zile", spune el, abandonându-şi urmărirea scrisorii şi urmărindu-şi degetul pe partea de sus a spatelui meu.

Râsul meu este depăşit de un oftat în timp ce mâna lui îmi palmează fundul. Pot să simt asta durerea pe care o are mereu la arsuri mici începe să se înăbuşească din nou. începe să se întărească înăuntru din mine iar umezeala începe să se înghesuie pe măsură ce dorinţa este sporită de complet conexiunea corpurilor noastre.

„Şi care ar putea fi scrisoarea ta preferată?"

Emite un râs plin de corp, corpul său tremurând reverberând până la capăt până la cocoşul lui, acum alert şi complet îngropat în mine. „0, iubito, sunt cam parţial pentru V. ta. Acesta este singurul loc în care vreau să B."

Nici măcar nu pot să râd de linia lui curioasă pentru că el alege acest moment pentru a împinge şoldurile în sus, corpul meu mişcându-se cu el, pielea lui frecându-mi sfârcurile şi scoţând din gâtul meu un plâns plăcut. Mi se închid ochii şi corpul se înmoaie mişcările sale atrag răspunsuri sporite din carnea deja umflată I.

"Dumnezeule!" Oft în timp ce mă scoate din starea mea orgasmică post-catatonică şi mă târăşte încă o dată sub vraja lui.

Chapter Forty

Colton

Soarele se simte la fel de bine ca şi berea rece ca gheaţa care alunecă pe mine gâtului şi vederea lui Rylee aplecându-seîn faţa mea. La dracu este singura mea gândesc în timp ce mă acomodez şi gândesc gânduri pe care nu ar trebui să le gândesc cu băieţii aici.

Se va termina asta vreodată? Să o vrei aproape? Dorinţa de a o urmări dormind şi trezindu-se sus lângă ea? Trebuie să fiu îngropat în ea? Au trecut doar trei nenorocite de ore De vreme ce ne-am părăsit patul şi ne-am luat-o pe A, mi-ar plăcea să o trag în sus chiar acum şi să o aibă din nou.

"Jos băiete!"

Şi există vocea care mă va face să mă şchiopătez.

„„ Sup, Becks".

„Se pare că tu, dacă nu te opreşti din privirea ei ca şi cum ai vrea să o apleci peste acel scaun de relaxare şi fă-o în uitare ", spune el, luând o înghiţitură lungă de berea lui.

Ei bine, acesta este întotdeauna un gând.

Gem eu. „Mulţumesc pentru vizualitate, omule, pentru că asta nu ajută cu adevărat acum, "răspund cu o mişcare a ochilor şi clătinând din cap, înainte de a privi pentru a ne asigura că băieţii sunt destul de departe încât să nu ne audă vorbind despre felul în care vreau să-i spurc tutorele sexy. Şi Dumnezeul meu este ea umblând visul umed. Mă schimb din nou pe scaun în timp ce o privesc ghemuit în jos şi ajustaţi partea de sus a costumului înainte de a-şi împrăştia protecţia solară peste tot Zander.

Clătin din cap gândindu-mă la îngrijorarea ei mai devreme în a alege care costum de baie de purtat cu băieţii care vin la o petrecere la piscină. Chiar şi în cel roşu piesă pe care a considerat-o matronală, fiecare curbă a ei nenorocită este expusă ca o nenorocită de hartă rutieră care mă ispitea să o scot la un test drive.

Curbe periculoase înainte? Fuckin A. Adu. Aceasta. Pe . Sunt un om care trăieşte pentru Pericol. Fiorul pe care îl obţin din el. Şi dracu 'dacă nu mă mâncăresc după chei, nu acum.

Vorbeşte despre revved şi raring.

„Prin fundul ăla plin de bătaie, cred că lucrurile merg bine?" Becks întreabă în timp ce se aşează lângă mine şi mă smulge din gândurile mele murdare.

„Cam destul de mult". Scoat partea de sus a unei alte sticle cu deschizătorul şi iau un băutură.

„Vă rog, nu-mi spuneţi că veţi fi tot domesticit şi căciţi pe mine acum".

„Domesticat? La dracu 'nu." Râd. „Deşi femeia este fierbinte la fel de tare tocurile ei împingând acel cărucior de băcănie în faţa mea." îl pot vizualiza acum şi la naiba dacă gândul nu mă face să mă doară să o iau.

- Tu - Colton Donavan - ai păşit cu piciorul într-un magazin alimentar? spurcă el.

"Da." Ridic sprâncenele şi zâmbesc la privirea de şoc de pe faţa lui.

„Şi nu a fost doar să cumperi prezervative?"

Nu mă pot abţine acum. îmi place dracului cu el. Este pur şi simplu al naibii de uşor. „Nu, nu mai este o cerinţă atunci când deţineţi un card de zbor frecvent la bareback club."

„Iisuse Hristo, omule, încerci să mă faci să mă sufoc la bere?" El îşi şterge bere de pe bărbie pe care a scuipat-o.

„Am altceva la care te poţi sufoca", murmur în timp ce ochii mei sunt atraşi înapoi la Rylee aplecându-mă, semicul meu constant dorind să zboare cu personal complet, sunt asa de m-am concentrat asupra ei şi asupra gândurilor mele corupte, dar atât de nenorocite, de ceea ce eu îi pot face mai târziu că nu aud ce spune Becks. „Huh?" întreb.

„Omule, eşti un nenorocit bătut, nu-i aşa?"

Mă uit la el pregătit să-mi apăr nenorocita de bărbăţie când îmi dau seama că este chiar acolo unde vreau să fie, ţinut în mâinile nenorocite ale lui Rylee - amestecul perfect de zahăr şi condimente. Aşa că râd şi scutur din cap, aduc berea la buze şi ridică din umeri. „Atâta timp cât este păsărică ei care biciuieşte, eu iau naibii de tot toată ziua."

Becks se înăbuşă din nou, dar de râs de data asta şi îl lovesc pe spate ca Ry se uită la noi, asigurându-se că este bine. "Dumnezeul meu! Acesta trebuie să fie cel mai bun nenorocită de păsărică voodoo care să-l îmblânzească vreodată pe Colton nenorocit de Donavan."

" îmblânzi? Nu." Chicotesc şi scutur din cap, sprijinindu-mă pe scaun în spatele meu să mă uit la el. „Dar un tâmpit - er prieten - m-a făcut să realizez cât de mult îmi place nenorocitul de alfabet."

„Prietenul respectiv merită un rahat de bere ca mulţumire atunci". El ridică din umeri. „Asta sau o bucată de fund măreţ în schimb."

Pufnesc un râs, recunoscător pentru sarcasmul său pentru a evita să vorbesc despre adâncime sentimente şi rahaturi despre care nu prea mă simt confortabil discutând. Abia mă obişnuiesc să-i spun lui Ry acest gen de rahat, sunt sigur că la dracu 'nu o să devină sensibil cu Becks.

„Are o prietenă fierbinte", îi spun cu o ridicare a sprâncenei, câştigându-mi un pufni în schimb în timp ce repet ceea ce am spus în noaptea în care l-am convins să-l invite pe Ry Vegas cu noi.

„Sigur, da", murmură el, dar înainte să pot răspunde, ghiulele Aiden în piscină şi stropul ne loveşte din plin. începem să râdem, comentăm uitate, ochelarii de soare stropiţi acum cu apă.

„Hei", spune el, şi mă uit înapoi la el. „Trebuie să-ţi dau rahat pentru că acesta este doar modul în care rulăm ... dar sunt foarte fericit pentru tine, Wood. Acum nu dracu'.

îi rânjesc. Ticălosul. „Mulţumesc pentru votul de încredere, omule."

„Oricând, omule. Oricând." Stăm în tăcere o clipă, urmărind amândoi băieţi din jurul nostru care se comportă aşa cum ar trebui să fie, copii. „Deci eşti gata?"

Vocea lui Becks mă scoate din gânduri şi mă întorc la ceea ce ar trebui să fiu cu adevărat concentrându-se pe: cursa săptămâna viitoare. Prima dată înapoi în maşină de la accident. Pedalaţi până la podea şi următorul viraj la stânga. Şi dracu dacă gândul nu fă-mi creşterea tensiunii arteriale.

Dar am primit asta.

„La dracu, m-am născut gata", îi spun, atingând gâtul sticlei de bere a lui. „Steagul în carouri este al meu pentru luare."

„La dracu da, da", spune el în timp ce se uită în jos la telefonul său primit text, iar ochii mei merg înapoi spre Rylee şi gândurile unei anumite perechi de chiloţi în carouri pe care nu am apucat să-i revendic niciodată. Sunt sigur că, la dracu, trebuie să repar asta.

Clătin din cap când mă scufund înapoi pe scaunul meu şi îi privesc pe băieţi sări înăuntru piscina şi puiul se luptă unul cu altul. Stau şi aştept, dar nu se întâmplă. Acea nenorocită de gelozie pe care o obţineam când vedeam băieţi care acţionau la vârsta lor, acţionând cum n-am ajuns niciodată. Pentru că, chiar şi după ce am fost adoptat, frica a rămas în continuare acolo, încă crud ca dracu.

Rylee îmi atrage privirea de peste punte şi acele nenorocite de buze sexy-ca-păcate

I^RM^it^^

criptonită.

Pe cine altcineva aş permite să invit şapte băieţi la mine acasă pentru o petrecere la piscină sărbătoreşti vara fiind aici? Cu ce altă femeie aş putea împărţi demonii mei şi în loc să alerge ca o nenorocită de banshee, ea mă priveşte în ochi şi spune eu sunt curajos? Cine altcineva le-ar cicatrice pielea pentru a-mi demonstra că este în ea pentru cursă lungă?

Nenorocite de steaguri şi alfabete şi foi. Când dracu a făcut-o toate acestea devin în regulă cu mine?

Clătin din cap, prefăcându-mă că nu vreau, dar dracu 'dacă nu mă pot uita în altă parte o pentru o secundă nenorocită înainte ca ochii mei să o regăsească.

Ridic berea proaspătă pe care Becks mi-o întinde şi încep să iau o înghiţitură şi mă uit la ea *el în timp ce scutură din cap râzând de mine. " Ce?"*

„0 să te căsătoreşti cu ea."

Este rândul meu să mă sufoc cu berea mea. Mă dublez într-un acces de tuse ca Becks mă încarcă puţin prea tare pe spate. "El este bine!" îl aud spunând în timp ce încerc controlează sufocarea amestecată cu râsul care-mi arde drumul pe gât. „El este

bine ", spune el din nou, şi pot auzi amuzamentul din vocea lui.

„La dracu, Becks!" în sfârşit reuşesc să ies. "Nu se va intampla! Fără inele, fără corzi", spun râsul nostru vechi motto. Şi apoi mă uit în sus să-l găsesc pe Ry. Este dincolo de patio, aşezată pe marginea piscinei, cu Diet Coke în mână şi este jucând arbitru la jocul băieţilor de Marco Polo. Ricky este prins ca un peşte afară de apă, iar Rylee îşi aruncă capul în râs la ceva ce spune Scooter către el.

Şi există ceva la ea chiar acum - părul evidenţiat de soare, a sunet fără griji pentru râsul ei şi, în mod evident, îndrăgostit de toată lumea din jurul ei. Ceva legat de faptul că a fost alături de băieţi, făcând viaţa normală pentru ei într-un loc care nu a fost niciodată o casă până acum - până la ea - mă loveşte mai tare decât atât dracului începător Jameson a făcut-o în Florida. M-a gândit la forevers şi rahat care acum şase luni nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap.

Trebuie să fie Becks care-mi intră în cap. La dracu. Nemernicul are nevoie să închidem dracul în legătură cu rahatul asta nu se va întâmpla.

Nu.

De ce dracu 'mă întreb cum ar arăta Ry purtând alb? De ce mă întreb cum sună Rylee Donavan cu voce tare?

Nu. încerc să scutur gândurile din capul meu, dar ele zăbovesc, înfricoşător dracu 'din mine.

„Deci nu se va întâmpla." Râd, nu sunt sigur dacă repet cuvintele convinge-l pe Becks sau pe mine. Mă uit înapoi la Ry pentru o secundă. Vorbeşte despre sărind arma când nici măcar nu am găsit gloanţele pentru ao încărca. La dracu Beckett. „îmblânzirea este un lucru, nenorocitule. Minge şi înlănţuire?" Fluier. „Asta e un întreg joc de minge cu care nu am niciun interes să joc." Clătin din nou din cap la rânjetul acela care mănâncă rahat pe faţă când mă ridic de pe scaun. "Nu."

„Vom vedea asta", îmi spune el cu zâmbetul pe care vreau să-l şterg de la el faţă.

„Omule, simţi asta?" întreb, ridicând braţele din lateral şi ridicându-mă fata mea spre soare înainte să mă uit înapoi la el.

' „Huh?"

„Asta se numeşte căldură, Daniels. Iadul nu poate îngheţa dacă afară este încă cald ", arunc peste umărul meu înainte de a merge până la marginea bazinului. Conversaţie terminată. Nu mai multe discuţii despre căsătorie şi rahaturi aşa.

încearcă să-mi dea un infarct?

La dracu.

„Ghiulea!" Strig înainte de a intra, sperând să creez mai mult tulburări în piscină decât ceea ce încearcă să creeze Becks în capul meu.

Ciiapter

Déjà vu mă loveşte ca un tren fugar în timp ce păşesc de la RV înainte de Colton. Căldura umedă din Fort Worth mă loveşte instantaneu, dar transpiraţia se prelinge într-o linie pe spatele meu nu are nimic de-a face cu vremea şi tot ce are de-a face cu anxietatea curge prin fiecare nerv.

Peste Colton.

Şi peste maşină spre care mergem.

Ştiu că este nervos, îl poate simţi prin strângerea strânsă a degetelor a mea, dar înfăţişarea sa exterioară nu reflectă altceva decât un om care se pregăteşte să-şi facă a lui loc de munca. Oamenii din jurul nostru vorbesc necontenit, dar Colton, Becks şi cu mine plecăm de pe câmpul ca o singură unitate, complet focalizat.

încerc să îndepărtez amintirile care îmi bombardează mintea, să par calmă chiar dacă fiecare fibră a fiinţei mele vibrează cu o îngrozire absolută.

"Esti bine?" Râsul lui se spală asupra mea, îngrijorarea din ea îmi trage vina întrucât ar trebui să-l liniştesc.

Nu pot să-l mint. El va şti dacă sunt şi asta îl va face să-şi facă griji Mai Mult. Ultimul lucru pe care îl vreau este să se gândească la mine. îl vreau concentrat şi încrezător când se încleşte în maşină şi duce steagul verde până la unul în carouri.

„Ajung acolo", respir şi îi strâng mâna când ajungem la gropi şi masa fotografilor care aşteaptă să înregistreze prima cursă a lui Colton înapoi după accident. Clicul obloanelor şi strigătele de întrebări îneacă răspunsul îmi dă. Şi pe măsură ce mă încordez, Colton pare să se relaxeze, confortabil în acest mediu de parcă arfi a doua lui piele.

Şi îmi dau seama că, deşi toate acestea îmi sunt incomode şi străine, asta este o parte din neclaritatea în care Colton obişnuia să locuiască permanent. înconjurat de strigăte şi sclipiri de lumină, s-a întors sută la sută în elementul său. The haosul total îi permite să uite de îngrijorarea pe care o ştiu că îi afectează gândurile, şi pentru asta sunt atât de recunoscător.

Mă îndrept spre lateral şi îl privesc răspunzând la întrebări cu o fulgerare de-a lui zâmbet dezarmant care mă atrage de fiecare dată. Şi oricât îl văd pe rău băiat

care străluceşte cu fiecare răspuns, văd şi un om cu o veneraţie totală faţă de sportul pe care îl iubeşte şi rolul pe care îl joacă în el. Un om câştigând înapoi bucăţi de încrederea pe care a lăsat-o pe pista din Sankt Petersburg cu fiecare răspuns.

Oricât de mult mă tem de apelul familiar al „domnilor porniţi-vă motoarele", o parte adânc în mine se lasă uşurată că s-a întors. Nechibzuit, rebel
Rogue tocmai şi-a găsit piciorul şi se îndreaptă în locul său.

Liniştea coboară în jurul nostru - zgomotul constant se estompează într-un zumzet alb pe măsură ce minutele se scurg, aducându-ne din ce în ce mai aproape de startul cursei. Eu poate simţi nelinişţea lui Colton crescând, o poate vedea în mişcarea sa constantă şi mi-aş dori să o pot uşura cumva, cumva, dar mă tem că va simţi al meu şi asta va fi numai să înrăutăţească lucrurile.

îl văd aruncând învelişul gol Snickers în coşul de gunoi de lângă el în timp ce el trece peste programarea pit stop-ului cu Becks şi unii dintre ceilalţi membri ai echipajului, faţa lui intensă, dar limbajul corpului său fluid. îl privesc cum se îndepărtează şi mă uit la maşina lui, cu capul înclinat în lateral, în timp ce se uită fix la ea pentru o bătaie - un tăcut conversaţia dintre om şi maşină. Se îndreaptă spre el încet; echipajul, încă făcând ajustări în ultimul moment, înapoi. El întinde o mână şi o aleargă nasul către cabina şoferului, aproape o fel de mângâiere. Apoi, îl rape pe al său articulaţii în lateral, obişnuit de patru ori. Ultima dată când ţine pumnul acolo, sprijinindu-se de metal o secundă înainte de a clătina din cap.

Şi chiar şi cu haosul tuturor pregătirilor din ultimul moment care se petrec în jur eu, nu pot să-mi smulg ochii de la el. îmi dau seama cât de mult m-am înşelat sperând că o va face renunţă la toate în timp ce stăteam lângă patul lui de spital. Cât îi cer să renunţe la curse ar fi ca şi când i-ai cere să respire fără aer. A iubi fără ca eu să fiu una pe care o iubeşte. Curse sunt în sângele său - o necesitate absolută - şi asta are nu a fost niciodată mai evident decât acum.

Mă întreb cât de diferită va fi această cursă pentru el fără presiunea constantă a demonilor pe călcâie, a nevoii de a conduce mai repede, de a împinge mai tare pentru a depăşi lor. Va fi mai uşor sau mai greu fără ameninţarea pe care a avut-o toată viaţa?

AP cântă la viaţă, zdrobindu-mi gândurile şi momentul lui Colton reflecţie. Când se uită peste umăr, ochii i se blochează imediat
A mea. Un zâmbet timid se răspândeşte pe buzele sale, recunoscând că conexiunea noastră este aşa profund că nu avem nevoie de cuvinte. Şi acest sentiment este de nepreţuit.

Oamenii se agită în jurul nostru, dar cu ochii aţintiţi asupra mea, îşi înfăşoară încheieturile încă de două ori pe capotă înainte de a mă întoarce şi a merge spre mine.

„Aţi început o nouă tradiţie?" întreb cu o ciudăţenie a sprâncenei mele, un zâmbet la o milă larg şi o inimă plină de iubire. „încă două pentru noroc suplimentar sau ceva de genul acesta?"

„Nu". Zâmbeşte, ridicându-şi nasul în modul cel mai drăguţ - un astfel de contrast la liniile puternice ale feţei sale - că inima mea se topeşte. „Tot norocul de care am nevoie este
chiar aici", spune el în timp ce se apleacă şi îmi apasă pe buzele cele mai tandre dintre sărutări şi doar îşi ţine gura de a mea pentru o clipă.

Emoţiile ameninţă - războiul cu adevărat - în interiorul meu în timp ce încerc să-mi spun al său afecţiunea bruscă nu este pentru că soartele de mai sus îmi oferă o ultimă amintire cu el pentru că se întâmplă din nou ceva rău. încerc disperat să lupt arsul lacrimilor şi bucură-te de moment, dar ştiu că ştie, ştiu că simte nelinişţea mea, pentru că îşi ridică mâinile în sus pentru a-mi ţine faţa în timp ce se retrage şi îmi întâlneşte ochii.

- Va fi bine, Ry. Nu mi se va întâmpla nimic." Mă forţez să auzi certitudinea absolută în vocea lui, astfel încât să pot relaxa unii, să fiu puternic pentru el.

Dau din cap subtil. "Ştiu ..."

„Iubito, Raiul nu mă vrea încă, şi dracu dacă Iadul mă poate descurca, aşa că eşti cam blocat cu mine." îmi aruncă un rânjet luminos care ţipă tot ce nu am crezut niciodată că este sexy - imprevizibil, aventuros, aroganţă - şi acum nu se poate abţine de durerea pe care o creează.

„Ai rămas cu tine, nu?"

Se apleacă şi îmi aduce gura la ureche. „Blocat în tine este mai mult ceea ce sunt gândindu-mă ", murmură el, cu respiraţia sa încinsă împotriva urechii mele, aruncând fiori în jos coloana mea. „Deci, vă rog, vă rog, spuneţi-mi că purtaţi un fel

de carouri steag pot revendica mai târziu pentru că dracu dacă nu vreau să te arunc peste umărul meu şi ia o tură de testare chiar acum."

Fiecare parte a corpului meu se strânge din cuvintele lui. Şi poate este a mea adrenalină sporită şi emoţie excesivă revenind în momentul în care
preţioasă, dar furată atât de brutal de la noi în urmă cu câteva luni, dar dracu 'dacă nu-l vreau să fac exact asta.

„Iubesc un bărbat dispus să cerşească", îl tachinez, degetele mele jucându-se cu părul curbându-se peste gâtul costumului de foc.

„N-ai idee despre lucrurile pe care sunt dispus să le implor când vine vorba de tine, dragă." Mă dezarmează cu rânjetul ăla de râs, cuvintele lui provocându-le răsuflarea pe care să o prind în gât. „în plus, cerşetoria mea te duce la gemete şi dracu 'dacă nu este cel mai tare sunet vreodată."

Expir un mic geamăt de frustrare, având nevoie şi dorindu-l cu disperare când nu îl pot avea ... şi ştiu că tocmai de aceea durerea este atât de intensă. Eu începe să vorbesc, dar sunt întrerupt de acordurile de deschidere ale Bannerului Star Spangled. Colton se ţine strâns de laturile feţei şi mă priveşte încă o clipă
înainte de a mai apăsa un sărut pe buzele mele, apoi de nas, înainte de a mă întoarce spre steagul, scoţându-şi pălăria norocoasă şi punându-şi mâna peste inimă.

Pe măsură ce cântecul cântă, ultimele sale note sună, respir adânc să mă pregătesc eu însumi pentru următoarele momente - să fiu puternic, să nu-i arăt frica mea este încă
acolo, indiferent de cât de sigur se simte. Şi apoi haosul coboară în jurul nostru minutul mulţimii aclamă.

Colton se potriveşte, se fixează, se fixează cu fermoar, cu mănuşi. Motoarele încep să rev mai departe în jos, iar zgomotul vibrează prin pieptul meu. El este în zona, ascultându-l pe Becks şi pregătindu-vă pentru sarcina la îndemână.

Superstiţia îmi spune să fac această cursă diferită. Să faci un pas înapoi peste perete fără ajutorul lui Davis. Să faci orice pentru a nu lăsa timpul să se repete. Şi apoi a lui apeluri vocale către mine. Zdrobind toată hotărârea mea cu bucăţi de nostalgie.

- Rylee?

Ochii îmi clipesc imediat, respiraţia mi-a scăpat din piept cuvintele sale şi amintirile dulci şi amare pe care le evocă şi se blochează pe ale lui în timp ce el se îndreaptă spre mine, ridicând un geamăt de la Beckett despre lipsa timpului.

Părţile gurii şi sprâncenele mi se încreţesc, „Da?"

Se întinde, bariera scurtă a unui zid între noi şi îmi smulge corpul a lui, astfel încât inimile noastre bat puternic una împotriva celeilalte. „Chiar ai crezut că sunt o să te las să pleci de data asta fără să-ţi spun? "

Zâmbetul de pe faţa mea trebuie să se extindă la o milă de lăţime pentru că mă dureau obrajii. Lacrimi piscină în ochii mei şi de data aceasta nu este din frică.

Dar din dragoste.

Adoraţie necondiţionată pentru acest om care mă ţine strâns.

„Te iubesc, Ryles". Spune cele patru cuvinte atât de încet în acea rază a lui şi chiar şi cu tot ceea ce ne înconjoară - motoare reverse, tribune împachetate, trâmbiţă pe sistemul de sonorizare - îl aud clar ca ziua.

Cuvintele sale îmi înfăşoară inima, împletesc fibrele şi ne leagă împreună. Expir o respiraţie tremurătoare şi îi zâmbesc. - Şi eu te iubesc, Ace.

Zâmbeşte înainte de a-mi apăsa un sărut furnicăt de picior pe buze şi spune: „Cu carouri ora pavilionului, iubito."

„Ora steagului în carouri", repet.

„Ne vedem pe banda victoriei", spune el cu un ochi înainte să se întoarcă şi să meargă înapoi spre un echipaj care stătea nemişcat, aşteptându-şi şoferul.

îi privesc cum îl ajută să-şi alunge casca, fascinat atât de dragoste, cât şi de frică, şi apoi permiteţi-i lui Davis să mă conducă pe scări până la boxa de groapă, ca să pot privi de la un nivel ridicat. Aşez căştile în timp ce mă uit în jos peste pervaz şi urmăriţi-i cum fixează dispozitivul HANS al lui Colton, smulgeţi hamurile şi strângeţi volanul în jos.

- Verificare radio, Wood. Vocea fără trup a observatorului lui Colton mă umple urechi, uimindu-mă. „Verifică una, două. Bifează unul, doi."

Se face linişte pentru o clipă şi mă uit în jos de parcă aş fi în stare să văd efectiv el prin cască şi echipajul din jur.
Observatorul încearcă din nou. „Bifează una, două". „Verificaţi, A, B, C." Vocea lui Colton apare puternic şi clar. "Lemn?" Observatorul sună înapoi, confuz în voce. "Esti bine?" „Niciodată mai bine", râde el. „Doar strigând alfabetul." Şi nervii care mă mănâncă se risipesc imediat. *"Alfabetul?"*

"Da. A la nenorocitul de Z."

Quinlan mă apucă de mână când mă uit în sus la bifatorul din partea de sus a ecranului numărătoarea inversă a turei rămase de plecat.

Zece.

Zece ture pentru a parcurge gama emoţiilor - nervos, entuziasmat, frenetic, plin de speranţă, îndrăgostit - la fel cum am făcut ultimele două sute treizeci şi opt de ture. Am stat, m-am aşezat, am păşit, am ţipat, m-am rugat şi am avut de reamintit eu însumi să respir.

„0 va scoate", murmură Quinlan lângă mine în timp ce ea mă strânge mâna un pic mai strânsă şi în timp ce sunt de acord cu ea - că Colton va câştiga a lui cursei de revenire într-o ploaie de glorie - nu o voi spune cu voce tare, prea frică să-i jignesc rezultat.

Mă uit mai jos la locul în care Becks vorbeşte pe furiş cu un alt echipaj membru, capetele lor atât de aproape încât aproape că se ating, când mâzgălesc pe o bucată de hârtie. Şi nu ştiu prea multe despre curse, dar ştiu destul că sunt îngrijorat că calculele lor de combustibil sunt atât de subţiri ca marjă, încât Colton ar putea fi literalmente alergând pe fum în ultima tură.

Urmăresc cum numărul turei scade, pulsul îmi curge şi inima sperând loveşte cinci. „îl ai pe Mason să vină tare şi repede pe partea înaltă", the spune spotterul, anxietatea care îi leagă vocea de obicei stoică.

„Zece-patru", este tot ce spune Colton ca răspuns, concentrarea rezonând în a lui voce.

„Se duce pentru asta!" ţipă observatorul.

Arunc o privire spre monitorul din faţa mea pentru a vedea o versiune de aproape a ceea ce sunt văzând pe pistă, iar corpul meu se încordează în aşteptare în timp ce zboară la rândul său trei, mase de metal care concurează la viteze nelegiuite. Jur că toată lumea se apleacă înainte de poziţia lor în cabină pentru a arunca o privire mai atentă. îmi pumnez mâinile şi ridică-te în picioare de parcă asta mă va ajuta să văd mai mult,împingându-mi rapid rugăciunile
la Colton în timp ce Mason îl provoacă pentru conducere.

Aud mulţimea în acelaşi timp în care ochii mei se îndreaptă spre monitor, chiar înăuntru este timpul să văd ca anvelopele din spate atingându-se, Mason supracorectându-se şi lovindu-se zidul din dreapta lui, în timp ce maşina lui Colton se întoarce neregulat pe mal de asfalt din forţa conexiunii lor.

Toată lumea din cutie este pe picioare instantaneu, acelaşi sunet, pistă diferită, ne face ravagii pe nervi. Mâinile îmi acoperă gura şi mă aplec din cabina cu ferestre deschise pentru a vedea pista.

„Colton!" Becks ţipă în timp ce gâfâie, un foc de maşină roşie alunecând de sub control pe şorţ. Colton ar răspunde în mod normal instantaneu, dar există un radio absolut
tăcere. Şi cred că o mică parte din mine moare în acel moment. 0 mică parte pierdută pentru totdeauna la noţiunea că va exista întotdeauna acest firicel de nelinişte şi flashback al emoţii revoltătoare din prăbuşirea lui Colton de fiecare dată când văd fum sau valul de steag galben.

Îl văd pe Beckett trăgându-şi nota de şapcă de baseball în timp ce ochii lui se fixează pe urmări. Anxietatea stăpâneşte corpul meu chiar acum şi totuşi încă simt acele seminţe de certitudine Colton a plantat cu încrederea sa mai devreme gata de rădăcină şi de rupere prin. Şi nu-mi pot imagina ce-i trece prin cap - amestecul de emoţiile şi amintirile se ciocnesc - dar nu se lasă. Maşina nu încetineşte jos un pic.

Şi totuşi încă nu a vorbit.

„Haide, fiule", murmură Andy către nimeni în mod special de la mine, mâinile care apucă marginea mesei pe care stă în spate, cu încheieturile în alb.

Trec doar câteva secunde, dar mă simt ca pentru totdeauna când mă uit la obiectivul maşinii lui Colton în mod eronat spre iarba terenului, îndreptându-se direct spre barieră, înainte îndreptându-se miraculos.

Şi apoi întregul stand scoate un hohot colectiv atunci când este roşu şi nasul albastru electric al maşinii zboară înapoi pe şorţ şi pe asfalt, sub control. Şi încă în frunte. Vocea lui Colton vine prin difuzor. „Fuckin A straight!" latră, revărsatul emoţiei străpungându-le pe amândouă vocea şi radioul, urmate de un „Woohoo!" Adrenalina loveşte el toată forţa.

„Adu-l acasă, iubito!" Becks îi strigă în timp ce trece sub noi şi suflă răsuflă puternic, scoţându-şi căştile şi pălăria pentru o clipă pentru a-şi recăpăta calm înainte de a le pune la loc.

Au rămas patru ture.

Simt că pot respira din nou, degetele mi se răsucesc, nervii dans, iar speranţele mele cresc pe noi culmi. Haide, iubito. Poţi face asta, eu spune-i în tăcere, sperând că va putea simţi energia mea cu miile din tribune împingându-l să reclame această victorie.

Au mai rămas trei ture. Nu mai suport. Corpul meu vibrează de la mai mult de zgomotul motoarelor pe măsură ce maşinile trec pe lângă noi într-un nesfârşit secvenţă. M-am dat înapoi de la tejghea şi am dat din umeri la Quinlan când ea dă o privire întrebătoare despre mine unde mă duc. Vreau să fiu la fel de aproape de el ca. posibil, aşa că mă îndrept spre scări şi încep să alerg pe ele.

„Două de plecat, iubito!" Becks strigă în microfon în timp ce ajung la pasul de jos şi rămâneţi aproape de peretele de mai jos, pe marginea interioară a gropilor. Nu pot vedea urmăriţi foarte bine de aici, dar zâmbesc când mă uit la Becks uitându-se la monitor şi scutură din cap înainte şi înapoi, corpul se mişcă neliniştit, energia palpabilă.

Privesc în sus la clasament şi văd că Colton este încă în frunte înaintea mea ochii sunt atraşi de standul steagului unde flaggerul primeşte steagul alb indicând ultima tură gata. Şi apoi mişcă şi inima îmi sare în gât. Becks pompează un pumn în aer şi se întinde pentru a strânge umărul membru al echipajului de lângă el.

Cineva mă peria pe umăr şi mă uit peste el să-l văd pe Andy lângă el eu, zâmbet precaut gata să-i luminez faţa când ia steagul în carouri zbor. Mă uit înapoi în sus, dar viziunea mea asupra standului steagului este împiedicată de rândul de costume de foc roşii care stau deasupra peretelui rândului de groapă, privind, aşteptând, anticipând.

Şi apoi îl aud.

Zgomotul zdrobitor al mulţimii şi hohoturile jubilante ale echipajului în timp ce acestea sări de pe perete ţipând şi strigând în victorie. Sunt atât de depăşit de emoţie nici măcar nu-mi amintesc cine a apucat pe cine, dar tot ce ştiu este că Andy şi mă îmbrăţişez reciproc din pură emoţie. El a făcut-o. El chiar a făcut-o.

Următoarele câteva minute trec într-o înceţoşare, pe măsură ce îmbrăţişările şi picioarele mari sunt date în jur, căştile sunt îndepărtate şi ne deplasăm cu toţii rapid într-o masă mare spre banda de victorie. Motorul se întoarce în timp ce Colton trage în locul său proaspăt din victoria sa poala.

Şi nu ştiu care este protocolul pentru membrii care nu fac parte din echipaj, dar am dreptate în grosul ei, luptându-mă pentru a-l vedea. Caii sălbatici nu mă puteau împiedica el chiar acum.

Vederea mea este blocată temporar de echipajele camerei şi sunt atât de neliniştită - inima bătând, obrajii răniţi de zâmbetul atât de larg, inima plină de dragoste - că vreau să-i împing din drum pentru a ajunge la el.

Când se schimbă pentru a obţine o fotografie mai bună, îl văd stând acolo, acceptând felicitări de la Becks, sticla de Gatorade la buze, mâna care îi străbate părul înmuiat de transpiraţie rămânând în dezordine totală şi cel mai incredibil expresie pe faţa lui - epuizare amestecată cu uşurare şi mândrie.

Şi apoi, de parcă îmi poate simţi privirea asupra lui, îşi închide ochii asupra mea, a cel mai mare, cel mai inimă rânjet care-i acoperă faţa. Inima mea se opreşte şi începe în timp ce îl iau. Jur aerul zingă cu scântei din legătura noastră. El nici măcar nu îi spune un cuvânt lui Beckett, dar îl lasă în urmă şi începe să împingă prin mulţime, masa mişcându-se odată cu el, ochii lui nu-l părăsesc niciodată pe ai mei, până când stă în faţa mea.

Sunt împotriva lui într-o clipă, cu braţele închizându-se în jurul meu şi ridicându-mi picioarele de pe jos în timp ce îşi aruncă capul înapoi şi emite cel mai nepăsător râs pe care-l am auzit vreodată înainte să-şi zdrobească gura de a mea. Şi se întâmplă atât de multe lucruri în jurul nostru - haos absolut - dar nu este nimic în comparaţie cu felul în care mă face simţiţi-vă înăuntru chiar acum.

Toată lumea şi totul se estompează pentru că sunt exact acolo unde îmi aparţin - înăuntru braţele lui. Simt căldura corpului său apăsat mai degrabă pe al meu decât pe presă împingându-ne încolo şi încolo pentru a obţine fotografia perfectă. îi inspir mirosul, săpunul şi deodorant amestecat cu o zi grea de muncă - şi are feromonii mei apăsând în atenţie, îi face să-l îndemne în tăcere să mă ia, să mă domine, deţine-mă, aşa că sunt marcat de acel parfum. Gust Gatorade pe buzele lui şi este nicăieri suficient de aproape încât să-mi potolească dorinţa care străbate prin mine, pentru că cu Colton, un singur gust nu va fi niciodată suficient. îi aud din nou râsul când se desprinde sărutul nostru şi-şi apasă fruntea de a mea pentru o clipă, pieptul lui zumzând din sunetul euforic.

"Tu ai făcut-o!"

"Nu", el nu este de acord, trăgându-şi capul înapoi pentru a privi în ochii mei. - Am făcut-o, Ry. Am fost împreună pentru că nu aş fi putut câştiga fără tine."

Inima îmi cade în piept şi mi se prăbuşeşte în stomac, care se agită dacă sunt în cădere liberă. Şi într-un fel sunt. Pentru că dragostea mea pentru el este nesfârşită, fără fund, etern.

îi zâmbesc, lacrimile îmi estompează viziunea în timp ce mai apăs un sărut cast pe el buze. - Ai dreptate, murmur eu. "Am reuşit."

Mă strânge încă o dată strâns şi mă coboară la pământ cu un alt rânjet care se opreşte din inimă în timp ce lumea din jurul nostru se scurge înapoi. Ma îndepărtez, permiţându-le tuturor celor cinci secunde alături de el şi totuşi tot ce mă pot gândi sunt *cuvintele lui, am făcut-o.*

Şi îl urmăresc - omul pe care îl iubesc - şi ştiu că vorbele lui nu au fost niciodată mai adevărat. Am făcut-o cu adevărat. Ne-am confruntat împreună cu demonii noştri.

Trecutul, fricile, ruşinea.

Trecutul meu, temerile mele, durerea mea.

Se uită în mijlocul unei întrebări de interviu şi îmi face cu ochiul cu un rânjet. Mândria, dragostea şi uşurarea curg prin mine ca un val de maree.

Rahat sfânt.

Chiar am făcut-o

.y^napter LJ orty-Uwo

Mă aşez şi mă uit la Zander şi la consilierul său cum lucrează împreună şi la inima mea este înflăcărat când îl văd atât de activ angajat. Vorbeşte atât de mult acum şi
începând să se vindece. Permit mândria pe care o simt să se umfle şi lacrimile să-mi estompeze vederea pentru că o face.

De fapt o face.

Mă îndrept din camera lui unde îşi desfăşoară sesiunea şi ies spre bucătărie, ascultând muzica din camera lui Shane şi discuţiile celorlalţi băieţi construind un oraş Lego pe curtea din curtea din spate. Dane goleşte ultimul vesela de la maşina de spălat vase când intru în bucătărie şi cobor pe un taburet cu un oftat epuizat.

"Sunt de acord!" spune el, închizând un sertar şi aşezându-se lângă mine. "Aşa el spune când nu spun nimic. „Cum merge cu topirea chilotei Adonis?"

îmi dau ochii peste cap. „Ţi-ai dori doar să fie un boxer care să topească Adonis." Pufnesc.

„La naiba, da, dar am renunţat la speranţa că îl pot transforma în bine latură. Doar unui orb i-ar fi dor de felul în care te priveşte."

- Oh, Dane. Oftam, un zâmbet răspândindu-se pe buzele mele doar la gândul lui Colton şi cât de minunate au fost lucrurile în ultimele săptămâni. La reconfortant ritm în care ne-am stabilit fără să vorbim despre asta. Lucruri doar simt-te natural. Ca şi cum ar fi fost menite să fie. Gata cu drama, gata cu lipsa comunicare şi nu mai ascund secrete. „Lucrurile sunt grozave. Nu ar putea fi mai mult perfect."

Şi când o spun, chiar o cred. Nu aştept ca celălalt pantof să picătură ca înainte. Nu mai aştept nimic pentru că dacă sunt cu
Colton m-a învăţat orice, este că dragostea noastră nu este răbdătoare şi nici nu este amabilă, este doar unic al nostru.

„Deci, a trăi împreună nu a fost un dezastru oribil?"

„Nu", spun cu o blândeţe, în timp ce mă gândesc la cum a fost exact opusul. "Este a fost destul de incredibil."

„Haide, omul trebuie să aibă ceva oribil despre el", îl tachină el.

„Nu, e al naibii de perfect", răspund eu, iubind şansa de a spune perfect din nou când vine vorba de Colton şi de mine.

„Nu cred", spune el, lovind cu pumnul la tejghea. „Trebuie să aleagă nasul sau sforăitul îngrozitor sau fart ca un rinocer."

"Nu!" Râsul mă străbate şi încearcă incredibil să nu crape
un zâmbet, dar hotărârea lui este de scurtă durată.

„Trebuie să minţi, Ry, pentru că niciun om nu poate fi atât de perfect." El ridică din umeri. „Ei bine, dacă nu, desigur, sunt eu."

„Ei bine, desigur", spun, râzând şi clătinând din cap. „Să vedem ..." Eu zâmbi, gândindu-se la ceva care să-l satisfacă. „A refuzat să-mi cumpere o cutie cu tampoane pe drumul spre casă de la serviciu zilele trecute".

Aspectul de pe faţa lui este de nepreţuit, buzele lăsate şi ochii mari. „înţepătura!" scuipă ieşit în faţă de dezgust înainte de a clătina din cap. „La naiba, tocmai a urcat douăzeci de puncte în cartea mea. Dragă, nu poţi cere unui alfa-Adonis ca el să-ţi cumpere fetiţa rahat. Acesta este echivalentul în care i-ai cere să-i predea mingile pe un platou."

Apa din gură aproape îmi iese din nas. Râd atât de tare. „Danez!"
"Da este adevarat." El ridică din umeri. „Mă bucur să văd că sunt încă ferm atasati."
„Da'. Pufnesc. „Doar pentru că le vrei."
„Ei bine", scoate el, „am face un cuplu drăguţ şi ne-ar prinde dacă nu-mi place mingi ferm ataşate de oamenii cu care mă întâlnesc."
Şi următoarea mea înghiţitură de apă nu este la fel de norocoasă ca ultima mea. Am scuipat-o ca. râsul forţează un spray provocându-ne să râdem şi mai tare. Durează câteva minute pentru ca noi să ne aşezăm pentru că de fiecare dată când unul dintre noi se uită la celălalt, începem râzând din nou.

Sunt din nou închis la birou. Haddie te ia pentru mine. Apel tu în drum spre casă. Crash My Party, Luke Bryan. - Xx C
Inima mea se înalţă şi sufletul se încălzeşte la melodia pe care a scris-o. Sentimentala mea, alfa bărbat plin de contradicţii continue. Oft pentru a-mi alunga dezamăgirea pentru că mi-a fost dor de el astăzi teribil, dar sunt extaziat de faptul că am petrecut puţin timp cu Haddie. Nu am văzut-o prea mult în ultima vreme.
îmi iau telefonul şi răspund. Mi-e dor de tine. Grabeste-te acasa. Toată Mine, John Legendă. -XXX
Verific ceasul şi îmi dau seama că timpul a scăpat de mine, aşa că încep să primesc lucrurile mele împreună şi îmi iau rămas bun de la băieţi.
Când ies din casă, ea stă în maşina ei afară. Deschid pasagerul uşă laterală către scârţâitul ei de încântare. „Păi să mă tragi lateral, e atât de bine să vezi tu!"
"Ştiu!" îi spun în timp ce mă trage pentru o îmbrăţişare rapidă pe consolă, înainte de a împuşca motorul şi de a decola râzând.
îmi arunc capul înapoi într-un râs care se potriveşte cu al ei şi închid ochii pentru o minut, lăsând vântul ferestrei deschise să se repezească peste faţa mea. Vântul se risipeşte în timp ce ea ridică fereastra în sus, iar eu mă întorc pentru a-i vedea ochii din priviri drumul din faţa ei se îndreaptă spre mine.
„Mulţumesc că m-ai luat. Dacă aş fi ştiut că Colton avea să lucreze târziu, eu nu l-aş fi lăsat să mă lase. îmi pare rău."
„Ştiu, eşti atât de dureros în fund!" spune ea în timp ce-şi bate clipirea şi face o cotitură la stânga. „Deci, de vreme ce domnul Fine-as-fuckte-a abandonat pentru moment, cum despre câteva băuturi pentru a ajunge din urmă la lucruri? Ca de ce, chiar dacă toate lucrurile tale sunteţi în casa noastră, nu sunteţi niciodată ... în ciuda faptului că aţi negat ferm că aţi făcut-o „Oficial" s-a mutat cu el."
Râd şi clătin din cap. „Nu vreau să înşel lucrurile." Ridic din umeri. "Tu stii cum sunt."
„Da, sigur că da. Aşa că de aceea vom bate înapoi câteva, astfel încât să vă relaxaţi, fă-ţi gâfâi şi vorbeşte cu mine."
Oricât aş vrea să o ajung din urmă, sunt obosit. „De ce nu mergem casa lui şi putem să ne aşezăm pe punte, să privim apa şi să bem ceva vin. în plus, spun eu, uitându-mă la tricou şi blugi, „Nu sunt îmbrăcat pentru o bar."
„Exact ceea ce credeam că vei spune", spune ea, întinzându-se în spatele scaunului meu şi apucând ceva. îmi pune o poşetă pe poală. Când o privesc, doar zâmbeşte. „încearcă frumos, Ry, dar ieşim la băuturi." Ea dă din cap la sac. „0 cămaşă, pantofi sexy şi machiaj."
"Ce?" Spun, surprinsă, dar în acelaşi timp, nu surprinsă că va merge dă-i drumul.
„Iubitorule! Sunt o maşină de conducere şi timpul este o pierdere." Râd şi-mi scutur se îndreaptă spre ea. „îmi vei mulţumi înainte să treacă noaptea." încetinim la o oprire la a luminează şi îşi ridică telefonul şi trimite un mesaj scurt, înainte de a-l lăsa jos şi uitându-mă la mine. - Nu ieşi din asta, Thomas. Mi-e dor de mine prietene, vreau o băutură, sfârşitul poveştii."
Lumina se schimbă şi ea decolează pe măsură ce zâmbetul se extinde pe buzele mele. Doamne, iubesc a ei.
Nu prea sunt atent la unde mergem pentru că mă uit în oglindă de vizor şi fixându-mi machiajul şi aruncându-mi părul. Singura contribuţie a lui Haddie este „Lasă-l jos", când încerc să-l pun într-un clip. Vorbim despre asta şi despre asta, pentru prindeţi-vă reciproc în fiecare zi. îmi închid punga de machiaj când îmi sună telefonul.
Mă gâfâi cu el neîndemânatic când văd că este Colton. Gândul meu imediat este că a terminat de lucru şi se poate întâlni cu noi pentru a bea ceva.
"Salut!" Spun în timp ce înfig totul înapoi în sacul de la picioarele mele pe podea.
"Bună scumpete."

Şi doar sunetul vocii sale face ca un val de dragoste să se spele peste mine. "Sunt ai terminat cu munca?"

„Am minţit", spune el şi sunt imediat confuz. „Nu lucrez pentru că Sunt ocupat să planific data perfectă pentru tine, aşa că uită-te în sus pentru că data respectivă începe chiar acum."

îmi ridic capul în sus şi nu pot conţine suspinul care mă prinde în gât în timp ce eu ia în câmpul murdar şi carnavalul liniştit din faţa mea. Ferris nemişcat roată, Midway-ul liber, turnichetele blocate

„Colton... ce... de ce?" încerc să întreb când trece uimirea eu, chicoteala lui amuzată rezonând prin linie.

„Nu am mai fost la o întâlnire reală de la noaptea noastră de carnaval, aşa că m-am gândit acesta ar fi cel mai potrivit mod de a începe aceasta. Ştiu că nu eşti bun cu necunoscutul, dar promite-mi că vei merge cu el. Pentru mine."

Ce? Sfinte iad! - Da ... desigur, bâlbâi.

„Ne vedem curând", spune el şi linia se stinge.

Mă uit imediat la Haddie, care are cel mai mare rânjet pe faţă. "Tu!" Eu spune-i, vocea mea rupându-se de atâtea emoţii copleşitoare. "Tu ştiai?"

„Au bărbaţi penisuri?" Ea râde cu falsă urâciune. „Bineînţeles că sunt în el!"

Stau doar în maşină cu gura atârnată, în timp ce mă uit în jur şi a mea mintea încearcă să proceseze acest lucru. încearcă să proceseze modul în care omul care jură că nu este romanticul este un romantism fără speranţă. "Cum ce?" încerc să scuip întrebări pe care mi le formează capul, dar nu mai ies.

„Colton a crezut că meritaţi o întâlnire reală - o noapte în care să vă mulţumesc atârnând cu el prin toate, aşa că a cerut puţin ajutor". Ea ridică din umeri. „Am fost de acord cu el, aşa că suntem aici."

Lacrimi bine în ochii mei când respir în adânc, încercând totuşi să înţeleg asta Stau la acelaşi carnaval şapte luni mai târziu. în timp ce stau uimit, Haddie ajunge în spatele scaunului meu şi produce o cutie mai mare decât o cutie de pantofi.

Râd. „Ai un magazin întreg acolo?"

"Nu. Acesta este ultimul lucru." îmi pune cutia în mână şi tuşesc un râs nervos, nu pentru că sunt de fapt nervos, ci din cauza antipaticiei mele pentru necunoscutul şi nevoia mea de control.

Colton mă cunoaşte atât de bine.

Stau acolo şi mă holbez la cutia gri dreptunghiulară şi nu pot să nu-mi împiedic zâmbetul blând
asta îmi face graţie buzelor când îmi amintesc ceva ce mi-a spus Colton cu mult timp în urmă - uneori a nu fi controlat poate fi extrem de eliberator.

„Iisuse, femeie, deschide deja cutia naibii, nu-i aşa? Suspansul ucide pe mine!" Spune Haddie alături de mine, corpul ei vibrând de anticipare.

Am lăsat să respire adânc şi am deschis partea de sus ca şi cum ar fi să sară ceva la mine. Şi când ridic partea de sus, un plic stă deasupra unor negri şi hârtie de ţesut alb în carouri, numele meu scris pe ea. îl ridic în sus şi alunec hârtie din ea.

Ryles-

Ştiu că probabil vă întrebaţi ce naiba se întâmplă, aşa că lăsaţi-mă încearcă şi explică. Puneţi întotdeauna pe toţi ceilalţi pe primul loc - pe mine, băieţii, câinele fără stăpân pe colţ - aşa că m-am gândit că este timpul să schimb locul şi să te las să fii tu singur faţă şi centru. Deci, cu ajutorul altora, am pus la punct un pic de vânătoare de gheaţă pentru tine. Pentru a ajunge la premiu, trebuie să urmezi şi răspunde la toate indiciile.

Noroc.

Iată primul indiciu: Carnavalul este locul în care ştiam că eşti atât de mult mai mult decât mă aşteptam vreodată. Ştiam că aşezat în vârful roţii cu tine oricât m-aş lupta cu el, nu aş putea să fac ceva obişnuit cu tine şi asta ai meritat mult mai mult decât atât de la mine. Aşadar, primul element aşteaptă tu la prima plimbare pe care am continuat-o.

Dragoste,

Colton

Şterg lacrimile care-mi alunecă pe obraji fără să-mi încurc machiaj pe care tocmai l-am îmbrăcat, dar al naibii de aproape imposibil. Haddie întinde mâna şi îmi strânge antebraţul pentru a-mi întări mâinile tremurânde. Mă uit peste ea încercând să înţelegeţi ce i-a trebuit lui Colton să organizeze toate acestea, precum şi pune pe hârtie cuvintele pe care le exprimă greu.

„Scoate-ţi fundul din maşină şi du-te să-ţi găseşti bărbatul înainte să am un atac de cord din anticipare ", spune ea în timp ce mă împinge pe umăr spre maşina mea deschisă
uşă.

Mă strecor afară din maşină, cu inima bătând puternic şi cu capul încercând să înţeleg asta îi pasă suficient de mult pentru a face asta. Mă duc până la intrarea închisă pentru a găsi una singură turnichet deblocat. Mă plimb prin el şi în carnavalul extrem de pustiu, al meu ritmul începe să se accelereze cu fiecare pas, pe măsură ce amintirile îmi revin. Umplute câini, sărutări furate şi vată de zahăr. îndrăzneşte un băiat rău care deja mi-a capturat inima, chiar dacă nu voiam să o recunosc încă. Frici şi prime şi un zâmbet sfios, sfâşiat pe faţa sa magnifică.

Ajung în secţiunea de plimbare şi mă îndrept spre Tilt-A-Whirl. Am scos un gâfâit ca.

Shane şi Connor ies din caseta de bilete umbrită, cu zâmbete uriaşe feţe şi o cutie în mâinile lor.

Mâna îmi apasă pe piept din cauza şocului total şi a adorării absolute la Colton pentru că i-a inclus pe băieţii mei în vânătoarea sa de gheaţă. Pentru că le-a permis să ajute el să facă ceva frumos pentru mine. "Voi!" Exclam în timp ce alerg la locul lor stai şi priveşte privirile răutăcioase din ochii lor. „Mi-ai ţinut asta de la mine?" Eu fă un pas înainte şi îmbrăţişează-i pe amândoi strâns în timp ce râdem cu toţii.

„Am jurat să păstrăm secretul", spune Shane, roşind.

- Colton a spus că nu vom avea probleme nici pentru că te-am minţit, Connor adaugă, clătinând din cap.

"Nu." Râd, complet copleşit de toate. „Nu ai intra niciodată necazuri pentru aşa ceva."

Shane îşi curăţă gâtul şi mă uit la el. „Avem următorul tău indiciu".

„Oh, bine", zic eu râzând, nervii revenind.

„Trebuie să răspunzi bine la această întrebare pentru a obţine următorul indiciu, bine?" Eu da din cap. „Când vedeţi acest articol, pe care Con îl va reţine, ce cuvânt îţi vine în minte un răspuns?"

Connor ridică o raţă galbenă de cauciuc şi eu intru într-o criză de chicoteli, proaspătă lacrimile apar la colţurile ochilor. Clătin din cap încercând să mă împiedic râsete, dar nu pot când spun „Quack!"

Şi mai multe amintiri au lovit de strigăte şi de răni care au tăiat dimineaţa rece pe peluza din faţa casei Palisades până la o cameră de hotel din Florida şi a mea menajerie de animale pe care am aruncat-o asupra lui Colton când încercam să-mi păstrez inima adevăruri greşit concepute. Fiind atât de încăpăţânat, nu prea am ascultat, nu am auzit ce îmi spunea.

Dar ascult acum. El nu este singurul care a învăţat în timpul nostru împreună.

Connor şi Shane au lăsat puţină voie şi mi-au dat un alt plic **pe care am deschis-o în grabă. Scrie: Amintirile pe care mi le aminteşte acest următor indiciu sunt arse în mintea mea la fel de mult ca şi cerneala tatuajelor mele. Şi ai fost sexy ca dracu. La naiba! „în cazul în care ai nevoie de puţin îndulcitor după ce te-am murdărit." De unde aţi cumpăra asta?**

Tot ce se află sub talie se strânge în memoria lui Colton şi a bumbacului bomboane şi eu zâmbesc la gând şi apoi mă simt ciudat gândindu-mă la acele gânduri băieţii. „0 să fiţi bine?" îi întreb imediat.

îşi dau ochii peste cap. „Nu suntem singuri aici", spune Shane. „Acum, dă-ţi seama indiciile!"

„Bine", spun pe măsură ce emoţia mea creşte. îi sărut pe amândoi băieţii pe vârful lor capete şi treceţi prin târg căutând peste tot un coş de vânzător care are vată de zahăr pe ea. Şi cu fiecare pas, îl caut şi mă aştept să-l găsesc pe Colton şi rânjetul lui impish care aşteaptă să mă surprindă.

Dar nu este nimic.

încep să intru în panică la calmul liniştit al terenului. După un pic de rătăcind întorc un colţ şi mă uit în sus pentru a vedea o pâlnie singuratică de vată de zahăr atârnând de un stand. Pe măsură ce mă apropii, strig când îi văd pe Ricky şi Jackson stând în sorturi şi zâmbete.

„Abia aştept!" Spune Ricky, agitându-se în spatele tejghelei şi întinzându-mi o altă cutie în timp ce eu şi Jax râdem de entuziasmul lui de a fi parte acest.

Aşez cutia şi o deschid pentru a găsi o paletă de licitaţie pe care scrie: întoarce-te până unde a început totul. Unde am învăţat sfidarea poate fi destul de al naibii de sexy.

Clătin din nou din cap, simţind că am o experienţă în afara corpului ca şi mine spune la revedere de la ei. Merg cât de repede pot ieşi la parcare, până unde Haddie sprâncenele ridicate şi degetele bătând înăuntru

Mă strecor în maşină către ea repetând „Spune-mi, spune-mi". De nenumărate ori. spun să conducă acolo unde a avut loc gala de caritate a licitaţiei şi apoi să o completeze cele două indicii pe care le primisem la carnaval. Sări în scaunul ei cu entuziasm în timp ce stau aici cu ochii mari şi şocat de dulcea surpriză a lui Colton.

„Ei bine, rahat, bonk-ul ăla de la cursa din Florida sigur că dracu a ajutat el în departamentul de romantism." Ea râde. „Cred că ar putea deveni un lucru obligatoriu pentru sexul care bagă penisul!"

Râd cu ea. „Chiar nu ştiai despre această parte?" îl întreb pe Haddie de cateva ori.

„Ry, mi-a spus că are o întâlnire plăcută pentru tine şi m-a întrebat dacă aş fi al tău şofer pentru o parte din el. Deci sunt aici şi abia aştept să văd ce mai are în el magazin pentru tine!" spune ea, întinzându-şi mâinile peste cuvintele lui paleta licitaţiei. Stă pe coapsa mea şi nu mă pot opri să mă holbez la el.

Stelele trebuie aliniate pentru că evităm traficul din Los Angeles şi îl facem la vechiul teatru în timp record. „Voi aştepta chiar aici!" ţipă ea în timp ce mă urc din maşină, cu vâsla în mână şi jogging către uşile din faţă teatru vechi pentru a găsi unul dintre ei întredeschis.

Intru în foaierul familiar şi mă uit în jur în timp ce mă îndrept spre uşa de la chiar pe scenă, aşa cum am făcut-o eu în acea noapte, cu atâtea luni în urmă. încep să fredonez de obicei pentru Matchbox Twenty's Overjoyed jucând încet pe difuzoare deasupra capului. Trebuie să fie o coincidenţă completă, pentru că nici Colton nu a putut cronometra *Sosirea mea este perfectă, dar mă face să zâmbesc cât de perfect este grupul meu* se joacă. Ridic lacrimile pe măsură ce semnificaţia acestui moment prinde ...

Colton m-a condus înapoi aici după tot acest timp în care ceva nu am niciodată cu adevărat a vrut să se întâmple, de fapt a început.

Şi uită-te la noi acum.

Imi înghit arsul de lacrimi în gât în timp ce împing prin uşă şi înăuntru holul luminat din culise. Şi dintr-o dată lacrimile mele sunt înlocuite cu un acces incontrolabil de chicoteli când văd bandă de precauţie peste alcova mică unde Bailey a încercat să-l seducă. Şi mai hilar decât banda de precauţie este puţinul semn care spune „Fereşte-te, piranha pândind".

încă râd când întorc colţul pentru a vedea uşa dulapului de depozitare sprijinită deschis şi o lumină aprinsă în interior. Cizmele mele cu toc fac clic pe linoleum în timp ce încerc aflǎ cine o să mă întâlnească de data asta. 0 parte din mine vrea să fie Colton aşa că pot să-l sărut şi să-l îmbrăţişez şi să-i mulţumesc pentru toate acestea, dar în acelaşi timp Nu cred că sunt pregătită pentru ca această plimbare pe banda de memorie să se încheie încă.

Şi chicotelile se întorc când îi văd pe Aiden şi pe co-consilierul meu Austin aşezat în scaune chiar în interiorul dulapului jucând Uno. Aiden sare cu un ţipăt când mă vede, iar eu şi Austin râdem de reacţia lui entuziastă.

"Salut baieti!"

„Rylee", strigă el încântat. "Aici! Este pentru dumneavoastră!"

Bâlbâie în timp ce îmi întinde un plic şi două cutii. Unul foarte mic vârful unuia mai mare. Mă uit atât la Aiden, cât şi la Austin, zâmbetele lor anticipative potrivindu-le cu ale mele în timp ce aşez cutiile de pe masă şi rup plicul. **Călugăritul familiar al lui Colton mă întâmpină: ai fost prima persoană care s-a uitat vreodată la mine şi văd cu adevărat în sufletul meu. Şi i-a speriat din totdeauna iubitorul de rahat pe mine. Unde s-a întâmplat asta? Dacă aveţi nevoie de un indiciu, se află în caseta de sus. (Deschide cutie mai mare odată ce ieşi din teatru.) - C**

Inima îmi bate şi mâinile îmi tremură de entuziasm, ştiu răspunsul. Se referă la Penthouse unde am făcut sex pentru prima dată după petrecerea Merit Rum, dar nimic nu mă pregăteşte pentru ceea ce se află în prima cutie.

Respiraţia îmi revine şi ridic instinctiv o mână pentru a-mi acoperi gura înainte de mine întindeţi mâna şi ridicaţi cercelul singuratic de pe el. Cerceiul pe care nu l-am putut găsi în noaptea aceea în timp ce încercam să-mi adun demnitatea şi să părăsesc camera de hotel. Cerceiul pe care l-am lăsat, niciodată grijuliu dacă l-am văzut din nou sau omul care mi l-a dat înapoi acum.

Ceva despre vederea cercelului şi faptul că el a păstrat toate acestea timpul, l-am păstrat când am ieşit asupra lui, provoacă atât de multe emoţii la iveală abia pot vorbi, mulţumind lui Aiden şi Austin înainte de a ridica cealaltă cutie şi să ne grăbim înapoi spre Haddie şi următoarea noastră destinaţie.

Mă urc în maşină, uluit şi nedumerit, în timp ce îi spun lui Haddie despre semnificaţia cercelului. Ea începe să conducă la hotel în timp ce eu deschid mai mare dintre cele două cutii. Şi aerul mi-a lovit plămânii de la râs în timp ce eu uită-te într-o cutie cu toate chiloţii care mi-au fost smulşi. Inclus în cutie este un alt plic care îmi ia un minut să deschid pentru că râd aşa greu la amintirile pe care le evocă şi la faptul că de fapt le-a păstrat pe toate.

„Doamne, femeie! Nu glumeai când ai spus că omul s-a băgat sertarele tale!" o tachină în timp ce dă din cap, îndemnându-mă să deschid plicul.

Îl deschid şi un card cadou iese la La Perla pentru o sumă ridicolă de bani. Nota înfăşurată în jurul cârdului cadou merită de zece ori mai mult pentru mine **deşi. Se spune: Mai bine cumpăraţi o cantitate mare, Ry, pentru că eu nu o văd trebuie să te am când, unde şi cum vreau să mă opresc în curând.**

Sensualitatea flagrantă a cuvintelor sale provoacă o durere de dorinţă de a se înfăşură şi de a izvorî la viaţa dintre coapse pe care nici nu mă obosesc să o ignor.

"Wow!" Haddie atrage, rupându-mă de gândurile mele mai puţin pure decât ea priveşte şi citeşte cartonaşul în timp ce suntem la un semnal de stop. „Omul este asta dracului de fierbinte şi are o gură murdară şi dominantă aşa?" Ea atrage într-un tremur suflare. „Rahat, Ry ... i-aş spune să mă încătuşeze la pat şi să mă lase să fiu sexul lui sclav pentru viaţă." Ea râde.

Mă simt puţin uimit că acest bărbat este cu siguranţă al meu. "Care spune că nu am făcut-o? " Spun cu un zâmbet pe buze şi o ridicare a sprâncenelor.

"Ei bine, la naiba!" spune ea, plesnindu-mi coapsa. „Asta e fata mea care vorbeşte!"

Râdem împreună şi încercăm să ne dăm seama care este următorul indiciu la hotel va fi până când ea se va ridica în cercul valet. „Presupun că voi avea dreptate înapoi", îi spun în timp ce ies şi fac alergare în hol înainte să mă opresc brusc. Eu pur şi simplu nu pot să urc la Penthouse şi să bat la uşă.

Mă îndrept spre recepţie şi când mă apropii, o femeie mă priveşte în sus şi jos. "Domnişoară. Thomas, presupun?"

„Da ..." răspund, puţin uimită, ştie cine sunt.

„În acest fel, vă rog", spune ea, conducându-mă la un lift privat de pe partea laterală holul. Scoate un card cheie şi îl apasă pe scanerul care provoacă uşa a deschide, „Iată-te", spune ea, stoicismul ei rupându-seîn timp ce rânjeşte larg eu înainte de a mă întoarce la biroul ei.

„Mulţumesc", îi strig înainte să intru. Decorul familiar din interior maşina face ca amintirile să se reverseze de la prima noastră dată, nervii mei cresc din promisiunea întunecată a cuvintelor pe care mi le-a spus Colton în timp ce făceam acelaşi lucru urcare într-un alt lift. Maşina cântă când ajung la ultimul etaj şi ies, incapabil să mă lupt cu zâmbetul meu pentru ieşirea stângace şi plină de disperare pe care am făcut-o noapte.

Bate la uşa Penthouseului şi aud un chicotit din spatele ei ca butonul începe să se întoarcă. Zander deschide uşa cu Avery în spatele lor, amândoi au zâmbind strălucitor în timp ce mă privesc. Şi chicotirea fără griji din care cade Gura lui Zander îmi încălzeşte şi mai mult inima debordantă.

"Salut baieti! Lasă-mă să ghicesc, ai un indiciu pentru mine?"

Zander dă din cap frenetic în timp ce se uită la Avery pentru a vedea dacă este bine să-mi dea ce are în mâinile lui.

- Hei, Rylee.

"Salut!"

„Bine, indiciul nostru este că ce cuvânt îţi vine mai întâi în minte când vezi ce are Zander?"

Privesc în jos când Zander produce o cutie neagră din spate şi mi-o întinde. Mă uit în jos la el, la fel de perplex ca aspectul de pe chipul lui Avery, până când Zander o răstoarnă.

Şi apoi râd.

Cutia conţine un buzunar roşu pentru pompieri pentru un smoching. Simţurile mele sunt atacat brusc cu fiecare senzaţie pe care Colton mi-a evocat-o în limuzină care noaptea, când eram prea îmbrăcaţi şi sub îmbrăcaţi. Dar acesta nu poate fi răspunsul pentru că sunt două cuvinte. "Anticipare!" Aproape că strig când mă loveşte cuvântul ca fulgerul, imaginile acelei seri mai mult decât memorabile care străluceşte prin a mea minte.

„Bingo!" Avery strigă în timp ce Zander ţopăie în sus şi în jos.

„Bună treabă, Ry!" spune el în timp ce îmi întinde o altă cutie şi un plic. Eu uită-te la el cu o sprânceană încreţită care îl face să chicotească din nou înainte să-l iau de la el.

"Asta este pentru mine?" Il intreb.

„Uh-huh!" spune el, dând din cap.

"Esti sigur?"

"Da! Deschide-l!" spune el cu exasperare amuzată.

Îmi strecor degetul pe plic şi zâmbesc înainte să ştiu chiar ce este spune pentru că ştiu că vorbele lui Colton mă vor atinge.

Ry- Ştiam întotdeauna că eşti diferit de ceilalţi... dar acesta este noaptea ai devenit steagul meu în carouri. Fara îndoiala, Iată noaptea Ştiam singurul lucru pe care nu l-am dorit niciodată, aş lupta ca naiba să-l păstrez. Du-te acolo unde

s-a familiarizat mai întâi cu obiectul din cutie. - C

0 deschid cu prudenţă şi îmi dau ochii peste cap şi clătin din cap când văd o cântar modelul unui Ferrari FI 2 roşu. Ştiu exact unde mă duc pentru că asta noaptea este cu siguranţă una pe care nu o voi uita niciodată.

îmi iau rămas bun şi vibrez de anticipare în timp ce merg cu liftul în jos în hol şi grăbeşte-te pe lângă o hostess zâmbitoare la recepţie şi ieşind la maşină. Mă strecor şi îi spun lui Haddie despre indiciu şi râd când clatină din cap
ea conduce cele câteva blocuri până la hotelul în care a participat cealaltă gală cu Colton este.

0 îndrum să conducă la ultimul etaj al parcării şi instinctiv sugeţi o respiraţie când Sexul iese în vedere. Imaginile şi emoţiile mă umplu pe mine şi pe mine nici măcar nu încercaţi să înăbuşi suspinul pe care mi-l evocă.

„Al naibii de maşină este ca un orgasm vizual nenorocit", spune ea cu un zumzet de apreciere.

„Habar n-ai", trag apoi fluier şi rămân înroşit în timp ce alunec afară şi parcurgeţi distanţa scurtă până la locul său izolat din garaj. Pe măsură ce mă apropii văd o figură în spatele uneia dintre coloanele de lângă maşină şi inima îmi sare în mine gât. Sper să fie Colton. M-am săturat de banda de memorie şi la fel de mult ca mine iubesc asta chiar acum, doar îl vreau. Cu disperare.

Râd când Beckett se îndepărtează, cu un rânjet mâncător de rahat răspândit peste el chip frumos. Se uită peste umărul meu la Haddie şi dă din cap subtil ea, rânjetul lui se înmoaie într-o mocnire care mi-a stârnit curiozitatea, dar a mea atenţia este distrasă rapid când Becks vorbeşte.

„Ei bine, nu sunt sigur ce i-ai făcut omului meu", spune el, dându-mi un mesaj îmbrăţişare rapidă, „deoarece bilele sale par să se fi retras, judecând după această afişare evidentă, dar naiba dacă nu-mi place!"

„Sunt sigur că îi oferi o grămadă de rahat", îi spun, şi el doar îl înclină pe al său capul şi mă priveşte o secundă, o blândeţe care se aşează asupra trăsăturilor sale.

„Este cel mai fericit pe care l-am văzut vreodată", spune el din cap.

Şi înainte de a mă gândi chiar la ceea ce spun, cuvintele mi-au ieşit din gură. „Dar de ce crezi că este?" întreb.

El doar râde de chicotirea aceea joasă şi întinde o pungă albă de plastic cu umor în ochii lui. Iau geanta de la el şi mă uit în ea. îmi ia mintea a moment pentru a-mi da seama la ce mă uit. „Pentru că sunt tot alfabetul", am spus eu şoptesc în timp ce privesc literele preşcolare din plastic.

„De la nenorocitul lui Z, Ry," spune el, făcându-mi capul să se rupă, aşa că mă prind cu ochiul pe care mi-l dă amestecat cu un zâmbet leneş, dezgolit. Mă uit doar la el, a zâmbet prost pe faţa mea. „Deci, eu sunt însărcinat să te duc la următoarea ta destinaţie", spune el.

Mă uit imediat peste umăr şi sunt surprins să văd maşina lui Haddie plecat. Am fost atât de prinsă de Becks încât nici nu am auzit-o plecând. El mişcări pentru ca eu să intru şi mă oblig. Minutul în care centurile noastre de siguranţă sunt fixate iar motorul răcneşte, Becks se uită la mine. „Unde e locul în care te afli i-ai dovedit lui Colton că începătorii pot conduce pentru câştig?"

Râd imediat, gândindu-mă la schimbul nostru intim despre debutanţi şi curse înainte de a realiza că Colton se referă la un moment mai inocent cu
băieţi. „Traseu de karturi!" Strig când ieşim din garajul de parcare şi intrăm pe străzi laterale.

„Da, doamnă", îmi spune el când mergem pe autostradă şi pierdem traficul în spatele nostru. Vorbim despre asta şi aia, dar indiferent de cât de mult încerc, nu pot ia-l pe Becks să-mi spună care sunt restul indicilor sau jocul final pentru asta seară. El doar mă zâmbeşte şi clătină din cap.

în cel mai scurt timp, ajungem la parcul industrial unde Colton i-a luat pe băieţi şi eu kartingul. „Voi fi chiar aici", spune Becks în timp ce ies şi intru prin usa de sticla.

Zâmbetul meu se extinde când îi văd pe Dane şi Scooter sprijinindu-se de tejghea. „Rylee!" Scooter ţipă şi aleargă să mă îmbrăţişeze.

îl strâng strâns şi îi sărut vârful capului înainte de a arca o sprânceană Danez. „Ştiai şi nu mi-ai spus nimic!" îi spun lui Dane, provocând o burtă- chicotesc din scuterul meu dulce.

„Unele lucruri merită să fie ascunse", spune el ridicând din umeri şi zâmbeşte înainte de a împinge de pe tejghea pentru a-i înmâna Scooterului o geantă.

Clătin din cap spre el cu o strălucire falsă care îl face să râdă. Nu spu

norice altceva, deoarece Scooter este practic sărit din pantofi entuziasm. „Bine, Scoot... mă vei ajuta să-l descopăr?"

"Pot sa?" el intreaba.

"Desigur!" îi spun în timp ce întind mâna în pungă şi ridic o figură de acţiune din plastic de Spiderman. Lacrimile îmi înţepă imediat ceafa, în ciuda blândeţii zâmbetul se formează pe buzele mele.

"Care este răspunsul? La ce te face să te gândeşti Spidey? "

Şi mă gândesc o secundă pentru că există două răspunsuri posibile, dar date felul în care Scooter a spus că te iubesc a fost catalizatorul care a început toate acestea, eu spune, „Te Spiderman!" Şi ştiu imediat când îi cade faţa că am primit răspunsul este greşit, dar nu-mi pasă pentru că tot trebuie să-i spun că îl iubesc. Asa de apoi îmi încerc cealaltă presupunere. "Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier."

"Yay!" ţipă el, sărind în sus şi în jos înainte de a mă îmbrăţişa strâns ca Dane iar eu râd.

Dane ridică privirea şi îmi întâlneşte ochii în timp ce întinde un plic. "Cred lucrurile sunt la fel de perfecte pe cât par".

„Imperfect de perfect", îi spun cu un zâmbet liniştit în timp ce deschid plicul.

De ce supereroii? Pentru că după noaptea aceea la pistă, nu mai sunt mai speriat. Nu este nevoie de confortul copilăriei mele pentru că te am, Ry. Numele tău l-am cântat acum, nu al lor. Indiciul următoarei locaţii: - Bine ai venit la ligile mari, Ace.

Râd de amintirea că mi-a spus asta, de a-mi întoarce încercarea şchioapă seducţie înapoi asupra mea, tot în timp ce se îndepărtează de celelalte cuvinte pe care le are scris. Că mă ţine la fel de înalt de respect ca şi iubitul său supereroi. Inima mea este atât de umflată de dragoste, încât izbucneşte la cusături. Când mă uit în sus pentru a întâlni ochii lui Dane prin lacrima mea înceţoşată, spune el *nimic altceva decât ochii lui spun totul. El este alesul.*

îmi spun rămas bun şi mă grăbesc afară la ronţăitul sexy al FI 2. Eu alunecă în scaun şi priveşte spre un Beckett rânjitor. „Unde mai urmează, Ry?"

„The Shack Surf", îi spun cu o mişcare a capului în timp ce ne uităm la fiecare altul pentru o bătaie.

" Ce ?" întreabă el în timp ce îşi înclină capul spre mine.

Inspir adânc şi mă uit pe parbriz o clipă, luând totul înăuntru. "Nimic, încerc doar să procesez toate astea ... este doar copleşitor."

„Da, bine", spune el, împuşcând motorul la semafor, „se pare că este al lui Hell sigur că dracu 's-a îngheţat." El râde şi mă alătur, aşezând capul pe spate tetiera. îi mulţumesc că Becks îmi permite liniştea să-mi adun gânduri şi reflectă la tot ce mi-a spus Colton până acum.

Tragem în parcare şi mintea mea îşi aminteşte imediat că a luat Tanner aici şi Colton se luptă aproape cu el. De supraabundenţa de testosteronul şi privirea şocată de pe faţa lui când l-am lăsat singur afară în respingere. Mă uit la Becks şi expresia feţei lui pare să fie spunând „Ei bine, continuă atunci".

Ies afară şi intru în restaurant pentru a o găsi pe Rachel stând la gazdă podium. Zâmbetul ei este imens şi spune imediat: „Masa ta aşteaptă tu."

„Mulţumesc, Rachel", spun în timp ce mă grăbesc să trec pe lângă ea pentru a vedea care este următoarea mea surpriză. Eu să presupunem că este Kyle din moment ce el este singurul băiat pe care nu l-am văzut încă. Ies pe patio şi gândeşte-te la a-l cunoaşte pe Colton la prima noastră vizită aici, aflând despre trecutul său, familia lui şi cum îi place să mă relaxez.

Când ridic privirea prin norul amintirilor, îi văd pe Quinlan şi Kyle stând la masă - masa noastră - cu rânjeturi largi ca oceanul la spate. "Salut, baieti!"

„Hei, Ry", spune Quinlan în acelaşi timp în care Kyle mă întâmpină. "Deci avem un alt indiciu pentru tine."

„Fratele tău este altceva", îi spun afectuos.

„Da, cred că da", spune ea râzând. „Dar din nou, dragostea va face asta tu." Ochii ei sunt plini de lacrimi când se întâlnesc cu ai mei şi văd o moliciune acolo, o acceptare, un mulţumesc.

Kyle ne întrerupe schimbul tăcut împingând o altă cutie spre mine. „Deschide-l, deschide-l!" el spune. „Trebuie să dai răspunsul corect pentru a obţine următorul cheie!"

Glisez capacul de pe cutie şi încep să râd când văd un set de foi, foi cu alfabetul pe ele. Quin mă priveşte ciudat şi spune: „Sper că există o explicaţie bună pentru aceasta, deoarece ni se pare ciudat pentru noi, cei din afară."

„O, cu siguranţă există o explicaţie bună". Râd, impresionat că nu uită orice în această vânătoare de scavenger. Mă uit la Kyle. „Nimic între noi ci foi."

"Woo hoo!" spune el, sărind în sus şi aproape dând peste masă. Quinlan stabileşte masa şi îşi înfăşoară un braţ peste râs. "Ea a inteles dreapta!" îi spune lui Quin. Ea răspunde cu un semn din cap şi el îi dă un plic pe mine.

„Ar trebui să deschid asta?" întreb, deşi degetele mele sunt deja mâncărime să o rup în afară.

"Da!" strigă el, uimind alţi patroni în restaurant.

0 deschid şi citesc nota din interior:

Ry- Ştiam mai mult ca niciodată când nu te pot avea, cât de mult nu ar putea trăi fără tine. S-ar putea să nu fi spus-o cu cuvinte, dar m-am gândit despre asta des. Unde eram când am vorbit despre „Nimic între noi vreodată, cu excepţia foilor?"

Simt că am un zâmbet permanent tencuit pe faţă în timp ce spun eu la revedere şi revino la Beckettîn maşina care aşteaptă. "Bine?" el întreabă cu o înclinare a capului.

„Broadbeach Road!"

Ne îndreptăm pe coastă şi, pe măsură ce ne apropiem, emoţia mea creşte. Sunt sigur Colton mă aşteaptă.

Chapter Forty-Three

în timp ce mergem pe Broadbeach, sunt emoţionat, nervos şi fiecare emoţie intre. Porţile se deschid înainte să ajungem la ele şi nici nu-i dau lui Beckett o şansă să mă opresc complet înainte de a ieşi din maşină şi de a alerga spre uşa din faţă unde stă Sammy.

„Bună, Sammy!" Spun aproape fără suflare în timp ce aştept să se îndepărteze din uşă.

„Nu vrei următorul tău indiciu?" Vocea lui profundă răsună şi cred că a mea gura cade liniştit şi umerii se lasă pentru că am crezut că nu mai există indicii. Eu credeam că mă aflu în gospodărie şi mergeam să-l văd pe Colton.

„Sigur", forţez. Fără să mă gândesc, îmi acoper brusc faţa pentru a o bloca din orice aruncă Sammy în aer. Pentru un minut nu înregistrează-te la mine. Strălucirile minuscule de argint care se reflectă împotriva razelor soarelui şi apoi mă loveşte. Fiecare parte a corpului meu stă în atenţie ca o pătură de găină corpul meu. Şi pare atât de amuzant cu adevărat, încât acest bărbat puternic şi intimidant este stând în mijlocul unei precipitaţii de sclipire. Este nepreţuit în mai multe moduri, pentru că este sclipici în aer.

Suspinul mi se strânge în gât când un zâmbet se răspândeşte pe faţa lui Sammy în timp ce el îmi întinde o cutie. îl iau de la el, cuvintele jefuite şi, inima îmi prăbuşeşte fără teamă. Când deschid cutia, lacrimile pe care le-am ţinut nu au nicio şansă pentru că în interior este o cană de cafea plină cu cuburi de zahăr.

Şi poate că este cel mai bun lucru ciudat, dar gândul că Colton m-a auzit în noaptea aceea, m-am auzit spunându-i semnificaţia podului cântecului lui Pink şi este spunându-mi-o înapoi chiar acum peste toate celelalte gesturi pe care le-a făcut diseară mă distruge.

Mă anulează, mă deschide larg şi mă completează cu un singur roz urât cana de cafea umpluta cu cuburi de zahar.

"Asa de?" întreabă Sammy, încercând să-şi suprime rânjetul de pe faţă reacţie supraemoţională la acest indiciu prost.

„M-ai numit zahăr", îi spun cu o voce vacilantă şi un zâmbet pe mine faţă.

„Fată!" Râde şi se îndepărtează, deschizând uşa în urma lui. "Ultimul cheie." Ochii mei fulgeră spre ai lui. „Du-te unde ai auzit prima dată asta cu Wood."

„Mulţumesc, Sammy!" Uri peste umăr în timp ce alerg ca o nebună prin casă şi sus pe scări. Inima îmi bate tare şi mâinile tremură şi mintea mea se clatină, disperată să-l văd, să-l ating, să-l sărut, mulţumesc el, dar când ajung în curte este gol, cu excepţia a sute de lumânări aprinse presărat peste fiecare suprafaţă imaginabilă.

Gâfâi la frumuseţea luminilor moi care sclipesc în mijlocul cerului întunecat în timp ce eu intră pe terasa de la etaj. îmi trec degetul peste vârful unui şezlong în timp ce eu auzi Glitter in the Air plutind încet pe difuzoarele de deasupra şi râde.

„Fuckin 'Pink". Este vocea lui amuzată, râsul acela care se spală peste mine, ţinându-se un ostatic doritor şi, oricât mă înspăimântă, mă face să mă simt ca acasă.

„Fuckin 'Pink", repet în timp ce mă întorc cu faţa spre Colton - omul pe care îl iubesc cu toţi inima mea - stând în faţa mea, cu apusul la spate, ascultându-şi întunericul caracteristici în lumina sa moale. Atât de multe emoţii trec prin mine

când stă acolo, mâinile se băgară adânc în buzunarele blugilor blugi uzaţi, tricoul său preferat acoperindu-şi umerii sprijinindu-se dezinvolt de pragul uşii şi pe jumătate timid zâmbet care îmi topeşte inima grăindu-i buzele.

"Ai avut o zi buna?" întreabă el dezinvolt în timp ce ochii i se grăbesc în sus şi în jos lungimea corpului meu, limba lui aruncându-se afară pentru a uda buzele pe care nu se luptă transformă-te într-un zâmbet complet.

Şi Doamne cum vreau să fug în braţele lui şi să-l sărut fără simţ, corpul meu vibrând atât cu o nevoie emoţională, cât şi fizică, atât de puternică încât îmi strâng mâinile în jurul canei de cafea pentru a mă împiedica să cedez. „Eram cam trimis pe o goană sălbatică, dar sunt destul de sigură că sunt exact acolo unde sunt locul meu acum ".

„Hmm..." El se împinge de pe perete şi mă descurcă încet pe drumul meu, sexul personificat şi apoi unii. „Şi unde ar fi asta?" întreabă el cu un arc de fruntea lui.

Nonşalanţa lui mă ucide, arzând o gaură chiar prin focul dezlănţuit inauntrul meu. Tot ce vreau să fac este să îl devor pe acest om. Acest om care a pus gânduri şi cuvinte şi amintiri din timpul nostru împreună şi le-am înfăşurat într-o singură ordine pachet pentru ca eu să desfac bucată cu bucată, permiţându-mi să-mi amintesc semnificaţia fiecăruia şi a fiecăruia. Şi mai important, şi-a amintit fiecare şi toată lumea. Că toate contează pentru el la fel de mult ca pentru mine.

„Chiar aici", respir. - Sunt aici chiar cu tine, Colton. Mă îndrept spre el - nevoia mea, remedierea mea, dependenţa mea eternă - şi întinde mâna pentru a-mi pune mâna pe obrazul lui când tot ce îmi doresc cu adevărat este să-l trag la mine şi să mă ţin pentru totdeauna. „Mulţumesc", îi spun, corpurile noastre la doar câţiva centimetri distanţă, dar inimile noastre incontestabil conectat. "Am rămas fără cuvinte."

Îşi lasă zâmbetul să se răspândească şi întinde mâna să se joace cu o buclă sprijinită pe mine umăr. Privesc cum ochii lui îi urmăresc degetele. Faptul că pare nervos peste complimentul meu, îl face mult mai dulce şi toată seara asta mult mai semnificativ.

După o bătaie, ochii lui se mişcă încet înapoi la ai mei, înot verde cristal cu emoţie, ridicând uşor din umeri. „Eşti cea mai altruistă persoană pe care eu stii. Voiam doar să fac ceva pentru a vă arăta cât de mult înseamnă pentru mine. Eu am vrut ca băieţii să facă parte din toate acestea, astfel încât să vă poată arăta cât de mult înseamnă
şi ei."

Lacrimi bine în ochii mei pentru a suta oară astăzi şi înghit în jos bucată în gât când mă uit la acest bărbat atât de frumos înăuntru şi în afară. Un om pe care odată credea arogant, care se uita doar la el însuşi. Un om care m-a dovedit că greşesc în pică.

Sau cred că ar trebui să spun în aşi.

Îmi frec degetul mare înainte şi înapoi pe obrazul lui şi îi zâmbesc. „Sunt la podea ... într-adevăr copleşit... de tot ce puneţi în asta." Mă uit în jos pentru o minut pentru a încerca să stabilizez vacanţa din vocea mea. „Nimeni nu a făcut vreodată ceva aşa pentru mine înainte ".

Se apleacă şi îmi perie cele mai dulci săruturi pe buzele mele. încerc să mă aprofundez sărutul, lacom pentru restul lui, sunetul oftatului său, căldura atingerii sale, dar se trage înapoi, îmi sărută vârful nasului şi apoi îşi sprijină fruntea
A mea. îşi ridică cealaltă mână pentru a se potrivi cu prima, vârfurile degetelor încurcate în mine păr în timp ce palmele îmi leagă maxilarul.

„Deci, un prim fel de fel", spune el, căldura respiraţiei sale încălzindu-mi buzele.

ea." Eliberez arespiratie tremurătoare, cu inima bătândujni puternic, ine, pentru ca, Ry; vreau sa fiu primuTtau, ultimurtau şi fiecare nenorocit
lucru între ele." El subliniază fiecare cuvânt de parcă aproape că îl durea să spună lor.

Inima mi se strânge pentru că acum sunt speranţele şi visele pe care mi le-am dorit o posibilitate, dar înainte să pot înţelege cu adevărat realitatea acestui lucru, el se apleacă înapoi şi se uită în ochii mei. Se uită fix la mine cu atâta intensitate, încât e ca şi cum ar vedea pe mine pentru prima dată şi apoi îmi pune o întrebare la care nu mă aşteptam. - De ce mă iubeşti, Rylee?

îmi arunc capul şi mă uit înapoi la el, atâtea lucruri trecând prin mine minte că nu pot scoate cuvintele, aşa că râd. El mă priveşte ciudat, iar eu profitaţi de pauză pentru a-l prinde neprevăzut şi apuca ceafă să-l tragă la mine.

Buzele mele sunt pe ale lui într-un ritm de inimă, limba îmi alunecă între buzele lui despărţite şi amestecându-se cu a lui. îi simt surpriza strângând buzele, dar ea
se risipeşte în câteva secunde pe măsură ce mâinile lui se întind pentru a le imita pe ale mele şi se încurcă în ale mele bucle în timp ce alunecăm în tandreţea blândă a sărutului. îi arăt de ce îl iubesc cu mângâierea limbii mele, gemetele mulţumite în gât, neplătite trebuie să am întotdeauna mai mult de la el.

Şi, deşi nu este suficient pentru mine, mă retrag cu gustul lui pe al meu limba şi priveşte-l în ochi. „Te iubesc, Colton Donavan, pentru atât de mulţi motive." Trebuie să mă opresc pentru că emoţia mă copleşeşte şi vreau să vadă ochii mei când îi spun asta pentru ca el să ştie cu certitudine de ce simt cum mă simt simt.

„Te iubesc pentru cine eşti, pentru tot ce nu eşti, pentru locul unde ai venit de la şi unde vrei să mergi." Am lăsat un zâmbet blând să se joace peste buzele mele în timp ce eu uită-te la el, omul pe care îl iubesc atât de mult şi permite-mi să simt tot ceea ce îi spun. „îmi place zâmbetul băieţelului tău ascuns sub bănuţul tău rău. Te iubesc pentru că m-ai lăsat să intru, mi-ai dat inima, ai avut încredere în mine cu a ta *secrete şi lasă-mă să văd partea ta pe care nimeni altcineva nu a ajuns... ai lăsat-o* eu să fiu primul tău." Vocea mea se rupe la ultimele cuvinte şi lacrimile îmi cad în ochi ca Mă holbez la el, depăşit de emoţie.

„îmi place că ai o afecţiune pentru vată de zahăr şi maşini sexy. iubesc această gropiţă chiar aici... "Mă aplec şi aşez un sărut unde se ascunde,,... şi îmi place aici chiar aici", spun, trecându-mi mâna peste mirişte pe faţa lui. "Si iubesc acestea chiar aici când planezi peste mine, pe cale să faci dragoste cu mine ", spun, strângându-şi bicepsul în timp ce îi flexează pentru mine şi îmi aruncă un zâmbet. "Dar mai mult decât orice, îmi place ce este aici." Mă aplec înainte şi îi dau un sărut la piept unde inima lui tună sub buzele mele. îi ţin presaţi acolo momentan înainte să mă uit la el sub genele mele şi să termin cel mai important motivul tuturor. „Pentru că ceea ce este aici, Colton, este pur, bun şi neatins şi atât de incredibil de frumos încât mă lasă fără cuvinte, aşa cum a făcut-o astăzi... aşa cum este chiar acum."

Se uită fix la mine, muşchii pulsând în maxilar în timp ce încearcă să accepte totul că tocmai i-am spus. Ochii noştri sunt închişi, sufletele noastre sunt dezgolite şi inimile noastre acceptăm atât de mult, încât suntem pierduţi în cuvintele noastre nerostite.

într-o bătaie de inimă mă trage în el, mă înfăşoară cu braţele şi se ţine strâns. „La dracu, te iubesc", spune el, faţa lui este îngropată în curba mea gâtului şi îi simt denivelările respiraţiei sale aprinse în timp ce încearcă să compună se.

Disperarea atingerii sale şi în cuvintele sale cimentează totul între noi în timp ce ne agăţăm unul de celălalt.

„La asta mă refer", murmură el, apăsând un sărut pe partea gâtului meu, gura lui o şoaptă de la urechea mea. „Asta-seară ar trebui să fie despre tine ... complet despre tine - şi totuşi tocmai mi-ai dat atât de mult încât abia pot respira dracului chiar acum."

Se apleacă înapoi şi emoţia din ochi este copleşitoare. Băieţel, crescut omul şi ticăloşii răzvrătiţi se uită la mine chiar acum, toţi îmi spun ei iubeşte-mă. Respiră adânc şi forţează o înghiţitură.

„Este imposibil să fii în preajma ta, Ry, şi să nu fii mişcat de tine cumva, cumva. Mă laşi cu limba şi îmi faci nenorocita de stomac să se răsucească noduri jumătate din timp." Clatină din cap şi eu îi zâmbesc, atât de atins de al lui compliment. El întinde mâna şi mişcă o bucată de păr de pe faţa mea. "Tu m-a iubit cel mai întunecat", şopteşte el şi îmi fură respiraţia.

Realitatea cruntă a cuvintelor sale face ca pielea de găină să danseze peste carnea mea şi Am rămas fără cuvinte. Ochii lui strălucesc de umezeală în timp ce îşi muşcă buza de jos, înainte găsind cuvintele de care are nevoie pentru a termina de exprimat.

„M-ai iubit când m-am urât. Când te-am îndepărtat şi am încercat te-am rănit astfel încât să nu poţi vedea ... totul din trecutul meu. Mi-ai acceptat-o frică şi iubit de mine din cauza asta." Clatină din cap. „Şi apoi m-ai apucat de mine mingi şi mi-a spus că nu este negociabil." Amândoi râdem de cuvintele lui, de blândeţea comentariu care ne permite să expulzăm o parte din energia acumulată din aceasta conversaţie intens neaşteptată.

„Asta mai merge şi pe drum, îi spun cu un zâmbet şi se apleacă înainte şi îşi perie buzele de ale mele.

„Eu ..." El oftează. „Ry, mi-ai dat atât de mult nenorocit şi astăzi chiar am vrut să vă anunţ că îl înţeleg. Că o accept acum şi o simt în schimb." îşi dă o mână prin păr şi închide ochii pentru o bătaie, urmat de acel zâmbet timid îmi place să mă întorc pe buzele lui.

începe să vorbească şi apoi se opreşte pentru a şterge emoţia sugrumându-şi cuvintele înainte să se uite înapoi în sus şi să-mi vadă ochii. „Mi-ai dat speranţă când m-am gândit Eram fără speranţă. M-ai învăţat că sfidarea este sexy ca dracu, că curbele sunt cu siguranţă criptonita mea şi dracu 'blondele, pentru că brunetele sunt mult mai multe distracţie." Râd, bucurându-mă de întoarcerea băiatului meu arogant rău în timp ce îşi freacă mâinile peste faţă, zgârietura de mirişte care zgâria prin aer. „Sunt dracului rătăcind aici... fără prea mult sens, aşa că purtaţi-vă cu mine."

„Nu mai sunt nicăieri altundeva, Colton", îi spun, în timp ce mă conduce la un şezlong. Mă aşez şi el se sprijină în genunchi, pe pământ în faţa mea, corpul lui între V-ul coapselor mele, mâinile lui ţinându-mă de talie.

„Ry, te-am întrebat de ce mă iubeşti, dar ceea ce îmi doream cu adevărat era să-ţi spun toate motivele pentru care te iubesc. Este important pentru mine să ştiu că nu te îndoieşti de mine sentimente pentru tine ... pentru că dracu, Ry, m-ai lovit în fund. Ai fost
singurul lucru pe care nu l-am dorit niciodată - niciodată, niciodată nu l-am aşteptat în viaţa mea - şi să-l trag, dacă pot
trăieşte fără tine acum." Râde de admiterea lui în timp ce zâmbetul meu se lărgeşte. "Tu
testează-mă şi ispiteşte-mă şi fă-mă să privesc adevărurile pe care nu vreau să le înfrunt şi pe care sunt
încăpăţânat ca iadul, dar Doamne, iubito, nu ţi-aş dori altfel. Nu ar fi
să ne dorim în alt mod." îmi aşează mâinile pe umerii mei, degetele mari
mângâind golul dintre clavicule în timp ce el clătină din cap şi
continuă.

„Cred că am ştiut întotdeauna că eşti mult mai mult... dar ştiam că sunt îndrăgostită cu tine noaptea evenimentului Kids Now ... ai stat în grădina aceea şi m-a împins să risc ... m-a îndrăznit să te iubesc." Vocea lui se rupe cu emoţie din amintirea acelei nopţi.

„Şi apoi am făcut sex pe Sex", adaug cu un râs care îmi câştigă un rol de sexy iadul gemu din adâncul gâtului.

„La dracu, Ry, între case de scări şi hote auto şi vată de zahăr, nu voi fi niciodată capabil să scape gândindu-se la tine", atrage el.

„Acesta a fost planul meu de-a lungul timpului", îl tachinez cu un zâmbet.

"Oh, chiar aşa? M-ai jucat tot timpul? "

„Uh-huh", spun. „Urăşti jocul şi nu jucătorul, nu?" Râd. - Bine ai venit la ligile mari, Ace. Comentariul mi-a ieşit din limbă,
iar sarcasmul meu este răsplătit de rânjetul pe care îl iubesc răspândindu-se larg pe buzele lui. El clatină din cap, se apleacă pentru a-mi tachina buzele cu ale lui şi mă surprinde aprofundând sărutul. Limba lui mă ispiteşte şi mă tentează, îmi doresc să mă învârt şi să am nevoie strângând fiecare muşchi la sud de talie înainte ca el să se retragă.

„Vezi", şopteşte el, „de aceea te iubesc. Nu sunt lucrurile mari pe care le faci, dar milioane de nenorocite de lucruri mici pe care nici nu ştii că le faci. este făcându-mă să râd pentru că ştii că sunt incomod să vorbesc despre acest gen de rahat şi de a fi bine cu asta. Este pentru a mă face să văd lumea într-un alt mod uşoare, cum arfi îngheţata la micul dejun şi clătitele la cină. El clătină din cap şi priveşte în jos momentan.

„Şi de aceea te iubesc", îi spun. „Pentru că nu contează cum inconfortabil te exprimi, ştii că trebuie să-l aud şi încerci... dracu ai scos-o astăzi din parc. A fost - eşti - perfect."

„Sunt atât de departe de a fi perfect, Ry", spune el râzând de sine.

Mă întind şi îl ating, îmi trec mâna peste linia maxilarului său. „Eşti al meu cam perfect, Colton."

îmi zâmbeşte încet, ochii lui devenind brusc atât de intensi şi serioşi. „Nu, nu cred că o înţelegi, Ry, şi nu ştiu cum să o mai spun..." El se întinde şi îmi îmbracă faţa din nou, ţinându-mi capul cu mâini nesigure că ochii mei se blochează cu ai lui. „Vreau să fiu nenorocitul tău steag cu carouri,
Rylee. Maşina dvs. de ritm pentru a vă conduce prin momente dificile, oprirea în groapă atunci când sunteţi am nevoie de o pauză, linia de start, linia de sosire, nenorocita ta de victorie."

Cuvintele sale au furat-o pe a mea şi alimentează nevoia pe care am avut-o încă de la prima noastră
întâlnire. Oricât am încercat să lupt cu sentimentul din acea noapte fatidică, am vrut să fiu a lui. Vroiam mult mai mult decât o sesiune de make-out într-un hol din culise. Eu
am vrut întreaga cursă cu el.

„Trofeul tău", meditez cu un zâmbet blând, revenind la conversaţia noastră dimineaţa după prima noastră întâlnire împreună şi ştiu că îşi aminteşte, pentru că el îmi întoarce aceleaşi zâmbete înapoi.

„Nu", şopteşte el în timp ce se apleacă înainte şi îşi lipeşte buzele de ale mele. „Eşti mult mai mult decât un trofeu, Rylee. Trofeele sunt lipsite de consecinţă atunci când totul este spus şi gata ... dar tu? Nu ai putea fi niciodată inconsecvent." îi simt buzele curba până la un zâmbet.

„Nu, tu şi cu mine împreună ... asta te-ar face al meu", îi spun cu un îmi zâmbeşti în timp ce eu însumi contribuie la un moment memorabil din trecutul nostru.

„Bun", recunoaşte el, aplecându-se înapoi cu un zâmbet diabolic pe el chip frumos. „Rândul meu", spune el, lingându-şi buzele înainte ca rânjetul să se întoarcă. "Este există cineva al cărui fund trebuie să-l lovesc înainte să-l pot oficializa?" el spune cu un râs, cuvintele lui mă provocă să-mi amintesc.

Clătin din cap, zâmbind în timp ce degetele lui îmi urcă braţele şi ochii lui mă îndrăznesc să-mi amintesc replicile mele. Atingerea lui îi distrage atenţia, dar îmi amintesc. îmi bat genele I. „Ce oficializaţi, domnule Donavan?" întreb şi când îi văd ochii, sunt surprins de privirea lui intensă.

- Asta, Rylee. Respiră. „Faceţi acest lucru oficial", spune el.

Gâfâi, mâna zburând în sus pentru a-mi acoperi gura în timp ce mă uit în jos la sclipitor inel de logodna. Sunt atât de recunoscător că stau pentru că lumea se mişcă în jurul meu într-o neclaritate. Tot ce mă pot concentra este strălucirea omului din faţa mea, cerând să-mi fac lumea completă. 0 lume pe care nu am crezut-o niciodată că va exista pentru mine.

îmi reamintesc să respir, chiar dacă încă nu pot avea încredere în mine să mă formez cuvinte în mod corespunzător, aşa că mă holbez la el, corpul meu fiind acoperit de găină, deşi căldura dragostei sale pulsând prin mine. Mă holbez la el printre lacrimi înceţoşate ochii şi dă din cap subtil şocat. Nu-mi mişc ochii de ai lui, pentru că văd acest moment înseamnă atât pentru el, cât şi pentru mine.

„Faceţi acest lucru oficial cu mine, Rylee", spune el, cu vocea sigură, dar mâinile sunt instabil. îmi place faptul că este nervos, că vreau să spun atât de mult pentru el încât este îngrijorat că aş putea spune că nu.

„Ţi-am spus odată că, dacă nu aş putea spune cuvintele, aş face tot ce pot să-ţi dovedesc ce simt pentru tine. Ei bine, pot spune cuvintele acum, iubito. Tu mi-a arătat cum. Te iubesc." Ochii lui mă ţin, dar eu nu pot să nu mă uit în jos la acel zâmbet timid al său care îmi stăpâneşte inima. „Iubesc cine eşti şi ce eşti tu obligă-mă. îmi place că scânteia ta a oprit estompa. Că ai vrut să concurezi cu mine. Că nu mai am nevoie de supereroi pentru că am nevoie de tine in schimb." Clatină uşor din cap şi râde nervos înainte de a începe din nou.

„La naiba, am făcut deja partea de bine sau de rău şi cea de boală şi sănătate, aşa că hai să facem până şi moartea ne desparte. Fă o viaţă cu mine, Ryles. start cu mine. Termină cu mine. Completeaza-ma. Fii singurul şi primul meu. Fii la naiba mea banda victoriei şi nenorocitul meu de steag pentru că Dumnezeu ştie că voi fi al tău dacă mă vei lăsa. Te căsătoreşti cu mine, Ry?"

Lacrimile curg pe ambele feţe şi sunt atât de copleşit de frumuseţea cuvintelor sale şi revărsarea sufletului său pe care nu le pot vorbi, aşa că arăt el în schimb. Mă aplec în faţă şi îmi lipesc buzele de ale lui, gustul de sare amestecându-se buzele noastre în timp ce mă revărs în sărut.

Şi apoi încep să chicotesc în timp ce buzele mele sunt lipite de ale lui şi emoţiile fug rampant prin mine. Nu mă pot abţine. Mă aplec înapoi şi îmi arunc lacrimile în timp ce el se uită la mine.

„Mă ucizi aici, Ry ..." Vocea lui flutură, un amestec de exasperare şi anxietate. Ochii lui îi ţin pe ai mei - implorând, implorând, implorând - şi îmi dau seama că ştiu răspunsul fără îndoială, dar nu i-am spus-o niciodată.

- Da, Colton. Spun, vocea mea crescând de entuziasm pe măsură ce se formează mai multe lacrimi. - Da, mă voi căsători cu tine.

„Mulţumesc lui Hristos!" Oftează şi clătină din cap, cu o adorare totală în ochi se uită la mine. Ochii mei sunt încă închişi cu ai lui, dar mâna lui întinde să ia A mea. Ne rupe legătura şi se uită în jos, atrăgându-mi ochii în jos priveşte-l alunecând diamantul canar tăiat cu pernă, încadrat de diamante mai mici, pe degetul meu inelar.

Suntem tăcuţi când ne uităm la el, enormitatea momentului ne lovind. Inelul este frumos şi uriaş, dar o simplă bandă de aur ar fi făcut trucul, pentru că când ridic ochii, există adevăratul meu premiu. Părul întunecat, ochii verzi, maxilarul bubuit şi un inima care mă deţine: minte, corp şi suflet.

„Te iubesc", şoptesc.

„Şi eu te iubesc", spune el, îmi apasă un sărut pe buze şi apoi îl aruncă pe al lui întoarce-te şi râde înainte de a ţipa în partea de sus a plămânilor: „A spus da!"
Sunt tresărit de strigătul lui, dar atunci înţeleg când aud un vuiet de urale şi se repede la marginea terasei. Când privesc în jos, sunt şocat să văd toată lumea se uită la noi din curtea de jos. Toată lumea de astăzi, inclusiv ambele seturi ale părinţilor noştri.
Toţi sunt înveseliţi şi fluieră şi tot ce pot face este să clătin din cap şi accepta fericirea lor. îi dau cu mâna pe toţi, întinzându-mi mâna pentru a-mi arăta sunaţi şi sărbătoriţi cu ei.
Mă uit peste Colton şi emoţiile mă înghiţesc întregi. îl iubesc cu toate inima mea. Fără întrebări. Fără dubii. Fără temeri.
„Hei, Ryles", spune el, trăgându-mă în el. „Dacă o să se holbeze ..." El
ridică o sprânceană şi zâmbeşte când vede inelul de pe mâna stângă sprijinindu-se bicepsul lui.
îmi arunc capul înapoi şi râd înainte de a completa linia pentru el. "Ar putea la fel de bine, dă-le ceva bun la care să se uite."
Ridică o sprânceană spre mine. „La dracu, te iubesc, în curând viitoare doamnă. Donavan " el scoate, frisoane dansând pe coloana vertebrală şi un zâmbet răspândit pe buzele mele, ca se apleacă înainte şi mă sărută.
Norocul se ridică la un nivel revoltător mai jos, dar tot ce aud este lui Colton moale geme. Tot ce simt este în fiecare loc în care corpurile noastre se ating. Tot ce ştiu este că căldura care se răspândeşte în mine, luând stăpânire, este să găsească permanenţă.
Orice altceva dispare.
Mulţimea de dedesubt.
Lumea de dincolo.
Pentru că am, tot ce am nevoie, este chiar aici în braţele mele.

Ch

'.apter 3~orty-CFo.
oar
7 an mai târziu

Ai intarziat. Cine crezi că eşti, mireasa sau aşa ceva?
Singurul lucru pe care nici unul dintre noi nu l-a dorit sa dovedit a fi singurul lucru pe care noi nu vreau niciodată să trăiesc fără.
Fiecare.

Tot ce spune textul şi râd în timp ce încerc să scriu un text înapoi, dar nu pot pentru că mâinile îmi tremură. Nu le pot stabili şi totuşi trebuie. Dacă intră mama mea o să creadă că sunt nervos. 0 să creadă că am îndoieli şi că sunt ale mele picioarele se răcesc.

Şi acesta este cel mai îndepărtat lucru de la adevăr.

Pentru că sunt atât de gata să mă scufund în cap. Atât de încântat să-l văd, să-l sărut, ca să devin oficial al lui, sar în sus şi în jos cu entuziasm. Ale mele stomacul se agită pentru că abia aştept să-i văd faţa - cea mai bună parte a unei nunţi gândeşte-te - când mă va vedea pentru prima dată.

Mă uit în jos la telefon şi răspund. Pot întârzia dacă vreau. Este al meu nuntă. Regula numărul unu. Mireasa - soţia - are întotdeauna dreptate. Non- negociabil.

Mă uit pe fereastra dormitorului nostru la puntea de dedesubt şi mă uit la paradis tropical terasa a fost transformată în. Familia noastră apropiată şi prietenii se împrăştie, băieţii sunt toţi îmbrăcaţi în smoching asortat, ducându-i la locurile lor.

Mă bucur de acest moment liniştit departe de frenezia care mi-a stăpânit dimineaţa şi haosul pe care îl ştiu va urma în curând. Ultimele mele momente ca Rylee Thomas. îmbrăcat în alb - fiecare uncie de mine a fost zdrobită, încrustată şi prinţesată perfecţiunea - cu o singură excepţie pe care am refuzat să mă mut.

Mă uit în oglindă la cercevela în carouri alb-negru care se înfăşoară talia mea şi cade pe spatele rochiei mele. Mica mea oda lui Colton şi a noastră glumă privată.

Telefonul meu sună. Dăm deja reguli şi nici măcar nu suntem încă căsătoriţi? A o anumită soţie ar putea fi nevoită să fie fututăîn supunere mai târziu. Regula mea numărul unu: Poţi avea orice regulă vrei, iubito, dar în dormitor sunt cel care face regulile.

Râd, corpul meu deja strâns atât de strâns de nevoie încât îl ştiu simplu atingerea mă va declanşa. Zâmbesc, gândindu-mă la tema pavilionului în carouri care este purtată spre lenjeria mea şi geamătul pe care îl voi auzi când Colton o va descoperi mai târziu. Şi sunt atât de disperat pentru acea parte, având în vedere că nu l-am lăsat să mă atingă pentru luna trecută, indiferent de cât de mult a implorat şi a pledat. Dar când m-am hotărât

să-mi înşel propriile reguli - cedează propriei dorinţe de a vrea să facă dragoste pentru el, m-a respins. „Bine aţi venit la ligile mari", comentariul său preferat alegere.

Ace, deja îmi domini mintea, inima şi sufletul... în dormitor doar un bonus suplimentar. în plus, de când urmezi regulile?

Am lovit trimite în timp ce respir în adânc şi zâmbesc la reflecţia mea. Părul măturat cu bucle largi care cad accidental, cu ochii strălucitori şi fără îndoială, atât de gata să mergi pe culoar până la bărbatul cu care vreau să-mi petrec restul vieţii. Privirea mea surprinde strălucirea tradiţiilor de nuntă pe care le port. Şi îmi aleg telefonul înapoi.

îmi place darul meu. Nu trebuia. Mulţumesc. Abia aştept să te văd. eu merg să lovesc trimite şi apoi să mă opresc, având nevoie să-i spun în felul nostru. Aşa că adaug la text, necondiţionat, Katy Perry.

Lacrimile îmi estompează vederea când mă gândesc la el şi îmi trec degetele peste brăţară în jurul încheieturii mele. Cadoul pe care mi l-a lăsat pe comoda mea. Când l-am deschis fruntea mamei se încreţi, dar am râs de literele alfabetului legate între ele alternând diamante şi safire.

Ceva albastru şi ceva nou.

Ochii mei se concentrează asupra ştifturilor cu diamante din urechi pe care le purta mama când ea m-am căsătorit cu tatăl meu şi sper că putem avea o căsătorie la fel de reuşită şi iubitoare ca a lor.

Ceva vechi al meu.

Mă doare inima amintindu-mi de aspectul de pe faţa lui Had aseară când ea mi-a oferit tiara simplă pe care să o port. „Eşti singura soră care mi-a rămas acum. Aş vrea să o porţi".

Ceva meu împrumutat.

închid ochii pentru o clipă, emoţiile ameninţându-mă să mă copleşească în timp ce eu ia totul înăuntru. Pe măsură ce grav în creierul meu ce simte asta - viaţa se schimbă şi totuşi atât de plin de emoţie dintr-o dată. Şi apoi mintea mea se îndreaptă spre omul pe care nu-l pot aşteptaţi să-mi petrec viaţa cu. Omul care m-a prins în acea primă zi şi în ciuda unui puţine umflături, nu m-a lăsat niciodată să cad - cu excepţia mai multor îndrăgostiţi de el. Fiecare o singura zi.

Ce gândeşte şi simte Colton acum? Este nervos? Agitat? Face se simte la fel de sigur ca mine?

Telefonul meu mă avertizează din nou.

Obişnuieşte-te să fii răsfăţat. Acum nu prea mult. Ştii cum mult te iubesc pentru că îmi predez momentan mingile pentru a tasta titlul piesei următoare, dar dracu dacă nu este adevărat - Halo, Beyonce. Vai. Bile înapoi locul acum. Şi hei, aici sunt o mulţime de femei îmbrăcate, cum o voi face
ştii care eşti tu?

Cuvintele cântecului m-au lovit în acelaşi timp cu sarcasmul său şi emit un hohote de râs, corpul meu nesigur ce emoţie ar trebui să lase să stăpânească. Şi eu decid lăsaţi-i pe toţi să conducă - fiecare dintre ei - pentru că acesta este un fel în viaţă zi.

Şi pentru că îmi permit să simt totul acum, tot ce vreau este el, cu disperare. Apreciez că toţi oaspeţii sunt aici, dar nu mi-ar păsa mai puţin despre toată fastul şi circumstanţele, deoarece ceea ce contează cel mai mult este bărbatul asta o să mă aştepte la sfârşitul culoarului.

îmi iau telefonul pentru ultima oară, cu un zâmbet blând pe faţă şi scriu, voi fi cel în alb.

Bătaia la uşă mă scoate din gânduri. "Intra."

„Eşti gata, dragă?"

Vocea mamei trage toate emoţiile care se rostogolesc prin mine şi trebuie luptă împotriva arsurilor din fundul gâtului meu. îmi spun mereu să nu plâng - că voi încurcaţi-mi machiajul - dar ştiu că este zadarnic. Am vărsat o viaţă de lacrimi peste ultimii trei ani şi jumătate; Am dreptul să-mi distrug machiajul cu lacrimi de bucurie acum.

"Da eu sunt." Mă uit la mama şi buzele mele se înclină într-un zâmbet blând care reflectă a ei. Ea îmi ţine privirea, mândria împreună cu o tentă de tristeţe care mă lasă să plec, se vede în ochii ei albaştri. „Nu începe", am avertizat-o, pentru că Ştiu dacă începe să plângă, aşa şi eu.

"Ştiu." Adulmecă şi apoi râde în timp ce îşi aşează mâinile pe ambele părţi ale obrajii şi privirile în ochii mei. - El este Ry, Ry. 0 mamă le ştie lucruri." Ea clătină din cap, cu un zâmbet blând pe faţă înainte de a răspunde la întrebare în ochii mei. „Dansează în ploaie cu tine. Aşa ştiu eu."

îmi înghit din nou lacrimile când îmi amintesc sfaturile ei în ziua în care am părăsit spital. Despre modul în care viaţa nu este modul în care supravieţuieşti furtunii, ci modul în care dansezi ploaia. Şi dacă aş avea vreo îndoială cu privire la ceea ce urma să fac, aş avea a dispărut într-o clipă cu simplul ei comentariu.

Nimic ca ştampila de aprobare a unei mame care să-mi facă momentul atât de mare mai dulce.

Sunt pe punctul de a spune ceva când Haddie va trece prin uşă. „E timpul să arborezi steagul, iubito, pentru că este timpul altarului!" spune ea cu un fluierat. "Fierbinte la naiba, femeie!"

"Mulţumiri." Râd când ea şi mama mea încep să-mi adune rochia şi noi deplasaţi-vă spre scară, se cântă notele fine ale 0 mie de ani o chitară acustică jos. Cuvintele dezvăluie tot ce simt despre bărbat asteptandu-ma.

Quinlan ne oferă aprobarea de la parter, care semnalează că Colton se află poziţie şi nu mă poate vedea. Mama şi Haddie mă ajută să cobor pe scări cu trenul meu ca să nu mă împiedic şi să-mi rup glezna. Ajungem la etajul inferior şi mama mă trage într-o îmbrăţişare strânsă înainte de a se retrage şi de a-mi zâmbi cu atât multe emoţii înotând în ochii ei.

„Ştiu", îi şoptesc din cap în timp ce Shane vine să o însoţească la ea scaun.

Simt o mână pe braţul meu şi mă întorc pentru a găsi zâmbetul blând al fratelui meu care se uită atât de frumos în tux. Tanner încuie ochii cu mine şi doar clatină din cap. "Este cu siguranţă să nu te îmbraci la casa Nanei", îl şicanează, iubirea reflectându-se în ochii lui întinde mâna şi mă apucă de mâini. - Eşti gata să faci asta, Bubs?

îmi dau din cap viguros, emoţia înfundându-mi gâtul în timp ce mă gândesc înapoi când eram mici şi obişnuiam să ne jucăm nunta la casa Nanei noastre. Cleios salvatoare pentru verighete şi animale de pluş pentru oaspeţi. „Nu am fost niciodată mai mult gata ", îi spun, sărutându-l pe obraz ca ochii fratelui meu de obicei stoic bine cu lacrimi.

„Arăţi uimitor." Clatină din cap neîncrezător încă o dată, înainte punându-mi un sărut moale pe obraz.

"Tata?" întreb, uitându-mă peste umăr după tatăl nostru.

„încercând să se compună", spune el cu un ochi. „Nu eşti în fiecare zi tu dă-i fetei tale. Va fi aici într-o secundă." îi fac semn din cap şi apoi el se întoarce să meargă lângă Quinlan, care este deja o mizerie gălăgioasă. Ea o întâlneşte pe a mea ochii şi clătină din cap, o recunoaştere tăcută că dacă vorbim chiar acum amândoi vom plânge atât de tare încât nu ne vom mai recupera.

„Şi există femeia care este responsabilă pentru sute de femei plângând cafeaua lor astăzi. " Întorc capul pentru a găsi bărbatul pe care l-am iubit peste anul trecut.

„Becks". Este tot ce pot spune, dar admiraţia din tonul meu îi spune tot el trebuie să ştie. îl ador în atât de multe feluri, cel mai puţin pentru că l-a împins pe Colton şi eu împreună când tot ce doream era să ne despărţim.

„Hei, superb", spune el. „Ai timp să renunţi, dacă vrei. Eul lui va deveni mai mare doar după ce va revendica premiul final astăzi."

Inima îmi strânge cuvintele. „Numai dacă conduci", îl tachinez când intru o respiraţie profundă pentru a-mi îmblânzi emoţiile.

„Nu, s-ar putea să-mi lovească fundul pentru asta." Râde încet în timp ce trage mă îmbrăţişează. „Te aşteaptă", îmi şopteşte la ureche înainte de a păşi înapoi şi dând din cap către mine.

Cuvintele lui şi-au pus amprenta pe măsură ce totul din jurul meu devine clar concentrare. Muzica. Haddie şi Quinlan în rochiile lor clasice negre şi vibrante buchete. Tanner se legănă pe tocuri, încercând să aibă răbdare, dar neliniştit aşteptând recepţia pentru a-şi putea scoate papionul. Corzile chitarei. Zumzetul a tot ce se învârte în jurul meu. Inima mea tună cu anticipare dincolo de cuvinte.

Sunt atât de pregătit pentru asta.

Haddie se apropie, prietenul meu cu piciorul are lacrimi în ochi şi începe să repare trenul meu în jurul meu. Termină şi mă priveşte zâmbind. "Doar aminteste-ti, Căsătoria va fi uneori grea. Când este, purtaţi o rochie cu fermoar în sus partea din spate."

Râd când o privesc de parcă arfi nebună.

„Va trebui să te atingă pentru a te ajuta să te dezbraci şi ceea ce se află dedesubt fă-l să uite orice ar fi supărat." Ea ridică sprâncenele. "Atunci va veni cea mai bună parte, sexul machiat". Râde făcându-mă să-mi dau ochii peste cap.

„Mulţumesc, Had", îi spun cu o mişcare a capului, pentru că, deşi sunt sigur de ceea ce urmează să fac, stomacul tocmai mi-a căzut în picioare.

- Te iubesc, Ry. îmi apasă un sărut pe obraz în timp ce îmi muşc buzele şi dau din cap. „Una pentru noroc", îmi şopteşte ea.

„Şi unul pentru curaj", îi şoptesc înapoi şi îi sărut obrazul la rândul său, nu de data aceasta am nevoie de tequila pentru că sunt suficient de mare în ceea ce priveşte emoţiile.

Ea începe să meargă spre Beckettîn timp ce Quinlan şi Tanner îşi încep mersul pe culoar, dar se opreşte şi se întoarce înapoi. - Hei, Ry?

„Da?"

„Astăzi va merge incredibil de repede. Totul o să te lovească la un sute de mile pe oră. Asiguraţi-vă că vă opriţi şi luaţi totul pentru a putea cu adevărat aminteşte-ţi prima zi din restul vieţii tale împreună ".

Nici măcar nu pot respira Mă străduiesc atât de mult să nu plâng chiar acum. Dau din cap şi suflu răsuflă puternic, încercând să mă compun. Ochii noştri se ţin, cuvinte nerostite trecând între noi, înainte ca ea să se întoarcă şi să-şi lase braţele prin a lui Becks şi începe plimbarea lor.

Mă uit în jurul perdelei, dorind să văd totul, iau totul înăuntru, dar tot al meu ochii fac este să-l caute. Şi de unde stau, nu-l pot vedea. Aşa că mă uit peste familia şi prietenii noştri. Echipa lui Colton, co-consilierii mei, familiile noastre se umple scaunele şi priviţi cum cei mai buni prieteni ai noştri merg împreună pe culoar, prind Ochii lui Dorothea, zâmbetul ei mărindu-se în timp ce îmi spune „superb" pentru mine înainte împingându-l pe Andy. îşi întoarce capul imediat şi privirile noastre se blochează înainte să dea din cap capul său subtil, expresia de pe chipul său umplut de uimire şi recunoştinţă.

„Eşti gata, puştiule?"

Vocea omului cu care obişnuiam să-i compar pe toţi oamenii este în spatele meu şi eu ştiu că o voi pierde. Mă întorc şi mă uit la tatăl meu, atât de incredibil chipeş şi tot corpul meu tremură de gândul că nu voi mai fi
fetiţa lui după azi. Răsuflu un oftat cutremurător în timp ce el se uită la mine, incapabil ascunde lacrimile care se strâng în colţurile ochilor.

- Ai făcut bine, Ry. Dă din cap, bărbia puternică tremurând de emoţie.

Şi prima mea lacrimă îmi alunecă cecul după ce aud fiecare fetiţă vrea de la tatăl lor, aprobare - mai ales despre persoana pe care am ales-o petrec restul vieţii mele cu.

"Mulţumesc, tată." Nu mă pot descurca mult mai mult fără porţile deschizând şi ştiu că el simte la fel pentru că amândoi privim în altă parte.

Canonul lui Pachelbel începe şi frigurile îmi acoperă corpul. Acesta este indiciul meu. Tatăl meu
îmi întinde cotul spre mine, iar eu îmi împletesc mâna prin el, ţinându-mă pe un ultim timp. El va fi întotdeauna eroul meu şi cel pe care îl caut pentru sfaturi, dar este timpul pas spre omul cu care voi face noi amintiri.

Viitorul meu.

A fost odată.

Fericit pentru totdeauna.

„Nu ai arătat niciodată mai frumos", îmi şopteşte el în timp ce păşim în uşă şi ochii mei se estompează cu lacrimi nevărsate. „Soţul tău aşteaptă".

Cuvintele acelea dulci-amăruie - un tătic care-şi lăsa fetiţa să plece - aproape că mă rup în timp ce forţez o înghiţitură pe gât să ţin la distanţă apele.

Inspir adânc şi mă uit la petalele colorate de trandafir împrăştiate pe culoar de ţesătură albă în faţa mea. Clipesc din umezeala ochilor mei,
pentru că atunci când îi cresc să-l vadă pe Colton pentru prima dată, îmi doresc acest moment fii limpede ca cristalul. Nestingherit. Perfect.

La fel ca dragostea pe care o simt pentru el.

Facem primul pas. Aud foşnetul oaspeţilor noştri când se încordează să mă vadă şi murmură tăcute când o fac. Aud corzile de vioară şi clicul camere. îmi simt pulsul tunând prin vene şi simt tremurul din mine braţul tatălui, în timp ce luăm împreună cea mai importantă plimbare. Miros florile care aştern terasa amestecată cu vântul moale al oceanului. încerc să iau totul, ia sfatul lui Haddie şi memorează fiecare detaliu.

Şi mai presus de toate acestea, îl aud pe Colton inspirând pe măsură ce intru în vedere şi abia aştept mai mult. Fiecare parte a corpului meu vibrează de anticipare.

îmi ridic privirea.

Şi picioarele mi se mişcă.

Dar inima mea se opreşte. Şi bate din nou.

Respiraţia îmi este lovită de plămâni în timp ce blochez ochii cu Colton şi intru privirea uluită de pe chipul lui. Omul care este întotdeauna atât de sigur de el însuşi arată ca şi cum lumea s-a oprit, s-a înclinat şi s-a îndepărtat de curs.

Şi chestia amuzantă este ... are, începând cu minutul în care m-a prins în a lui arme.

Ochii noştri rămân închişi. Chiar şi atunci când îl sărut pe tatăl meu pe obraz şi el îi strânge mâna lui Colton înainte de a merge să stea cu mama mea. Chiar şi atunci când Colton ia mâinile mele în ale lui şi scutură din cap cu o mică chicotelie şi zice: „Frumos steag cu carouri."

„Mi-a fost teamă că nu vei şti care sunt eu", mă tachinez şi mă simt ca şi cum aş fi poate respira pentru prima dată toată ziua. Inima îmi bate tare şi mâinile sunt tremurând, dar mă are acum.

„Iubito, aş şti unde eşti, chiar dacă aş fi orb." Şi zâmbetul acela, acela care îi luminează ochii şi îmi încălzeşte sufletul, se întinde pe buzele lui. Mă pierd atât de mult în ochii lui şi cuvintele nerostite pe care le comunică de care nici măcar nu-mi dau seama oficialul nostru a început ceremonia până când Colton se uită la ea şi apoi înapoi la mine. Verdele ochilor îi străluceşte de emoţie, iar zâmbetul lui se înmoaie se uită fix la mine.

„Rylee", spune el, clătinând subtil din cap în timp ce se uită în jos la mâinile noastre şi apoi întoarce-te la mine. „Am fost un om care curgea prin viaţă, ideea iubirii niciodată traversându-mi radarul. Pur şi simplu nu a fost pentru mine. Şi apoi te-ai izbit de viaţa mea. Tu am văzut bine în mine când nu am văzut-o. Ai văzut posibilitatea când nu am văzut nimic. Cand eu te-ai îndepărtat, te-ai împins înapoi de zece ori mai tare ". Râde încet. "Tu mi-a arătat inima ta, de nenumărate ori. M-ai învăţat că steagurile în carouri sunt aşa mult mai valoros în afara pistei decât pe. Ai adus lumină în întunericul meu cu altruismul tău, temeritatea ta ... "El ridică mâna şi mă freacă degetul mare peste mine obraz pentru a şterge lacrimile care alunecă în tăcere pe obraji acum.

Jurămintele sale personale semnifică profunzimea iubirii sale pentru mine - omul care a jurat nu putea iubi, o face din toată inima.

„Mi-ai dat o viaţă pe care nici măcar nu am ştiut-o că o vreau, Ry. Şi pentru asta? Eu făgăduieşte să mă dăruiesc ţie - celor sparte, îndoite şi fiecare piesă între ele -Din toată inima, fără înşelăciune, fără influenţe exterioare, am promis sa trimiteţi-vă cântece pentru a mă face să mă auziţi când pur şi simplu nu veţi asculta, am promis sa încurajează-ţi compasiunea pentru că asta te face pe tine, tu. am promis sa te împing să fii spontan, deoarece încălcarea regulilor este ceea ce fac cel mai bine", spune el cu un zâmbet pe măsură ce o lacrimă singuratică îi alunecă pe faţă. „Promit să joc foarte mult de baseball, asigurându-ne că atingem fiecare bază. Home run !" El spune ultimul cuvânt încet, aşa că numai eu pot auzi şi râd printre lacrimi.

Şi nu mă mai pot abţine, aşa că întind mâna şi mă frâng de lateral a maxilarului său, fără să-i pese un pic de presupunerile pe care oamenii le-ar putea face despre acel jurământ.

„Şi chiar acolo ... acel râs? Promit să te fac să râzi aşa in fiecare zi. Şi oftează. îmi place să aud şi suspinele tale." îmi face cu ochiul. „Eu
promit că nimic nu va fi mai valoros în viaţa mea decât tine. Că nu o vei face niciodată
fii inconsecvent. Că pe cei pe care îi iubeşti, şi eu îi voi iubi", spune el şi apoi se uită la rândul în care stau toţi băieţii. „Aşa cum stau aici, promiţând să fiu al tău,
ca să vă ofer pe toţi pe mine, ştiu deja că o viaţă nu va fi niciodată suficient de lungă te iubesc. Pur şi simplu nu este posibil." El ridică din umeri, inima mea umflându-se ca vocea lui
flutură uşor. „Dar, iubito, trebuie să încerc mereu, dacă mă vei avea."

"Da!" Mă sufoc în timp ce Colton îmi strecură inelul pe deget, corpul meu tremurând, inima mea niciodată mai fermă, capul complet limpede.

„Te iubesc", şopteşte el.

Lacrimile îmi cad şi nici nu încerc să le opresc. Pare atât de conflictual, dorind să mă tragă în braţele lui şi să mă mângâie. Se uită la ofiţerul nostru, cerând în tăcere permisiunea să mă atingă. Şi este atât de drăguţ încât bărbatul meu, care nu respectă întotdeauna regulile, îi este teamă să le încalce acum.

îmi şterg ochii cu un Kleenex pe care mi-l întinde Haddie şi îl atrage într-o adâncime respiraţie pentru a mă pregăti pentru a-mi îndeplini jurămintele. „Colton, la fel de mult ca mine Am încercat să mă lupt cu el, cred că m-am îndrăgostit de tine de când am căzut din acel depozit dulap şi v-a prăbuşit în braţe. 0 întâlnire întâmplătoare. Ai văzut o scânteie în mine când tot ce simţisem atât de mult timp era durerea. Mi-ai arătat dragoste când ai înjurat nu a fost real. M-ai învăţat că merit să simt când am fost atât de mult timp amorţit." Clătin din cap şi mă uit în jos la mâinile noastre, înainte de a privi înapoi întâlneşte-i ochii.

„Mi-ai arătat cicatrici - în interior şi în exterior - sunt frumoase şi să le deţii fara frica. Mi-ai arătat adevăratul tu - m-ai lăsat să intru - când întotdeauna închide-i

pe alţii. Mi-ai arătat o asemenea tărie şi curaj, încât n-am avut de ales ci să te iubesc. Şi, deşi nu ai ştiut-o niciodată, mi-ai arătat inima timp si timp din nou. Fiecare bucată din ea îndoită." Respir, mâinile mele tremurătoare ţinându-l pe al lui.

Iar privirea din ochii lui - plină de acceptare, adorare, veneraţie - este una pe care nu o voi uita niciodată. Lacrimile îi alunecă în tăcere pe obraji, într-o asemenea stare contrast cu intensitatea de pe faţă, dar îi văd vulnerabilitatea. Simt dragostea.

„Spui că am adus lumină în întunericul tău, dar nu sunt de acord. Lumina ta a fost mereu acolo, ţi-am arătat cum să-l laşi să strălucească. îmi dai viaţa pe care o am dorit intotdeana. Şi pentru asta? Promit să mă ofer ţie - sfidarea, altruism, tot alfabetul afurisit - din toată inima, fără înşelăciune, fără influenţe exterioare".

Şi nu mă pot abţine, chiar am crezut că ştiu că este împotriva regulilor, mă aplec înainte şi apasă un sărut moale pe buzele lui, iar când mă aplec pe spate, privirea din ochii lui şi zâmbetul dezordonat de pe faţa lui este unul pe care îl voi aminti pentru tot restul vieţii noastre.

„întrerupător de reguli", îl tachină el ridicând sprânceana în timp ce mă pregătesc să termin
jurămintele mele.

„Am învăţat de la cei mai buni." Clătin din cap şi mă uit înapoi la el cu claritate. „Promit să-ţi încurajez spiritul liber şi să guvernezi căile de rupere pentru că asta este ce te face, tu. Promit să te provoc şi să te împing ca să putem continuaţi să dezvoltaţi versiuni mai bune despre noi înşine. Promit să fiu răbdător şi ţine-te de mână când vrei să se ţină cel mai puţin, pentru că asta fac cel mai bine. Eu promit să vă trimit text şi melodii, astfel încât să putem menţine liniile de comunicare deschise intre noi. Şi promit să port rochii cu fermoare în spate ", arunc
pe un capriciu, determinându-l pe Colton să se uite la Haddie care râde în spatele meu. Clătină din cap, înainte de a se concentra din nou asupra mea.

„Promit o viaţă de râs, dejunuri cu îngheţată şi cină cu clătite. Şi cât de mult îmi place să fluture steagul în carouri? Bătăuş, iubito." Zâmbetul meu se potriveşte cu a lui, pe măsură ce dragostea mea pentru el se umflă şi se ridică la noi culmi. „Promit asta nimic nu va fi mai valoros în viaţa mea decât tine - pentru că orice altceva este fără importanţă - şi tu, Colton, cu siguranţă nu eşti. îmi amintesc că am stat un Starbucks care te urmăreşte şi se întreabă cum ar fi să ai ocazia să te iubesc şi acum am să aflu o viaţă întreagă. Şi încă nu cred că aşa va fi fii suficient timp." îi iau inelul de la Haddie, trupa gravată cu un cadru proiectează şi strecură-l pe deget.

Becks începe să-şi bată joc şi toţi oaspeţii râd. Oricât de mult vreau să strâng el, nu am putut niciodată. Aceasta este viaţa mea acum şi el face parte din ea.

„Urmează, nenorocitule", îi mormăie Colton sub respiraţie, provocându-l sufoca mai mult şi eu să râd mai tare. Durează un minut până când râsul se potoleşte şi pentru ca toată lumea să se stabilească astfel încât accentul să revină asupra noastră.

„Colton, trebuie să încercăm pentru totdeauna, dacă mă vei avea?"

„Ştii că este permanent, nu?" spune el încet, amintindu-mi de
^tfUn timPce se uită la mine' caP
cale." Se uită în jos la mână, noua bandă de pe degetul inelar şi o scutură îndreaptă-te pentru o clipă în timp ce acceptă ceea ce tocmai s-a întâmplat. Aspectul de pe chipul său este nepreţuit. Şi cu nerăbdarea care rivalizează cu cea a unuia dintre băieţii mei, ochii lui se aruncă la ofiţer.

- Da, Colton. chicoteşte ea, ştiind exact ce vrea el. „Poţi săruta mireasa ta!"

Minunarea şi dragostea curg prin mine.

„Mulţumesc lui Hristos!" El expiră în timp ce păşeşte în mine şi îmi încadrează faţa cu a lui mâini. „Acesta este un steag cu carouri pe care îl revendic pentru totdeauna".

Şi apoi buzele lui sunt pe ale mele, legătura noastră irefutabilă, aşa cum aud eu anunţaţi oficial: „Prieteni şi familie, vă pot prezenta domnul şi doamna
Colton Donavan."

Epilogue

a

7 0 ani mai târziu

Vibraţia motorului răsună în pieptul meu cu mult înainte ca maşina să se prindă în rândul patru. Urmăresc maşina, cu ochii lipiţi de ea, în timp ce el luptă cu traficul pe al său a doua până la ultima tură şi mă întreb dacă va fi întotdeauna aşa. Dacă voi fi întotdeauna un epavă nervoasă când este acolo.

Categoric. Fara îndoiala.

îl aud schimbând vitezele când intră în virajul doi, singurul viraj din care nu văd

locul meu în cutie de-a lungul rândului de groapă, aşa că mă întorc să mă uit la monitorul din faţa mea. îl aud pe crainic crescând frenetic pe măsură ce sfârşitul cursei se apropie şi nu lupta cu orgoliul sau zâmbetul meu.

„Donavan zboară prin virajul trei. încă unul de plecat şi reclamă steagul în carouri astăzi aici, fanii cursei, precum şi preluarea conducerii curentului clasamentul punctelor. Traficul se îndepărtează pe măsură ce intră în virajul patru şi acum pe Donavan pe homestretch, fără ca nimeni să-l provoace." Emoţia lui este contagios în timp ce mă uit în sus de pe ecran pentru a privi maşina zburând spre linia de start / sosire.

Şi chiar dacă rezultatul se desfăşoară în faţa mea, anxietatea mea în creştere nu va fi liniştită până când nu voi mai putea să-l înfăşor din nou cu braţele.

„Şi mai întâi este Donavan! Donavan ia astăzi steagul în carouri aici la Marele Premiu Indy Lights, doamnelor şi domnilor! Altul în geantă pentru acest şofer talentat ştiu că vom vedea mult mai multe pe banda de victorie."

Căsuţa din jurul meu zumzăie de entuziasm, dar nici măcar nu mă opresc să vorbesc pentru că setul cu cască este oprit şi fac jogging pe scări. Toată lumea ştie acum, aşa că nu mă îngrijorează cine este cu cine sau unde ne vom întâlni din nou. Mă lupt printre mulţime chiar la timp pentru a-i vedea maşina intrând încet în negru şi zonă albă de înscenare în carouri a benzii de victorie.

Corpul meu vibrează de entuziasm şi inima îmi este în gât când văd echipajul coboară în jurul lui, întinzându-şi mâinile în capsula deschisă a maşinii şi strânge-i umerii sau bătându-i partea superioară a căştii în felicitări, stau înapoi, lăsându-i să aibă momentul echipei lor, nerăbdător să-l felicit pe mine.

Văd că volanul se stinge şi apoi mă uit cum se desfăşoară a lui caroserie din maşină. Mâinile îl ajută să se întărească în timp ce iese şi îşi găseşte picioarele după ce a stat în ultimele cinci ore.

Echipajul se dă înapoi în timp ce un bărbat se apropie. Acesta a fost norocul rutină pentru anul trecut. Iubirea se umflă în timp ce îl privesc pe bărbatul de care mă îndrăgostesc mai mult şi multe altele în fiecare zi, înaintează şi încep să-i ajute să-şi desfacă casca.

Mass-media îşi împinge drumul în jurul meu pentru a mă apropia, dar eu rămân înrădăcinată şi urmăriţi momentul care mă sufocă de fiecare dată când îl văd. Un moment care nu îşi va pierde niciodată impactul.

Casca şi paşaportul alb se desprind într-o singură lovitură lină, permiţându-mi să văd ochii lui Zander sclipind cu aceeaşi mândrie şi emoţie pe care o simt asupra lui victorie. Colton îşi ia casca de la el şi îl apucă pe fiul nostru într-o îmbrăţişare rapidă plin de atâtea emoţii. Şi ştiu ce îi spune Colton. The
acelaşi lucru i-a spus de nenumărate ori de-a lungul anilor. „Sunt mândru de tine, fiule. Te iubesc." Acestea sunt cuvintele pe care vrea să nu le uite niciodată, sau să le facă vreodată ruşinat să spun. îmi înghit nodul în gât, în timp ce Colton îl zbuciumă pe cel al lui Zander părul îmbibat de transpiraţie şi apoi face un pas înapoi pentru a-l lăsa să aibă momentul său la soare.

Colton se rătăceşte în mulţime, în timp ce Becks păşeşte înainte şi aruncă un braţ în jurul lui Zander pentru a-l lăuda înainte ca mass-media să coboare în jurul lor.

Stau în mulţimea de oameni din jurul meu şi aştept, ştiind că mă va găsi. Aceasta durează doar câteva minute până când îi simt mâinile alunecând în jurul taliei mele şi trăgându-mă înapoi împotriva lui, moliciunea mea faţă de oţelul lui, în acelaşi timp îi simt gura împotriva urechii mele.

„Zander a făcut bine azi, nu?" Râsul vocii sale mă face să închid ochii momentan şi întrebându-mă cum poate peste zece ani mai târziu să ajungă acel sunet pe mine. Poate totuşi să provoace revărsarea fiecărui sentiment ca în prima noapte în care ne-am întâlnit.

îmi înclin capul lateral, miriştea lui gâdilându-mi pielea în timp ce mişc gura mai aproape de ureche, ca să mă audă deasupra crainicilor şi a nebuniei din jur ne. „Se îmbunătăţeşte cu fiecare cursă", îi spun în timp ce dau un sărut pe partea inferioară a maxilarului şi ţine-l acolo pentru o clipă. „Are un profesor minunat", spun eu, cu buzele mele apăsat pe pielea lui. „Este rândul tău să iei steagul în carouri acum." Mă ridic
îndreaptă-te exact la timp pentru a-l prinde ridicând o sprânceană şi fulgerând un zâmbet zdrenţuit şi Ştiu că, cu siguranţă, nu se gândeşte la cursa sa săptămâna viitoare. Nu mă pot abţine râsul care-mi cade de pe buze. „Pe pistă, Ace! Ai susţinut deja acest lucru unu!"

„La naiba, am făcut-o." El râde înainte de a apasa un alt sărut cast partea capului meu, lăsându-şi buzele acolo momentan înainte de a murmura: „Trebuie întoarce-te la echipă. Ne vedem imediat?"

„Mmm-hmm. Spune-le tuturor că cina e mâine la şase şi jumătate, bine?"

„Da", spune el în timp ce mă întoarce în braţe pentru a-l înfrunta şi apoi se uită la mine pentru o bătaie cu acel zâmbet blând pe care îl iubesc. Anii au fost amabili cu el, a poate încă câteva rânduri în jurul ochilor, dar încă mai are acelaşi tip de Adonis arăţi care îmi opresc inima

.Se apleacă în faţă şi îmi apasă un sărut pe buze şi este nevoie de tot ce am să nu se scufunde puţin mai mult în el, în el. Pentru că şi după tot acest timp, eu pur şi simplu nu se poate sătura de el.

La fel ca orice altceva despre mine, el simte nevoia mea pentru el şi eu îl pot simţi pe al lui zâmbeşte pe buze înainte de a-l trage pe ultimul sărut împotriva mea. Se apleacă înainte şi îmi şopteşte la ureche: „Va fi din belşug mai târziu".

„Ce s-a întâmplat când vreau, unde vreau, nu, Ace?" Provoc
I.

îmi place sunetul fără griji care îi cade de pe buze în timp ce îşi aruncă capul înapoi un râs plin de corp. Clatină din cap şi doar se uită la mine, cu ochii fulgerând spre o sală de şedinţe peste umărul meu. „Cred că am dovedit deja această teorie mai devreme în această dimineaţă, doamnă Donavan." Cuvintele lui provoacă durerea pe care o satisfăcuse mai devreme
pe biroul din acea cameră pentru a reveni cu o răzbunare. Trage un deget în jos obrazul meu. „Voi fi mai mult decât fericit să vă demonstrez din nou acest punct puţin mai târziu
în seara asta."
"Oh, nu-ţi face griji." Zâmbesc. „Punctul tău a fost mai mult decât dovedit". „Iubito, acest punct a fost cu siguranţă mai mult decât dovedit", murmură el sugestiv în timp ce îmi întinde mâna peste spatele meu şi mă trage cu putere
împotriva lui, astfel încât să pot simţi fiecare centimetru al acelui punct apăsat pe partea inferioară a mea burtă. Tot ce pot face este să respir, pentru că fiecare parte a corpului meu îl tânjeşte din nou. „La dracu, te iubesc", spune el, apăsând un sărut cast pe buzele mele înainte de a face cu ochiul eu şi mergând înapoi spre Zander şi echipa de curse.

Şi tot ce pot face este să-i privesc spatele în timp ce se îndepărtează - umeri puternici, cap ridicat şi încă sexy ca dracu. Clătin din cap, amintindu-mi când toate acestea cu ani în urmă, în timp ce se îndepărta de mine într-un costum de curse. Cum a strigat-o pe a mea numele, a găsit curajul să-mi spună că m-a întrecut şi a schimbat mai mult decât a noastră trăieşte, pentru totdeauna.

Epilogue Two

Colton

Casa bâzâie de zgomot ca un nenorocit de stup.

Exact cum îi place lui Ry. Deşi dracu dacă ştiu de ce, pentru că este plin de mare a alimentat testosteronul, depăşind micul ei estrogen.

Privesc în curte în timp ce cobor pe scări să-l văd pe Shane vorbind Connor despre cum se descurcă cu noua lui slujbă, cu braţul în jurul soţiei sale şi cu sticlă de bere la buze.

Toţi băieţii sunt aici pentru cina de familie, o dată pe lună, aşa cum o numeşte Ry, chiar dacă unii dintre băieţi - rahat, bărbaţi acum - îşi încep familii proprii.

„Hei, Shane", îl strig prin uşile deschise de buzunar. "Am cateva mai multe beri aici, dacă le vreţi", îl şicănesc şi el pufneşte şi îşi dă ochii peste cap răspuns.

"Nu, mulţumesc. Sunt bun cu doar unul", spune el, ţinând sticla spre mine într-un toast batjocoritor cu un zâmbet larg. Râd, amintirea lui verde şi mahmureală făcându-mă să zâmbesc.

Mă plimb pe hol şi o iau pe toate. Aiden în baseball-ul UCLA tricou proaspăt din antrenament împuşcând rahatul cu Zander în pantaloni scurţi de bord şi pălărie de baseball înapoi, cu un rânjet relaxat pe faţă. Scooter aşezat pe punte afară jucându-se cu figurine Spiderman cu fiul lui Shane, în vârstă de doi ani. Rahat.

Vederea mă face să simt că sunt mai în vârstă decât murdăria.
Toată lumea este aici în afară de Kyle şi Ricky. îmi pare rău ca dracu pentru boboc fetele de la Stanford acele două îşi dezlănţuie în prezent farmecul. Sau poate că este propriul lor tip de voodoo. Femeile nu au nicio şansă împotriva lor. Inimi se vor sparge.
Dă-i dracu şi dă-i drumul.
Gândindu-mă la aceste două, termenul vechi mă loveşte ca o tonă de cărămizi ca şi amintirile acelei prime nopţi se întorc înapoi. Nici măcar nu mă lupt cu zâmbetul aşa cum mă gândesc inimile pe care obişnuiam să le rup ... la naiba am fost cuminte - până la un anumit păr ondulat vulpea s-a prăbuşit în viaţa mea afurisită, m-a apucat şi nu mi-a dat drumul niciodată. Sfidarea şi curbele şi lumea mea s-a întors cu capul în jos când am deschis nenorocitul acela debara de depozitare.
Şi mulţumesc lui Hristos pentru asta.
Nenorocita mea de Rylee.
Şi apoi îi aud vocea în bucătărie şi picioarele mele se îndreaptă spre ea fără să mă gândesc. Şterg uşa şi niciodată o uncie de dragoste
am crezut că aş fi putut, nu am crezut niciodată o posibilitate, nenorocitul mă bate cu pumnul ca face de fiecare dată la naiba când îi văd aşa.
Ghivecele fierb pe aragaz, cuptorul cu microunde se prăbuşeşte şi Goo Goo Păpuşile se joacă deasupra capului, dar nu observ nimic din asta pentru că ochii mei sunt fixat la priveliştea din faţa mea, cu inima bătând ca un tren al dracului de marfă. Ei sunt stând cu picioarele încrucişate pe podea, cu genunchii atingând, chicotind necontrolat unii au împărtăşit secretul, făina acoperindu-şi părul şi feţele şi adorarea completă reflectate unul la altul.
Stau acolo şi îi urmăresc, sufletul meu mă doare în cel mai bun mod dracului posibil la felul în care sunt cel mai norocos fiu de căţea de pe faţa pământului, am fost în Iad şi înapoi, dar a meritat fiecare naibă de secundă pentru ceea ce mă simt bine acum ... sentimente care nu mai sunt atât de dracului de străine.
Cele pe care nu mi le pot imagina că trăiesc o viaţă fără.
Chicotelile se opresc în timp ce o pereche de ochi verzi se uită la mine de sub întuneric genele, pistruii de pe nasul zvâcnit, prăfuit cu făină şi un zâmbet neîncetat buzele lui. Se uită doar la mine, măsurând dacă mă voi supăra pe mizeria pe care o are el a jucat evident un rol în.
Apoi ochii violet se uită la mine, zâmbetul acela blând, pe acele buze pe care le iubesc, dirijate direct la mine. Şi mă minunez în tăcere la modul în care acel zâmbet simplu îmi atrage fiecare nenorocit de timp, indiferent de câţi ani au trecut. Mă vrea să trag o în braţele mele, împărtăşeşte toate secretele mele şi o dracu 'fără sens simultan.
Puterile ei voodoo sunt încă în plin efect nenorocit.
Şi dracu dacă aş vrea altfel.
Mă lupt cu zâmbetul care se strecoară pe buzele mele pentru că sunt cea mai mare nenorocită de drăguţă când vine vorba de el - fapt pe care îl neg în mod regulat - şi încerc să acţionez dur. "Ceea ce este se întâmplă aici? " întreb, păşind în cameră în timp ce Rylee îşi bate mâinile împreună iar un panou de făină zboară în aer ca un nor de praf în jurul ei, provocându-i să izbucnească într-o altă criză de chicoteli.
Mă îndrept spre ele, acoperind făina tălpilor picioarelor goale şi mă ghemui alături de ei. Ochii mei se aruncă înainte şi înapoi peste ei înainte să mă întind şi să mă aşez un punct de făină pe nasul lui cu degetul meu. „Se pare că aţi făcut destul de mult mizerie", zic eu, încercând să joace rolul de disciplină, dar eşuând lamentabil.
„Ei bine, mulţumesc, căpitane Evident!" chicoteşte la mine, sarcasmul în plină desfăşurare.
„Ace Thomas!" Ry îl mustră pe fiul nostru, dar cuvintele sale au bătut deja eu pe fund.
Mă uit la el, îi cercetez faţa din nou şi din nou, studiind-o ca pe un drac dracului harta pentru a vedea dacă are vreun indiciu, vreo afurisită a naibii de ceea ce tocmai mi-a spus, dar nimic nu se uită înapoi la mine decât ochii verzi răutăcioşi şi o inimă-
zâmbet sfâşietor. Imaginea mea scuipătoare.
"Hei?"
Râsul ăla al unei sexe telefonice mă trage înapoi de la fulgerele de plastic elicoptere, ajutoare pentru super-eroi care acoperă un deget arătător şi sunetul ciudat. Gânduri pe care nu mi le amintesc, dar care par clare ca o nenorocită de zi oarecum. Clătin din cap şi încerc să înlătur confuzia înainte să mă uit peste pentru ea. „Da?"

"Esti bine?" Ea întinde mâna, îmi atinge obrazul şi mă priveşte fix.

Şi apoi începe să chicotească, rupând gândurile care mă ţin ostatică. El arată făina pe care a transferat-o acum în propriul meu obraz. "Ce?" Mârâi într-o vocea monstruului, făcându-l pe tânărul de aproape şase ani să scârţâie ca o fetiţă ca a mea degetele se întind pentru a-l gâdila.

„Şi acum eşti un monstru de făină!" spune între respiraţii gâfâite în timp ce încearcă să mă îndepărtez de mine.

Festul nostru de gâdilă mai durează câteva secunde, în timp ce îl las să scape, să-l alerge, şi apoi îmbrăţişează-l. Şi se mişcă puţin mai mult înainte să-i simt braţele alunecând în jurul gâtului meu şi ţine-te bine.

Aceste braţe minuscule împachetează cel mai mare pumn din toate pentru că deţin tot ceea ce eu sunt în nenorocitele lor mâini. îmi iau o clipă şi îl respir - băieţel, făină, şi un pic de vanilie a lui Ry toate amestecate într-una - şi închid ochii.

La urma urmei, cred că era în cărţi.

La dracu să fug.

M-a salvat.

Atunci. Si acum.

La fel ca mama lui.

îi simt mâna pe spate, îi simt buzele apăsându-se pe umărul meu şi deschizându-se ochii mei să o privesc - tot nenorocitul meu de alfabet - şi zâmbetul.

„Cred că monstrul nostru de făină de aici trebuie să facă o baie rapidă înainte de cină", a spus ea spune.

„Nu". Mă întind să-i zdrobesc părul, făina zburând din nou. „Nimic o ghiulea în piscină nu se va spăla, nu, Ace? "

El strigă un „Woohoo!" şi îmi dă un maxim de cinci înainte de a rămâne fără bucătăria la viteză maximă. îl privesc alergând şi sărind în piscină, Zander ţipând stropirea îl înmoaie.

„Te-a înfăşurat în jurul degetului său mic", spune ea în timp ce se îndreaptă spre chiuveta pentru a-i spăla făina din mâini.

- Şi tu nu? întreb cu o mişcare a capului în timp ce merg în spatele ei şi alunecă-mi braţele în jurul taliei, trăgând-o înapoi în mine. Şi dracu dacă fundul ăla de al ei apăsat pe puia mea nu mă face să mă doară să o iau, să o arunc peste ea umărul meu şi trag-o la etaj chiar acum.

îmi dau un sărut în locul acela de sub gâtul ei şi chiar după tot acest timp, ea corpul îmi răspunde instantaneu. Coaja de găină apare pe pielea ei expusă, ea respiraţii şi respiraţia nenorocită care mă aprinde, de parcă mâinile i s-ar înfăşură în jurul pulei mele, cade de pe buzele ei. Şi dacă trupul ei frumos nu mă transformă dur ca o dracului de oţel, capacitatea ei de reacţie o face fără o ezitare nenorocită.

Asta şi cât ştiu că mă iubeşte, greşelile şi toate acestea.

Cum naiba am avut atât de noroc?

Clătin din cap în timp ce toată rahatul care s-a întâmplat în viaţa mea străluceşte mintea mea. Chicotesc, lucrurile care m-au lovit cel mai tare - asta înseamnă cel mai mult - toate a început cu un dulap de depozitare al naibii şi această femeie sfidătoare-ca-dracu în braţele mele care m-a chemat la covor, m-a apucat de bile şi mi-a spus rezultatul nostru a fost negociabil.

Şi dracu ', încă ne-a rămas o viaţă întreagă pentru ca ea să poată face toate fotografiile vrea pentru că bilele mele sunt încă cuibărite exact acolo unde ar trebui să fie, chiar în mâinile ei.

„De ce râzi?" ea intreaba.

„Doar gândindu-mă la aspectul de pe faţa ta când ai aflat că am câştigat licitaţie", îi spun, amintirea clară ca naibii de zi. „Ai fost atât de supărat."

„Ce femeie nu ar fi fost când ai ieşit la fel de arogant ca tine făcut?" Ea pufneşte în râs şi apoi suspină încet.

Şi suspinul singur îmi face puia să înceapă să se îngreuneze.

"Arogant? Pe mine? Niciodată, îi spun.

"Tot ceea ce! Ştiu că ai reparat licitaţia, Ace."

Şi râd. Doamne, o iubesc pe această femeie. Zece ani mai târziu şi încă puternic ca dracu.

„Iubito, răspunsul ăsta îl voi ţine pentru totdeauna", îi spun, apăsând un sărut către partea din spate a capului ei.

„Asta nu este posibil", şopteşte ea, ridicându-şi privirea pentru a apuca un sărut la partea inferioară a maxilarului meu, „pentru că vei fi ocupat să mă ţii de mine".

Fuckin 'A straight I will.

0 strâng puţin mai tare, nevrând să o las să plece încă pentru că, dracu, ce pilot nu vrea să se ţină puţin mai mult de steagul lor în carouri?

Cel puţin ştiu valurile mele doar pentru mine.

Criptonitul meu.

Alfabetul meu, nenorocit de la A la Z.
Nenorocita mea de Rylee.

The End

Ccwements

Wow! De unde încep să încep chiar? Am fost criticat pentru lungimea mea mulţumiri pentru Fueled ... aşa că dacă ai fi unul care a crezut că sunt amănunţit, eu vă sugerăm să ignoraţi următoarea parte.

Cu puţin peste nouă luni în urmă, am împins să public pe Driven. Nu eram sigur ce Mă aşteptam să se întâmple. Ştiu doar că atât mama, cât şi soţul meu spuneau în continuare eu să nu-mi ridic speranţele. Aş putea să mint şi să-ţi spun că am mari viziuni că oamenilor le-ar plăcea, iar cariera mea de scriitor ar fi decolat peste noapte. în realitate, eu a fost speriat de moarte. Nu făcusem niciodată ceva care să mă pună „acolo" în tărâmul public să fie examinat, criticat sau, eventual, lăudat. Speram ca oamenii
ar cumpăra cartea despre acest şofer de maşină de curse înfricoşător şi sigur pe sine şi încă un luptător
eroină credibilă. Da, am folosit linia de poveste formulată de fată bună, băiat rău, dar am sperat că oamenii vor ridica cartea doar din acest motiv şi
să descopăr că aş putea să scriu, să spun o poveste, să te atrag într-o lume diferită, şi să te facă să simţi. Şi oamenii au cumpărat. Şi oamenii mi-au criticat tematica complot. Dar oamenii s-au îndrăgostit şi de Rylee, Colton şi băieţi.

Cu puţin peste şase luni în urmă am împins să public din nou pe Fueled with different aşteptările şi determinarea de a demonstra că aş putea face din această poveste proprii. Că aş putea să-mi pun propriul spin pe „a doua carte" blestemată a unei trilogii şi faceţi-l să se deosebească de celelalte cărţi cu care era comparat. Am rescris majoritatea celor scrise deja: au adăugat puncte de vedere Colton capitole, a încorporat super-eroii, „Te concurez pe tine". Şi când am dat publicitate, am avut un puţină încredere şi cunoştinţele pe care această carte le-ar putea face sau rupe încercarea mea de a deveni un autor „real".

Nu m-aş fi putut aştepta niciodată la ce se va întâmpla în continuare, nu aş fi putut niciodată mi-am imaginat că agenţii vor suna - agenţii care te respingeau pe ai mei scrisori de interogare anterior - că alţi autori pe care i-am admirat mi-arfi trimis prin e-mail, că cititorii nu ar fi capabili să se sature de această lume şi povestea pe care aş face-o creată. Singurul cuvânt pe care îl pot folosi pentru a mă apropia parţial de ultimii cinci luni au fost suprarealiste. Complet, incredibil de suprarealist.

Mi-am propus să scriu Crashed cu schiţa mea de optzeci de pagini şi presiunea cititorilor să o scrie rapid. Nimic ca motivaţia, nu? Dar în acelaşi timp timp, cât de norocos am fost că oamenii vor mai mult? Ştiu că autorii le lucrează vieţi întregi pentru acest moment, aşa că n-am avut de gând să iau de la sine ocazia care mi se dăduse. Am început Crashed şi m-am luptat foarte mult cu privire la cum pentru a-l face la înălţimea lui Fueled. Cum aveam să las ceva ce a rezonat
cu cititorii la fel de tare ca şi cântarea supereroilor sau cursa I pe care ai făcut-o? Au fost dificile primele două luni de scris. Şi apoi mi-am dat seama că Crashed
nu a trebuit să trăiască la înălţimea cliffhangerului pe care l-ai obţinut la sfârşitul lui Fueled
pentru că era o parte diferită din povestea lui Rylee şi Colton. Deci, cu asta epifanie, lucrurile au început să se unească şi să se formeze în ceea ce tocmai aţi citit.

Sper cu adevărat că v-a plăcut concluzia poveştii lui Rylee şi Colton. eu sunt dincolo de mândri de călătoria lor, de vindecarea lor, unde au ajuns şi totuşi simt dulce-amărui asupra concluziei sale pentru că la fel cum ai ajuns să-i iubeşti şi băieţii, şi eu am.

Pe această notă, am avut o revărsare a corespondenţei din partea cititorilor care am fost atinşi de povestea lui Colton despre abuz şi de modul în care am scris despre asta ... dacă fie dintr-o experienţă personală sau a unei persoane dragi. Sunt cu adevărat frânt de inimă poveştile tale şi totuşi umilit că simţi că am descris situaţiile şi efectele psihologice cu precizie. Mi-aş dori să nu aveţi cunoştinţele necesare spune-mi asta. Pentru cei care supravieţuiesc ... oră de oră, zi de zi... a ta puterea mă uimeşte. Ştiu că amintirile nu vor dispărea niciodată, dar sper una în curând, la fel ca şi Colton, 747-ul tău poate lua zbor şi el.

Există unii oameni care au contribuit la realizarea acestei ultime cărţi, ceea ce sa dovedit a fi şi aş vrea să iau un moment pentru a le menţiona. în primul rând, al meu soţ şi trei copii mici care au fost cei care au făcut cel mai mare sacrificaţi-vă pentru a vă prăbuşi cât mai repede posibil. Au trecut de la a avea un mama / soţia care a fost întotdeauna prezentă, care nu a uitat niciodată nimic şi a fost întotdeauna gata pentru orice, pentru cineva care se pierde adesea în gândurile ei, a

devenit destul de absent şi, uneori, luptă împotriva spontanului pentru că vrea termină acest capitol cât timp este încă clar în capul ei.

cknow

în al doilea rând, trebuie să mulţumesc Beta Biggs şi Beta Yeti. Crashed a venit mult departe de reacţia lor iniţială, capitolul 15 a simţit că se află încă în capitolul 6 (adică mişcare lentă) şi pentru asta şi atâtea alte lucruri, voi fi pentru totdeauna recunoscător. Mulţumesc că m-ai împins, ai îndrăznit să te fac să te simţi mai mult şi toate acele comentarii care spun „ştiu că poţi face mai bine". Contribuţia ta a fost monumentală, PM este de neuitat şi întregul proces nedureros (bine, uneori)... şi si dumneavoastră ar.ţcebui săluati o parte din creditul acestei cărtL deoarece aii contribuit la realizarea concluzia poveştii Tui Rylee şi Colton este una memorabila cu carele putem manari.

De asemenea, trebuie să le mulţumesc Beta Who şi Beta Haw pentru că mi-au oferit aprecieri sfaturi şi onestitate moartă în orice moment. Pentru asta voi fi pentru totdeauna recunoscător şi o voi face să nu vă supăraţi niciodată, chiar dacă aleg să merg pe un alt drum. Prieteni înainte de cărţi, mereu.

Ceilalţi corectori / cititori ai mei, vă mulţumesc pentru tot ajutorul acordat.

Şi apoi există un grup nebun de doamne - toate 7.500 şi numărându-le - care se numesc VP Pit Crew pe Facebook. Mă uimiţi cu voi sprijinul tău, motivaţia ta, prieteniile începute şi ansamblul comunitatea pe care aţi creat-o în jurul acestor cărţi. Suportul tău nesfârşit şi implicarea mă face cel mai norocos autor din lume. Fii sigur de Condus

Este posibil ca trilogia să se termine, dar grupul nu este. Oh, doamnelor, mi-aţi văzut strigătul...

Ţi-a ieşit în Crashed?

Aş dori, de asemenea, să le mulţumesc #WickedAwesomeAdmins (Cara Arthur, Amy McAvoy şi Christina Hernandez), precum şi asistentul lui Colton (aka Lara) pentru tot ceea ce fac pentru mine fără a cere nimic în schimb. Doamnelor, prieteniile pe care le-am făcut sunt mult mai valoroase decât cărţile care ne-a adus împreună şi pentru asta, voi fi recunoscător pentru totdeauna. #Beckspert #TheRealMrsDonavan #WalkersChristinas # LaraMetHimFirst... Vă mulţumim de la fundul inimii mele. Nu aş putea să o fac fără tine.

Lui Maxanne Dobbs de la The Polished Pen ... mulţumesc încă o dată pentru lustruindu-mi cuvintele şi făcându-le să strălucească. De asemenea, trebuie să vă mulţumesc pentru răspuns numeroasele mele întrebări şi oferindu-mi cunoştinţele necesare pentru a rezista vârtej pe care l-ai prezis că va veni. Sunt recunoscător pentru totdeauna şi nu voi scrie niciodată o altă „acţiune bate" din nou fără să te gândeşti la tine cu drag ... bine şi probabil blestemându-te, dar totul este dintr-un loc al iubirii.

Lui Deborah cu Tugboat Designs, vă mulţumesc că aveţi încredere vorbeşte, mergi în contracur şi spune-mi că am greşit în alegerea mea iniţială pentru Coperta lui Crashed. Sunt atât de binecuvântat că am atât de mulţi oameni ca tine în mine colţ, care mă caută din alte motive decât să se folosească. Mă bucur ai vorbit pentru că ai avut dreptate, Crashed avea nevoie să aibă un cuplu pe acoperi. Şi când te uiţi la trei împreună, este perfect.

Pentru Stacey cu Hayson Publishing, vă mulţumesc pentru răbdare în timp ce am editat un puţin mai mult şi pentru a face Crashed să arate frumos şi profesional. Şi steag steag-ish.

Lui Amy Tannenbaum, mulţumesc că aţi răbdat cu acest autor indecent indecent care a fost un pic brusc cu tine în timpul primelor noastre conversaţii, apreciez cunoştinţele dvs., îndrumarea dvs. şi aştept cu nerăbdare să văd unde putem duce următorul pas al acestei plimbări.

Pentru bloggeri... nu trebuie să am cuvinte care să-mi poată exprima în mod adecvat recunoştinţă pentru sprijinul pe care mi l-ai acordat şi cărţilor. Unii dintre voi au fost cu mine din solicitările mele iniţiale de a citi Driven înapoi în aprilie 2013. Băieţi sunt motivul pentru care cărţile noastre sunt văzute de cititori. Publicitatea noastră gratuită, dacă vei... Nu voi uita niciodată asta. Vă mulţumesc mult pentru tot ce aveţi a ajutat la promovarea cărţilor şi a participat la orice idei întâmplătoare avea.

Mulţumesc lui Jodi Ellen Malpas pentru că mi-a permis să pun întrebări despre ceea ce vine apoi, răspunzând cu sinceritate şi înţelegând cât de ridicol este de spus emoţional la revedere de la un om fictiv poate fi. Mulţumesc Raine Miller, Laurelin Paige, BJ Harvey şi diferiţi autori pentru răspunsul la întrebări aleatorii de la acest începător. Mulţumesc lui Trisha şi Caria că m-au învăţat să râd de tot acest lucru experienţă care poate veni doar cu două cifre de ani de prietenie. Pentru drăguţul Parker, hei, şi supereroii tăi au venit în sfârşit! Şi, în sfârşit, vă mulţumesc cititorilor mei... sunteţi uimitor de minunaţi şi plecaţi zilnic cu mine fără cuvinte, cu micile tale

note, e-mailuri şi comentarii. Eu Ştii că eşti trist că seria Driven s-a încheiat, dar fii sigur că nu ai făcut-o văzut ultimul dintre Colton şi Rylee. între timp, o carte pentru Becks şi Haddie urmează. Şi dacă încă îţi lipsesc Rylee şi Colton între timp, am un ceva mic pentru a-şi păstra magia vie pentru tine, numit CRASH Dash ... pentru mai multe informaţii accesaţi:
www.kbromberg.com/7page id=743 sau www.facebook.com/Crashl 3Dash Ca întotdeauna, vă mulţumim pentru lectură şi pentru sprijinul vostru nesfârşit.
|e <-/ |uthor

K. Bromberg este acea femeie rezervată care stă în colţul care vă are pe toţi păcălit de copilul sălbatic dinăuntrul ei - cel pe care îl lasă de fiecare dată vârful degetelor atinge tastatura computerului. E soţie, mamă, coplaş, jucărie pick-er-upper, şofer, rezident web-slinger, LaLaloopsy watching, american
Păpuşă de fată care se îmbracă cu mai multe sarcini în toate lucrurile domestice şi altele. îi place
cocsuri dietetice cu rom, muzica ei tare şi cămară cu un depozit de
ciocolată.

K. locuieşte în sudul Californiei împreună cu soţul şi cei trei copii. Cand are nevoie de o pauză de haosul zilnic al vieţii sale, cel mai probabil o vei găsi pe bandă de alergat sau cu Kindleîn mână, devorând paginile unui bun, sumbru carte.
Crashed este al treilea roman publicat de K. Bromberg şi este foarte aşteptat concluzia „Trilogiei conduse". Condusă şi alimentată au fost bine primite debutează romanele şi cărţile nr. 1 şi # 2 din serie. http://www.kbromberg.com
https://facebQQk.com/aiJthQrkbrQmberg
https://www.facebook.com/ColtonDonavanTheDrivenTrilogy
http://www.goodreads.com/Kbromberg http://pinterest.com/kbrombergwrites/
@KBrombergDriven @ColtonDonavan
VP Pit Crew: https://www.facebook.com/groups/394768807306804